

Küçük DETAYLAR



DREAMLAND MİLYARDERLERİ
LAUREN ASHER

Calma Listesi



- Ain't No Rest for the Wicked – Cage the Elephant
- Oh, What a World – Kacey Musgraves
- My Own Monster – X Ambassadors
- Cloudy Day – Tones And I
- Flaws – Bastille
- Rare Bird – Caitlyn Smith
- Lasso - Phoenix
- Bubbly – Colbie Caillat
- Believe – Mumford & Sons
- Take a Chance On Me – ABBA
- From Eden – Hozier
- Could Be Good – Kat Cuning
- R U Mine? – Arctic Monkeys
- 34+35 – Ariana Grande
- Ho Hey – The Lumineers
- Can't Help Falling in Love – Haley Reinhart
- Wildfire – Cautious Clay
- White Horse (Taylor's Version) – Taylor Swift
- Need the Sun to Break – James Bay
- Landslide (Remastered) – Fleetwood Mac
- Missing Piece – Vance Joy
- Dreams – The Cranberries



Bir prensle tanışmanın hayalini kurmuş ama sonunda yanlış anlaşılmış kötü adama âşık olan kızlara.

BİRİNCİ BÖLÜM

Rowan



*E*n son katıldığım cenazeden kırık bir kolla ayrılmıştım. Kendimi annemin açık mezarına attıktan sonra hikâye manşetlere taşınmıştı. O günün üzerinden yirmi yıl geçti. Karakterim tamamen değişmiş olsa da yas tutmaktan hâlâ hoşlanmıyordum. Ama vefat eden büyükbabamın en genç akrabası olmamın verdiği sorumluluklar nedeniyle, onun ölüsünün başında beklerken dimdik ve hiçbir şey beni rahatsız etmiyormuş gibi durmamı istiyorlardı. Sanki üzerimde ucuz polyester bir takım elbise varmış gibi cildim kaşınırken bu neredeyse imkânsızdı.

Yüzlerce Kane çalışanı ve iş ortağının baş sağlığı dilekleri arasında saatler ilerledikçe sabrım azalıyordu. Cenazelerden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da insanlarla konuşmaktı. Tolere edebildiğim birkaç insan vardı. Büyükbabam da onlardan biriydi.

Ve artık yoktu.

Göğsümdeki yanma hissi yoğunlaştı. Neden bu kadar çok üzüldüğümü bilmiyordum. Komadayken kendimi hazırlamak için zamanım olmuştu, yine de ne zaman onu düşünsem, göğüs kafesimin üzerindeki tuhaf his, bir intikam duygusuyla geri dönüyordu.

Bir şeyle meşgul olmak için elimi siyah saçlarımın arasından geçirdim.

“Başın sağ olsun evlat.” İsimsiz cenaze katılımcılarından biri düşüncelerimi böldü.

“Evlat?” Ağzımdan çıkan bu tek kelime insanı irkiltecek kadar zehir saçıyordu.

Beyefendi acemice kravatını düzeltti. “Şey, ben.”

“Kardeşimi mazur görün. Acı kaybımızın üzüntüsüyle mücadele ediyor.” Cal elini omzuma koydu ve omzumu sıktı. Votka ve nane kokulu nefesi yüzüme çarpınca, kaşlarımı çattım. Ortanca erkek kardeşim, mükemmel şekillendirilmiş sarı saçlarıyla ve ütülü takım elbisesinin içinde iki dirhem bir çekirdekti ama kırmızı gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Adam en yakın çıkışa doğru yönelmeden önce, dinlemeye zahmet etmediğim birkaç kelime mırıldandı.

“Üzüntümle mi mücadele ediyorum?” Büyükbabamın vefat etmesi fikrinden hoşlanmasam da göğsümdeki rahatsız edici yanma hissinden başka hiçbir şeyle mücadele etmiyordum.

“Sakin ol. Bu, insanların cenazelerde söylediği şeylerden biri.” Cal bana bakarken sarı kaşlarını çattı.

“Davranışım için bir mazeret gösterilmesine ihtiyacım yok.”

“Hayır ama en büyük Şanghay otelimizin yatırımcısını korkutmak için bir nedene ihtiyacın var.”

“Kes sesini!” Yalnızlığı tercih etmemin bir nedeni vardı.

Bu kısa sohbetler için çok fazla çaba harcamam ve politik olmam gerekiyordu.

“Bir saat daha kibar olmaya çalışabilir misin? En azından tüm önemli insanlar gidene kadar.”

“Zaten bu çabalayan hâlim.” Dudaklarımı sıkarken, sol gözüm seyirdi.

“Daha iyisini yap. Onun için.” Cal, başıyla şöminenin üzerindeki resmi gösterdi.

Titrek bir nefes verdim. Fotoğraf, kardeşlerim ve ben çocukken Dreamland’e yaptığımız bir aile gezisi sırasında çekilmişti. Büyükbaba, onu boğarcasına sıkın ince kollarımın arasından objektife gülümsüyordu. Büyükbaba’nın yanında duran Declan, gözlerini devirirken yakalanmış; Cal, Declan’ın başının üstünden iki kulak yapmıştı. Babam kolunu Büyükbaba’nın omzuna atmış, nadiren gördüğümüz ayık bir gülümseme ile poz vermişti. Kendimi zorlasam, annemin fotoğrafı çekerken attığı kahkahayı hayal edebilirdim. Her ne kadar yüzünün hatırası bulanık olsa da yeteri kadar zorlasam gülüşünü hatırlayabilirdim.

Boğazımdaki garip kaşıntı yutkunmamı zorlaştırdı.

Bahardan kalan alerjinin tortuları. Hepsi bu.

Rahatsız olan boğazımı temizledim. “Böyle bir şovdan nefret ederdi.” Büyükbaba eğlence sektöründe olmasına rağmen, ilginin odağı olmayı hiç sevmezdi. Eğer hâlâ burada olsaydı, tüm bu insanların kendisi için Şikago il sınırına gelmesi fikrine gözlerini kaydırırdı.

Cal omuzlarını silkti. “Ondan ne beklendiğini bilirdi.”

“Cenaze kılığında bir buluşma ve tanışma toplantısı mı?”

Cal’in dudaklarının kenarı hafif bir tebessümle yukarı kalktı ve yeniden dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. “Haklısın. Büyükbaba dehşete kapılırdı çünkü her zaman pazarların dinlenme günü olduğunu söylerdi.”

“Kötüler için dinlenme yok.”

“Ve zenginler için hiç yok.” Declan diğer tarafıma geçerek durdu. Kaşlarını çatarak sertçe kalabalığa baktı. En büyük erkek kardeşim kapkara bakışlarıyla insanları korkutup kaçırabiliyordu. Ürkütücü ajan görünümünü destekleyen siyah takım elbisesi, saçlarının rengiyle uyumluydu.

İnsanlar, ailenin en küçüğü ben olduğum için en nazik ve sevimli çocuk olduğumu düşünerek ilk benimle konuşurlardı ve bu yüzden Declan’ı kıskanırdım. En son ben doğmuş olabilirdim ama dün de doğmamıştım. Misafirlerin ben ve kardeşlerimle konuşmaya zaman ayırmalarının sebebi, bizimle aralarının iyi olmasını istemeleriydi. Bu tarz sahte yaklaşımlar beklenirdi. Özellikle ilişki kurduğumuz tüm insanların kalıcı olarak cehenneme dönük bir ahlaki pusulası olduğunda.

Tanımadığımız bir çift üçümüze doğru yürüdü. Kadın kuru gözlerini silmek için çantasından mendil çıkarırken, eşi de tokalaşmak için bize elini uzattı. Eline sanki bir hastalık bulaştıracakmış gibi baktım.

Elini tekrar cebine koyarken, yanakları kızardı. “Baş sağlığı dilemek istedim. Kaybınız için çok üzgünüm. Büyükbabanız...”

Başımı sallayarak onu onayladım. Bu akşam tam bir cehennem olacaktı.

Bu senin için Büyükbaba.



Gözlerimi dikmiş beyaz zarfa bakıyordum. Adım, büyükbabamın güzel ve zarif el yazısı ile ön tarafa yazılmıştı.

Zarfı çevirdiğimde, onun imzası olan Dreamland Prenses Cara'nın Şatosu mührünün bozulmamış olduğunu gördüm.

Avukat diğer mektupları da iki erkek kardeşime vererek dağıtımı bitirdi. "Bay Kane'in vasiyetinin son hâlini gözden geçirmeden önce onun mektuplarını okumanız gerekiyor."

Mührü kırıp mektubu açarken boğazım düğümlendi. Tarih, mektubun Büyükbaba'nın komaya girmesine sebep olan üç yıl önceki kazadan bir hafta önce yazıldığını gösteriyordu.

Tatlı Küçük Rowan'ıma,

Kahkahamı zor tuttum. Bir kayanın duygusallığına sahip, neredeyse NBA oyuncusu kadar uzun biri olduğumdan "tatlı ve küçük" kendimi tanımlamak için kullanacağım son sözlerdi. Büyükbaba her şeyi görmek istediği gibi gördüğü için bazı şeylerin farkında olmazdı ve mutluydu. Bu onun en iyi özelliği ve aynı zamanda duruma göre de en kötü özelliği.

Şu anda bir yetişkin olsan da sen benim gözümde hep o küçük çocuk olarak kalacaksın. Annenin seni doğurduğu günü daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Tombul yanaklarınla üçlünün en irisiydin ve her zaman kışkandığım siyah saçlara sahiptin. Ciğerlerin kesinlikle çok güçlüydü ve seni annene verene kadar ağlamayı kesmedin. Sanki onun kollarındayken dünyadaki her şey yerli yerinde ve olması gerektiği gibiydi senin için.

Paragrafı iki kere okudum. Büyükbabamın annemden böyle rahat bahsetmiş olması çok ilginçti. Bu konu ailemizde tabuydu ve hiç konuşulmadığından annemin yüzünü veya sesini zar zor hatırlar olmuştum.

Biliyorum işle çok meşguldüm ve sizinle gerektiği kadar zaman geçirmediğim. İlişkilerimdeki fiziksel ve duygusal mesafe için şirketi suçlamak kolaydı. Annem öldüğünde ne yapmam ve nasıl yardım etmem gerektiğini bilmiyordum. Babanın da beni uzaklaştırmasıyla diğer başka her şeye karşı hissizleşene kadar kendimi işime adadım. Karım öldüğünde işe yaradı ve annem de vefat ettiğinde aynı şekilde işe yaradı ancak bunun babanın başarısız olmasına sebep olduğunun farkındayım. Ve bunu yaparak sizi de hayal kırıklığına uğrattım. Seth'e büyük bir kaybın ardından nasıl yaşaması gerektiğini öğretmek yerine, ona çaresizliğe nasıl tutunacağını gösterdim ve bu da sonunda sana ve kardeşlerine zarar verdi.

Tabii ki Büyükbaba babamın davranışlarını maruz görüyordu. Büyükbaba oğlunun dönüştüğü canavarı göremeyecek kadar meşguldü.

Bunu yazarken, kendimle yeniden iletişim kurmaya çalıştığım Dreamland'de yaşıyorum. Son birkaç yıldır bir şeyler beni rahatsız ediyordu ve hayatımı yeniden gözden geçirmek için buraya gelene kadar bunun ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Hatalarıma karşı gözlerimi açan biriyle karşılaştım. Şirket büyüdükçe, tüm bunlara neden başladığımı unuttum. Etrafımda çok fazla mutlu insan olduğunu ama kendimi hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmediğimi fark ettim. Ve isminin eş anlamlısı "Mutluluk" olmasına rağmen, böyle hissetmiyorum.

Rahatsız edici bir his, "Lütfen beni dışarı çıkar." diye yalvararak, göğsümde dolaşmaya başladı. Hayatımda onun bu yorumuyla ilişkilendirebileceğim karanlık bir dönem olmuştu. Ama kendimi kendimden başka hiç kimsenin kurtarama-

yacağını anladığımda zihnimin o bölümünü kapattım.

Başımı salladım ve yeniden dikkatimi mektuba verdim.

Yaşlanmak tuhaf bir şey çünkü her şeye bir bakış açısı kazandırıyor. Güncellenen bu vasiyet, ölümüm-den sonra işleri değiştirmeyi ve çok geç olmadan hatalarımı düzeltme yolum. Üçünüze için bu hayatı istemiyorum. Kahretsin, baban için de istemiyorum. Yani Büyükbaba, gerçek Dreamland prensi gibi (ya da kötü adamı ama bu benim bakış açısına değil, sizin bakış açınıza bağlı olacak) size yardım etmek ve sorunlarınızı çözmek için burada.

Ölümümünden sonra, şirkette hakkınız olan payı alabilmek için, her birinize tamamlamanız gereken bir görev verildi. Yaşamak için masal yazan birinden daha azını mı bekliyordunuz? Şirketi size öylece veremem. O yüzden Rowan, senden, hayal kurmayı bırakan hayalperestten, bir şey istiyorum.

Dreamland'in direktörü ol ve sihri geri getir.

Şirketteki hakkın olan %18'lik payı almak için, direktör olman ve altı ay boyunca bir projeye liderlik etmen gerekiyor. Dreamland'in zayıf yönlerini belirlemeni ve mirasına değer bir yenilenme planı geliştirmeni istiyorum. Bu iş için doğru insan olduğunu biliyorum çünkü yıllar içinde bu tarafınla bağlantını kaybetmiş olsan da, senin kadar yaratmayı seven, güvenebileceğim başka biri yok.

Yaratmayı severdim. Geçmiş zamana vurgu yaptım çünkü bırakın Dreamland'de isteyerek çalışmamın, tekrar çizmemin imkânı yoktu.

Değişikliklerini değerlendirmeleri ve oylamaları için bağımsız bir grupla iletişime geçilecek. Eğer onaylanmazsa, şirketin sana düşen hissesi kalıcı ola-

rak babana verilecek. İkinci bir şans yok. Satın almak yok. Kurabiyenin dağılımı bu şekilde küçük delikanlı. Kane ismini bugünlere getirmek için çalışmam gerekti ve onu sonsuza dek yaşatmak da sana ve kardeşlerine düşüyor.

Seni her zaman seven büyükbaban.

Kelimeler bulanıklaşana kadar mürekkebe baktım. Varlıkların nasıl paylaşılacağından bahseden avukata konsantre olmam zordu. Şu anda hiçbirinin önemi yoktu. Bu mektuplar her şeyi beklemeye alıyordu.

Declan avukatı yolcu ederek oturma odasına döndü.

“Bu tamamen saçmalık.” Sehpadan viski şişesini aldım ve bardağımı doldurdum.

“Ne yapman gerekiyor?” Declan oturdu.

Beni bekleyen görevimi anlattım.

“Bizden bunu talep edemez.” Cal sandalyesinden kalktı ve volta atmaya başladı.

Declan uzamış sakalını sıvazladı. “Avukatı duydunuz. Ya bunu yaparız ya da ne kadar yetenekli olursam olayım hepsi boş, CEO olamam.”

Cal’in gözleri her kesik nefeste daha da çılgınlaşıyordu. “Lanet olsun! Bunu yapamam.”

“Şirketteki hissene kaybetmenden daha kötü ne olabilir?” Declan takım elbisesinin ceketini düzeltti.

“İtibarımı kaybetmek?”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Hâlâ var mı?”

Cal orta parmağıyla bana hareket çekti.

Declan bardağından bir yudum alırken arkasına yaslandı. “Eğer birinin kızmaya hakkı varsa o da benim. CEO olmak için biriyle evlenmesi ve onu hamile bırakması gereken kişi benim.”

“Biliyorsun, bebek yapabilmek için sevişmen gerekir? Bu, iç yazılımının öğrenebileceği bir şey mi?” Cal asla kazanamayacağı bir savaşı zorluyordu. Declan, önünle gelenle yatıp kalkmasından başka aynı zamanda Amerika'nın en dokunulmaz ünlü bekârı olmasıyla övünürdü.

Declan yerden Cal'in mektubunu aldı ve sıkıcı bir bakış attı. “Alana mı? İlginç. Acaba Büyükbaba yeniden birleşmenizi neden istemiş olabilir merak ediyorum. “

Alana? Yıllardır bu ismi duymamıştım. Büyükbaba Cal'in onunla ne yapmasını istiyordu?

Declan'ın elinden mektubu almak için uzandım ama Cal benden önce davranarak mektubu aldı ve yırttı.

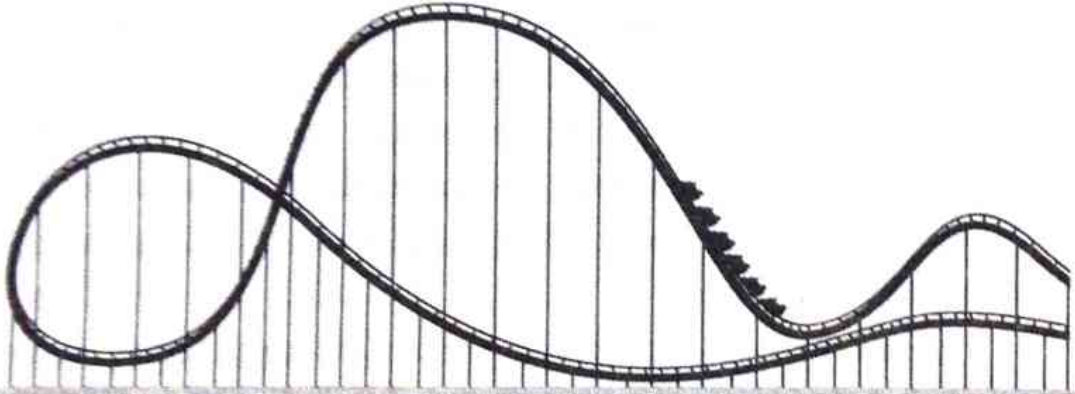
“Canınız cehenneme. Ve bir daha onun hakkında konuşmayın.” Köpürdü.

Declan kadehini Cal'e doğru kaldırarak, “Eğer ateşle oynamak istiyorsan, yanmaya hazır ol.” dedi. Gözleri ikimiz arasında gitti geldi. “Meselelerle ilgili kişisel görüşlerimizden bağımsız olarak, Büyükbaba'nın istediği şekilde ilerlemeliyiz. Tehlikede olan çok fazla şey var.”

Babamın şirketteki hisselerimizin sahibi olmasına asla izin vermeyecektim. Tüm hayatım boyunca kardeşlerimle birlikte Kane şirketini yönetmeyi bekledim ve şirketi babama karşı kaybetmeye niyetim yoktu. Para ihtiyacımızdan çok daha güçlü bir şeyle beslendiğimiz böyle bir zamanda hiç olmazdı. Eğer Seth Kane'den öğrendiğimiz bir ders varsa o da sevgi var olup yok olabilirdi ama nefret sonsuza dek sürerdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Rowan



Yeni asistanım Martha, büyükbabam da dâhil tüm tema parkların direktörleri ile çalışmış kıdemli bir Dreamland çalışanıydı. Benim geçiş sürecimi kolayca halletti. Herkes hakkında her şeyi bilmesi bir artıydı ve Florida'ya taşındığımda nefes almamı kolaylaştırdı.

Martha'nın istihbaratı sayesinde, kendimi resmî olarak tanıtmak için, birçok Dreamland çalışanını aynı anda nerede bulacağımı biliyordum. Sabah toplantısına ilk gelen ben olduğum için koltuk seçimimi rahatça yaptım. Oditoryumun arkasındaki, floresan ışıklarının aydınlatmadığı, karanlığın bana pelerin olduğu, istediğim mükemmel noktayı seçtim. Meraklı gözlerden uzak oturmak, kalabalığın nasıl bir etkileşim içinde olduğunu ve müdürlerin sorunları nasıl çözdüğünü gözleme fırsatı verecekti.

Toplantıdan on dakika önce, herkes salona geldi ve sayısız sandalyeyi doldurdu. Artık nasıl bir enerji verdimsem, çalışanlar en arka sıradan kaçınarak, öndeki ve ortadaki sandal-

yeleri tercih etti. Önümdeki koltuğa oturmaya cesaret eden tek bir kişi vardı. Benden daha yaşlı beyefendi, kendi bölgesinde oturarak onu rahatsız ediyordum gibi bana baktı ama onu görmezden geldim. Oditoryumun ön tarafındaki spot ışıkları Dreamland müdürü, gündüz ekip yöneticisi Joyce'un üzerindeydi. Miğfer gibi duran beyaz saçları ve tüm odayı bir talim çavuşu gibi tarayan mavi gözleri vardı. Benim yerimi nasıl bildi emin değildim ama gözleri gözlerimi buldu ve kenetlenmiş dudaklarıyla başını salladı.

Joyce klipsli dosyasına vurdu. "Evet millet. Hadi başlayalım. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey ve misafirimiz bize katılmadan önce az zamanımız var." Toplantı ajandasını paylaştı ve sayısız soruya güvenle cevap vererek devam etti. Yürüyüşler, festivaller ve Dreamland'i ziyaret edecek ünlülerle dolu temmuz programı hakkında konuşurken neredeyse nefes almadı

Arkamdaki kapı gıcırdarak açıldı. Sandalyemde döndüm ve omzumun üstünden baktım. Benden daha genç esmer bir kadın, usulca kapatmadan önce kapının dar aralığından geçti.

Saatime baktım. *Kim bu ve neden yirmi dakika geç geldi?*

Gözleriyle odayı tararken, kolunun altında, neon pembesi Penny marka bir kaykay tutuyordu. Dikkatinin dağınık olmasından yararlanarak, onu inceledim. Odada geçen konuşmalara dikkatimi vermemi engelleyecek derecede güzel bir kadındı.

Gözlerimi ondan alamamaktan nefret ettim. Gözlerim, narin boynundan dolgun kalçalarına inerek vücut kıvrımlarını takip etti. Kalp atışlarım hızlandı.

Bedenimi kontrol edememekten duyduğum rahatsızlıkla birlikte ellerimi yumruk yaparak sıktım.

Kendini kontrol et.

Kalp atışlarımı yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldım.

Bir tutam siyah saç gözlerine düştü. Saçını altın küpeli kulağının arkasına aldı. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, gözlerini bana ve de yanımdaki boş sandalyeye çevirdi. Kadın, aydınlatılmış girişten geçerek, karanlık koridora doğru yürüdü. Yanımdaki sandalyeye bana dokunmadan nasıl ulaşacağını çözmeye çalışıyormuş gibi sandalyelerin düzenini kontrol etti.

“Merhaba. Affedersin.” Yumuşak sesinde hafif bir aksan seziliyordu. Adım adım kişisel alanıma girerken derin bir nefes aldı.

Koltuk kollarını sıkı sıkı kavrarken tek bir kelime etmedim. Giydiği kot ve tişörtün gizleyemediği kalçalarını yakından görüyordum.

Şirket alanlarında üniformanın zorunlu olmasının bir nedeni vardı ve şu anda doğruca ona bakıyordum. Boynumun arkasını ateş bastı ve koltuğun kolları ellerimin baskısının altında çatırdadı. Parfümünün kokusunu aldım. Sarhoş edici kokusuyla gözlerim kapandı; meyve, çiçek ve tam adlandıramadığım başka bir şeyin karışımıydı.

Yeni doğmuş bir zürafanın nezaketi ile uzun bacaklarının etrafında yerini bulmaya çalışıyordu.

Dikleşip ona biraz alan açarak bunu sonlandırmak istedim. Ani hareketim ayağıma takılmasına neden oldu. Dengede durmak için bir elini, penisimi bir iki santim ıskalayarak kucağıma koydu. Elektrik bacağımdan kasıklarımaya çıktı.

Kahretsin. Ne zamandan beri birinin dokunuşu bende böyle bir etkiye sebep oluyor?

Kalın kirpikli, kahverengi büyük badem gözleri gözlemlerimle buluştu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak, bir tür bilişsel işleve sahip olduğunu kanıtladı. “Çok pardon.” Gözleri

kucağımdaki eline kayarken, dudakları aralandı. Nefesini tutarak, sıcaklığını ve verdiği garip hisle birlikte elini baldırımdan çekti.

Yaşlı bir ekip üyesi omuzlarının üzerinden baktı. “Artık oturmanın bir sakıncası var mı? Her zamanki gürültüden dolayı Joyce’u zar zor duyuyorum.”

Her zamanki gürültü? Bunun bir döngü olduğunu bildiğim iyi oldu.

“Haklısın. Evet.” dedi.

Herhangi bir başka mucize, kazaya neden olmadan yanımdaki sandalyeye oturma yeteneği var mı diye düşünüyordum. Ama bir kez daha dikkat dağıtarak, şakır şakır ses çıkaran gürültülü sırt çantasını yere düşürdü. Eğilip çantasını alırken çantanın metali tıkırdadı.

Şakaklarımda hissettiğim sersem ağrıyı dindirmek için gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım. Ama bunun yerine her derin nefeste onun parfüm kokusunu alıyordum ki bu da onu unutmamı imkânsızlaştırıyordu.

Çantasını ararken kolu bacağıma sürttü. Bu temasla, benzer bir kıvılcım, bir ısı dalgası omurgamdan aşağıya doğru inerek *bir yerlere* gitmek için yalvardı.

Kahretsin, gittiği yer belliydi.

“Oturmayı düşünüyor musun?” dedim kelimelerin üstüne bastırarak.

“Affedersin!” Sonunda defterini alıp otururken gözlerini kırptı. Penny kaykayı kucağından kayarak, iki bin dolarlık ayakkabılarımdan üstüne düştü.

Bu lanet şeylerin yıllar önce parklarda yasaklanmasının bir sebebi vardı. Kaçak eşyayı, az önce onu azarlayan beyefendinin ayak bileklerine doğru iterek kendimden uzaklaştırdım.

“Hadi Zahra.” Adam başını çevirdi ve solgun gözlerle ona baktı.

Zahra. Adı, tadına yalnızca çok az varabildiğim vahşiliğine uyuyordu.

“Üzgünüm Ralph.” diye mırıldandı.

“Özür dilemeyi bırak ve bir kez olsun zamanında gel.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. İnsanların saçmalıkları hakkında uyarılmalardan daha zevk aldığım bir şey yoktu.

Öne eğildi ve elini nazikçe adamın omzuna koydu. “Dün akşam Claire ile birlikte yaptığımız ekmekle bunu telafi edebilir miyim?”

Ekmek? Kendisine kızan bu adama gerçekten ekmek mi teklif ediyordu?

Ralph omuzlarını silkti. “Birkaç kurabiye de verirsen, geç geldiğin için seni Joyce’a şikâyet etmeyeceğim.”

Önümdeki ihtiyara bakarken gözlerimi kırptım.

“Biliyorum, bana karşı zaafın var. İnsanlar senin huysuz olduğunu söylüyor ama ben buna inanmıyorum.” Adamın omzunu samimi bir şekilde sıktı.

Ne yapmaya çalıştığını görüyordum. Bir şekilde Ralph’ı bir gülümsemesiyle ve fırında pişirdiği yiyeceklerle avcunun içine aldı.

Bu kadın tehlikeli, çok geç olana dek fark edilmeyen kara mayını gibi. Zahra sırt çantasından bir paket çıkardı ve Ralph’a verdi.

Ralph gülümseyince kırık ön dişi görüldü. “Kimse sırrımızı bilmesin. Dargınlıklarla uğraşamam.”

“Tabii ki. Buna cesaret edemem.” Sanki birisi balyozla kahrolası bir gongu parçalamış gibi göğsümde yankılanan yumuşak bir kahkaha attı. Ateş tüm bedenimi sarstı ve bu beni çok korkuttu.

Ralph’a ışık saçan bir gülümsemeye karşılık verirken be-

yaz dişleri karanlıkta parladı. Yüzünde kalbimi hızlandıran bir şeyler vardı. Güzel. Kaygısız. Masum.

Geri kalanımızın mutluymuşuz gibi yaptığı bu dünyada sanki gerçekten hayatından mutlu gibiydi.

Heyecandan dişlerim birbirine çarparak, "İşiniz bitti mi? Bazılarımız dikkatini toplamaya çalışıyor."

Ralph arkasını dönerek Zahra'yı tamamen yalnız bırakmadan önce göz bebekleri büyüdü.

Zahra usulca, "Affedersin." dedi.

Özrünü duymazdan geldim ve yeniden dikkatimi Joyce'a verdim.

"Şirkette bazı büyük değişiklikler oluyor. Önümüzdeki hafta bu değişiklikleri gözden geçireceğiz. Bu dönemde bizi yakından izleyecekler."

"Harika. Tam ihtiyacımız olan şey." diye mırıldandı Zahra hızlıca notlar alırken.

"Şirketle ilgili bir problemin mi var?" Ne duymak istediğimi veya neden önemseddiğimi bile bilmiyordum.

Kendi kendine kahkaha attı ve yine göğüs kafesime giren o garip hisle sarsıldım. "Doğru soru şu: Şirketle kimin problemi yok?"

"Neden?"

"Çünkü Kane şirketinin yönetim kurulu, önlerinde duran gerçek meseleleri ele almadan sadece ne kadar para kazandıkları hakkında konuşan yaşlı adamlarla dolu."

"Ve sen, yönetim kurulu toplantıları uzmanı mısın?"

"Bize davranış şekillerinden yola çıkarak bir sonuca varmak için dâhi olmaya gerek yok."

"Nasıl davranıyorlarmış?"

"Onlar için yılda milyarlarca dolar kazanmazsak hiçbir önemimiz yokmuş gibi."

Bakışımı gördüyse bile, bundan rahatsız olmamış gibiydi. “Çalışanlara şikâyet etmemeleri için maaş ödenmiyor mu?”

Bana dönerek gülümsedi. “Üzgünüm ama bu, şirkete ekstra maliyet çıkarır, hepimiz de en az ücreti aldığımızıza göre sessizlik, anlaşmanın bir parçası değil.” Sesi öyle yumuşak ve öz güven doluydu ki bu beni daha çok sinirlendirdi.

“Daha cahilce sözler sarf etmeni engellemek için anlaşmanın bir parçası olmalı mutlaka.”

Derin bir nefes aldı ve bana istediğim sessizliği vererek dikkatini defterine çevirdi.

“Önümüzdeki çeyrek en sonuncusundan daha farklı olacak.” dedi Joyce gözleri parlayarak.

Birkaç ekip üyesi mırıltıyla söylendi.

“Haydi canım. Bu doğru.”

Zahra boğazını temizledi. Defterine birkaç not aldı ama karanlıkta kelimeleri seçemedim.

“Ona inanmıyor musun?” *Ne yapıyorsun be adam? Sonunda sustu ve sen ona şimdi soru mu soruyorsun?*

Kafasını bana doğru çevirdi ama yüz ifadesini göremedim. “Brady gittiği için artık iyi hiçbir şey olamaz.” Sesi çattallaşmıştı.

Dişlerimi sıktım. Kim olduğunu zannediyordu da büyükbabamdan “Brady” diye bahsedebiliyordu? Bu aşağılayıcıydı. “Park son sene her zaman olduğundan çok daha iyi bir performans sergiledi. Bu yüzden söylediklerinin bir temeli olmadığını düşünüyorum.”

Dizini sinirli bir şekilde sallıyordu. “Her şey son rakamlarla alakalı değildir. Evet, park çok daha iyi çalıştı ama ne pahasına? Düşük ücretler? Çalışanlar için daha düşük sağlık sigortası hakları ve parası ödenmeyen tatil günleri?”

Eğer benim insancıl tarafıma hitap etmeye çalışıyorsa, ölmeyi deneyebilirdi. Benim pozisyonumdaki insanlar kalpleriyle yönetmez, çünkü böyle saçma bir şeyle asla tatmin olmazdık.

Dünyayı daha iyi bir yer yapmak için çabalamıyorduk.

Dünyanın bizim olması için çabalıyorduk.

Ona bakabilmek için sandalyemde oturuş şeklimi değiştirdim. “Multimilyarlık bir sanayiye yönetmek hakkında hiçbir şey bilmeyen biri gibi konuşunuz. Buna şaşırdığımdan değil. Ne de olsa, burada çalışıyorsunuz.”

Uzanıp kolumu çimdikledi.

“Bu ne içindi şimdi?” diye yüksek sesle sordum.

“Bu bir kâbus mu değil mi anlamaya çalıştım. Görünen o ki tren enkazına benzeyen bu konuşmanın hepsi gerçek.”

“Bana bir daha dokunursan anında kovulursun.”

Zahra dondu. “Hangi bölümde çalışıyorum demiştin?”

“Söylemedim.”

İngilizceden bilmediğim başka bir yabancı dile geçerek konuşurken alnına vurdu.

“Sen hangi bölümde çalışıyorsun?” diye karşılık verdim.

Sanki bir saniye önce onu kovmakla tehdit etmemişim gibi, sırtarak daha dik oturuyor. *Garip*. “Magic Wand salonunda güzellik uzmanıyım.”

“Harika. Neyse ki kaybedeceğimiz çok da önemli bir şey yapmıyorsun.”

Geriye doğru yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. “Tanrım, sen tam bir pisliksin.”

Joyce girişimi bundan daha iyi planlayamazdı. Adımı söyledi ve herkesin başı bulunduğumuz karanlık köşeye döndü.

Oturduğum yerden kalktım ve tek kaşımı kaldırarak

Zahra'ya baktım. Başı aşağıda göğsü titriyordu. *Kahkaha mı atıyor?*

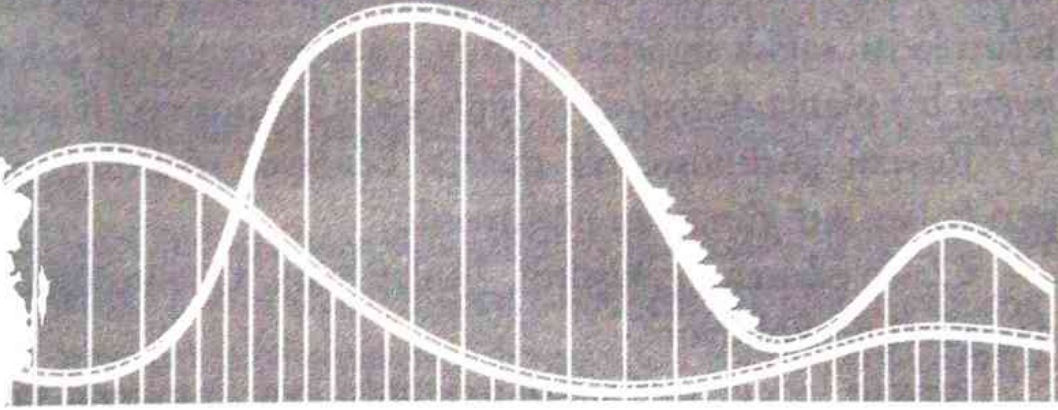
Ne oluyor be? Şu anda özür diliyor ve kovulmamak için yalvarıyor olması lazımdı.

Joyce ismimi söyledi ve başımı sahneye çevirdim.

Zahra'dan uzaklaşarak kalabalığa doğru yürüdüm. Odaklanmam gereken tek bir şey vardı ve bu hedefimin bana pislik demeye cesaret eden ve buna kahkahalarla gülen bir kadınla alakası yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zahra



Dolabımın kapısını sertçe kapattım.

“Ne seni bu kadar üzdü?” Claire karşımdaki banka oturdu. Yüzüne düşmüş olan, omzuna kadar gelen siyah saçlarını geriye doğru attı.

“Bugün sabah toplantıda en büyük pislikle karşılaştım. Ve kim olduğuna inanamayacaksınız.”

“Kim!?”

“Rowan Kane.”

“Ha siktir!” Oda arkadaşımın kahverengi gözleri kocaman açıldı.

Bir çift anında bize doğru döndü. Bayan Jeffries haç kolyesi ile oynarken bize bakıyordu.

“Claire.” diye uyardım.

“Rowan bir Dreamland asilzadesi. Şaşkınlığımı mazur gör.”

“Güven bana. Bazı şeylerin hayal gücüne bırakılması çok daha iyi.”

Brady'nin en genç torunu ile ilgili anlattığı hikâyeler bi-

rer hayal ürününden başka bir şey değilmiş. Dreamland'de dolaşan söylentiler doğrudu. Rowan, hayvan ötanazisiyle aynı düzeyde mutluluk yaratmasıyla bilinen acımasız bir iş adamı olarak ün kazanmıştı. İlk olarak çalışanların asgari ücretinin artırılmasına karşı oy veren kişi olarak dikkat çekti. Onun yüzünden Kane şirketi, çalışanlarının emeklerinin karşılığında çok cüzi ücretler ödemeye devam etti. Terör saltanatı yıllar içinde daha da katılaştı. Çalışanların ücretli tatillerini kesti, sağlık sigortası planını, yardım etmekten çok acı veren bir planla değiştirdi ve binlerce çalışana işten çıkardı.

Rowan görünüşte bir meleğe benziyor olabilirdi ama geri kalanı sırf günahtan oluşuyordu.

Claire elbisemi çekiştirdi. "Anlat bana. Göründüğü kadar güzel mi kokuyor?"

Rowan sadece harika kokmuyordu aynı zamanda şirket fotoğrafı ona adil davranmamıştı. Rowan erişilemeyecek güzellikte biriydi. Beni tek bir hamlede yasak bölgeye geçmeye teşvik eden, kırmızı kadife ipe çevrili mermer bir heykel gibiydi. Dudakları öpmeye doyamayacak kadar yumuşak görünürken, elmacık kemikleri kesecek kadar sivriydi. Cimciklediğim ve dokunduğum baldırlara da dayanarak, kastan yapılma olduğu kesindi. Kusursuzca şekillendirilmiş kahverengi saçları, ütülü takım elbisesi ve koyu karamel rengi gözleriyle her yönüyle güzel bir çocuk gibiydi.

Tabii bu ağzını açana kadardı.

"Tamam, bir pislik olduğu gerçeğini unutalım ve daha çok bekâr mı değil mi onu konuşalım." Kirpiklerini kıırttı.

"Bildiğim kadarıyla senin tipin değil." Erkeklerle ilgilenmediğini bildiğim için omzuna vurdum. Lisedeyken eş cinsel olduğunu söylemişti ve asla bir erkekle ilgilenmedi.

"Kaltak, senin için soruyorum, kendim için değil."

Mor Rönesans kostümüme elimi uzattım. "Bana işimin

gözden çıkarılamayacak kadar önemli olmadığını söylediği için ilgilenmiyorum. Tabii “patronumuz” olduğunu söylemeye gerek bile yok.” Dreamland’in arkadaşlığa karşı herhangi bir kuralı olmamasına rağmen, Rowan resmî olarak sınırların dışındaydı benim için. Daha önce bu deneyimi fazlasıyla yaşadım. Eski erkek arkadaşım benim pislik kotamı doldurdu.

“Hay Allah. Ne adi herif.”

“Bir de bana anlat. Bizim yeni direktörümüzün o olduğuna inanamıyorum. Aniden...”

Regina, salon müdürü, zemin kattan seslendi, “Yoklama zamanı.”

Claire ile birlikte salona gittik ve geri kalan personelle sıraya girdik. Dreamland’de geçirdikleri süre boyunca prensesler ve prensler gibi giyinmeyi hayal eden çocukları barındırmayı bekleyen boş, rengarenk sandalyeler ve aydınlatılmış, parlak makyaj masalarıyla çevriliydik.

İstasyonlarımızı kurmadan önce tüm çalışanlar olarak görevlerimizi yerine getirdik.

“Hazır mısın?” Claire makyaj masasından bana baktı.

Saç kıvrırma makinemi elime aldım ve kılıç gibi salladım. “Ben hazır doğdum.”

Bugünkü saha görevlisi Henry, kapıları açtı ve kalabalık bir grup çocuğu ve ebeveynlerini içeri aldı. Duvarları kaplayan tüm kostümleri inceleyen, gülümseyen, gözleri parlayan çocuklar içimi ısıtıyordu.

Henry tekerlekli sandalyede küçük bir kızı benim istasyonuma getirdi. “Merhaba, Zahra. Bu Lily. Bugün onun Prenses Cara gibi görünmesini sağlayacaksın diye çok heyecanlı.”

Eğildim ve Lily’ye elimi uzattım. “Gerçekten makyaja ihtiyacın olduğuna emin misin?”

Başıyla onayladı ve gülümsedi.

“Zaten bir prenses olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Lily diğer eliyle kıkırdamasını kapattı. Düz sarı saçları yüzüne düştü ve yeşil gözlerini görmemi engelledi.

Gülümserken buruşan burnuna dokundum. “Benim işimi o kadar kolaylaştırıcaksın ki patronum süper güçlerim olduğunu düşünecek.”

Lily kahkaha attı. Sesi o kadar tatlıydı ki, ona katılmaktan kendimi alamadım.

İsmimin üstünde duran emaye rozeti işaret ederek, “Rozetini sevdim.” dedi.

“Teşekkür ederim.” Bumblebee’nin karikatürünün üstünde yazan “Mutlu Ol” yazısına bakarak güldüm. Üniforma şartına benim isyanım vardı ama küçükler arasında çok popülerdi.

Lily’nin saçından başlayarak işe koyuldum. İnatçı düz saçı klasik Prenses Cara buklelerine karşı direniyordu ama harika görünene kadar pes etmedim.

Garip bir karıncalanma hissi omurgamdan aşağı indi. Ellerime dikkat etmeden makyaj masasına doğru döndüm ve Lily’nin yanağını mor farla boyadım.

“Hey!” diye kahkaha attı.

“Aman Tanrım.”

“Ne?”

Rowan resepsiyonda duruyordu. Aynadaki dik bakışı benimimi ısıtıyor ve gözlerim yuvalarından fırlamakla beni tehdit ediyordu. Yanaklarım kızardı ve tepkimi gizlemek için makyaj masasına arkamı döndüm.

“Oh, kızarıyorsun. Annem babamlayken böyle oluyor.” Lily’nin gözleri parladı.

“Demek öyle.” *Ne yapıyor burada? Kovulacak mıyım?*

Lily, Rowan’ın aynadaki yansımasına bakarken beni yakaladı.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Şşt! Hayır!” Lily’nin yanağındaki makyajı sildim.

“Bu bir sır mı?” diye fısıldadı.

“Evet!” Onu susturmak için her şeyi söyleyebilirdim.

Omzumun üstünden bir kez daha baktım. Armanileri giymiş pislik gözlerini benden ayırmayarak, çatılmış kaşları ile endişemi artırıyordu.

Henry, Lily’ye meyve suyu ikram etme bahanesiyle makyaj masama geldi. “Evet, Bay Kane neden seni soruyor?”

“Çünkü onu sinirlendirmiş olabilirim?”

Henry’nin gözleri endişeyle kısıldı. “Regina’ya seninle ilgili her şeyi soruyor. Gelip seni uyarmak istedim.”

Umarım Regina bana karşı olan kişisel hoşnutsuzluğunu kendine saklamıştır. Benim hakkımda şikâyet etmekten daha çok sevdiği bir şey olmamasına rağmen, işteki performansım bunu yapmasını engelliyordu. Müşterilerimin bana bıraktığı bahşişler herkese bırakılanın iki katıydı ve bu, sadece onun benimle olan kan davasını besliyordu. Onun problemini anlamıyordum. Eski erkek arkadaşımın çıkarken, onunla bir ilişki yaşayan kendi kızıydı. Ben kesinlikle bir tehdit olamazdım çünkü bırak Lance’e geri dönmeyi ona tehlikeli madde giysisiyle bile yaklaşmazdım.

Omurgamı dikleştirdim. Lance ve Tammy’yi düşünmek sadece ruh hâlimi kötü etkiliyordu. Beni o kötü zihinsel hâlime geri götürüyordu ve ben de kolejdeki sevgilisi ile evleneceğini zanneden o kızın seviyesine geri dönmeyi reddediyordum. O gelecek hayali, Lance’in Tammy ile yaşadığı ikinci hayatı öğrendikten sonra parçalandı ve yok oldu.

Bırak gitsin. Onlara seni yıkamadıklarını göster, ne kadar yaklaşmış olsan da.

“O senin prensin mi?” dedi Lily sırıtarak.

Hemen konuşmaya geri döndüm.

Henry omuzlarını silkti. “Onu krallığına götürüp götürmeyeceğini bekleyip görmemiz gerekecek.”

Bu adamın yaşadığı tek krallık cehennemdi ve orayı ziyaret etmeye hiç niyetim yoktu. Karakteri ile uyumlu tasarım takım elbisesinin içinde bir şeytandı.

“İyi şanslar! Buna ihtiyacın olacak” Henry bir çocukmuşum gibi başımı okşadıktan sonra gitti.

Aynaya her baktığımda, Rowan’ın duygusuz kahverengi bakışlarıyla göz göze geliyordum. Makyaj masasının ışıklarının yaydığı ısıya rağmen, onun bakışları altında titriyordum.

Makyaj boyunca, kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atsa da yüz ifademi hiç değiştirmeden durdum. Lily’yi parkın en güzel prensesi yaparken tüm enerjimi patronumu görmezden gelmeye harcadım.

İşimi bitirirken, Lily’nin sandalyesini salona doğru, aynanın aksine çevirdim. Büyük final için onu aynaya çevirmeden önce son dokunuşlarımı yaptım. Aynadaki yansımamı görünce gözleri doldu.

“Güzel görünüyorsun.” Eğilip ona sarıldım.

“Teşekkür ederim.” Tekerlekli sandalyesine bakarak kaşlarını çattı.

Kalbim sıkıştı, Lily gibi çocuklar için daha fazla şey yapabilmeyi dilerdim.

Lily’ye sarıldım ve aynaya bakarak gülümsedim. “Sen çok hoş bir kızsın. Buradan çıktığın anda eminim biri seni gerçek Prenses Cara ile karıştıracak.”

“Gerçekten m?” Yüzü yeniden aydınlandı.

Burnuna dokundum. “Bahse girerim. Ve eminim diğer çocuklar kendi ayakları acı içindeyken senin tekerlekli sandalyeni kıskanacak.”

Kahkaha attı. “Komiksin.”

“Eğer biri senden bir tur isterse, onlardan mutlaka para

al. Söz mü?”

“Pinky sözü.¹” Küçük parmağını benim için kaldırdı. Parmaklarımızı birbirine geçirdik ve salladık.”

Lily'nin ebeveynlerini çağırmak için döndüm. Gözlerim Rowan'ın gözlerine kilitlendi. Bir bakışla midemde başlayan alev, orman yangını gibi tüm tenime yayıldı.

Ateşim mi çıkıyor? Dün istasyonda burnunu çeken çocuğun alerjisi olmadığını biliyordum.

Lily'nin ebeveynleri geldi ve makyajına hayran oldular. Babası diz çöküp Lily'le konuşurken annesi titreyen eliyle elimi tuttu. “Kızım ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Diğer kızlar gibi buraya uyum sağlayamayacağını düşünmüştü ve siz onun gününü özel kılmak için elinizden geleni yaptınız.” Bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım. “Benim için bir zevk. Ama Lily her şeyi kolaylaştırdı. İçi de dışı da güzel bir kızınız var.”

Lily'nin annesi gülümserken babasının yanakları kızardı. Son bir kez aynaya baktıktan sonra, Lily'yi götürdüler.

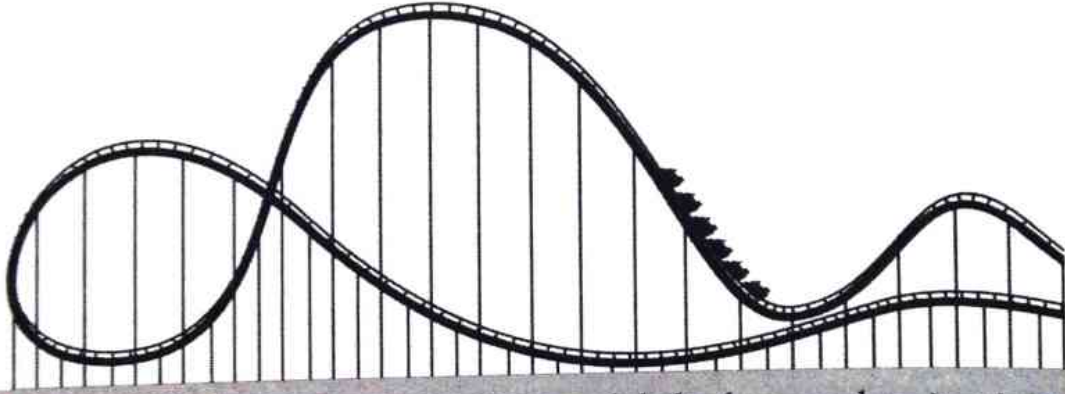
Rowan ve Regina'nın olduğu yere doğru döndüm ama boştu. Midem bulandı.

Günün geri kalanında midem hep bulandı. Kaç çocuk gülümseyerek sandalyemden kalksa da içimdeki bu garip hissi atamadım. Rowan'ın neyin peşinde olduğundan emin değildim ama gözüm üzerinde olmalıydı. İç sesimi dinlemeyi reddettiğim bir zaman oldu ve aynı hatayı yapmayı kabul etmeyecektim.

¹ Serçe parmakları birbirine geçirilerek verilen söz. (ç.n.)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rowan



Dreamland masal satıyor olabilirdi ama benim için kâbus ve acı hatıralar demektir. Buranın enerjisi Florida'daki nem kadar boğuyordu beni. Kızgın yaz güneşine rağmen, Prenses Cara'nın Şatosu'na bakarken, soğuk bir titreme omuriliğimden aşağıya indi. Elli yıl önce büyükbabamın parkını haritalara koyan mimari canavarlık bana uzun zaman önce unutmuş olduğum geçmiş hayatı anımsatıyordu.

Bunu aş, seni işe yaramaz serseri. Önemli olana odaklan.

Büyükbabam beni, kırk sekiz yıldır sorunsuz bir şekilde işletilen tema parkını düzeltmem için neden görevlendirdi emin değildim. Biletler her zaman tükeniyor ve her gün maksimum kapasiteye çıkıyorduk. Her çeyrek, olağanüstü performans gösteren bu parkın gelişimi için neyi nasıl yapabileceğimi sorguluyordum.

Özetlemek gerekirse burası mükemmeldi. Neredeyse gereğinden fazla mükemmel. Dijital yayın platformu olan yan kuruluşumuzda bir gün içinde, bu parkın bir yıl boyunca

ilgilendiği sorunların toplamından daha fazlasıyla uğraştım. Ama söz konusu 25 milyar dolarlık hissem olunca, eğer bir eksiği ortaya çıkarıp, Dreamland'i güçlendirecekse buradaki her taşın altına bakardım. Başka bir seçenek yoktu. Kardeşlerim geleceğimizi garanti altına almak için benim üzerime düşeni yapmamı bekliyordu ve ben de onları hayal kırıklığına uğratmayı planlamıyordum.

Ahşap asma köprüdeki yerimi terk ettim. Kale ile arama mesafe girdikçe daha rahat nefes alıyordum.

Buradan çıktıktan sonra nasıl daha iyi bir hayatın olacağını düşün.

Bu, bana musallat olmuş anılar ve hayal kırıklıklarından başka bir şeyin üstüne kurulu olmayan bu dünyada akıl sağlığımı korumamı sağlayan tek düşünceydi.



Çarptığım her engelde sabrım azalıyordu. Dreamland personeli ile ardı ardına yapılan amaçsız toplantılardan sonra, parkın nerede beklenenden az performans gösterdiğini bulma konusunda umutsuzdum. Kırk sekiz saat önce buraya geldiğimden beri kayda değer hiçbir şey öğrenememiştim.

Dreamland her finansal çeyrekte yeni hedeflere ulaşıyordu. “Daha fazla” isteği sadece çalışanlardan duyduğum ortak bir talepti. Daha fazla hızlı tren. Daha fazla otel. Daha fazla alan.

Bu tip büyük ölçekli bir gelişme konusunda bana yardım edebilecek tek bir ekip vardı. Dreamland'in “Yaratıcıları” tema parkı işinde dünyaca tanınırdı. Dreamland'de bulunan bir ilgi merkezi, bir alan, hediyeleşme eşya veya müşterilerin farklı tecrübeler yaşadıkları aktiviteler varsa bunun yapılmasına Yaratıcılar yardım etmiştir. Bu yüzden önümüzdeki altı

ay bu insanlarla omuz omuza çalışmayı düşünüyordum. Benim mikro yönetim yaklaşımım bir önceki direktörün tembel tarzından bayağı farklı olacaktı ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi. Bu yaklaşım bana yeni başlayan bir internet şirketini milyar dolarlık imparatorluğa çevirmemi sağladı ve burada da bana katkısı olacaktı.

Ofisime girdim ve kapımı kapattım. İki Şef Yaratıcı, duruşlarını düzeltmeden önce yerlerinden fırladı. Ekose bir gömlekle puantiyeli bir kravatı birlikte takacak bir zevke sahip Sam, gözümün içine zar zor bakabiliyordu. Kahverengi kıvrıkcık saçlarının tepesi, not alırken görebildiğim tek yerdi. Jenny, esmer müdür yardımcısı, onun yanında, sanki biraz kıpırdarsa beni kızdıracakmış gibi dimdik oturuyordu.

Koltuğuma oturdum. "Haydi başlayalım."

Birbirleri ile ahenk içinde başlarını salladılar.

"Parkın geliştirilmesi gereken yönlerini belirleyen bir plan yapmam bekleniyor. Birlikte Dreamland'in cazibe merkezlerinin performansını belirleyeceğiz ve misafirlerimize daha iyi nasıl hizmet verebiliriz karar vereceğiz. Bu, Dreamland'in yatırım getirisini en azından yüzde 5 artıracak mevcut aktiviteleri yenilemeyi, yeni alanlar yaratmayı, skeçleri güncellemeyi ve geçit törenlerini içeriyor."

Sam'in gözleri iki kat büyürken Jenny yüzü ifadesiz duruyordu.

"İlk analizlerime göre, rakiplerimiz yıllar içerisinde agresif bir büyüme gösterdi. Dreamland her çeyrekte ortalamanın üstünde bir performans gösterse de yarışı ortadan kaldırmak ve rakiplerimizin kâr marjlarını çalmak istiyorum."

Jenny defterine bir şeyler karalarken Sam'in boğazı düğümlendi. Her departmanla yaptığım toplantılar arasındaki sınırlı zamanım göz önüne alındığında, sessizliklerinden memnundum.

“Bunun gibi projelerin hayata geçmesi yıllar alır. Bununla birlikte, iki ekibinizin de altı ay içinde kurula sunacağım ilk planları geliştirmesini bekliyorum.”

Gerçekten burada olma sebepimi saklamak Declan'ın fikriydi. Bu büyüklükte bir proje için başkalarının menfaatini düşünmeyen niyetlerimi ifşa edersem, insanların beni doğru fiyata sabote edebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden hiç kimse altı ay boyunca buradaki geçici konumum hakkında bilgi sahibi olmayacaktı. Onlara göre burası için her zaman hayal ettikleri direktör ben olacaktım. Gerçekteyse, bu cehennem deliğinden çıkarak Şikago'ya gidip, CFO olarak Declan'ın yerine geçmek için sabırsızlanıyordum.

“Altı ay mı?” dedi Jenny. Yüzü bembeyaz oldu.

“Bunun bir problem olmayacağını düşünüyorum.”

Başıyla onayladı ama kalemi sıkı sıkı tutan eli titriyordu.

“Bütün bu fikri bir ellinci yıl dönümü kutlaması olarak sunmak ve insanların kalp tellerini titretmek istiyorum. Proje, Dreamland karakterleriyle büyümüş yeni ve eski nesillere hitap etmelidir. Büyükbabamın bu park hakkında sevdiği her şeye benzemesini ve aynı zamanda bizi daha parlak ve daha modern bir geleceğe taşımasını istiyorum.”

Sam ve Jenny, hiçbir kelime kaçırmadan not defterlerine bir şeyler karalarken sallanan iki kafadan başka bir şey değillerdi.

“Yani ne yapılması gerekiyorsa onu yapın. Fazla zamanımız yok.”

“Bütçemiz nedir?” Sam'in gözleri parladı.

“Makul tutun, tüm park için yaklaşık on milyar. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa, muhasebecilerimin sayıları gözden geçirmesi gerekir.”

Sam neredeyse dilini yutacaktı.

“Sonuç bekliyorum. Alamazsak, gezici karnavala başvurmanız daha iyi olur.”

Sam’in gözleri haliya kayırken Jenny bana baktı.

“Efendim, özgürce konuşabilir miyim?” Jenny, kalemını en sinir bozucu şekilde not defterine vurdu.

Saatime baktım. “Gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsanız.”

“Hızlı zaman çizelgenize dayanarak, bu yıl yıllık çalışan başvurularını daha erken açabilir miyiz diye merak ediyordum. Bu şekilde, Yaratıcılar sıfırdan başlamak yerine yeni fikirlerle çalışabilirler.”

Gözlerimi kırptım. Yıllık kabuller, çalışanların moralini artırmayı hedefleyen, baş ağrısından başka bir şey değildi. Dreamland’de onlarca yıldır çalışan birçok yaratıcımız vardı. Bir parkın nasıl tasarlanacağına dair, düşük ücretli çalışanlardan gelecek işe yaramaz fikirlere ihtiyaçları yoktu.

Peki ya biri mevcut yaratıcıların dikkate almadığı bir şey gönderirse?

Kaybedecek çok şeyim olmadığına karar vermeden önce artılarını ve eksilerini gözden geçirdim. “Sadece iki hafta boyunca başvuruları açın. Gönderileri şahsen incelemenizi ve yalnızca en iyilerini masama bırakmanızı istiyorum.”

Jenny başını salladı. “Tabii ki. Aradığınız şey hakkında iyi bir fikrimiz olduğuna eminim.”

Şüpheliyim ama onu düzeltmek için hiçbir kelimeyi boşa harcamadım. “Hadi işe koyulalım.”

Jenny ve Sam, e-postaları yanıtlamam ve günümün diğer toplantısına hazırlanmam için beni geride bırakarak aceleyle çıktılar.



“Evlat.”

Babamın hiç de alışık olmadığım aramasına cevap verdiğim için anında pişman oldum. Anlamsız merakım beni yendi çünkü tüm bu Dreamland işi hakkında çok sessiz kalmıştı. Sessizliği, sahnenin arkasında neler planladığını merak etmeme sebep oluyordu.

Masamın karşısındaki deri koltuğa oturdum. “Baba.” Birbirimize sesleniş şeklimiz halkın önünde kullanmak için yıllar içerisinde geliştirdiğimiz bir kalkandı.

“Dreamland’de işler nasıl? Ne planının olursa olsun pazartesi günü yönetim kurulu toplantımıza katılacağını düşünüyorum.” Sakin ses tonu onlarca yıldır mükemmelleştirdiği sakin yüz ifadesinin bir işaretiydi.

Azı dişlerim birbirini ezdi. “Neden ilgileniyorsun?”

“Çünkü büyükbabanın vefatından sonra direktör olma konusundaki ani ilgin ilgimi çekiyor.”

Gerçekten benim zekâmı küçümsüyor muydu?

Tabii ki evet. Doğduğundan beri seninle dalga geçmekten başka hiçbir şey yapmadı.

Sahte bir kayıtsızlıkla, “Bu telefon konuşmasının bir amacı var mı?” diye sordum.

“Yaptığınız fon talebini inceledikten sonra gelişmeleri merak ettim. On milyar dolar şakaya gelmez.”

Bedenimdeki tüm kaslar gerildi. “Senin tavsiyene ihtiyacım yok.”

“İyi. Çünkü zaten sana tavsiye teklifinde bulunmuyorum.”

“Tanrı korusun, şu acınası hayatında bir kez olsun baba gibi davranmış olursun.”

“En zayıf oğlumdan ilginç kelime seçimi.”

Elim telefonu sıkıca kavradı. İçimde filizlenen bir merak yüzünden babamın çağrısına cevap vermem aptalcaydı.

Büyükbabamın ölümünden sonra bile hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilmeliydim. Babamın tek ilgilendiği şey, bana ne kadar beceriksiz olduğumu düşündüğünü hatırlatmasıydı.

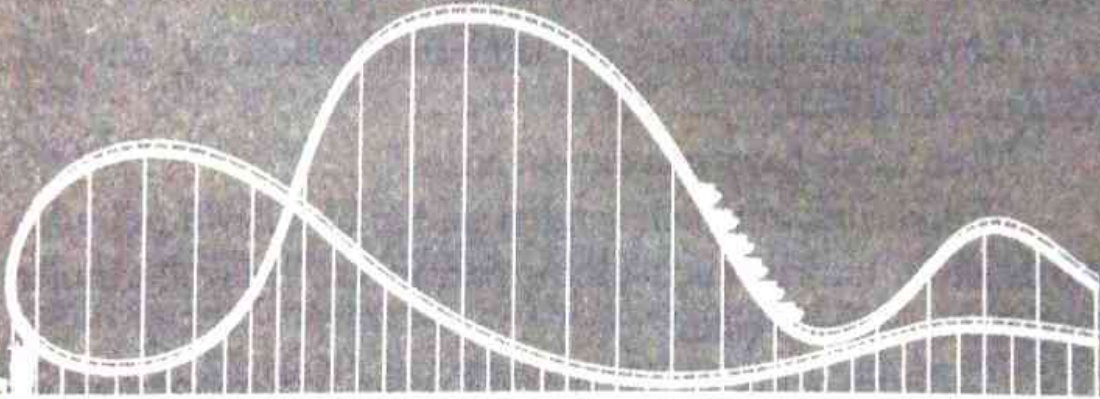
Senin kafanı karıştırmaya çalışıyor. Hepsi bu.

“Gitmem lazım. Geç kalamayacağım bir toplantım var.”
Telefonu kapattım.

Tansiyonumu düşürmek için derin nefesler aldım. Artık, babasıyla gerçek bir ilişki isteyen o umutsuz çocuk değildim. Onun yüzünden zihnimi bir zayıflık yerine bir silaha dönüştürdüm. Beni ne kadar kışkırtmaya çalışsa da bir zamanlar tanıdığı çocuk artık var olmadığı için her zaman üste çıkacaktım. Bunu garantiye almıştım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Zahra



Claire kanepemize oturdu ve dizüstü bilgisayarını kucağıma koydu. “Bu senin için bir fırsat!”

“Ne benim için bir fırsat?”

Beni Baştan Çıkaran Dük dizisini bölerek, televizyonu durdurdu.

Dizüstü bilgisayarını sehpa koymadan önce e-postayı okudum.

“Asla olmaz.”

“Beni dinle...”

“Hayır.”

“Evet! Sözümü kesmeden beni dinleyeceksin. En iyi arkadaşın ve senin personel şefin olarak bunu bana borçlusun.” Aynı annem gibi parmağını sallayarak konuştu.

“Midem seni seviyor olabilir ama bacaklarım kesinlikle sevmiyor.”

Bana sadece dik dik baktı.

Kollarımı bağladım. “Tamam. Sana bir şans vereceğim.”

Küçük topuzunu düzeltti. "Tamam, neden tereddüt ettiğini anlıyorum. Eğer Lance'ın sana ihanet ettiği gibi biri bana da ihanet etseydi ben de tereddüt ederdim."

"Gerçekten Lance konusunu açmak zorunda mıyız?" Göğsümden geçen soğuk ürperti, damarlarımı üşüttü.

Claire gülümsemeyi bıraktı. "Ondan bahsetmemin sebebi artık tamamen onu unutmak için bunun son adım olması."

Sanki dünyanın tüm problemlerini çözecekmiş gibi bilgisayara el salladı.

"Ben zaten hayatıma devam ettim."

"Biliyorum, ama hâlâ senden çaldığı hayallerin peşinden koşmaktan korkan küçük bir parçan var." Hayallerimden çok daha fazlasını çaldı.

Gözlerim acıdı. "Artık yeni bir şeyler üretmeyi hayal etmiyorum."

"Yeteneklerin hakkında söylediği saçmalık, seni onunla aynı fikri sunmaktan alıkoymak için sadece bir oyalamaydı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ama..."

"Ama yok. Lance yalan söyledi ve fikrini çalmak için, çok uzun süre seni geriye çekti."

Teoride mantıklı geliyordu ama yine de emin değildim.

Claire elimi sıkıca tuttu. "Bu, hiç kimsenin söylediğinin, senin kim olduğunu tanımlamadığını kendine kanıtlaman için bir şans. Sadece yaptıkların seni anlatır."

Kalbim sıkıştı. "Emin değilim..."

Elimi sıktı. "Hadi. Sadece bir ufacık küçük proje gönder. Bu kadar. En kötü ne olabilir?" "Pekâlâ, nereden başlamalıyım? Demek istediğim..." Claire eliyle ağzımı kapattı. "Retorik bir soruydu!"

Tek kaşımı kaldırdım. "Başvurmam için beni neden bu

kadar zorluyorsun?”

“Çünkü arkadaşlar bunun içindir. Birbirimizi konfor alanlarımızın dışına itmemiz gerekiyor. Çünkü eğer korkmuyorsan...”

“O zaman büyümüyorsun.” Ona dönüp gülümsedim.

“Evet, ne diyorsun?”

Cebimden telefonumu çıkardım ve geçen hafta aldığım e-postayı açtım. “Konfor alanından bahsetmişken... Bunu seninle konuşmak istiyordum ve şu anda bunun için en iyi zaman gibi görünüyor. Çünkü eğer korkmuyorsan...” Ona meydan okudum.

“Ah hayır.”

Gülümsemem büyüdü. “Eğer ben bir teklif sunuyorsam, sen de Royal Chateau’da çıraklık pozisyonuna başvuruyorsun demektir. Mutfağın her yerinde adının yazılı olduğu bir pozisyon var.”

Claire’in yüzü düşüyor. “Bunum benimle ilgili olmaması gerekiyordu.”

“Biz bir ikiliyiz. Eğer ben limitlerimi zorluyorsam, sen de benimle geliyorsun.”

Bu, Claire’e yardım edebilmem için bir şanstı. Hiçbir zaman Magic Wand salonunda kalıcı olmak istemedi, ancak ilk başta reddedildiği pozisyona da bir daha başvurmaya hiçbir zaman cesaret edemedi.

“Oraya başvuramam. Onların Michelin yıldızı var.”

“Başvurmak için sebeplerin en iyisi.”

“Ama havalı bir Fransız okulundan aşçılık diplomam yok.” Oturduğu koltuktan ayağa fırladı.

“Hayır ama bir diploman var, ayrıca üniversite ve lise yıllarında restoranlarda çalıştın.”

Kollarını havaya kaldırdı. “Geçen hafta bir fırın kurabiye yaktım.”

“Sadece zamanlayıcıyı ayarlamayı unuttuğum için.”
Kahkaha attım.

“Tüm bina yangın alarmı yüzünden boşaltılmak zorunda kaldı. Bu olaydan sonra herhangi birinin bana mutfakta güvenmesi mümkün değil.”

Kahkaha attım. “Bu kadar dramatik olma.”

Kendini koltuğa bıraktı ve kafasını dizlerime koydu.
“Bana şantaj yapmamalısın.”

“Arkadaşlar ne içindir?”

“Ah, bilmiyorum, suç ortaklığı dışında herhangi bir şey olabilir mi?”

Güldüm. “Hadi. Ne dersin?”

“Bütün bu fikre daha beş dakika önce karşı çıkan biri için sinir bozucu derecede cıvıl cıvılsın diyorum.”

“Bir fırsattan yararlanıyorum.”

“Bil diye söylüyorum, bunu kabul ediyorum çünkü bu, seni tekrar hayallerinin peşinden koşarken görmek anlamına geliyorsa reddedilmem sorun değil.”

Çekingen bir gülümseme belirde dudaklarımda. “Tabii ki. Tıpkı benim senin planını, senin tekrar denediğini görmek için kabul edeceğim gibi. Aksi takdirde, onun doksan yaşında emekli olana kadar kuaförde çalışan Bayan Jeffries gibi olacak.”

Dudakları büzüştü. “Şimdi sadece kasten zalimce davranıyorsun.” Anlaşmamız için el sıkışmadan önce, birlikte kahkaha attık.



Fikir defterimin yıpranmış sayfalarını elerken, acı tatlı anılar gözlerimin önüne geldi. Brady'nin, Nebula Land'in

park içinde yeni bir alan hâline gelmesi durumunda nasıl görüneceğini beyin fırtınası yaptığımız sayfaları kaplayan bitişik el yazısının üzerinden parmağımınla gittim.

Benim ilk teklifimi reddedip daha iyisi yapabileceğimi söyledikten sonra, birlikte haftalarca üzerinde çalıştık. Ne büyük şans. Bana rehberlik eden kişi oydu. Onun mentorluğunda çalışırken birlikte bir teklif hazırladık.

Nebula Land beni “Yaratıcı” yapacak proje olmalıydı. Ama Brady’nin kazasından sonra bunu sunmak bana yanlış geldi ve bıraktım. Daha sonra şirket bülteninde, Lance ile özel olarak paylaştığım kısımları görünce şaşırardım.

Brady, Lance’in fikrimizi bu şekilde manipüle etmesine ne derdi? Hızlı tren kesinlikle bizim orijinal planımızdaki gibi değildi. Ciğerlerim ağır nefesimle yandı ve parmağım Brady’nin çizimlerinin birinin üzerinde gezerken gözlerim doldu.

Lance’in fikrini eleştirmek, seni fikrini sunmana yaklaştırmayacak.

Bilgisayarımı açtım ve çalışan hesabıma girerek Dreamland yıllık teklif sunma bölümüne girdim. Boş metin kutusundaki titreyen imleç benimle dalga geçiyordu ama ben pes etmeyi reddettim. Claire bana inanıyordu ve belki de gerçekten artık Lance’in kendime olan güvenimi sarsmasına izin vermeme zamanı gelmişti.



Bu çok kötü bir fikirdi. Başarısızlığa uğrayan ilk taslağımdan sonra, şarabın ve kırık bir kalbin, ikinci denemem için iyi bir birliktelik oluşturacağını düşünmüştüm.

Güncelleme: Yanıldım.

Hâlâ bir teklif sunmaya yakın bile değildim. Yazdığım her şey çok vasat ve her zamanki tutkumu yansıtmıyordu. Annemi dehşete düşürecek şekilde doğrudan şişeden bir yudum daha şarap içtim.

Peki Nebula Land yolculuğuyla ilgili olumsuz duygularım üzerinde çalışmak, zihnimi daha yaratıcı fikirlere açmama yardımcı olursa ne olur?

*Evet! Belki de gözden kaçırdığım şey buydu. Metin kutusundaki her şeyi sildim ve yeniden başladım. Üste, *Brady Kane'i gururlandıracak gerçek Nebula Land* yazdım. Proje ile ilgili her düşüncemi yazarken parmaklarım tuşların üzerinde uçuyordu. Sessiz kalmak ve bu hızlı tren parkuru beni rahatsız etmiyormuş gibi görünmek yoktu artık.*

Lance'le birlikteyken, böyle bir insan olmak bana iyi hissettiriyordu. Onun mutluluğuna öncelik verdiğim için sorun çıkarmak istemeyen sessiz, ağırbaşlı tip. Ve bu, sonunda hiçbir şeye değmedi. Olmam gereken kadını idare edemeyen bir erkek için olduğum insandan vazgeçmiştim.

Yazmaktan parmaklarıma kramp girdi. Beni kıran bir şeyi parçalamak güçlendirici geliyordu. Bitirdiğimde biraz bulanık görüyordum ve koordinasyon yeteneğim de zayıflamıştı.

Aynı anda yazmak ve içki içmenin benim hayatımda yeri olmadığı için alttaki "taslağı kaydet" imgesine bastım ve bu gecelik bilgisayarımı kapattım.



"Ah hayır!," *Ah, hayır, hayır, hayır.* "Lanet olsun. Lanet! Laneeeeeet!"

Claire odama koştu. "Ne oldu?"

Başvuru portalına bakıyordum.

Bu gerçek olamazdı. Kolumu şiddetlice cimcikledim, gözlerimi kırptım. Parlak yeşil harfler, midemi isyan ettirecek şekilde benimle alay ediyordu.

Başvurunuz gönderildi.

Claire omzumun üzerinden ekrana baktı. “Yazım hatalarını ikinci bir göz olarak kontrol etmemi istemeden mi gönderdin? Sen kimsin ve gerçek Zahra’ya ne yaptın?”

“Kazaydı!” Kendimi yatağa attım, yüzümü yastıkla kapattım ve çığlık attım.

Claire titreyen kollarımı ovuyordu. “Bay Kane’e ve yaratıcılara bu yanlışlığı açıklayan bir e-posta atsan? Eminim anlayacaklardır.”

Yastığı yüzümden çekti. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne demeliyim? ‘Üzgünüm birazcık sarhoştum ve sizin en pahalı hızlı tren aktivitenizi yerin dibine sokan bir başvuru gönderdim.’ mi?”

Saçlarımı yüzümden çekti. “Belki de düşündüğün kadar kötü değildir.”

“Lance’in tren projesine Brady Kane’i mezarında ters döndürecek büyük bir metal yığını dedim.”

Gözlerini kırptı. “Ah, tamam. Her zaman kelimeler konusunda yeteneklisindir. En azından İngilizce diploman işe yarıyor.”

Homurdandım. “Yanlış yere bastığıma inanamıyorum. Aynı anda hem içip hem çalışmamalıydım. Ne düşünüyordum?”

Yanıma oturunca, yatak ağırlığından çöktü. Kollarını bana dolayarak, en güzel şekilde bana sarıldı. “Bu, geçmişi geride bırakmak için attığın ilk büyük adımdı. Belki de böyle olması gerekiyordu.”

“Dün kaderin, aptalların planlardan kaçmak için kullan-

dığı bir yol olduğunu söylüyordun.”

Sessiz attığı kahkahayla göğsü indi ve kalktı. “Sadece herkesin duymasını istediğin zaman kismetten bahsettiğin için. Ne yani, her şey senin istediğin gibi gittiğinde mi kadere inanıyorsun? Bu bana çok anlamsız bir mantık gibi geliyor.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ya kovulursam? Zaten bazı hatalar yaptım.”

“Önce Rowan’a baş belası dedim ve yönetim kurulu ile dalga geçtim. Şimdi de bunu mu yaptım? Bunun sonunda çöp toplamama izin verirlerse şanslı olacağım.”

Claire ellerimi okşadı. “Şu anda bunlar için çok geç. Diptesin.”

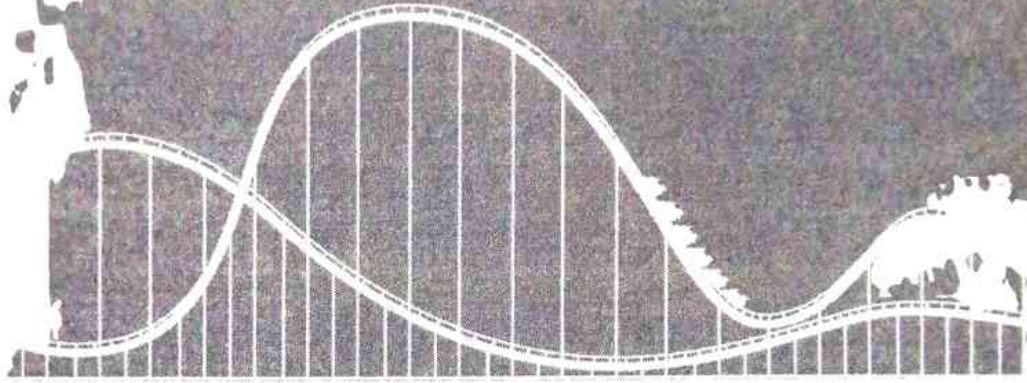
İçimi çektim. “En iyisini umalım.”

Olan oldu. Gönderdiğim formu değiştiremezdim ve tüm duygularımı olduğu gibi dökmemin beni rahatlatan bir tarafı da oldu.

Belki de gerçekten kismet böyleydi.

ALTINCI BÖLÜM

Zahra



Geçen hafta cehennem gibiydi. Endişelenmekten yorulduğumdan salondaki vardiyalarımı bitirebilmek için tüm enerjimi tüketmiştim. Bir sonraki kötü olayı bekliyordum çünkü yaratıcıların teklifim nedeniyle beni çağırması an meselesiydi.

En kötü kâbusum hiç beklemediğim bir anda Rowan Kane'in beni çağırdığını söyleyen uğursuz e-postasıyla gerçekleşti. Bir satırlık e-postasından da hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Yarın saat 08.00'de ofisimde olmanız gerekmektedir.
R.G.K.

Hangisi daha şaşırtıcı emin değildim. Bir cumartesi günü beni çağırması mı yoksa e-postayı gayriresmî bir şekilde üç baş harfiyle bitirmesi mi?

Regina'yı arayarak neden geç kalacağımı anlattım. Ben kapatmadan önce zaten toplantımdan haberi olduğunu söyledi.

Kahretsin. Başım tamamen belada.

Hızlıca sabah rutinimi yaptım ve toplantıya zamanında yetişebilmek için kaykayımın yer altı mezarlığından gittim.

Rowan'ın özel süit ofisine girerken spor ayakkabılarım gıcırdadı. Ofisi Story Street ve Princess Cara'nın Şatosu'na bakan tek yönlü aynaların arkasına gizlenmişti.

Rowan'ın ofis kapısı hep kapalıydı. Sekreteri Martha masasının yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. Onu Brady ile birlikte yaptığımız ziyaretlerden hatırlıyordum.

Koltuğa otururken çilek desenli elbisem etrafımda uçtu. Bugün suçluluğu kanıtlanana kadar masum rolündeydim.

Martha bana küçük bir bardak su ikram etti. "Bu sabahki iyi ruh hâli için size mi teşekkür etmeliyim?"

Sahte bir şokla nefesimi tuttum. "Bay Kane'den bahsediyorum demeyin." Eğer gereğinden fazla valium² almadıysa iyi bir ruh hâlinde olamaz." Yanan boğazımı ferahlatmak için bir yudum su aldım.

Gözleri parladı. "Sen bir baş belasıydın."

"Ve dakik değil." dedi Rowan.

Suyu bardaktan sıçratarak, oturduğum yerde ona doğru döndüm. Tam ona aslında geç kalanın o olduğu gerçeğini hatırlatmak üzereydim ki ona bakınca nasıl olduysa İngilizceyi unuttum.

Takım elbise içindeki Rowan benim kurumsal kriptonitim gibiydi. Bugün giydiği özel kraliyet mavisini kumaş, sanki biri takımını onun ölçülerine göre dikmiş gibi vücudunu sarıyordu. Takım, içinde boğulmak istediğim su dalgaları gibi her bir kasının eğimini ve kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Tek bir saç teli bozulmamış koyu kahverengi saçları özenle şekillendirilmişti ve sabahın bu erken saatinde sakalı yoktu.

Olabildiğince sessiz olmasına çalıştığım iç çekişim sekreterini gülümsetti. Gözlerim sert bakışlarıyla buluştuğunda sanki tüm çekiciliğimi kaybettim. Gözlerindeki gölge göğ-

² Sakinleştirici.

sümdeki alevi söndürdü.

Elbisemin cebinden telefonumu çıkardım. “Vaktinde buradaydım. Değil mi?” diyerek onay almak için Martha’ya baktım.

Tüm dikkatini e-postalarını silmeye veren Martha sessiz kaldı. *Ihanet.*

“Beni takip et.” Rowan içeriye girebilmem için kapıdan çekildi.

Sandalyemden kalktım ve yerden sırt çantamı aldım. Kumaşını yakmak istiyormuş gibi elbisemin geri kalanını süzmeden önce elbisenin kabarık tüllü kollarına baktı. Gözleri vişne kırmızı spor ayakkabılarıma kaydığında, kaşlarını biraz daha çattı.

Gülümseyerek topuklarını iki kez birbirine vurdum.

Gözleri gözlerime kaydı. Yüzündeki ifade yanaklarımın alev alev yanmasına sebep oldu.

Bakışlarındaki arzu mu yoksa çok yoğun bir hoşnutsuzluk mu?

İkincisini beklerken ilki olmasını umut edelim.

Gözlerindeki her neyse gözlerini kırptığı anda kayboldu ve duygudan eser kalmadı. Bir hışımla döndü ve bana sert, yuvarlak kalçalarının en iyi görüntüsünü verdi. Durdum ve baktım çünkü her şeyden önce ben tutkulu bir insandım.

Güçlü hiçbir adamın böyle bir vücudu olmamalıydı. Takım elbisenin içinde bu kadar iyi görünmek, kurumsal suç olarak sayılmalıydı.

Başımı salladım ve onu kendi alanına doğru takip ettim. Kişiliğine tezat bir ofisi vardı. Kaliteli odası, kornişleri ve açık sarı duvarlarıyla Dreamland’in romantik cazibesini yansıtıyordu. Bir sanatçının dokunuşuyla oyulmuş beyaz lambri ve özenle seçilmiş ahşap mobilyalarla 19. yüzyıl romanlarımdan birinde bulabileceğim bir hissi uyandırıyor.

Rowan parlak bir yaz gününde ortaya çıkan fırtına bulutu gibi kaşlarını çattı. Masasının yanında durdu ve sıkığı yumruklarını masasına bastırdı. "Oturun." Kendisi deri koltuğuna oturdu.

Ondan yayılan hâkimiyet, derin nefes almamı zorlaştırıyordu. Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum, dosya dolabından kağıtları çıkarırken bacak bacak üstüne attım sonra indirdim ve sonra yeniden attım.

"Lavaboyu mu kullanmaya ihtiyacın var?" Yüzü ifade-sizdi.

"Efendim?"

"Lavabo?" diye homurdandı ofisin köşesindeki bir kapıyı işaret ederek.

"Ah hayır!" Yanaklarım yanıyordu. "Sadece rahat etmeye çalışıyorum."

"Kendini böyle bir başarısızlığa hazırlama."

Kahkahama engel olamadım. Ağzının kenarı tekrar düşmeden önce çeyrek santimetre kadar yukarı kalktı.

Gerçekten onun gibi birini ne güldürürdü? Bebeklerden şeker çalmak mı? Kanlı kurbanlar mı? Evlerine haciz gelen aileleri canlı yayında izlemek mi? Bilmem gerekiyordu.

Dosyayı bana doğru itti. "Bu yeni kontratın. Magic Wand Salon ile olanla hemen hemen aynı."

Çok şaşırdım. "Affedersiniz. Bir kontrat mı?"

İnsanlar Dreamland'den kovulduğunda bir daha gelmesinler diye kontrat mı imzalatılıyordu? Tüm bunlar tam olarak nasıl ilerliyordu?

Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi içini çekti. "Hemen etkili bir şekilde 'Yaratıcılar' ekibine katılacaksın."

Oda etrafımda dönmeye başladı. Dengede durabilmek için elimi masasına koydum. "Ben ne? Yaratıcılar ekibine mi katılıyorum?"

Gözlerini kırptırdı. “Bu rahatsız edici, benim her dediğimi tekrar etme alışkanlığı zaman ve oksijen kaybı.”

“Pardon?” diye sesimi yükselttim. “Öncelikle kafamın karışması çok normal. Beni kovacağınızı düşünüyordum!”

Bu sefer ifadesiz yüzü, *sen etrafımda olmandan hoşlanmadığım en aptal insansın*, anlamına gelen bir ifadeye büründü. “Bir iş terfisi alıyorsun.”

Tüm Nebula Land hızlı trenini yerin dibine soktuktan sonra tüm Dreamland’in en seçkin çalışanları arasına katılacağım bir iş teklifi almaya nasıl geçtim? Bu, başvurumla başkalarının zamanını boşa harcamamın intikamı olmalı.

“Nasıl?”

Alnındaki damar göründü. “Her zaman bu kadar çok soru sorma ihtiyacı hisseder misin?”

“Siz yaptığınız her şeyde her zaman kaçamak ve sert davranma ihtiyacı hissediyor musunuz?”

Sessiz kalarak benim haklı olduğumu kanıtladı. Bozuk bir otomata vurduğum gibi cevap alana kadar kafasına vurmak istiyordum.

Dosyaya dokundu. “Nebula Land başvurunuz çok cescurcaydı. Az sayıda insan milyar dolarlık yatırıma eleştirmeye cesaret eder.”

“Sarhoşken gönderdim.” diye birden söyledim.

Gözlerini kırparak bana baktı. Tek duyduğum ses kulaklarımda dolaşan kanın çıkardığı uğultuydu.

Aman Allah’ım. Bunu neden itiraf ettim? Terli elimle yüzümü sildim.

Dudakları kıvrıldı. Yüzündeki ifade cenin pozisyonuna girme isteği uyandırıyor bende. “Bu, çalışırken de bir alışkanlık olarak kalmaya devam edecek mi?”

Hızla başımı salladım, birden başım döndü. “Oh, hayır! Çok nadir içerim. Aptalca bir fikirdi, gevşememe yardım etsin diye...”

Elini kaldırdı. “Monoloğa gerek yok. Umurumda değil.” Gözlerini kırpma sırası bendeydi. Rowan çok konuşmayan biri olabilirdi ama söyledikleri direkt olarak aptal demeden, kendimi aptal gibi hissetmemi sağlayarak amacına ulaşıyordu. Bu da onun süper gücü olmalıydı.

Aramızdaki gerginliği azaltmak için gülümsedim. “Ama sanırım fikrimi beğendiniz, yoksa bana iş teklif etmezsiniz.”

“Konunun benim genel hislerimle alakası yok. Gerçeklere ve yılların vermiş olduğu detaycı uzmanlığıma dayalı kararlar alıyorum.”

Hava, sönen bir balondan çıkarmış gibi ciğerlerimden çıktı. Cidden, bu adama bebekken yeteri kadar sarılmamışlar mıydı? Soğukluğuna başka bir açıklama olamazdı.

Bu adil değil. Annesi ile ilgili hikâyeleri duydun...

Boğazıma oturan garip his sebebiyle boğuluyormuş gibi hissettim. “Yaratıcı olarak mı çalışmamı istiyorsunuz, her zaman?”

“Burada hiçbir şey kalıcı değildir. İşteki performansına bağlı. Benim beklentilerimi karşıladığın sürece işinde kalırsın.”

Aman Tanrım. Bu kesinlikle Claire’in planının bir parçası değildi. Şüphelerim mutluluğumu sildi. Başvuruda bulunmalıydım, biraz cesaret kazanmalıydım ama tam zamanlı bir Yaratıcı olarak işe alınmamalıydım. Yaratıcı olabilirdim ama o kadar yaratıcı da değildim.

Dreamland Yaratıcıları efsaneydi. Buluşlarıyla tarih yazdılar ve birkaç yıl önce Beyaz Saray’a bile davet edildiler. Bu ekibin bir parçası olmayı hak etmiyordum. Ayrıca, tipik Yaratıcı özellikleri bende yoktu. Bu insanlar pahalı üniversitelerden mezun olmuş, dünyanın farklı yerlerinde özel stajlar görmüş insanlar; mimarlar, sanatçılar, mühendisler, yazarlar ve daha fazlasından oluşan bir gruptu. Bense iki yıllık yüksek

öğretimden mezun, çocuk salonunda çalışan bir kadındım. Dünyanın en iyi yetenekleri ile dolu bir takımda çalışamazdım.

Bunu yapabilmemin imkânı yoktu. “Üzgünüm. Teklifinizi kabul edemem.”

Gözleri kısıldı. “Ben bir evet hayır sorusu sormadım.”

Ağzım açık kaldı.

Kontratı bana doğru itti. “Kontratı gözden geçirmek için zamanın var ama kontratı imzalamadan bu ofisten çıkmayacaksınız.”

Rowan’ın ağaç kalınlığındaki ensesini kavrayabilir mi diye ellerime baktım. “21. yüzyıldayız. Benim patronum olabilirsiniz ama bana ne yapacağımı söylemenize izin vermeyeceğim.”

“Bu kendi içerisinde çelişkili.”

O güzel yüzüne vurmak gibi aptalca bir şey yapmamak için elbisemin kumaşını avuçlarımda içinde sıktım. “Her zaman bu kadar soğuk musunuz?”

Rowan hiç ses çıkarmadan bana baktı. Sert çenesini ovdu ve midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep oldu. Bu hareketi dikkatimi dolgun dudaklarına çekti.

Merhaba! Dünyadan Zahra’ya.

Öfkeli gözlerle kontrata baktım. Bir işle alay ettikten sonra beni kovmaya hakkı vardı. Ama bunun yerine, tüm Dreamland’de en imrenilen işi bana teklif ediyordu. Bunu geri çevirmek aptallık olurdu.

Zaten bir seçeneğim olduğundan değil.

Yenilerek sözleşmeyi kendime çektim.

Cam kalemlikten bir kalem aldı. “Noktalı çizgiyi imzala.”

Kaleme uzandım. Parmaklarımız birbirine değdi ve ısı, tenimi yalayan alevler gibi kolumdan yukarıya doğru yayıldı.

Geriye çekilerek kalemi bıraktım.

Rowan gücenmiş gibi eline baktı. Harika. Onda böyle bir yüz ifadesi görmek beni mutlu etti.

Her iki şekilde de önemli olmamalı. O senin patronun.

Masadan kalemi alıp dikkatimi yeniden sözleşmeye odakladım. Üst kısımdaki koyu sayıları bulanıklaşana kadar tekrar tekrar okurken kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi çarpıyordu.

Kâğıdı ona çevirdim ve maaşı işaret ederek, “Burada bir yazım yanlışı mı var?” diye sordum.

“Yazım yanlışı yapan biri gibi mi görünüyorum?”

“Ama on bin dolar bir artış var.”

“En azından görme yeteneğin, yargıların kadar zayıf değil.”

Bu hakaretine kızmalıyım ama tek yaptığım kahkaha atmak oldu. İfadesiz bir şekilde söyledikleri beni fena hâlde etkiliyordu ve onun duygusuz tavırlarına ilgi duymaktan kendimi alamıyordum. Genç yaşta *Gurur ve Önyargı*’yı okuduğum için kendimi suçladım.

Bana kocaman açılmış gözlerle baktı. Yüz ifadesi beni başka bir kahkaha krizine soktu. Rowan’ın buz gibi dış görünüşünün değişmesinde eğlenceli bulduğum bir şey vardı. Benim sorunum ne bilmiyordum ama onun duygusuz yorumlarını itici olmaktan çok komik buluyordum. Yorumları garip ve ağdalıydı. Sanki sadece emir yağdırırken rahattı.

Evet. *Kesinlikle* bende yanlış bir şeyler vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın dikkatini tamamen kontrata vermesinden faydalanarak onu inceledim. Odama girdiğimden beri göğsümde hissettiğim bu garip his beni bırakmıyordu ve bana bakışı tetikte olmam gerektiğini düşündürüyordu.

Ayakları halının üzerinden bir santim yukarda sallanırken ayakkabılarının kenarları rahatsız edici bir şekilde zemine değiyordu. Elbisesinin rahatsız edici derecede neşe saçan çilekli kumaşından gülme şekline kadar, onun varlığı kendimi savunmasız hissettiriyordu.

Bundan nefret ediyordum. Onun görüş ve koku alma alanımdan çıkmasından başka istediğim bir şey yoktu.

Boynumdaki gerginliği azaltmak için kravatımı gevşettim. Gözlerim dekoltesinin üzerinde bulunan aptal rozete takıldı.

Güneş parlamadığında bile çiçek aç.

Ofisimde rahatsız edici bir parıltı vardı ve onu kapı dışarı etmek bana çok cazip geliyordu.

Sayfaları çevirirken kaşlarını çattı. Bu hareketi dikkatimi dudaklarındaki kırmızı ruja çekti. Ruju parlak bronz teninde daha da öne çıkmıştı ve kendimi sanki aşk tanrısının okunun izini sürmek için dışarı fırlamış olan diline odaklanmış buldum. Bu dudakların başka bir şey yaptığını hayal ederken, sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru ilerliyordu.

Ne bu ya? Hayır. Bedenime yayılan sıcaklığı görmezden gelerek derin ve kızgın bir şekilde nefes aldım.

Okuduğu her şeye burun kıvırdı.

Dişlerimin arasından, “Bir sorun mu var?” diye sordum. Hiç istifini bozmadı. “Hayır.”

“Aynı sayfayı iki kere gözden geçirdin.”

Başını yana doğru eğdi ve boynumun arkasındaki tüyle- rin diken diken olmasını sağlayacak bir bakış attı. “Benimle bu kadar yakından ilgilenmeniz beni gururlandırdı.”

Homurdanmamaya çalıştım. Yüzümdeki ifade ne olursa olsun, onu güldürüyordu.

Kalemle kâğıda vurdu. “Bunun gibi kontratlar tam bir dikkat ister. Küçük detayları okumadan hiçbir şeye imza atmıyorum.”

“Küçük detayların olduğu kısımda seni ilgilendirecek bir madde olacak kadar özel değilsin.”

Yaptığım yoruma bozulduğuna dair hiçbir şey görmemek beni daha da rahatsız etti.

Bu kadında ne vardı, neden herkes gibi prosedürlere uymuyordu? Sanki gıda olarak gökkuşağı tüketiyordu ve pasta süslemeleri sıçıyordu. Nasıl bir masal ormanında yetiştiğinden emin değildim ama kimse her konuda bu kadar iyimser olamazdı.

“Kesinlikle büyükbabanızın anlattığı gibi değilsiniz.”

Çok sıkıldığım için tahta koltuğun kolları gıcırdadı. “Ne dedin?” Sesimin bu kadar duygusuz ve sanki ilgilenmiyor-

muşum gibi çıkmasının sebebi yıllarca bu konuda pratik yapmış olmamdı.

Sıkıttığım yumruklarımın beyazlayan parmak eklemlerine baktı. “Söylediğimi unutun. Birden ağzımdan kaçtı.”

Hiç kimse böyle bir şeyi kolayca unutamazdı. Onu cevap vermeye zorlamakla, yorumlarından dolayı rahatsızlığımı belli etmek arasında kaldım. “Büyükbabamın bir yabancıya ayaküstü söylediği ne olursa olsun, sıradan bir konuşmadan başka bir şey değildir.”

Zahra kendi kendine güldü ama hiçbir şey söylemedi. Daha fazla bilgi için kıvranıyordum ama dikkatini yeniden kontrata verdikten sonra ağzını bıçak açmadı.

Bu kadar mı? “Nasıl oldu da büyükbabamla sohbet edebildin?” diye birdenbire ağzımdan çıktı.

Kocaman gözlerle ona bakışım karşısında omuzlarını silkti. “Kader. Ve *sohbetler* ettik. Çoğul.”

Harika. Tüm servetimi kadere inanan birinin üzerine yatırıyordum. “Ve bu sohbetler sırasında ne oldu?”

“Bu benimle Brady arasında?”

Brady? Ona bu şekilde seslenişini ikinci kez duydum.

Bilmiş bir gülümsemeyele düşüncelerimi böldü. “Sizin hakkınızda söyleyecek çok şeyi vardı.”

Göğsümdeki daralma hissi yoğunlaştı. “Bir yanım bilmek istemiyor.”

Gülümsemesi büyüdü. “Ama bir yanınız da merak ediyor.”

Gözlerimi kaydırdım ki bu sadece yüzünün lanet Dreamland hava fişekleri gibi aydınlanmasına sebep oldu. Daha önce hiç kimsenin bana öyle baktığını görmedim. Garip. Sanki benden bir şeyler almaktan çok gerçekten şirketle ilgileniyor gibiydi.

Değerlendirmeleri beni kaşındırıyordu.

“Merak etmeyin. Üç torunun içinde hayalperest olanın siz olduğunuzdan başka fazla bir şey söylemedi. Ve bir gün buranın direktörü olmanız konusunda çok heyecanlıydı. Bunun size uygun olduğunu düşünüyordu, o yüzden eminim şu anda ofisinde, en sevdiği sandalyeyi mahvettiğinizi görse çok mutlu olurdu.” Hayat koruyucu olarak tutunmuş olduğum koltuğu işaret etti. Koltuğun kollarını bıraktım ve parmak eklemlerimi çıtlattım.

“Bu kadar mı?”

“Büyük kısmı. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Diğer şeylerle ilgili çalıştığımız için çok yoğunluk ama torunlarından nasıl övgüyle bahsettiğini hatırlıyorum.”

Göğsümdeki yanma on katına çıktı. Kaslarımdaki gerginliği azaltmak için birkaç derin nefes aldım.

Zahra kâğıdın alt kısmına imzasını attı ve bana verdi. Sözleşmeyi alırken bilerek parmaklarımı onunkine değdirdim. Daha önceki kıvılcımların sebep olduğu aynı garip his beni durdurdu. Zahra derin bir nefes aldı ve ellerini elbisesinin katlarının arasına sokarak geri çekildi.

İlginç. Görünen o ki aramızda farklı bir bağ var.

“Ne zaman başlıyorum?” Koltuktan kalktı ve elbisesini düzeltti.

Gözlerimi belinin kavisinden yüzüne zorla kaydırıyorum. “Pazartesi. Tam dokuzda burada ol.”

“Bu fırsat için teşekkür ederim. Gerçekten. Hayır dediğimde şoktaydım ama gerçekten minnettarım. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.” Esmer yanakları kızardı.

En basit şeylere gösterdiği tepkileri ilginç buluyordum. Onu başka ne kızartabilirdi? İnanılmaz derecede uygunsuz bir şeyi ağzına almış, kırmızıya boyanmış dudaklarının bir görüntüsü aklımdan geçti.

O senin çalışanın. Kendine gel. Sıra hâlinde düşen domi-

nolar gibi bedenimin verdiği kontrolsüz tepkiler karşısında kaşlarımı çattım. Hiçbir zaman kendi altımda çalışanlara ilgi duyacak bir tip olmamıştım.

Nesi farklı ve bunu nasıl durdurabilirim?

Gergin bir şekilde nefesimi verdim. “Nereden çıkacağını biliyorsun.” Sözleşmesini alıp Martha’nın halletmesi için evrak yığınınına ekledim

Zahra yerden sırt çantasını aldı. Ayağa kalktı ve topuğunun üzerinde dönerken cebinden en az elli farklı rozet düşerek yere dağıldı.

Bu rozetlerin hikâyesi nedir, neden sürekli yanında taşıyor?

Özellikle bir rozet dikkatimi çekince nefesimi tuttum. Dikkatimi sadece dik durduğu için değil diğerlerinden farklı olduğu için çekti. Sayısız rozetin içinden kimse bu rozeti fark edemezdi ama ben sembollerin ne olduğunu ve neyi temsil ettiklerini çok iyi biliyordum.

Belki de küçük Bayan Bubbly’de görünenden daha fazlası vardı ve içimden bir ses bana bunun siyah, noktalı virgül şeklindeki sade rozetle bir ilgisi olduğunu söylüyordu.



“Nasıl gidiyor?” diye sordu Declan kameraya doğru eğilerek.

“Programım sabah dokuzdan akşam dokuza kadar dolu ama sonunda sanırım ne yapmam gerektiğin konusunda bir fikrim var.” Zahra’ya teşekkürler.

“En azından bunu ciddiye alan bir kardeşim var.” Declan Cal’e kadeh kaldırdı.

Çenesi kilitlendi. “Zamanını bekliyorum.”

“Bu bana bir bahane gibi geldi.” Omuzlarımı silktim.

Orta parmağıyla kaşını düzeltti.

Declan içini çekti. "Rowan, önce senin planına odaklanalım. Daha sonra sıra Cal'e gelecek."

"Beni yönlendirmene ihtiyacım yok. Sürecime biraz güven ve kendi yolumda gitmeme izin ver. Ben kendimi kanıtladım."

Declan uzun sakallarını ovdu. "Bu tek projede risk altında olan çok şey var. Herhangi birimiz başarısız olursa..."

Azı dişlerimi sıktım. "O zaman hepimiz başarısız oluruz. Beş kez söyledikten sonra da anlamıştım. Tüm bunları çözmek için bana biraz alan ver. Mantıksız standartlarına uygun bir eş bulup bulamadığını kontrol etmek için ben seni takip etmiyorum."

"Bu süreçte hiçbir standart yok çünkü bu, kontrata bağlı bir zorunluluk. Tek umursadığım pratik, doğurgan ve çekici sayılacak kadar orantılı bir yüze sahip birini bulmak."

Cal sırtıttı. "Bu çekicilikte biri ile eminim çok kısa sürede evlenmiş olacaksın."

Declan kameraya aşağılayıcı bir şekilde baktı.

"Senin sağdıcın olacak mıyım? Karar vermeden önce düşün. Rowan bekârlığa veda partisi planlama konusunda hiçbir şey bilmez. Evinde sigara tütürmenin iyi vakit geçirmek olduğunu düşünür."

"Çünkü bu iyi vakit geçirmektir."

"Düşün. Ben Vegas'tan bahsediyorum. Büfelerden. Striptiz kulüplerinden. Kasinolardan." Cal her birini parmaklarıyla saydı.

"Eğer beni bununla ikna etmeye çalışıyorsan, beni Vegas'ta kaybettin."

Kahkaha attım. "Declan'ın mutlu yeri evinin dört duvarı arası gibi görünüyor."

Cal sakallı çenesini ovdu. "Tamam. O zaman taviz vere-

ceğim ve Vegas'ı sana getireceğim.”

“İkiniz de benim sağdıçım olmayacaksınız çünkü kaçıyorum.”

Cal dalga geçti. “Rowan’la neden bu kadar iyi anlaştığınızı anlıyorum, ikiniz de çok sıkıcısınız. Sadece siz, katılmamız gereken büyük bir partiden kaçarsınız.”

Declan’ın sadece bize gösterdiği hafif tebessümü bir an görüldü. “Kıskanıyormuş gibisin.”

“Bay Kane. Bay Johnson hatta. Bir uyarı, pek iyi bir ruh hâlinde değil.” Declan’ın telefonundan Iris’in sesi duyuldu.

Cal öne doğru eğilerek, “İhtiyar Johnson hâlâ Iris’e zorluk mu çıkarıyor?” diye sordu.

Declan, telefonunun sesini kısarak, “Seni yine mi tehdit etti?” diye sordu. Aldığı cevap Declan’ın boynundaki damarın atmasına sebep oldu.

Declan başını salladı ve bir dakika sonra telefonun sesini yeniden açtı.

Cal kaşlarını çattı. “Bir gün, Iris’i hafta sonları çalıştırdığın için pişman olacaksın. En güzel yılları senin o yaşlı, huysuz kışınla ilgilenererek geçiyor.”

Declan’ın çenesi kasıldı. “Önümüzdeki hafta. Aynı saatte.” Beni siyah bir ekranla bırakarak toplantı görüşmesini bitirdi.

Eve gidip kendime akşam yemeği hazırlamak yerine Zahra’nın personel elektronik dosyasını açtım. Ofisimden çıktığından beri, büyükbabamla ilgili konuşma tarzı beni rahatsız ediyordu. Büyükbaba hakkında söylediklerine inanmak aptallık olurdu.

Yaptığım ön araştırmayla üniversitedeki staj günlerinden beri kendini işine adanmış bir salon işçisi olduğundan başka bir sonuca ulaşamamıştım.

Bulduklarımın sebep olduğu hayal kırıklığıyla, ilk Dreamland mülakatından üniversite notlarına kadar gözden geçirerek dosyasında daha da derine indim. Bir şekilde kendimi, eski bir çalışanın üç yıldan uzun bir süre önce yaptığı başvuruyu tıklayıp aşağıya doğru kaydırırken buldum. Büyükbabam tarafından kazadan iki ay önce imzalanmış ve tarih atılmış sanal bir yapışkan not vardı.

Redleri ve gelişmeleri konuşmak için Bayan Gulian ile toplantı ayarla.

Kâğıt üzerindeki çalışmaya yeniden baktım. *Zahra Nebula Land*'le ilgili teklif mi vermiş? Özellikle önerdiği projede, Nebula Land'i yerden yere vurduğunu düşününce bu garipti.

Nebula Land'in Yaratıcılar tarafından kabul edilen iki yıl önceki başvurusunu alarak Zahra'nınki ile karşılaştırdım.

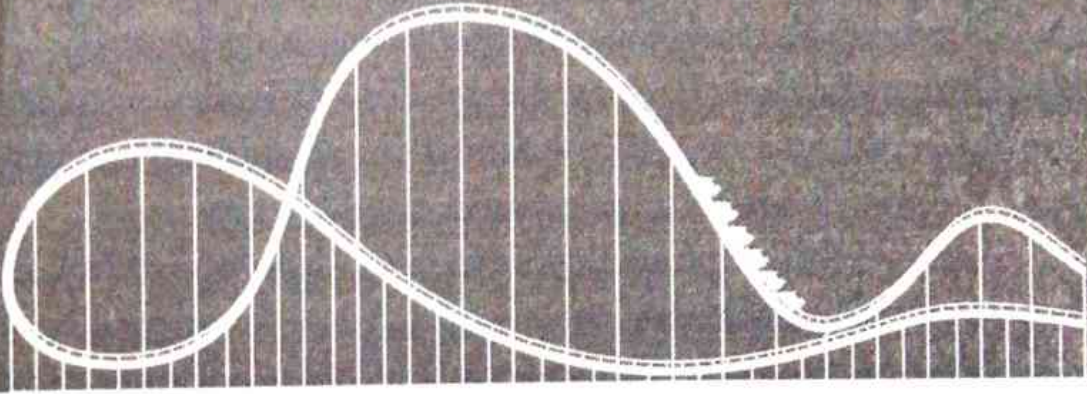
Lanca Baker adında biri, Zahra'nın daha basit olan teklifine kıyasla daha detaylıydı. Nasıl aynı fikirle ortaya çıkmışlardı? Aralarında anlaşmazlık olan ortak Yaratıcılar mıydı?

Sorularım merakımı giderecek hiçbir gerçek cevaba ulaşmadan büyümeye devam etti. Daha fazla teklif görebilir miyim diye Zahra'nın dosyasını aradım ama boştu. Büyükbabamın incelediğinden başka, bu yıla kadar hiçbir başvuruda bulunmamış.

Onu durduran ne oldu? Ve kim bu lanet olası Lance Baker?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zahra



“Sünu netleştirelim. Sen Yaratıcı mı olacaksın? Bunu tüm gün benden nasıl saklarsın?” Claire’in çatalı tabağına düştü.

Haftalık cumartesi akşam yemeğimizde tüm ailemle aynı anda paylaşmak istediğimden haberi vermemek için kendimi tuttum. Dreamland’de birlikte çalışmamızın tek nedeni annemle babamdı, bu yüzden onlarla da kutlamak istedim.

Ani, koltuğundan fırlayarak esmer buklelerini başının etrafında uçuşturdu. Kollarını bana doladı. “Oley! Başardın!”

Sıcaklığına karşılık vererek ona sarıldım. Down sendromlu olmasından bağımsız, hiçbir şeyin onu engelleyemeyeceğini göstermenin benim için anlamı büyüktü. Bulaşıcı mutluluğuyla, her gün en iyi hâlime ulaşmam için çabalama-mı sağlıyordu.

“Kutlamalıyız!” Annemin mutfağı koşarken ela gözleri parladı.

Babamın göz çevresi gülümseyince kırıştı. “Seninle gu-

rur duyuyorum! Tek bir kişinin dahi ne kadar yetenekli olduğunu fark ettiği anda, karşı koyamayacaklarını biliyordum.”

Kalbim sıkıştı. Babam her zaman beni destekledi. Çocukluğumdan beri büyüdüğümde bir Yaratıcı olacağımı söylediler. Hiçbir zaman ikimiz için hayal kurmaktan vazgeçmedi, ben kendimden umudu kestiğimde bile.

Annem mutfaktan bir şişe şampanya ve birkaç plastik bardakla çıktı.

“Artık her ihtimale karşı şampanya mı saklıyorsun?”

“Annen bunu haftaya evlilik yıl dönümümüzde açmayı düşünüyordu ama bugünkü haberler bu şampanyayı çağırıyor.” Babam ellerini birbirine vurdu.

Annem elini omzuma koydu ve sıktı. “Yıl dönümümüzü boş ver. Ondan bolca var.”

Tam söylemek gerekirse, yirmi sekiz. Babam Ermenistan hakkındaki hikâyeleriyle annemin ayaklarını yerden kestiğinden beri birlikteler.

Annem kollarını bana doladı. “Kızımız bir Yaratıcı olacak. Duydun mu Hayk?”

Babam anneme göz kırparak, “Tam burada oturuyorken bu haberi kaçırmam zor.” dedi.

İçimi çektim. İşte benim ebeveynlerim. Doğduğum günden beri *aşklarıyla midemi bulandırmak üzere* seçilmişlerdi.

Annem babamın yanındaki sandalyeye oturdu. “Bay Kane’in hızlı treninin ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söylemenden sonra sana iş teklif etmiş olduğuna inanmıyorum. İşte bizim kızımız.” Babama bilmiş bir bakış attı.

Yüzümü buruşturdum. “Şey aslında tam olarak ona söylemedim...”

“Yalan söylüyor. Brady Kane hayatta olsaydı, onun nefret ettiği her şeyi temsil ediyor olurdu dedi.” Claire bir yudum almadan önce bardağını bana doğru kaldırdı.

Ani'nin kahverengi kaşları kalktı. "Yapmamışsındır."

"Birazcık ileri gitmiş olabilirim ama doğru. Lance'in önerdiği dizayn Brady ile yarattığımızın sadece bir parçasıydı."

Babamın gülümsemesi kayboldu. Elimi sıktı. "Lance kendini aptal durumuna düşürdü. Şimdi yeni bir işin var ve hayal ettiğin hâle getirene kadar düzeltme şansın var."

"Rowan'ın istediğinin bu olduğundan emin değilim."

Hazırlıksız ve gerekli niteliklere sahip olmadığım bir işin altına giriyordum. En son yapmak istediğim şey yaratıcılarla dalga geçmek, özellikle de yanlışlıkla gönderdiğim tekliften sonra.

"Eğer seni aldıysa ne yaptığını biliyordur."

Keşke onun yeteneklerime güvendiği kadar ben de güvenebilseydim. Rowan'ın ofisinden çıktığımdan beri, zihnime üşüşen endişeli düşünceler, taşıyamayacağım hâle gelene kadar katlandı.

Ya sadece Brady Kane'in ortalama seviyeden muhteşem bir seviyeye çıkardığı bir tane iyi fikrim olduysa? *Ya ben sadece tek vuruşluk harika fikri olan, daha sonra duvara çarpacak ve hayatım boyunca gıpta ettiğim insanların önünde yanıp kül olacak biriysem?*

Bu eski düşünce tuzaklarına düştüğüm için kendimden nefret ediyordum. Onun eleştirilerini zihnimde döndürdüğüm her an, onun yenmesine izin veriyordum ve bu beni daha çok kızdırıyordu.

Eğer sen kendine inanamıyorsan, kimse inanmaz.

Ailem beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Şampanya şişesinin kapağını açtım ve tavana doğru kaldırdım.

Şerefe Brady.



Rowan'ı yeni keşfedilmiş dakikliğimle etkilemek için bugün on dakika erken geldim ama çabalarım boşa gitti. Kapısı kapalıydı, bu yüzden Martha'nın kulağına eğilerek konuştum. En sevdiğimiz romantizm yazarımız ve pazar günleri hasretle çektiğimiz Chick-fil-A özlemimiz arasında, arkadaş olmamız uzun sürmedi.

Onunla konuşmak zamanın geçmesine yardımcı oluyordu.

Martha da çalışmak zorundaydı o yüzden puantiyeli elbisemin kumaşıyla oynuyor ve telefonumla uğraşıyordum.

Rowan'ın kapısı gürültüyle açıldı. Yerimden fırladım ve elimi hızlı hızlı atan kalbimin üstüne götürdüm. Hangi kahveyi içiyorsa belli ki Rowan'a iyi gelmiyordu. Sekreterine ve bana bakmadan ofisinden çıktı. Martha beni sandalyemden neredeyse iterek kaldırdı. "Git!"

Onu yakalamak için hızlıca lobiden dışarı yürüdüm. Uzun adımlarına yetişmem için iki katı adım atmam gerekiyordu çünkü adam uzundu. Kafasını vurmadan kapılardan nasıl geçiyordu?

Yürürken, beni yiyen sessizliği bölerek aniden, "Sabah insanı olmadığınızı düşünmeye başlıyorum." dedim. Bir şekilde adımlarına yetiştim.

Rowan homurdandı. Beni Story Street yer altı mezarlıkları girişine götürdü.

"Harika bir hava, değil mi?"

Sesimi onunkine benzetmeye çalışarak, "Evet Zahra, eğer nem bunu yapacaksa sabah duş almanın ne anlamı var?" dedim ama sesim çatlayınca başarısız oldum.

Dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı ve ben hayalî olarak yumruğumu yaşasın anlamında havaya kaldırdım.

Konuşmayı kurtarmak için bir adım daha attım. "Şu ana kadar Dreamland'i nasıl buldunuz? Beğendiniz mi?"

“Hayır.” diye mırıldandı.

Ayağım takıldı. “Oh”. *Kabretsin. Bunu söylemesini beklemiyordum.* “Favori bir hızlı treniniz var mı?”

“Hayır.”

Tüm beyin hücrelerim verdiği cevapla neşeleniyordu. *Bir yere varıyoruz.* “Benim de. Çünkü çok fazla iyi olan var.”

Bu bana başka bir homurdanma kazandırdı.

“Direktör olmanın en sevdiğiniz yönü ne?”

“İş gününün sonundaki sessizlik.”

Kahkahayı bastım. Cevabına çok gülmekten ciğerlerim yandı. Yürümeyi bıraktı ve şaşkınlığı geçmeden önce bir saniye bana baktı.

Her zaman yaptığı gibi bizi tünellerden geçirdi. Birlikte bir çift merdiven çıktık ve *The Creators' Workspace* yazan kapıdan içeri girdik. Uzun bölmelerle, dört bölüme ayrılmış devasa bir depoya doğru yürürken nefesim kesildi. Havada belli bir koku yayılıyor ve bana ilkokul sanat dersini hatırlatıyordu.

Rowan beni her odada gezdirdi, ben her şeyin güzelliğini içime çekerken sessizliğini korudu. İlk alan, gezintiler, geçit törenleri ve gösteriler için animatronikler ve robotlarla doluydu. Elimi bir animatroniğin soğuk metal kolunda gezdirdim. Hareket etti ve ben geri atlayıp doğruca Rowan'ın göğsüne çarptım. Beni dengede tutabilmek için kolumu kavradı.

İçimdeki her hücre uyum içinde ateşlendi, dokunuşunun yumuşaklığıyla hayat buldu.

Bedenimin ısısı dokunuşuyla cehennem sıcaklığına çıktı. Elinin bastırıldığı yerde tenim yandı ve kendimi ona yaslanırken buldum. Beni bıraktı ve sanki ayakkabıları yanıyormuş gibi odadan çıktı.

Aceleci hızına ayak uydurup, duvarların storyboard'larla kaplı olduğu ve masaların her türlü sanat malzemesiyle dolu

olduğu bir tasarımcının cennetine doğru onu takip ettim.

Yan odada, Dreamland'in üç boyutlu mini tasarımlarının olduğu masalar vardı ve detaylara gösterilen özene hayran kaldım. Bir tanesine daha yakından bakınca Masal Ülkesi ve Prenses Cara'nın Şatosu'nun tam bir kopyasını gördüm. İşaret parmağımı kulelerden birinde gezdirmekten kendimi alamadım.

Boynum karıncalandı ve omzumun üzerinden Rowan'ın kalçalarımına baktığını gördüm.

Aman Allah'ım. Benden hoşlanıyor muydu? Sanki o da aynı şeyleri düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve dudakları ince bir çizgi hâline geldi. Bu durum yüksek bir kahkaha atmama sebep oldu. Rowan, birkaç kez gözlerini kırıştırarak gözlerindeki karanlığı sildi.

Kapıya ilerlemeden önce, "Herkesle tanışmaya hazır mısın yoksa turuna devam ederek şirketin zamanını boşa harcamakla mı ilgileniyorsun?" dedi.

Bu turu başlatanın kim olduğunu hatırlatmaya zahmet etmedim. Burada kimi kandırmaya çalıştığından emin değildim çünkü onun içini görüyordum. Ama gerçek soru "Neden?" Bana çevreyi göstermek için neden zahmet etti? Görevi daha istekli ve müsait birine vermektense, neden beni depodan kendi başına geçirsin ki?

Brady'nin, Rowan'ın depoyu ziyaret etmeyi ne kadar sevdiğini anlattığını hatırlıyordum. Bu turdan benim keyif aldığım kadar o da keyif alıyor muydu? Eğer öyleyse neden bu kadar kızgındı şu anda?

Rowan çözmek istediğim gizli bir kod gibiydi. Sadece altınla dolu tonozlu bir kalbi ortaya çıkarmak için bile olsa, içine girmekle ilgilendiğim bir insan Fort Knox. Ya da bu benim Rowan'ın gerçekten Brady'nin anlattığı gibi tatlı bir insan olup olmadığını merak eden umut dolu tarafımdı.

Yaratıcıların bulunduğu son odaya kadar onu takip ettim. Ana oda sıra sıra birbirinden bölmelerle ayrılmış odacıklarla çevrili bir toplanma alanı gibi görünüyordu. Armut koltuklar, beyaz tahta duvarlar ve 3D simülasyonlarının olduğu istasyonlarla oda tam bir cenneti.

Yeni evine hoş geldin. Sonunda burada olduğuma inanmıyordum. Brady haklıydı, resmî olarak eski iş rozetimi bir Yaratıcı rozeti ile değiştirmem için sadece biraz zaman gerekliydi.

Şu anda benim hakkımda ne düşünürdü?

Sana şarabı bırakıp ayıkken bir şeyler yazmanı söyleyebilirdi ancak dilenciler seçici olamaz.

Gözlerimi kırparak, yaşlanan gözlerimdeki buğudan kurtuldum.

Rowan, beni Alfa ve Beta takımları olarak ayrılan Yaratıcılarla tanıştırdı. Farklı üyeler beni sıcak bir şekilde karşıladı. Kalbim, onların hevesi ve yanlarında çalışma fikriyle göğüs kafesimde sıkıştı.

Beta takımının lideri esmer Jenny, Rowan benden uzaklaşınca beni kendi takımının üyesi olarak tanıttı. Bunun planın bir parçası olup olmadığını anlamak için arkama dönüp Rowan'a baktım.

Rowan'ın bakışları sıkıldığını gösteriyordu. "Devam et." Odaya göz gezdirdi. "Haydi herkes işinin başına dönsün."

Kane markasının sadık askerleri olarak herkes, onun kraliyet fermanını yerine getirdi.

Jenny yeni çalışma yerimi bana göstermek için zaman ayırdı. Bölmeye ayrılmış odamı görünce ağızım açık kaldı. Hiç kendime ait bir odam olmamıştı. Köşede duran ve muazzam bir yer kaplayan çift monitörlü "L" şeklindeki masaya hayran kaldım. Bir köşede açılmayı bekleyen parlak, yeni bir dizüstü bilgisayar bile vardı.

Kendimi lüks tekerlekli sandalyeye bıraktım ve elimi ergonomik klavye üzerinde gezdirdim.

Bana bakın, masa ve kendime ait bir zımba gibi yetişkinlerin sahip oldukları şeylere sahiptim. Rüya görmediğimden emin olmak için zımbayı iki kere bastım.

Jenny zaten düzgün olan at kuyruğunu yeniden düzeltti. “Takımımızın bir parçası olduğun için heyecanlıyız Zahra. Senin için yaptığımız kavgada Sam çok çabuk geri adım attığı için memnunum.”

“Benim için kavga mı?” Kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa saçma geldi.

Gülümsedi. “Endişelenme. Çok üstüne gitmedim. Sahte gözyaşları döktüm ve bir McDonald’s buz kreması makinesinden daha hızlı pes etti.”

Kahkaha attık. Regina’ya kıyasla, Jenny taptaze bir nefesti.

“Bay Kane’in senin başvurunu bizzat okuması gerektiğini düşünen bendim. Sam içerik sebebiyle biraz daha tereddütlüydü.”

Gözlerimi kırptım. “Üzgünüm.”

Elini havada salladı. “Lütfen. Özre gerek yok. Çok büyük bir zaman sıkıntısı içerisindeyiz ve nasıl hissettiğini söylediğin için özür dilemene gerek yok. Sen takımımızda ihtiyaç duyduğumuz türden bir Yaratıcı’sın.”

“Vaaaay. Yani, teşekkür ederim.” *Düşündüğümünden çok daha iyi gitmişti.*

“Sana hızlıca burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatayım. Cumaları her Yaratıcı’nın bir öneri sunma sorumluluğu vardır. Bay Kane’e aralarından seçim yapması için mümkün olduğu kadar çok seçenek sunmak için birkaç aşamalı altı aylık bir süreç var.”

“Ne için seçenek?”

Jenny gülümsedi. “Ellinci yıl güncellemesi planlıyor. Bu ölçekte bir proje için çok katkı gerekiyor, bu yüzden o da hepimizin en iyisini yapmamızı bekliyor.”

“Tamam. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Yerleşmen için seni bırakıyorum. Umarım İtalyan yemeğini seviyorsundur çünkü Beta senin için bir hoş geldin öğle yemeği planladı.”

“Sadece canavarlar İtalyan yemeğini sevmez.”

Kahkaha attı. “Tam buraya göre olduğunu biliyordum. Öğlen görüşürüz.”

Beni yeni parlak oyuncaklarımla bırakarak odadan çıktı.

Buradaki herkesin nezaketinden dolayı düşüp bayılabildim. Yaratıcılarla ilgili duyduğum hikâyelere dayanarak beklediğimden daha farklı bir elektrik vardı. Önceki endişelerim o anda çok saçma geldi.

Çalışma sandalyesine oturup bir kere döndürmeden önce sırt çantamı masanın altına ittim. Başımın dönmesi geçtikten sonra, tekrar tekrar zımbamı bastım. Zimba telleri kutlama konfetileri gibi yağarak etrafımı sardı.

Rowan’ı görmeden önce varlığını hissettim. Boynum karıncalandı ve omzumun üzerinden baktığımda, gözlerinin sanki bıçaklamak istiyormuş gibi sırtımı deldiğini gördüm.

“Evet?” dedim. Büyük bir gülümsemeye sordum çünkü gülümsememin sağ gözünü seğirtmesinden zevk alıyordum.

Gözlerini kısarak zımbaya baktı ve “Konuşmaya başlamadan önce silahını bırakmanın bir sakıncası var mı?” dedi.

“Büyük Bay Kane zımbadan mı korkuyor?” Ona doğru birkaç kez daha zımbaya bastım. Zimba telleri havada uçuşarak düz ayakkabılarımdan birkaç santim ötesine düştü.

“Zımbayı bir kenara bırak, ben sana balonlu naylon elindeyken bile güvenmem.”

“Haklısınız. Oradaki boğulma tehlikesi daha fazla ciddiye alınmalı.”

Boğazından alay ve inilti arasında garip bir ses çıktı ve ben bunu bir kahkaha olarak sınıflandırdım. Nihayet bir kişiliği var gibi göründü.

Zımbayı masamda ait olduğu yere bıraktım.

“Bilmem gereken başka bir silahın var mı?”

Gözlerimi kaydırdım ve sanki masamın altından görünmez bir silah çıkarıyormuşum gibi yaptım. Dergiyi çıkarıp masanın üzerine koydum. Gözlerimi kıssam, Rowan'ın yüzündeki küçük sırtışı bir gülümseme olarak sınıflandırabilirim. Abartılı bir nefes verdi ve bölmelerle ayrılarak oda hâline getirilmiş, kübik şeklindeki ofisime girdi.

Vaay. Bu tavrı yaptığım şakaya karşılık mıydı?

Onu karşılık bulamadığım bir gülümsemeye ödüllendirdim. Bedeniyle alanın büyük bir bölümünü kapladığı için, oda birden daha küçük gelmeye başladı.

Sessizliği bozdum. “Size özel olarak yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Bir saniye sonra kapatmak için ağzını açtı.

Neden burada olduğunu biliyor mu? Bu düşünce göğsümde bir karıncalanmaya sebep oldu.

Kötü Zahra. “Yeni odam hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Fena değil.” Gözleri yüzümden gri bölme duvarlarına kayıyor.

Gözlerimi kırptım. Biraz nazik olmak onu öldürür müydü?

Muhtemelen. Dikkatimi yeniden masama verdim. Gidene kadar onu görmezden gelmeye kararlıydım çünkü bu geçit törenime bir yağmur gibi yağmasını istemiyordum.

Bilgisayardaki her tuşa iki kere bastım ama lanet şey ne yaparsam yapayım açılmadı.

“Kay.” Bağımlılık yapan kolonyasıyla birlikte masama geldi.

Kızgın bir sesle, “Neden?” diye sordum.

“Bilinmeyen bir sebepten dolayı sana yardım etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Gülümsememi bir tutam saçımın arkasına saklayarak, “Çünkü?” diye sordum.

“Çünkü elektronik eşyalar konusunda sana güvenilmeli.”

Kahkaha attım ve ona biraz alan vermek için sandalyemi geri ittim.

Mükemmel bir şekilde ütülenmiş pantolonuyla dizlerinin üzerine çöktü. Burası o kadar sıcak olmamalı ama bulunduğu yerden kafasını kaldırıp bana bakınca odanın içi ısınıyordu. Bacak bacak üstüne attığım bacaklarıma bakarken bakışları derinleşti. Kalbim göğsümde bir ağaçkakan hızıyla atmaya başladı ve bu düzensiz atışları duymuyor olmasına şaşırdım.

Masanın altına girerek bana dört dörtlük bir görüntü verdiği anda aramızda her ne geçtiyse unutuldu.

Şimdi gözlerini dikmiş bakan kim?

Kafamdaki sesi duymazdan geldi ve bu gösterinin tadını çıkarmaya karar verdim. Rowan'ın vücudu eski arkadaşımınkine hiç benzemiyordu. Sanki keyif için koşuyormuş gibi bedeninin her santimi kaslıydı. Masanın altından kaslı baldırları görünüyordu ve oradaki kabloları yeniden ayarlarken sert kalçası hareket ediyordu. Uzanıp dokunmamak için kendimi çok zor tuttum. Ayakkabı numarasını tahmin etmeye çalıştım. Vardığım tek sonuç, olgun bir insan gibi davranmadığım ve azmış olduğumdu.

Tabii ki hiçbir insani becerisi olmayan kibirli patronuma ilgi duyuyordum. Tüm yaşadıklarımın sonra bu zalim bir şaka olmalıydı. Belki de vücudumda bir tür kimyasal dengesizlik veya Rowan gibi pisliklere doğru iten yer çekiminden

kaynaklı bir güç vardır.

Ya pisliklerden hoşlanıyorsam?

Bu en azından Bay Darcy'ye olan sağlıksız takıntını açıklar.

Rowan yeniden ayağa kalkmadan önce nefesimi zar zor kontrol altına aldım.

Bana bakış şeklindeki bir şey tansiyonumu yükseltiyordu.

Göğsüme yayılan şiddetli cehennem alevlerine rağmen, tüm tüylerim diken diken oldu. Bedenimin de beynim gibi çelişkide olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Neden o? Neden ben? Gülümsemem kayboldu. Elini cebine sokmadan önce esnetti.

Jane Austen, şu anda benim koruyucu meleğim misin? Cevap bulmak için yukarıya, yüksek tavana baktım ama bulamadım.

“Allah aşkına ne fısıldayıp duruyorsun?”

Kahretsin. Sesli mi söyledim? “Bilgisayar tamir oldu mu?”

Mırıldandığım şeye benziyor gibi geldi kulağıma.

“Evet.”

“Harika. Teşekkür ederim! Çıkış yolunu biliyorsunuz.” Herhangi bir reaksiyon görmeyi umarak onun bana söylediklerini ona söyledim. Donuk bir yüz ifadesi ile kaşlarını çattı.

Olsun, bu da bir başlangıçtı.

Cazibesini de yanına alarak odanın girişine doğru yürüdü. Görüş alanımdan çıktığına göre artık düşünebilirdim. Onda beynimi durduran bir şey vardı, ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Kafamda gezen tüm bu düşüncelerle beni yalnız bırakarak, uzun adımlarla odamdan çıktı. Sadece kolonyasından

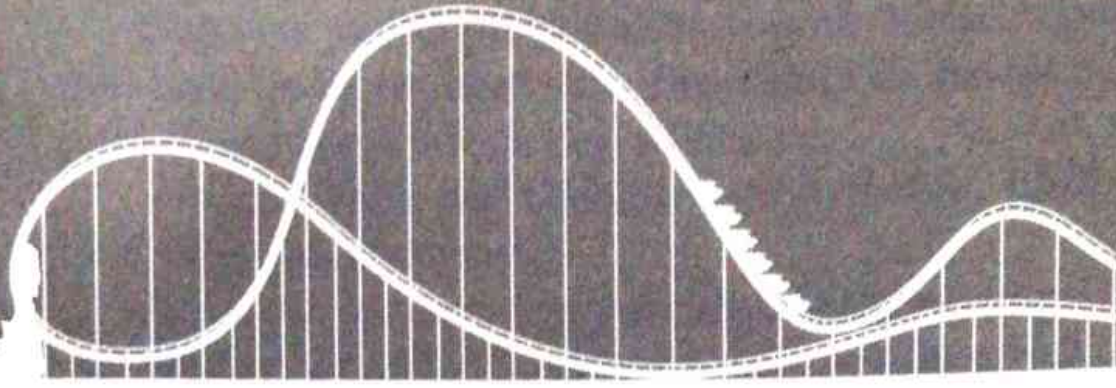
bir nefes daha almak için derin bir tazeleyici nefes aldım.

Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Kafamı ellerimin arasına alarak hayal kırıklığıyla karışık inlememi bastırdım.

Kendime geldim ve bilgisayarımın açma tuşuna bastım.
Haydi işe koyulalım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Zahra



Sunumuma son bir kez göz attım. Jenny'nin nazik sözlerinden sonra, kendimden şüphe duymayı bıraktığımı düşündüm ama o bir intikamla geri dönmeye karar verdi.

Nebula Land için yaptığım çizimi yeniden değerlendirirken sıkıntıyla inledim. PowerPoint, Brady ve benim birlikte tasarladığımız her şeyi yansıtırken, eskizim ana dalımın neden İngilizce olduğunu kanıtlıyordu. Eğer bir sanatçı olmak isteseydim, aç kalan diğer yeteneklerle birlikte New York'a taşınır ve büyük çıkışımı yapana kadar haftanın her günü ramen yerdim.

Bunu gerçekten gruba sunabilir miydim? Yeteneğim pastel boyayı nasıl tutması gerektiğini öğrenen iki yaşındaki bir çocukla eşit seviyede gibi görünüyordu. Çizimlerim, Rowan'ın bizden istediği gibi mükemmel olmaktan çok uzaktı. Adobe ile ilgili herhangi bir şeyde sıfır olan yeteneğimi gördükten sonra, ciddi şekilde eksiklikleri olan iki elime güvenmek zorunda kaldım.

Sunumumun son slaydına çizdiğim fotoğrafı eklerken içimi çektim. Belki ayrılan zaman dilimini aşarsam, bu trajediyi göstermek zorunda kalmazdım.

Evet, bu bir fikirdi. Tüm malzemelerimi toplamadan önce nemli alnımı sildim. “Bakalım ne olacak.”

Kafamı dik tutarak konferans salonuna girdim. Herkes görevini yarıda keserek bana gülümsedi ve ben arkaya doğru oturdum. Grup öğle yemeklerine ve yaptığımız beyin fırtınalarına rağmen kendimi hâlâ onlardan biri gibi hissedemiyordum. Benim ekibime katkım gelenekseldi ve insanların hızla bir Yaratıcı işine terfi ettiğim için bana ayrıcalık gösterildiğini düşünmesinden korkuyordum.

Jenny odaya girdi ve projeksiyonu çalıştırdı. “Evet, kim ilk başlamak ister?”

Bir sürü el havaya kalktı. Ben kolumu kaldırmaya zahmet etmedim çünkü endişe benimkinin üzerinde bir örs gibi ağırlık yapıyordu.

Jenny en yakınındaki Yaratıcı’yı çağırdı. Sahneye çıktılar ve Prens Cara’nın Şatosu’ndaki bir güncelleme üzerine yaptıkları sunumlarını paylaştılar. Fikirleri teoride hoştu, ama hepsi bu kadardı. Hoş. İlgi uyandıran veya heyecanlandıran bir fikir değildi, Jenny bile sunumun ortasında esnemesini bastıramadı.

Konferans odasının kapısı açıldı ve herkesin kafası sese doğru döndü. Sunumu yapan kişi cümlesinin ortasında durdu.

Hayır! Sanki bugün daha kötü olamazmış gibiydi. Rowan, vals yapar gibi dünyayı umursamadan odaya girdi. Bugün üzerinde ağzımı sulandıran ve baldırlarımı kaskatı yapan gri bir süveter vardı. Kömür rengi, bakışlarındaki ciddiyeti ortaya çıkarıyordu. Odanın ön tarafındaki koltuğa yerleşirken lüks kumaşın altında kaslarının hareketi görülüyordu.

“Her zamanki gibi devam edin.”

Onun otoriter havası benim için çekici bir özellik olarak görülmemeliydi, ama odayı yönetme biçiminde daha fazlasını istememe neden olan bir şey vardı.

Sunan kişi sunumunu bitirdiğinde ekibin geri kalanı koltuklarında dimdik oturuyordu. Yaratıcılar tek tek sahneye çıktı. Fikirlerin hepsi aynı örüntüyü takip ediyordu: Buraya bazı güncellemeler, oraya üç boyutlu deneyim sunacak aktiviteler. Sunumum bunlara göre çok mu cesur acaba diye düşünmeye başladım, özellikle de Rowan buradayken.

Her sunumda Rowan'ın çatık kaşları daha da belirginleşti. Tepkileri zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da kötü yaptı. Küçüklükten beri sahne korkum vardı ama bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordum. Ellerim sürekli terliyordu ve her sunumda nefesim biraz daha ağırlaşıyordu.

Jenny “Zahra. Sıra sende.” diye seslendi.

Titreyen ayaklarımın üstünde kalktım. Kendi üzerime yaptığım baskı yetmezmiş gibi şimdi bir de gözleri gözlerime kilitlemiş Rowan'la yeni bir stres seviyesine ulaşmıştım.

Rowan kolundaki saate vurarak, “Hadi. Yirmi dakika sonra bir toplantım var.” dedi.

Kapıdan koşarak çıkmak istedim ama içimdeki bu dürtüyü bastırdım ve sunumum için hazırlık yaptım. Derin bir nefes alarak, fikrimi anlatmaya başladım. Ekibin sözsüz tepkilerinden beslendim. Başlarıyla onaylamaları ve gülümsemeleri güvenimi artırdı. Kendime olan saygım arttı ve tüm sunumu bayılmadan bitirdim. Tüm bunlar benim için büyük bir kazançtı.

Çizimin olduğu o son korkunç slayda geldiğimde, o kadar hızlı geçtim ki bir saniye içinde siyah ekran görüldü. Jenny'nin zamanlayıcısı çaldı ve yukarıdaki büyük adama beni kurtardığı için şükrettim. “Görünen o ki sürem bitti.”

İnsanlar alkışladı ve Jenny başparmağı havada büyük bir gülümsemeyle bana baktı.

“Son slayda bir daha dön.” Rowan’ın sesi üzerimde bir kova dolusu buz etkisi yarattı.

“Ah çok önemli bir şey değil. Sadece bir deneme. Ve sizin şimdi toplantınız var.”

Burun deliklerinden alevler saçtı. “Sormuyordum.”

Tabii ki sormuyordun. Bu senin kesinlikle sahip olmadığın tutumlar gerektirirdi.

Çenesi titredi. “Şimdi, Bayan Gulian.”

Diğer söylediğim birçok şeyin yanı sıra, içimden ona İngilizce, İspanyolca ve Ermenice lanetler yağdırdım. “Gerçekten hiçbir şey.” Titreyen ellerimi üzerinde bulduğum platformun arkasına sakladım.

“Buna karar verecek olan benim.”

Çizimi açarken, dişlerimi sıktım. Teklifimiz için görsel ekleme zorunluluğumuz olmasaydı asla dâhil etmezdim. Ve tabii ki, uyum sağlamak için başka bir nedene ihtiyacım olmasaydı. Çizim yapamayan tek Yaratıcı ben miydim?

Kendinden şüphe etme, sunum boyunca inşa ettiğim, yeni kavuştuğum öz güveni yok ederek geri döndü.

Rowan çenesini ovdu. “Çizimlerin biraz geliştirilebilir.”

Alaylı bir tonla, “Bunun üzerine kesinlikle gideceğim.” dedim. Cümlemin sonuna doğru sesim kısıldı.

Tüm oda sessizliğe gömüldü. Keşke elimle ağızma vura-bilip özür dileyebilseydim.

Rowan hiç rahatsız olmuş gibi görünmedi. “Herkes gelecek cuma daha iyi fikirlerle gelsin. En hafif hâliyle söyleyeyim, etkilenmedim.”

Kahretsin. Tüm ekibin yüzünde benim yüzümdeki şok ifadesi vardı. Kimse, muhtemelen Rowan’a bir şey söylemekten korktukları için, hareket etmeye cesaret edemiyordu. Sa-

dece gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı.

Başıyla projeksiyonu gösterdi. “Buradan ne beklediğim ile ilgili Bayan Gulian’ın sunumunu rehber olarak kullanın. Son slayt hariç.”

Yanaklarım kızardı.

“Bayan Gulian dışında herkes çıkabilir.”

Adımı söyleyişi midemde uçuşmalara sebep oldu. Onunla yalnız mı kalmamı istiyordu. Burada?

Sanki yerde lav varmışçasına ekip üyeleri bacadan kaçır gibi odadan çıktı. Rowan son üye çıkıp arkadan kapıyı kapatana kadar ayağa kalkmadı. Kürsüye doğru sinsi sinsi ilerledi ve üzerime diktiği bakışlarından kaçmama izin verecek yer bırakmadı.

Ona bakmak için döndüğümde sırtım tahta çerçeveye çarptı. Onun etrafında otokontrol testi yapmak istemiyordum çünkü zaten baştan kaybedilmiş bir savaştı. Herkesin önünde beni utandırdıktan sonra, ellerimi boğazına dolamak ve olabildiğince güçlü sıkma isteği görmezden gelinebilirdi.

“Eğer herkesin önünde bir daha benimle öyle konuşsan...”

“Tahmin edeyim. Beni kovarsınız. Bu biraz tahmin edilebilir bir şey ama yetkili kişi siz olduğunuz için buna saygı duyuyorum.”

Onunla konuşma şeklime inanamıyormuş gibi dik dik baktı. Dürüst olmak gerekirse ben de inanamıyordum. Ve bu seviye bir cesaret ve aptallık için bir şişe şarabı da suçlayamazdım. Onda tüm ayarlarıyla oynamayı istememe sebep olan bir şey vardı. Tüm o buz ve kaygısızlık katmanlarının altındaki gerçek Rowan’ı görmek istiyordum.

Kaşlarını çattı. “Daha kötü şeylerde de yetkinim.”

Omurgamdan aşağıya bir ürperti hissettim. “Ne gibi?”

“Öğrenmek isteyeceğinden emin değilim.”

Hızla atan kalbime rağmen, onun tehditlerinden rahatsız olmuyormuşum gibi davrandım. “Bu tavrı desteklemek için büyük bir çükün olsa iyi olur, yoksa insanlar büyük hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Bir cetvel getir ve teorini test et?”

“Büyütecimi evde unuttum, o yüzden belki yarın.” Omzumdaki meleğin binayı terk ettiğine emindim.

Aramızda bir şey değişti. Beni süzerken gözleri koyulaştı. Beni boğmak, yakmak veya bana boyun mu eğdirmek istedi emin değildim. “Sen her zaman imkânsız mısın?”

“Bilmiyorum. Sen her zaman bu kadar aşağılık mısın?”

Bir an kaşlarını çatarak bana bakıyordu ve sonra bir anda dudakları benimkilere yapıştı.

Bekle, ne?

Rowan dudaklarımı yerken, beynim çalışmayı durdurdu ve gözlerim kapandı. İki eli de arkamdaki kürsüyü kavradı ve vücudumu kalın ön kolları arasında sıkıştırdı.

Diğer her şeyi yaptığı gibi öpüyordu, tecrübeyle kazanılmış bir hassasiyet ve ölçülü bir güçle. Onu çıldırtmak için can atıyordum çünkü tüm bu bastırılmış öfke bir yere gitmeliydi. Ve ben de memnuniyetle ona destek olacaktım.

Öpüşüne karşılık verirken çekingenliğimden eser kalmamıştı. Ellerimle takımını, bırakırsam düşecekmişim gibi tuttum.

Bu çok yanlış. O senin PATRONUN!

Rowan her düşüncemi öpüşüyle uzaklaştırdı. Dillerimiz sessiz bir savaştaymış gibi birbirine saldırıyordu. Rowan’ı öpmek tamamen yeni bir tecrübeydi. Doz aşımına uğratacak kadar zehirli ve daha fazlası için yalvartacak kadar erotik. Çok tutkulu bir öpücük, sanki durursa ölebilirdim. Allah’ım, eğer devam ederse de ölebilirdim.

Ama ikisinden biri olacaktı.

Rowan bedenini bedenime bastırđı.

Ereksiyonunu hissettiğim anda, omurgamdan aşağıya hızla yayılan bir hisle sarsıldım. Büyük olduğuna karar vermek için herhangi bir araca gerek yoktu. İnledim ve inlemem onun ağzında kayboldu. Daha sert bastırđı ve onu her yerimde hissettim.

Kürsünün tekerlekleri hareket etti, onunla birlikte her şey hareket etti. Dengemi kaybettim. Haliya popo üstü düşmeden önce Rowan beni kolumdan tuttu.

Bunu patronuma yaptığıma inanamıyordum. Ne düşünüyordum?

Dudaklarının hatırasını silebilirmiş gibi elimle ağzımı sildim ama bu umutsuzca yapılmış bir hareketti. Dudaklarıma baş harfleriyle damga vurmuş olabilirdi.

Kahretsin. Göz açıp kapayınca kadar, gözlerindeki şehvet kayboldu. Her kesik nefeste göğsü kabarıyordu.

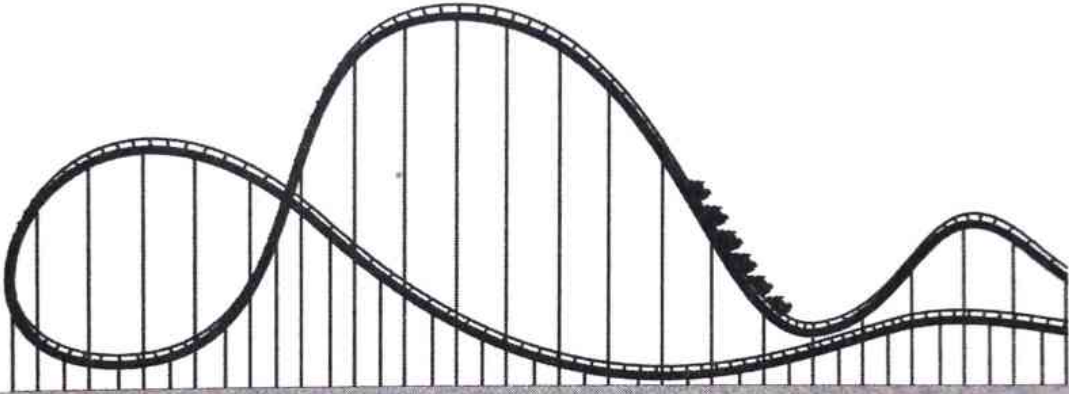
Transından çıktım. Aceleyle çantamı alıp arkamda sessiz bir Rowan bırakarak oditoryumdan çıktım.

Ne olduğundan emin değildim, ama beynimin en karanlık köşesinde bulunan *hayatına değer veriyorsan bir daha asla düşünme* dosyasına öpüşmemizi kilitledim.

Sarhoşken yaptıklarım, aptalca saçmalıkların ve çük resimleri kategorilerinin yanına.

ONUNCU BÖLÜM

Rowan



*K*ahretsin. Ofisime dönerken kendime söylediğim tek şey buydu. Dürtülerimi kontrol altına aldığımı her düşündüğümde, Zahra'nın dudaklarımın üstündeki dudaklarını hatırladıkça bedenim yeniden tepki veriyordu.

Zahra'ya toplantıdan sonra kalmasını söylemek kötü bir fikirdi. Daha önce hiç karşılaşmadığım şekilde benimle konuşması işleri kızıştırmıştı. Beni gerçekten tahrik etmiş olmalıydı. Otoriteye saygısızlık eden hiç kimseye ilgi duymadım, bu yüzden Zahra'da beni ne çekiyor anlamıyordum. Kafamdaki mantıklı sesi dinlemek yerine, gözümü kırpmadan ileride çok büyük sorunlar yaratabilecek bir durumun içine soktum kendimi.

Onu düşünmekten neden vazgeçemiyorum bilmiyordum. Tehditler onu etkilemiyordu ve bakışlarım onu güldürüyordu. Toplantıda bana davranış şeklinden sonra onu Dreamland'den kovmak mı istedim yoksa konuşma şekli yüzünden benden özür dileyene kadar onu becermek mi istedim emin değildim.

Ve dilim onunkinin üzerinde gezinirken çıkardığı sesler... Kahretsin. Kan yine penisime hücum ederken inledim.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun!

Declan bir çalışanla öpüştüğümü duyarsa beni Kale'nin bayrak direğine hayalarımından asardı. Yaklaşan İK fırtınasının önüne nasıl geçebileceğime dair tüm seçeneklerimi değerlendiriyordum ama bunun başka yolu yoktu. Sonuçta Zahra bana ne dava açarsa bunu hak ediyordum. Onu öpen bendim. Dokunuşuma nasıl tepki verdiği önemli değildi, benim sorumluluğum profesyonel kalmaktı ve kendimi daha yüksek bir standartta tutmak.

Ofisime geri dönmek yerine Dreamland'in arka köşesindeki evime doğru ilerledim. Telefonumu çıkardım ve pilotumu aradım, bu projede başarılı olma şansımı tehlikeye atabilecek başka bir şey yapmadan önce bir süreliğine buradan defolup gitmek istiyordum.

Zahra'yla paylaştığım öpücük aramızdaki çekimin ne kadar tehlikeli olduğunu ortaya çıkardı ve ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu. Zahra sadece bir tehlikeydi. Planım için. Geleceğim için. Ve kafamdaki ses eğer durmasaydı, her şeyin nasıl bir bombaya dönüşebileceğini sorguluyordu.



Şikago'daki ilk yirmi dört saatim hiç de hoş değildi. Şoförümün patlak bir lastiği değiştirmek için uğraştıktan sonra beni geç bırakmasından, rastgele bir çalışanın gömleğimin her tarafına kahve dökmesine kadar her şey boka sardı.

Pazartesi toplantıları sadece sınırlarımı daha çok bozma-

ya sebep oluyordu. Zamanı Dreamland'de daha faydalı geçirebilecekken, bu prosedür gereği yapılan toplantılarda zaman kaybediyor gibi hissediyordum.

Soğuk metali parmaklarımın arasında çevirerek, kol düğmemi döndürdüm. Babamın her zamanki özetinden sonra Declan toplantının liderliğini üstlendi. Iris PowerPoint sunumunda slaytları geçerken, o da rakamlardan bahsetti. Declan'ın asistanının hemen göze çarpmayan bir güzelliği vardı. Koyu, dalgalı saçları, kahverengi teninin sıcak tonlarını ortaya çıkararak parlak renkli bir kafa bandıyla geriye alınmıştı.

Declan'la birlikte sorunsuz çalışıyorlardı. Daha küçük yaşına rağmen, yaptığı işte çok iyiydi. Declan bazı soruları onun cevaplamasına bile izin veriyordu ki bu Declan için çok nadir bir durumdu.

Birlikte nasıl çalıştıklarını fark ediyor mu diye Cal'e baktım ama önündeki bir kâğıda odaklanmıştı. Bu yeni bir şey değildi. Cal o kadar zeki olmasına rağmen her zaman dürtüsellliği ve dikkatiyle mücadele ederdi. Saatlerce süren bu toplantılarda oturmak kendi üzerinde kurduğu kontrolden eser bırakmazdı.

Bugün "sos" oyununu oynayarak uyanık kalmaya karar vermişti.

Kalemimi aldım ve üstünü karalayarak oyununu bozdum.

"Lanet olasıca." diye mırıldandı öfkeyle.

Kâğıdının üstüne "DİKKATİNİ VER" yazdım. En garip orta parmağı çizdi ve ben de altına kötü bir yazıyla "*Küçük bir penis. Seninki mi?*" yazdım.

Alçak sesle bir kahkaha attı.

Declan boğazını temizleyerek bizi uyardı ve ikimiz de ona baktık.

“Dreamland’in gelişimiyle ilgili yeni bir gelişme var mı Rowan?” diye sordu babam. Sesi o kadar nötrdü ki beni sınırlendirdi. Eğer alaycı bir tavırla gülümsemez, kaşlarını çatmaz ve dik dik bakmazsa ben otomatik olarak beni düşürmek istediği bir tuzak olduğunu düşünüyordum.

Ceketimdeki görünmeyen tozu silkeledim. “Yaratıcı ekip toplandı ve hızlı bir şekilde yeni fikirler üretiyorlar.”

Babam başıyla onayladı. “İyi. Bir sonraki toplantıda ilk planladıklarını bize sunman faydalı olacaktır diye düşünüyorum. On milyar dolarlık bütçe gerçekten ciddi bir rakam ve yönetim kurulunun geri kalanının da kaynakların nasıl kullanıldığını merak ettiğinden eminim.”

Allah’ın belası. Dişlerimi o kadar sıktım ki canım yandı. “Tabii ki bütçemi sunabilirim. Özel olarak görmek istediğin bir şey var mı?”

Hayır anlamında kafasını salladı. “Bu kadar büyük bir operasyonun arkasındaki yaratıcı tasarım sürecine herkesin eşit derecede ilgi duyduğundan eminim. Yirmi beş yıldan beri bu ölçekte bir yenileme olmadı.”

Saçmalık. Ne düşündüğünü anlamak için gözlerine baktım ama sadece her zamanki gibi kırmızı olmadıklarını gördüm. Bu garip. Babamı hiç bu kadar ayık görmemiştim. Normal hayatına devam edebilen bir alkolikti, sadece gözlelerinden içtiğini anlayabilirdiniz.

Bunu garip bir rastlantı olarak kabul ettim. Belki geçen gece alkolü bitmişti ve almaya gitmeye üşendi. “Bugüne kadar üzerinde çalıştığım her şeyi paylaşmaktan mutluluk duyuyorum.”

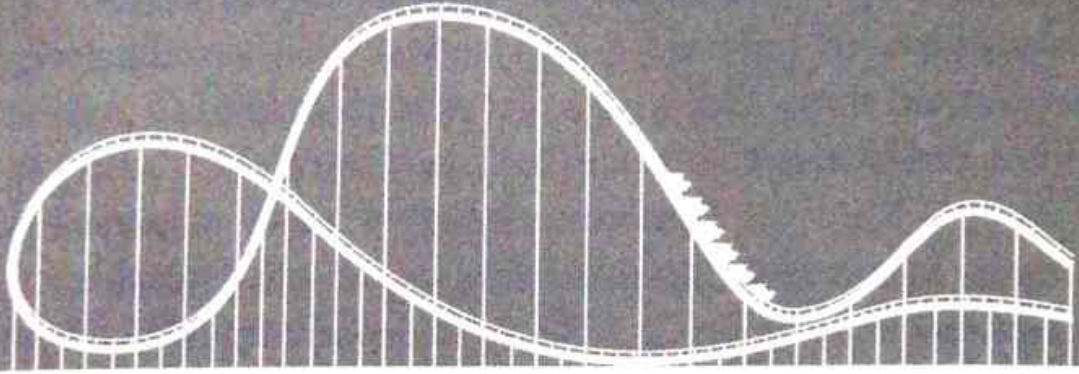
Babam bugün kışımın altında bir cehennem ateşi yaktı. Herkesi kırılma noktasına kadar zorlamanın zamanı gelmişti çünkü onların en iyisi benim için yeterli değildi. Özellikle de

babamın nefesi ensemdedir, başarısız olmamı beklerken.

Yaratıcıların başarılı olmaları için neye ihtiyaçları varsa temin etmek için elimden geleni yapacağım, özellikle de Zahra'nın. O, hedefime ulaşıp Dreamland'den çıkabilmem için en büyük şansım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zahra



“Seni öptükten sonra Rowan’dan hiç haber aldın mı?”
Claire şarabından bir yudum aldı.

Ani’nin erkek arkadaşıyla randevusu olduğu için bu haftaki kızlar akşamına katılamamasına mutlu olmuştum çünkü bu konuşmaları onun önünde yapmak istemezdim.

Koltukların üzerindeki yastıklara yaslandım. “Hayır. Ve sen de bu konuyla ilgili artık beni rahatsız etmeyeceğine söz vermiştin.” Öpüşme ile ilgili haberi verdikten sonra, Claire konuyu açmayacağına dair yemin etmişti.

Bu, Claire’den çok fazla şey beklemektir.

“Biliyorum. Biliyorum. Ama beni rahatsız eden bir soru var kafamda.”

“Ne?”

Sırıttı. “Lance’den daha iyi miydi?”

Dalga geçtim. “Bir fırtınayla ince ince yağın yağmuru karşılaştırmak gibi.” dedim.

Claire ıslık çaldı. “Lanet. Ağzının başka nelerde iyi olduğunu düşünüyorsun?”

Boynumda bir sıcaklık hissettim. “Hiçbir şey.”
Gülümsedi. “Ah, kızarıyorsun! Kabul et. Hep onu düşün-
nüyorsun.”

“Hayır.” Kırmızılık boynumdan alnıma yayıldı.

“Yalan söyleme yeteneğin üzerinde çalışmalıyız. Kızarmak insanı bayağı bir ele verir.”

Çocukluğumdan beri bu benim lanetimdi.

Çenemi kaldırdım. “Onu pek de düşünmedim. Aslında, bir haftalığına gittiği için memnunum.” Gezisi bana, zihnimde ona karşı olan engelleri kuvvetlendirmek ve diğer Yaratıcılar içindeki yerimi sağlamlaştırmam için zaman verdi.

Bir taraftan yokluğundan memnunken diğer taraftan gitme sebebinin onu İK’ya şikâyet edeceğimi düşünmesi olabilir diye endişeliydim. Sadece iki saniye bunu düşündüm sonra bunun haksızlık olduğuna karar verdim. Öpüşmeyi o başlatmış olabilirdi ama ben de istekli bir katılımcıyım. Dürüst olmak gerekirse çok istekliydim.

“Ona olan ilgini yönetmek için bir planın var mı?”

İçimi çektim. “Plan yok.”

Claire sırtıtarak, “Aynı öpücüğün bir daha tekrarlanmaması gibi.” dedi.

Gözlerimi kırptım. “Kesinlikle.”

Claire gözlerini kayırdı. “Eğer tahmin etmen gerekirse sence kaç santimdi?”

Büyüklüğünü göstermek için iki elimi havada yavaşça açtım. Yüzüme çarpan yastık beni durdurdu.

“Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama büyüklüğünü hâlâ hatırlıyorsan, kesinlikle hâlâ onu düşünüyorsun.”

Sadece homurdandım.



“Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Sanki odamın sahibiymiş gibi, Rowan masamın köşesinde oturuyordu. Beni yalnız bıraktığı bir haftanın ardından, çok daha rahat hissetmeye başlamıştım. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşünüyordum. Ama bana baktığı anda, bacaklarım titredi ve vücut ısım yükseldi.

Öpüşme hatıramız beynime hücum etti. Dilinin hâkimiyeti. Avuçlarımın altında hissettiğim sıkı ve güçlü göğsü. Sıcaklığın tüm bedenime yayılışı.

Evet, mahvoldum. “Burada ne yapıyorsun?” Dizlerimin birbirine çarptığını saklamak için sandalyeye oturdum.

“Herkesi kontrol ediyorum.”

Elimi kulağıma götürerek, bir ses duymaya çalışmış gibi yaptım. Herkes öğle yemeği için çıktığından hiç ses yoktu. Niyetim diğer Yaratıcılara kıyasla zaten geride olduğum için biraz çalışmaktı ancak görünüşe göre Rowan bu planı mahvetmek istiyordu.

“Ve ofisimin iyi bir başlangıç noktası olacağını düşündün.”

“Bana en çok dert olan ve benim tarzımda çalışan kişiyle başlıyorum.”

“Böyle bir üne sahip olmaktan gurur duydum.”

Görmek için gözlerimi kısmam gereken küçük bir gülümseme ile karşılık verdi. Göğsüm sıkıştı ve bu cazibe seli karşısında tüm bedenimi kaplayan paniğe engel olamadım.

O bir şeytan, Zahra.

Bu da Havva'nın neden onun numaralarına kandığını açıklıyordu. Eğer şeytan Rowan'ın yarısı kadar yakışıklıysa, ben de o lanet elmayı yerdim. Sonuçları boş ver.

Derin bakışları içimden geçerek ciğerlerimdeki havayı aldı. Sıcaklığı damarlarımda dolaştı ve tüm karnıma yayıldı.

“Kızardığında çillerin öne çıkıyor.” Bir kırmızı kalemin

ucunu burnumun üzerinde gezdirdi. Sanki bu yaptığına inanamıyormuş gibi gözleri benim gözlerimden kendi ellerine kaydı. Ben de inanamıyordum.

Belli belirsiz dokunuşunun sebep olduğu yanma hissi devam ederken elimle burnumu sildim.

Kendine gel.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben umutsuzca bu konuşmayı bitirmek istediğim için onu susturdum. “Çalışmam gerek.”

Kovulduğuna inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Benim söylediklerimi dikkate almayarak odamın, üzerinde çok uğraşılmamış çizimlerle kaplı olan duvarına doğru yürüdü.

Elini Prenses Nyra çizimine götürürken tüm yüzüm kıpkırmızı oldu.

“Bu nedir?”

“Yeni bir fikir, biraz sıra dışı, salın üzerinde bir kutlama.”

Bana keskin bir bakış attı. “Şekline bakarak bunu tahmin edebilirim. Ama ne kutluyorlar?”

“Yine benim çizimlerle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Şimdi soruma cevap ver.”

“Arada bir lütfen demek seni öldürür mü?”

Gözlerini kırptı.

Gergin şekilde nefes verdim. “Bu klasik bir Hint düğünü.”

Çenesini ovdu ve resme baktı. “İlginç. Peki bunu ekibe ne zaman sunacaksın?”

“Cuma.”

“Hımm.” Eliyle kötü çizilmiş taslağın üzerinden gitti. Elleri Prenses Nyra'nın prensi olması gereken bir çubuk figürün üzerinde gezinirken, çiçeklerden yapılmış gölgeliğe benzemesi gereken korkunç girişimim benimle alay ediyor-

du. En azından sunumum zayıf çizimlerimi telafi ediyordu. Çizimlerim profesyonellikten çok uzak olduğu için bu sefer gerçek Hint düğünü fotoğraflarını bile eklemiştim.

Rowan'ın bakışlarındaki bir şey beni sinir etti. "Ne? Bunu paylaşmak kötü bir fikirse hemen söyle, iş arkadaşları-
mın önünde bir kez daha utanmak istemem."

Yüzüne yansıyan özlemden kurtularak, başını salladı. "Fikir iyi."

İyi. Kelime, kurşun gibi kafamın içine girdi ve tekrarlanıp durdu. Lance de her şeyin iyi olduğunu söylerdi. Seks hayatımız. İlişkimiz. Geleceğimiz. İyi. İyi. İyi.

İyi artık benim için yeterli değildi ve eminim ekip için de değildi. Ayağa kalkıp, çizimi almak için duvara gittim.

Rowan büyük eliyle elimi tutarak çizimi almamı engelledi. Geçen haftaki elektrik akımı tüm gücüyle geri döndü. Parmağı, eklemlerimi okşarken nefesimi tuttum.

Elini çok çabuk geri çekti ve hızla onun cazibesine kapılmamı engelledi. "Özür dilerim. Uygunsuz bir davranıştı."

Kahkaha attım. "Elime dokunmak diğer şeylere kıyasla çok masum kabul edilebilir."

Tüm bedeni dondu. "Senin amacın ne?"

"Amaç? Neden bahsediyorsun?"

"Benden para mı koparmaya çalışıyorsun?"

"Ne?! Para mı?" Allah'ım. Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Finansal durumum çok iyi olmayabilirdi ama asla böyle bir şey yapmazdım. Özellikle de onu yüreklendirdiğimde.

"Bu ilk defa olmaz." diye homurdandı.

Aman Allah'ım. Diğerleriyle hep böyle problemler mi yaşıyordu? "Çalışanlarınızı öpmek sizin için sürekli olan bir olay mı?" Soru ağzımdan fısıltıyla çıktı.

"Ne? Hayır." Şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

Kaslarım rahatladı.

Belki de özeldim. Bu düşünce kendi kendime gülmeme sebep oldu.

“İnsan kaynaklarına şikâyet etmektense bana ücretini söylemeni tercih ederim ama tabii seni durdurmam.” dedi. Sonra, “Durdurmayacağım.” diye düzeltti.

Nefes alıp almadığımdan emin olamıyordum. “İnsan kaynaklarına gitmeyeceğim.”

Bana bakışı, her türlü zayıflığımı değerlendiren bir avukat karşısında kürsüde oturuyormuşum gibi hissettirdi.

“Tamam.” Yeniden çizime odaklandı. “Fikir iyi. Hatta harika.”

Tamam, tamamen farklı bir sohbeta geçmiştik. Beynim duygusal kamçı darbelerinden ağrıyordu.

Bana sıkıldığını gösteren bir bakış attı. “Nefes al. Bayılıp kafanı kırarsan, ambulans çağırarak bir ruh hâli içerisinde değilim.”

“Ne cüretle yere düşmeden beni tutacağını düşündüm acaba?”

“O dediğin ilgi ve duyarlılık gerektirir ve bende yeni bitti.”

Yüksek sesle bir kahkaha attım ve her zamanki döngümüze uygun olarak bana en garip yüz ifadesi ile baktı. “İşe dönsen iyi olacak.”

Çizimi duvardan aldı ve raptiyeyi masamın köşesine bıraktı. “Bunu alıyorum.”

“Ne? Neden?” Oturdum çünkü artık ayaklarımın beni taşıyabileceğinden emin değildim.

“Çünkü bu çizim kendi kendini düzeltmeyecek.”

“Ve sen mi düzelteceksin?”

Gözlerinde bir şey yandı ve söndü. Öfke? Üzüntü? Korku? İfadeyi anlamlandıramadım çünkü bunların hiçbiri

mantıklı değildi.

Kâğıdı sıkıca kavradı. “Hayır. Ben çizmiyorum. Çizen birini biliyorum.”

“Gerçekten m? Yani arkadaşların var.”

Uzunca gözlerini kapattı. “Çalışanlarımı arkadaş olarak görmüyorum.” dedi.

Tamam o zaman. Devam ettim... “Bana yardım edeceklerini düşünüyor musun?”

Bakışları dudaklarımdan yüzüme kaydı. “Sadece ikinci kez utanmana bir daha tanıklık etmemek için.”

Kahkaham tüm kontrolü ele geçirerek göğsümün inip kalkmasına sebep oldu. “Buna varım.” *Ama...* “Fikri kimseye paylaşmayacaklarına güveniyor musun?”

Başıyla onayladı. “Neden?”

Aşağıya baktım. “Ben sunana kadar bir sır olarak kalmasından emin olmak istiyorum. Hepsi bu.”

“Onlara güveniyorum.” Bana tamamen farklı bir şey sormak istiyormuş gibi baktı.

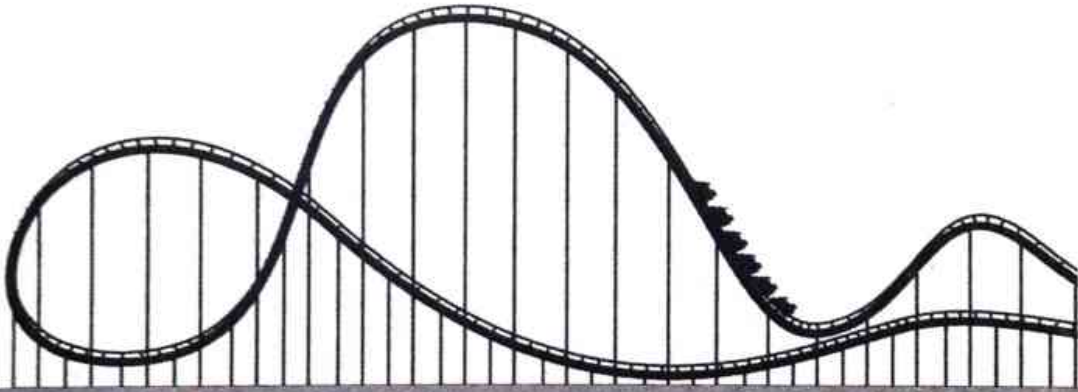
Yerimde zıplamamak için ayaklarımı daha sıkı yere bastım. “Teşekkür ederim!” Gülümsemem yanaklarımı ağrıttı.

Rowan’ın beni inceleyen bakışları altında tenim kızardı.

Topukları üzerinde döndü, çizimimi ve akıl sağlığımı alarak gitti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın odasından çizimi alırken hiç tereddüt etmedim. Yerel bir kırtasiyeden yüzlerce renkli kalem ve çizim kağıdı aldığımda da aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Aslında, en zor kısmı Martha'nın günün geri kalanında izin almasını sağlamaktı. Böylece biraz yalnız kalabilirdim.

İki numaralı kalemi tutan elim titriyordu. Gergin bir kolla, kalemin ucunu kağıda bastırdım. Kalemin ucu kırıldı ve elimde işe yaramaz bir tahta parçası kaldı.

Elimdeki kalemi bırakıp, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken, "Ne yapıyorsun dostum?" diyerek homurdandım.

"Bilinmeyen bir sebeple bir aptal gibi davranıyorsun."

Zahra'nın çizimleri berbat ve sen bunu biliyorsun. Sunumu sırasında göstermeni istediğinde neredeyse ağlayacaktı ve bu konuda ne kadar endişeli olduğunu görmek acı vericiydi.

Ve sen bunu umursuyorsun çünkü...

Çünkü mutlu bir Zahra, yaratıcı bir Zahra demek ve yaratıcı Zahra da buradan olabildiğince çabuk çıkman demek.

Boş sayfanın altından Zahra'nın çizimini çıkarıp baktığımda, beyin hücrelerim birbiriyle savaşmaya başladı. Gerçekten fikri çok iyiydi. Daha popüler prenseslerimiz öne çıksın diye genellikle geride kalan diğer karakterlerimizi öne çıkarmayı seçmişti.

Bu düşünce kalemtıraşı elime alarak yeniden denememi sağladı. Zahra'nın fikrini düzenlerken, kalbimin hızlı atışına rağmen ayaklarımı yere basmamı sağlayan düşünce buydu.

Avuçlarımın terlemesi uzun sürmedi. Duygularım çalkantılı ve değişkendi. Ceketimi çıkardım ve bedenimin yükselen sıcaklığından kurtulmak için çaresizce kollarımı sıvadım. Kalem her vuruşunda sanki kendimi aşıyordum.

Çizmek işe yaramaz bir hobi. Gerçek adamlar çizmez. Babamın sesi fısıldıyordu. Sanat sınıfı eskizlerimden birini yırttığını hatırlayarak kalemi daha sıkı sıktım.

Kalem ikiye bölününce sarı ahşap kıymıklar etrafa yayıldı. Kırılmış parçaları çöpe attım ve kağıdın üstünde kalan tozları elimle çırptım.

Zahra'ya yardım edebilecek birini tanıyormuş gibi yaparak ne düşünüyordum ki? Bunu asla yapamayacağım.

Yerimden fırlayınca sandalyem geriye kaydı ve titreyen ellerle alnımı sildim. Kâğıdı alıp parçalara ayırdım. Beyaz parçalar, başarısızlığımın kar taneleri gibi kırık kalemin üzerine düşerek, çöp tenekesine girdi.

Rahatlamayı umuyordum ama bir mide bulantısı hem de giderek artan bir mide bulantısı hissetmeye başlamıştım. Gözlerim sıktığım yumruklarımdan, çizimimin parçalanmış kalıntılarıyla dolu çöp kutusuna kaydı.

Burada bana bağırarak veya kendimi değersiz hissettirecek kimse yoktu. Ben aptal, zararsız bir çizim de dâhil olmak üzere yoluna çıkan herhangi bir engelle baş edebilecek yetişkin bir adamdım.

Bunu yapabiliirdim. Kendim için değilse bile, kardeşlerimin hayal ettikleri gelecek için. Geçmişe odaklanmak yerine kendime geleceği hatırlattım. Declan'ın CEO olduğu ve benim de CFO olarak çalıştığım bir gelecek. Ve biz kontrolü ele alır almaz şirket içinde kendine bir yer bulacak Cal'in geleceği.

Yeniden oturdum, yeni bir kâğıt ve kalem alarak işe koyuldum.



Zahra'nın odasının girişinde durup, onu izledim. Klavyesine dokunurken beyaz kulaklıklarından gelen müziğe kafasıyla eşlik ediyordu. Günün rozeti tepe lambasının altında yanıp söniyordu. Bugünün seçimi, altında *Mevsimlere Selam* yazan bir tuzluk ve biberlikti.

Kim bu kadar berbat bir şey giyecek kadar kendinden nefret edebilirdi?

Gözlerim boyun kıvrımına takılmadan önce bedeninde dolaştı. Yumuşak teni insanın aklını çeliyordu. Yalnızken öpmek ve iz bırakmak için. Eğer bir şans verilirse o güzel ince boyuna yapmak istediğim çok şey vardı.

Tabii bu mümkün değil.

O zayıf anım bir daha olamayacaktı. Beni İK'ya şikâyet etmeyeceğini iddia etmiş olabilir ama ben hayatımda kendimden başka hiç kimseye bu kadar güvenmedim. Seçenekleri sonsuzdu, benden para koparmak için her türlü fırsatı vardı. Medya bile ona yirmi üç yaşında emekli olacak kadar para ödeyebilirdi. Bu düşünce dilimi kurutup, boğazımı sıkarak ağızımda ekşi bir tat bıraktı.

Masasına doğru yürüdüm ve çizimi masasına sert bir şe-

kilde bıraktım. Yerinden fırladı.

“Merhaba! Normal bir insan gibi geldiğinden haberdar edemez misin?”

Cevap vermedim çünkü ona bu kadar yakınken nefes almaktan korkuyordum. Kanımın beynimden aşağıya kayması için tek gereken şey parfümünü bir kez koklamaktı.

Neyse ki kendimi çekecek ve geri adım atacak kadar dürtülerim üzerinde kontrolüm vardı.

“Neyin var senin?”

Zaten mükemmel olan kravatımı düzelttim. “Hiçbir şey.”

“Tabii.” Çizime döndü ve dikkatlice baktı.

Beğendi mi?

Tabii ki beğendi, kendini iyi bilen pislik. Kim beğenmez ki?

Çizime bakarken gözleri yuvalarından fırladı. “Bu harika.”

Rahatlayarak tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verdim. En azından, büyükbabamın da dediği gibi çizim yeteneğimin bir kısmı hâlâ duruyordu. Hakkını vermem lazımdı. Yetenek ölmez, tutku ölür derken haklıydı.

Sanki biri boğazımı sıkıyordu. *Elindeki işe odaklan.*

Çizimin son hâlini alması birçok deneme ve yirmi dört saatten fazla zaman olsa da, Zahra'nın çizimini yeniden yaratmak kolaydı. Çok kolaydı. Bir saat önce çizimi bitirdiğimi fark ettiğimde, garip bir boşluk kapladı içimi. Parmaklarım devam etmek için kaşınıyordu ve etrafımdaki dünyayı tamamen unuttuğum, o her şeyin üstüne çıkan duygunun peşinden gitmek istiyordu.

Daha fazlasını istemekten nefret ediyordum. Kendimi zayıf ve kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyordum.

“Gitsem iyi olacak.” Odasının girişine doğru adımımı attım.

“Dur!” Sandalyesinden fırladı.

“Ne?” Benim çizdiğimi biliyor muydu?

Kahretsin. Nasıl bilebilir?

Elini salladı. “İmzası eksik.”

“Neyin?”

“Çizimin.”

Dondum kaldım ve böyle bir durumda kelimelerimi ne kadar dikkatli seçebilirim o kadar dikkatle seçtim.

“Bunu kim tasarladıysa, övgüyü hak ediyor. Doğru olan bu.” Yere baktı.

İlginç. İkinci kez bu güven problemi su üstüne çıktı. Bu kendisinininkine benzer bir teklifte bulunan Lance Baker yüzünden miydi? Ya da bir başkasına güvenebilmesini etkileyen başka bir şey mi vardı?

Çizimim için yaptığı değerlendirmeden memnun olmak yerine, içime bir sıkıntı oturdu. Birçok şey olabilirdim ama bir hırsız değildim.

Histen kurtuldum. “Sanatçı, animasyon departmanından bir tanıdığım. Çok da üstünde durulmamış bir iş. O nedenle hakkını verme konusunda endişelenme.”

“Numarasını benimle paylaşır mısınız? Böylece teşekkür edebilirim.”

Kaşlarımı çattım. “Anonim olarak kalmak istiyor.”

Tek nefeste, “Tamam, o zaman benim numaramı onlara vermeye ne dersin? Eğer mesaj atmak istemezlerse buna mecburiyetleri yok. Alınmam.” dedi.

Bir tutam siyah saçı gözlerinin önüne düştü. Saçını bir sıra, birbirine benzemeyen küpelerle dolu kulağının arkasına aldı. Şekillerine bakmak için bir adım öne geldim, o derin bir nefes alınca geri çekildim.

Neyse ki iniltim boğazımda takıldı. “Ve bu iletişimden ne elde etmeyi bekliyorsun?”

Kaşlarını çattı. “İnsanların niyetleri hakkında hep böyle şüpheli misindir?”

“Evet.”

Gözlerini kaydırdı. “Minnettarlığını göstermek kesinlikle bir alışveriş durumu değildir.”

“Sana inanmıyorum.”

Kahkaha atarak masasına eğildi ve bir not kâğıdına yazı yazarken, bana sıkı sırtının en iyi görüntüsünü verdi. Sıcaklık göğsümden şu anda harekete geçmemesi gereken yerlere yayıldı.

Tanrı'nın unuttuğu bir nedenden dolayı, onun huzurunda beni seksten yoksun bir deli gibi davranmaya iten bir tür fiziksel rahatsızlık çekiyordum. Ellerimi kendime saklamak için kalçalarıma koydum.

Yaptıkları ile ilgilenmelisin, vücudu ile değil.

Onda doğru olmayan bir şey vardı. Belki de bu sevecenliğinin altında yatan maskesidir. Onu öptükten sonra benden faydalanmayı düşünmediğine bir saniye bile inanmadım. Onun finansal durumundaki herkes bunu isterdi.

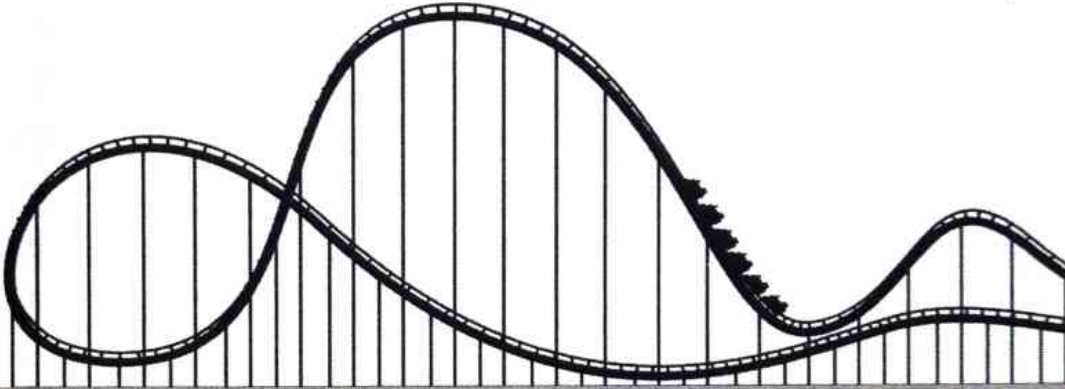
Döndü ve bana pembe yapışkan notu verdi. “Burada.”

Alma. Hayır de ve büyük bir hata yapmadan çık.

Elimi uzattım ve hiç düşünmeden notu aldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rowan



Deponun girişindeki bir çöpün yanında durdum. Zahra'nın aptal notunu kabul etmek sadece onu yatıştırmak ve kendimi onu reddetmek gibi garip bir durumdan kurtarmak içindi.

Tabii. Birden başkalarını mutlu etmeyi önemsemeye başladın.

Çöpün etrafında, sanki kaderim bununla ilgiliymiş gibi pembe nota bakarak dolaştım. *Bak bakalım kim şimdi kadere inanıyor, seni kara kara düşünen pislik.*

Zahra'nın zarif bitişik el yazısı dikkatimi çekti.

Eğer bana mesaj atmak isterseniz, size teşekkür etmek isterim. (Tabii Rowan bu size ulaşmadan önce bu notu atmazsa.)

Zahra Gulian

Yapışkan not elimde buruştu. Bunu atmak neden bu kadar zordu? Zahra hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Sebep mi açıklamıştım ve animatörün gizliliğe değer verdiğini, çok yoğun olduğunu -ki bunlar doğru- anlamasını sağlamıştım.

Bir parmak şaklatarak onunla çalışacak birini bulabilirsin. Olabilecek en iyi çözümdü ama yine de bilinmeyen bir sebepten dolayı bu düşünce ağızımda acı bir tat bırakmıştı.

Notu cebime koydum ve çöpten uzaklaştım. Mezarlar arasındaki yol düzgün bir yoldu. Büyükbabamın eski evinin yer altı geçitli tünel girişine yaklaştıkça daha az çalışan yanımdan geçmeye başladı. Çocukken, en havalı şeyin ağabeyimle gece yarısı bu tünelleri keşfetmek olduğunu düşünürdüm. Babam annemle bunu bir oyuna çevirirdi ve korkutucu sesler çıkarırlardı. Bizi korkutarak bunu bir daha yapmamamızı sağlamaya çalışmaları başarısız bir girişimdi ve sadece Dreamland'e bir sonraki gezimize kadar işe yarardı.

Ciğerlerime baskı yapan ağırlığı hafifletmeye çalışarak titrek bir nefes verdim. Hatırlamak sadece bir şeye yol açardı ve ilgilenmiyordum.

Kapı şifresini girdim, eve doğru merdivenlerden yukarı çıktım. Etrafı bir verandayla çevrili, eski sömürge tarzı bir evdi. Göğsümdeki sıkışma hissinden kaçınmak için gözlerimi verandadaki salıncaktan başka yöne çevirdim. Kaç hafta sonu kendi kendime bir matkap alıp bu salıncağı sökeceğimi söylesem de hep bir sebepten dolayı yapmadım. Bu, ya gözden geçirmem gereken başka bir evrak yığınıydı ya da bir müdürle son dakika toplantısı, asla salıncakla yüzleşmemiştim.

Tüm Dreamland anıları içinde en çok bu anıdan nefret ederdim.

Çok zayıfsın. Babamın boğuk sesi kafamın içinde yankılandı.

Anahtarımı kilide sokup kapıyı açtım. Kapatmadan önce duvara çarptı. Kendi odam olarak belirlediğim en büyük yatak odalarından birine doğru merdivenlerden yukarı çıkarken ayak seslerim yankılandı. Cüzdanımı komodinin üstüne,

buruşuk notu da yanına koydum. Düşünmeden, telefonu elime alıp notu yırtmak gibi aptalca bir şey yapma ihtimaline karşın Zahra'nın telefonunu cep telefonuma kaydettim.

Zihnim onunla iletişim kurup kurmamanın olumlu ve olumsuz yanlarını düşünerek bir savaş veriyordu.

Bir mesajın ne zararı olabilir ki?

Ne hakkında konuşmayı düşünüyorsun? Hava mı?

Kadınlarla konuşma tecrübem olmadığından değildi. Yıllar boyunca yaşadığım cansız randevularıma kıyasla, Zahra'ya karşı hissettiğim yakıcı arzu konusunda daha temkinliydim. Diğerleri çok az beklentiyle basit ve kolaydı. Ama Zahra ile mesajlaşmak bundan daha fazlası gibi hissettiriyordu. Daha fazla ne, bundan emin değildim. Ama dikkat etmem gereken bir şey olduğunu biliyordum. Belki Declan beni düşündüğümünden daha çok etkiledi. Herkesin gözünde aptal görünmediğimizden emin olmak için standartlarımızı çok yüksekte tutmuştu. Adımızın güç taşıdığını ve güçle birlikte işleri berbat etmeme sorumluluğumuzun olduğunu küçük yaşlardan beri içimize işlemiştik.

Yine de çalışanını öptün çünkü Florida güneşi senin beyin hücrelerini öldürdü.

Eğer Zahra beni şikâyet etmeyi düşünseydi bunu çoktan yapmış olurdu.

Şey... Tabii senden para koparmak için uygun zamanı beklemiyorsa.

Bu düşünce beni durdurdu. Durum böyle olabilir miydi? Ya da sonunda daha büyük bir meblağ almak için benim daha büyük bir hata yapmamı istiyordu.

İnsanların niyetleri hakkında her zaman bu kadar şüpheli misin? Yumuşak sesi, sanki oraya aitmiş gibi düşüncelerimin arasında dolaştı.

Kardeşlerime kıyasla, küçüklüğümünden beri hep en içe

kapanık ve insanlara en az güvenen ben olmuştum. Hayatımdaki durumlar bu duyguyu güçlendirdi, umutlu bir çocuğu acı bir yetişkine dönüştürdü.

Prezervatifte açılan delikler. Başarısız gasp girişimleri. Sadece soyadımdan faydalanmak için benimle arkadaş olmak isteyen insanlar.

Liste evrensel bir kuralı göstererek sonsuza kadar uzuyordu: *Kimseye güvenme.*

Telefonumu yatağa attım. Zahra'ya mesaj atmakla ilgili düşüncelerimi netleştirmek ve biraz da kafamı toparlamak umuduyla akşamüstü koşusuna çıktım. Nemli yaz havası sebebiyle hemen terledim. Bir tempo tutturdum ve kaldırımda ilerledikçe spor ayakkabılarımın çıkardığı seslere odaklandım. Beynimi kapatmaya çalışmama rağmen, talimatımı almıyordu. Koşum bittiğinde kafamda, Zahra'ya mesaj atmakla ilgili mantıklı bir sonuca varmama yardımcı olacak bir artılar ve eksiler listesi oluşturmuştum.

Ona mesaj atmalı ve niyetinin ne olduğunu öğrenmeliydim. Sadece minnetini göstermek için bana mesaj atması imkânsızdı. Kimse bu kadar saf değildir. Küçük Bayan Bubbly bile. Konuşmalarımızı, etrafı araştırmak ve benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini öğrenmek için bir fırsat olarak kullanabilirdim.

Eve döndüm, duş aldım ve kendimi yatağa attım. Telefonumdan Google sesli uygulamayı açtım çünkü izimi takip edemesin diye sahte bir numara kullanmak istiyordum.

Ben: Merhaba. Numaranı Rowan verdi.

Evet. Çok kötü değil. Basit ve amaca uygun.

Bir saniye sonra telefonum biyledi. *Nasıl bu kadar hızlı yazabiliyor?*

Zahra: Merhaba! Sana yalan söylemeyeceğim. Rowan'ın gerçekten bunu yapacağını ummuyordum.

Gözlerimi kaydurdım.

Ben: Yaptı.

Lanet olsun. Ona mesaj atıyorsun. Elimi yüzümde gezdirdim.

Zahra: Bana mesaj attığına memnun oldum!!!

Tanrı aşkına kim bu kadar çok ünlem işareti koyardı. Yasa dışı olarak kabul edilmeliydi.

Zahra: Sadece, 1. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim çünkü gerçekten çizemiyorum. 2. Sana karşılığını verebilmemin bir yolu var mı diye sormak istedim.

Bana karşılığını mı vermek istiyor? Bana mesaj atmasının gerçek sebebi bu olamaz.

Zahra: Param yok, Monopoly banknotlarını para birimi olarak kabul edip etmediğinizden emin değilim?

Bu kadını ne tür orman perilerinin yetiştirdiğini resmî olarak bulmam gerekiyor çünkü onun gerçek dünyanın bir ürünü olmasına imkân yok.

Zahra: Ya da seni akşam yemeğine çıkarabilirim? Ben ısmarlıyorum.

Ben: Teşekkür ederim. Monopoly kâğıtlarını para olarak kabul eden bir sarayda gıda zehirlenmesi geçirmekle ilgilenmiyorum.

Aman Allah'ım. Şakayı tekrar okudum ve küçüldüm.

Şakanın üzerine üç tane kahkaha atan emoji gönderdi çünkü kurnazlıkla alakası yok.

Zahra: Dert değil.

Zahra: Minnettarlığımı göstermek için yemek yapabilirim.

Hemen iki saniyede cevap verdim.

Ben: Buluşmak yok.

Zahra: Tamam o zaman. Utangaçsın. Anlıyorum.

Çocukluğumdan beri kimse bana utangaç dememişti.

Zahra: Tamam. Belki bir gün.

Ben: Her şey hakkında bu kadar umut dolu musundur?

Zahra: Tabii ki. Neden olmayayım?

Ben: Çünkü hayat her zaman gökkuşağı ve gün ışığıyla dolu değildir.

Zahra: Tabii değildir. Ama karanlıktan geçmezsek nasıl her sabah doğan güneşin değerini anlayacağız?

Ne çeşit bir ilaç kullanıyor?

Sessizlik onu korkutmuş gibi telefonum yeniden titredi.

Zahra: Adın ne? Telefona ismini kaydedeyim ve bir yüzün olsun.

Gerçekten kişisel cehennemimi yaşıyordum. Zahra seri mesajcıydı.

Ben: Tabii bir yüzüm varsa.

Görüneni vurgulamak iyi oldu. Zavallı bir şaka girişimim boşa çıktı ve bir kez daha neden hiç şaka yapmadığımı hatırladım.

Zahra: Şimdilik seni genç James Dean olarak hayal edeceğim.

Kahrolası James Dean mi? Zahra ne tür şeyler izliyordu, milattan kalma mı? Büyükbabam James Dean'den bahsedirdi.

İşle ilgili olmayan bir konuşma yapmanın yan etkilerini düşünmeden önce parmaklarım soruyu yazdı.

Ben: Pardon, kaç yaşındasın?

Zahra: Hahahaha

Onu güldürme fikri içime bir sıcaklık yayılmasına sebep oldu. Bu hisle kaşlarımı çattım.

Zahra: Dürüst olmak gerekirse ailem retroya ve Amerika'ya ait ikonlara ilgi duyuyor. Çocukken buraya taşınmak hayalleriymiş, bu yüzden korkarım James Dean buz

dağının sadece görünen kısmı. Eski giyim mağazalarına ve Elvis Presley'e olan aşkıma anlatmaya başlamayayım.

Bu, bağlantı kurabileceğim bir şeydi. Büyükbabam Amerikan pop kültürü konusunda aynı yaklaşımdaydı. İrlanda'dan buraya tek bir bavul ve çizme hayalinden başka bir şey olmadan göç ettiğinden beri bu kültüre takıntılıydı. Göğsüm sıkıştı ve anıyı zihnimden kovdum.

Zahra: Ailemi etkilemek için kendi kendime ukulele çalmayı bile öğrendim.

Zahra: Çok kötüyüm, babama göre hayal kırıklığı.

Geleceğimi, şimdiye kadar tanıştığım en tuhaf insanın ellerine emanet ettiğimin farkına vardım. Zahra bir yatırım olduğu kadar bir riskti de. Bir kuruşluk hisse senedine bir milyon dolar koymak ve sonunda çuvallamamayı ummak gibiydi.

Zahra: İsmi bana söylemeyi düşünüyor musun ya da benim tahmin etmemi istersin?

Zahra: Bebek isimleri sitesini açarak tahmin edebilirim. Oyuna bile çevirebiliriz.

Tanrım, hayır. Ne tür mesajlarla karşılaşacağımı kim bilebilir?

Ben: Bana Scott diyebilirsin.

Scott? Ne yapıyorsun?

Başka bir şey dememek için sohbetten çıktım. Benim için yeterli bir delilikti. Biriyle konuşmak için yeni bir kimlik yaratmak gibi aniden ve aptalca bir şeyler yapacak insan değildim. Ne acınası.

Ama zaten sen hep bu oldun. Kane adını hak etmeyen bir hayal kırıklığı.

Yatakta yan döndüm ve kulağımı yastıkla kapadım. San-ki geçmişten gelen sesleri silebilirmiş gibi.

Yıllar oldu. Sen o dışlanan aynı çocuk değilsin.

Ama bunu kendime kaç kere söylemiş olursam olayım hiçbir şey benim için yeteri kadar iyi değildi. Ne zaman zor bir işi başarsam hemen üstesinden geleceğim başka bir engel arıyordum. Kendimi, babama ve zayıflıklarımı güçlü yönlerime çevirdiğimden şüphe duyan herkese kanıtlamak için.

Utangaç? Sözlerimi, korkulan bir silaha dönüştürmek için akıllıca seçiyordum.

Zayıf? Kazancımızı artırmak için işe yaramayan birçok çalışanı gönderdim.

Acınası? Kurumsal hayatta, soyadımdan bağımsız olarak, kendi ünümü inşa ettim. Çok hoş bir ün olmayabilir ama tamamen bana ait ve babamın söylediği veya yaptığı herhangi bir şey bunu benden alamazdı.

Ben artık bir hayal kırıklığı değildim. Ne bugün ne de başka bir zaman.

Dreamland'deki zamanımın sorunsuz ve skandalsız geçmesinin önünde bir engel vardı. Ve onun üzerinden gözümü ayırmamayı planlıyordum.



Sabah mesajlarımı kontrol ettim. Zahra'dan bir ya da iki mesaj bekliyordum ama o beni beş mesajla şaşırttı.

Zahra: Scott. Tamam. Biraz basit ama sevdim.

Bir sonraki mesaj ilkinden on dakika sonra atılmıştı.

Zahra: Senin korkutmuş olabilirim. Sorun yok. Annem bana eğer dışarıya yemek koyarsan sokak kedilerinin gelmeye devam edeceğini öğretti.

Zahra: Senin sokak kedisi olduğunu düşündüğümden değil tabii.

Yüzünü elleriyle kapatmış bir emoji koymuş.

Zahra: Her neyse, ne kadar tuhaf olduğumu ve çevrim içi flört uygulamalarında neden başarısız olduğumu hemen hemen kanıtladım! Bu yüzden kaçtığın için seni suçlamıyorum. Tüm bu konuşmanın tek olumlu yanı nasıl görüldüğün hakkında hiçbir fikrim olmaması. Benim adıma sahip biriyle karşılaşırsan, benim iyiliğim için kim olduğumu bilmiyormuş gibi davran.

Utanmasını garip bir şekilde eğlenceli buldum.

Son mesajı diğerinden on dört dakika sonra gelmiş.

Sanki her şeyi olumlu bir notla bitirmek istiyor gibiydi çünkü o, son derece kasvetli günümü mahveden lanet olası bir güneş ışığıydı.

Zahra: İyi bir hayatın olmasını dilerim!

Durumumu düşündüm. Kolay seçenek onun tüm mesajlarını görmezden gelmek ve onu iletişim kurduğum en garip insan olarak hatırlamaktı. İğrenç derecede dost canlısıydı ve daha hiç tanışmadığı birine güveniyordu.

Sen kimsin ki ona garip diyorsun? On veya daha az kelime kullandığın zaman bunu başarılı bir diyalog olarak görüyorsun.

Bu sadece gölgelerde kalmayı ve benim adıma işimin konuşmasını tercih ettiğim içindi.

Mantığım Zahra'nın gizli tarafıyla ilgili merakıma yenildi. Bitirmeden ve zamanımı vermeye degecek bir şey yapmadan önce bir yanıt yazdım.

Ben: Her zaman kendi kendine mi konuşursun?

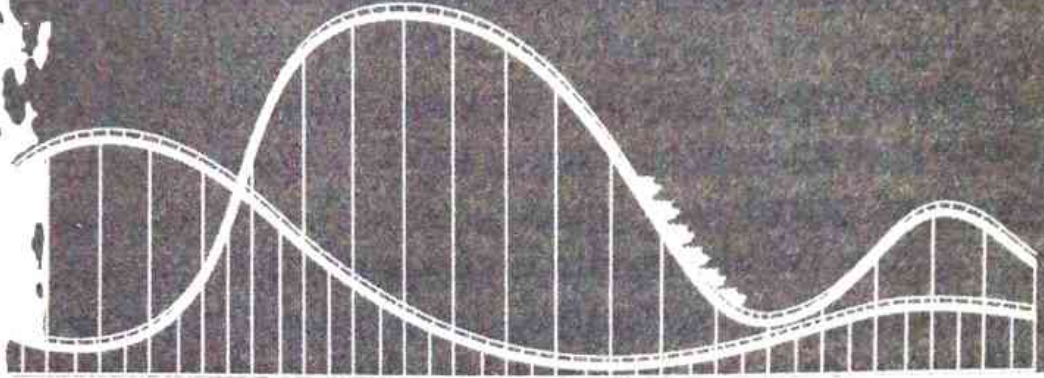
Telefonumun ekranında yeni bir mesaj görünmeden önce konuşma balonculukları iki kere görüldü ve kayboldu. Telefonuma gözlerimi dikmiş mesaj beklediğimden değil.

Zahra: Bunları hiç olmamış gibi kabul edelim. Tamam mı? Tamam.

Uzun süredir ilk defa, ben bastırmadan önce yüzümde bir gülümse belirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zahra



Annem beni hep yabancı tehlikesiyle ilgili uyarmıştı. Ama aynı zamanda herkese karşı kibar olmayı da öğretmişti bu yüzden şu anda bu ikilemle uğraşıyordum.

Rowan tehlikeli birine numaramı verir miydi? Asla.

Tamam, belki. Ama vermemiş olmasını umuyordum.

Scott'la mesajlaşmaya devam etme kararını bilinçli verdim ve nereye gideceğini görmek istedim. Eğlenceliydi. Dün gece ona mesaj attığım onca şeyden sonra, koşar adımlarla uzaklaşmasını bekliyordum. Ne de olsa Florida, Amerika Birleşik Devletleri'nin en düz eyaletlerinden biriydi.

En azından geri geldi.

Ben bile şaşırmıştım. Anneme göre, bir şimşek inceliğine ve bir havai fişek kişiliğine sahiptim. Bana, ancak güçlü bir adamın böyle bir mizacı takdir edebileceğini söylemişti.

Hâlâ bekliyorum, anne. Bu güçlü adamı nerede bulacağıma emin değildim ama Claire'in beni kaydettiği randevu sitelerinde sıfır şansım vardı. Bu benim hatamdı. Hâlâ peri

masallarına ve bir dükün gelip benimle evlenme olasılığına inanan bir hayalperesttim.

Başımı ellerimin arasına koydum ve içimi çektim.

“Seni çok mu çalıştırıyorum?”

İçime aldığım derin nefesle boğuluyordum. Rowan odanın girişinde duruyordu. Kahretsin... Çok iyi görünüyordu. Yalnızca cuma günleri giyilen serbest kıyafetler onun üzerinde gerçekten çok iyi duruyordu. Tasarım bir polo tişört ve hâkî pantolonuyla sanki bir golf kulübüne gidiyordu.

Her cüzdanımda leke kapatıcı kalem taşımak yerine, polo yakalı bir tişörtü kuru temizleme yaptıracak kadar çok paraya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. İnsanlığın diğer yarısı böyle mi yaşıyordu?

Yeniden içimi çektim. “Hayır. Dün gece pek uyuyamadım.”

“Ne uyutmadı seni?” Dudağının kenarı yukarı kalktı.

“Bana kişisel sorular sormaya başlama. Sanki beni umursuyormuş gibi çılgınca düşüncelere kapılabilirim.”

“Peri masallarını projelerinde kullan.”

Sırıttım. “İşten başka bir şeyden konuşur musun?”

“Neden konuşayım? İş benim hayatım.” Sanki beni mikroskopta inceleyen bir bilim adamıymış gibi baktı.

“Bu çok üzücü Rowan. Senin için bile.”

“Nasıl oluyor bu?”

“Eğlenmek için ne yaparsın?”

“İnsanlar hâlâ eğlenmek için bir şeyler yapıyor mu?”

Bu bir şaka mıydı? Eğer öyleyse, ses tonunun üzerinde biraz çalışması gerekiyordu.

Daha çok şaka yapmaya yüreklendirmek için kahkaha attım. “Borsalara bakmayı kapsamayan yeni bir hobi bulmalısın.”

“İnsan borsaya basitçe, ‘bakmaz.’”

Gözlerimi kaydırdım. “Bunu ciddi bir yüz ifadesiyle söylediğine inanamıyorum. Bu şekilde devam edersen çalışmaya bağımlı olduğun için saçların grileşmeden mezara gireceksin.”

Bakışları sahte güvenimi delip geçiyor. “Fikrini sordum.”

“Hayır. Ama bir gözlemimi paylaştığım için beni kovalamazsın.”

“En azından benim altın biletimken.”

Altın Bilet? Hiç bu kadar özel bir şeye referans gösterildiğimi hatırlamıyordum.

Omuzlarım düştü.

Ne kadar acı? Lance'den sonra standartlarımı o kadar düşürdüm ki patronumun sıradan iltifatları hoşuma gidiyordu.

Daha önce hiç öpülmediğin gibi seni öpen patron.

Ama yine de benim patronumdu.

Bu düşüncelerle yüzümde oluşan ifadeden hemen kurtuldum. “Ofisime gelmemin bir sebebi var mı?”

“Artık duş kabinim büyüklüğündeki yerlere ofis mi diyoruz?”

Masamın altından ona hareket çektim.

“Elinizi gizlemek, böyle bir hareketin amacını bozar.”

Neden porselen bir fincandan anne sütü içerek doğmuş gibi konuşuyordu? Ve daha da tuhafı, neden bu hoşuma gidiyordu?

“Babam bana söyleyecek güzel bir şeyim yoksa hiçbir şey söylememem gerektiğini öğretti.”

“Bu kuralın kötü el hareketlerini de kapsamaması gerekmez mi?”

Kaşımı kaldırdım. “Çünkü birden kırılğan bir insan mı oldun?”

Yüzünü buruşturması parlayan gözleriyle uyuşmuyordu.

“Dosyanda otoriteye karşı geldiğine dair hiçbir şey yazmıyor.”

Başımı dikleştirdim. “Benim dosyamı okuyorsun.”

“Yatırımları araştırırım.”

Niyetinin içimi ısıtmak, bana kendimi iyi hissettirmek olmadığını biliyordum ama kalbim hızlandı.

Biz yatırım değiliz, diye bağırdı feminist beynim.

Ama iri yarı, huysuz adam zamanını beni araştırarak geçiriyordu, umutsuz romantikse bunun aksini ispat etmeye çalışıyordu.

Kendi kendime güldüm. Başımı kaldırdığımda, Rowan gergin bir ifadeyle bana bakıyordu. “Ne?”

Başını salladı. “Hiçbir şey.” Dönüp duşakabin büyüklüğündeki odamdan çıktı ve günün geri kalanında içimden çıkmayan tuhaf bir his bıraktı.



Rowan’ın dün bıraktığı çizimi sunumun son slaydına ekledim. Hayal ettiğim ama bir türlü kâğıda dökemediğim her şeyi yakalamıştı.

Bugün sunum yapma fikri beni daha çok heyecanlandırıyordu. Scott’ın yaptığı harika çizime rağmen, Brady Kane’in onayını almamış olan ilk fikrimi göstermeli miyim emin değildim. Birlikte üzerinde düşündüğümüz fikirlerden birini seçebilirdim ama kendimi test etmek istedim.

Şimdiyse bunun en iyi fikir olup olmadığından emin değildim. Ya insanlar hiç beğenmezse?

Ama Rowan harika olduğunu söyledi.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken omuzlarımı geriye attım. Rowan’ın beni bir yatırım olarak görmesinin bir nedeni

vardı, o yüzden belki de öyle davranmaya başlamamın zamanı gelmişti. Olabilecek en kötü şey, Jenny'nin bana hayır demesi ya da Rowan'ın bu fikrin ilk başta düşündüğü kadar iyi olmadığına karar vermesiydi.

Bu yüzden başım dik bir şekilde konferans odasına girdim. Oda Yaratıcılarla dolmasına rağmen Rowan'ın sandalyesi boştu. Meraklı gözlerden uzakta, not aldığım masanın arkasında her zaman oturduğum yere oturdum.

Jenny, Rowan olmamasına rağmen toplantıyı başlattı. Yaratıcılar haftanın fikirlerini sunmak için birer birer sahneye çıkarken, telefonumdan saati kontrol etmeye devam ediyordum. Jenny adımı söylediğinde ayağa kalkıp sahneye çıktım.

PowerPoint'imi açtım ve gözlerim Rowan'ın boş sandalyesine kaydığında göğsümdeki tuhaf his yokmuş gibi davrandım. O neden burada değildi? Odama uğradığında hiçbir şey söylememişti.

Başımla selam verdim ve sunum moduna geçtim. Oadaki heyecanlı enerji, sinirlerimi dengeledi ve öz güvenim daha güçlü bir şeye dönüştü. Bitirdiğimde gergindim. Cildim kızarmıştı ve kalbimin düzensiz ritmi azalmamıştı.

Alkışlayan biri gülümseyerek odadaki insanlara doğru konuştu ve işimi iyi yaptığım için beni tebrik etti.

Tek yapabildiğim gülümsemektir. Eğer kendime inanmak böyle bir şeyse, keşke biraz daha erken başlasaydım. Fikirlerim çalınmadan ve ruhum ezilmeden önce.

O kadın olmaktan bıktım. Şu andan itibaren, kendimden şüphe duymanın yoluna çıkmasına izin vermeyecektim. Artık Zahra 2.0'ım. Geçmiş çok fazla düşünmeyen kadın, çünkü ben yüzümü geleceğe dönmüştüm.

Lance benim ilk fikrimi çalmış olabilirdi ama kesinlikle o son fikrim değildi ve sadece kendime bir şeyler ispatlamam gerekiyordu, başkasına değil.



Dairemizin kapısını açtığımda Claire üzerime fırladı. “Zahra!” Kolları beni sardı ve bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı.

“Ne?!”

“İş buldum!”

“Gerçekten mi?! Royal Chateau’da mı?” Hadi canım. Claire’in yeteneğini biliyordum ama bu süperdi.

Siyah kaşları birleşti.” Pekâlâ, hayır.”

“Kafam çok karıştı.”

“Açıklamama izin ver.” Claire beni kanepeye götürdü, burada bizi bekleyen bir şişe ucuz şarap vardı. “Yani tüm görüşmem boyunca tam bir enkazdım.”

Gülümsemem kayboldu. “Oh hayır.”

Beni umursamadı. “Ters gidebilecek her şey ters gitti. Tavuğu fazla pişirdim ve balığı az pişirdim. Sonra suflemin havası daha tabağıma bile koyamadan söndü ve elimi sıcak tavada yaktım.” Bandajını gösterdi.

Korkuyla baktım.

“Çok utandım. Sos şefi, zamanını boşa harcadığım için bana bağırdıktan sonra görüşmenin ortasında beni kovdu. Claire işaret parmağıyla başparmağı arasında bir santim boşluk göstererek, “Bana kendimi bu kadar küçük hissettirdi.”

Tüm kaslarım gerildi. “Çok özür dilerim, Claire. Hazır olmadan seni buna zorladığım için kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Hayır! Sana teşekkür ederim, daha iyi bir sonuca ulaştım.”

“Nasıl?”

Bir bardak şarap doldurdu ve bana uzattı. “Restoranın dışında şefe rastladım.”

“Onun şef olduğunu nasıl anladın?”

“Komik bir hikâye. İlk başta kim olduğunu bilmiyordum. Beni, teselli edebileceği bir kadın olarak düşündü sanırım.”

“Mümkün değil.” Elimi ağzıma götürerek kahkaha attım.

Başıyla onayladı. “Evet. İyi olup olmadığımı sorduğu zaman açtığı Pandora’nın kutusuna hazır olduğunu sanmıyorum. İçimdeki tüm duygular patladı. Hakkını vermeliyim. Ben kariyerimin en önemli iş görüşmesini nasıl yaptığımı anlatırken o sessizce orada durdu.”

“Ve?”

“Ve sonra bana en sevdiği yemeği hazırlamamı söylemeden önce, pişirmeyi en sevdiğim şeyler hakkında birkaç soru sordu!”

Ağzım açık kaldı. “Hadi canım.”

“Film gibiydi! Ben de ona yediği en iyi ızgara peyniri ve domates çorbasını pişirdim. Onun sözleri, benim değil.”

“Bir şefin en sevdiği yemek ızgara peynir mi? Bu biraz... Basit görünmüyor mu?”

“Burada sıradan sürtüklere yer yok.” Claire elimden tuttu ve beni mutfağa götürdü. Gurme tarzına uygun boyutta bir şeyimiz olmayabilirdi ama Claire bizim küçük alanımızı lehine çevirdi. Tüm malzemelerini aldı ve mini tezgâhta çalışmaya başladı.

Midem gurulduyordu. Bugünün küçük öğle yemeği, özellikle her zamankinden daha geç saatlere kadar çalıştığım için beni zar zor tuttu. Hızla ilerliyordum, durmak istemiştim.

Claire bar taburesini işaret etti ve ben de oturdum.

“Sonra ne oldu?” Eski saç bandımı çıkardım ve başımın yanlarına masaj yaptım.

“Yemeklerimden neredeyse orgazm olduktan sonra bana ikinci bir görüşme teklif etti.”

Kıkırdadım. “Hadi canım.”

Sırıtarak, “Tamam, bu benim için bile abartılıydı. Ama gözlerini çok hafif devirdi.” dedi.

“Peki yeni işin ne o zaman?”

“Baş şef, Bay Kane ile yeni bir restoran projesine transfer ediliyor, bu yüzden artık Royal Chateau’da çalışmayacak. Ve şefin ekibinin bir parçası olacağım! Henüz bir adı ya da başka bir şeyi yok ama mutfaktaki yerim garanti.”

“Claire! Bu harika!”

Gülümsemesiyle bütün yüzü aydınlandı. “Değil mi?!”

“Şaraba ihtiyacımız var!” Oturma odasına döndüm ve dolu bardaklarımızı aldım. Kadeh kaldırıp şerefe dedik.

“Beni zorlamasaydın asla görüşmeye gitmezdim. Ve bir çöp tenekesinin yanında ağlamasaydım, en iyi fırsatla karşılaşamazdım! Bu yüzden artık kadere inanıyorum. Bunca yıl sen haklıydın.” Dikkatini yeniden ocaktaki tavaya çevirdi.

“Yani bizim karşılaşmamız seni kaderin varlığına inandırmamıştı?”

Claire gözlerini kaydırıldı. “Hayır. Senin park yerimi çalmak için bana çarpan sinir bozucu bir insan olduğunu düşünmüştüm.”

“Bir insanın kazası diğer insanın kaderidir.”

“Bunu benim sigorta şirketime anlat.”

Annemle babamı çağırıp güzel haberi vermeden önce gözlerimizden yaş gelene kadar kahkaha attık.

Claire, hayatım boyunca yediğim en güzel ızgara peyniri servis etti, daha önce yaptıkları kötü olduğundan değil, basit bir sandviçin temsil ettiği her şey yüzünden.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rowan



*P*azartesi günü yönetim kurulu toplantısına katılmak için, uçuş günümü hep cumartesi olarak ayarladım. Ancak Zahra'nın yanındaki zayıflığımdan sonra, odasından ayrılır ayrılmaz pilotu aradım ve kalkış için hazırlanmasını istedim. Ona asla uğramamalıydım. Ona uğramamı gerektirecek bir şey yoktu ama Jenny ve Sam ile görüşükten sonra kendimi durduramadım. Sanki bir siren gibi bana sesleniyor ve beni ölümüne doğru götürüyordu.

Zahra henüz adlandıramadığım, ilgimi çeken bir anomaliydi. Onunla ilgili her şey garipti. Eski moda kıyafetinden broşlarına kadar, alışkın olduğum iş dünyasının profesyoneller kategorisine girmiyordu.

Onun yanında düşüncesiz bir aptal gibi davranmamdan hoşlanmadığım gibi ona ilgi duymaktan da nefret ediyordum. Sahte adım ve Zahra'nın içime sızması dâhil objektif düşünmemi engel olan her şeyden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Şikago Nehri'ne bakan çatı katı daireme girdiğim anda içimi bir rahatlama hissi kapladı. Buradaki sessiz dünyam, emaye rozetlerle dikkati dağıtan kadınlardan ve "Siktir git" için evrensel olan sözsüz sinyali anlamayan çalışanlardan uzaktaydı. İnsanlar; evin, kalbinin olduğu yerdir diyorlardı ama ben buna kesinlikle katılmıyordum. Rahatsız olmadığım her yer evdi. Benim için gerçek huzur buydu.

Duş aldım, dışarıdan yemek yedim ve cuma futbol maçını izlerken bir bira açtım.

Telefonun titredi ve sehpadan aldım.

Zahra: Utangaç olduğun için minnet duyulmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama çizimin muhteşemdi. Toplantıdan ayakta alkışlanarak ayrıldım.

Birkaç günlüğüne Dreamland'i düşünmekten kaçma planıma devam edecektim. Telefonumu geri koyuyordum ki fırsat bulamadan bir mesaj daha geldi.

Zahra: Tamam, biraz abarttım. Ama herkes alkışladı.

Ben: Sana hiç komik olduğunu söyleyen oldu mu?

Zahra: Tabii ki. "Muhteşem Komik" benim ikinci adım.

Ben: Deli olduğuna yarı yarıya ikna oldum.

Nefes almaya fırsat bulamadan bir sonraki mesaj belirdi.

Zahra: Yarı yarıya mı ikna mı oldun? Oyunumu hızlandırmam gerekiyor çünkü hiçbir şeyi yarım bırakmam.

İçimden çıkan kahkahayı durduramadım. Duymaya alışık olmadığım kaba bir sestti.

Ben: Rowan'ın seni neden işe aldığını anlıyorum.

Gerçekten başka biriymişim gibi mi davranacağım?

Zahra: Ve ben de seni neden işe aldığını anlıyorum.

Evet öyle yapacağım.

Zahra: Kendim için normal biri olmadığımı söyleyebilirim.

Gülümsedim. Bunu bekliyordum çünkü gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Zahra: İnce ipucunu kaçırdıysan, sana teklif ettiğim an bu.

Ben: Kulağa nasıl geldiğini düşündüğünü sanmıyorum.

Mesajım bana elinde kahve kupasıyla gülen birinin GIF'ini kazandırdı. İnsanların sahte kahkahalarına o kadar alışmışım ki birini gerçekten eğlendirmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Telefonum elimde titredi.

Zahra: Peki bir tür ortaklık kurmamız hakkında ne düşünüyorsunuz?

Anında cevap verdim.

Ben: Hayır.

Zahra: Hadi. Daha teklifimi duymadın bile.

Ben: Üzgünüm. Bankam Monopoly parasını kabul etmiyor.

Burnumu sıktım. Bu ne kadar salakçaydı.

Her nasılsa yorumum bana bir üçlü gülme emojisi getirdi.

Zahra: Biraz komiksin.

Ben: Hiç kimse bana komik olduğumu söylememişti. Metni ikinci kez okurken inledim. İkinci benliğimi, normal benliğim gibi "aciz, beceriksiz" birine dönüştürüyordum.

Zahra: Bu biraz garip, Scott. Belki de mizah anlayışını takdir eden yeni arkadaşlar bulman gerekiyor.

Arkadaşlar? Ne arkadaş? Bir kimse başarı merdivenini ne kadar yükseğe tırmanırsa, aşağıdaki herhangi biriyle ilişki kurması da o kadar zor olur. Belki de bu yüzden Zahra ile konuşmaktan zevk alıyordum. Özellikle Zahra olduğu için değil, daha özgür olma ve kendim olma fikri yüzünden.

Zahra: O zaman Monopoly parası fikrinin üstünü çizelim. Daha iyi bir öneride bulunacağım. Sana yemek, içki veya ne seviyorsan onunla ödeme yapacağım.

Başka bir cevap düşünmeden önce, diğer mesajı telefonumu aydınlattı.

Zahra: Sizin bölümünüzde yüksek kalitede pastel boyalar para olarak geçer mi? Annemden ödünç aldığım yerel kırtasiye kuponum var.

Göğsümde bir sıkışma hissettim ve çok rahatsız etmese de alarm veriyordu. Yine de uyarıyı dikkate almadan diğer mesajı gönderdim.

Ben: Kupon nasıl ödünç alınır?

Zahra: Peki, böyle söyleyince... Bağış gibi düşün.

Zahra gerçek miydi? Ve daha da önemlisi, neden telefonuma gülümsüyordum? Yüzümdeki sırtıtışı sildim ve azı dişlerimi birbirine sürttüm.

Ben: Sana yardım edemem. Çok meşgulüm.

İyi. Çok geç olmadan bunun içinden çık.

Zahra: Oh tamam. Anlıyorum. Rowan animatörlerin yeni filmler üzerinde ne kadar çok çalıştıklarını anlattı. Sen de mi bunun üzerine çalışıyorsun?

İçimde garip bir his vardı. Nedeninden emin değildim ama her şey bana bundan kaçmam gerektiğini söylüyordu.

Ben: Gitmem gerekiyor. Rowan'a başkasından yardım istemesini söyle.

Sözlerimde bu konuşmayı sonlandırma iması vardı. Mesajla bu imanın anlaşılması umdum. Kafamdaki düşüncelerden kurtulmak için televizyonun sesini açtım.

Birkaç dakika sonra bacaklarımın üstündeki telefonum titredi.

Zahra: Her şeyi planladıktan sonra yarın daha iyi bir teklifle geleceğim.

Ben: Böbreğini satma.

Allah beni kahretsin. Onunlayken kendimi kontrol edemiyormuşum gibiydim.

Zahra: Tabii ki yapmam. O, plan E. Seni ikna etmek için daha iyi üç seçeneğim var.

Tavana bakarak küfrettim. Bu noktaya nasıl geldim. Gerçekte kim olduğumu bile bilmeyen biriyle şakalaşıyordum.

Ve daha da kötüsü neden bu durumu sevmeye başlamıştım?



Yönetim kuruluna yaptığım sunum kusursuz gitti. Babam bile temel lojistik soruları dışında yorum yapacak bir şey bulamadı. Ondan daha fazlasını bekliyordum. Bu yüzden sakın yüzü bana en kötüsünü düşündürttü. Bir şeylerin peşindeydi. Ne olduğunu bilmiyordum.

Declan, "Babamda bir terslik var." diyerek masasına oturdu.

"Ben de aynı şeyi fark ettim. Bugün beklediğim ve hazırlıklı olduğum tutumundan çok farklıydı." Ona çapraz duran sandalyeye oturdum. Cal yine kaçtığı için Declan ile tek başıma toplantı yapmak zorunda kaldım.

"Vasiyetle ilgili gereğinden fazla sessiz. Bu da bana bizden bir şeyler sakladığını söylüyor. Bundan ne çıkarmamız gerektiğini bilmiyorum ama gözüm üzerinde. Kartlarını açması an meselesi." Declan eliyle alt dudaklarını ovuşturdu.

Iris, bir hokkabaz gibi iki kahvemizi ve kahvaltımızla dolu bir paket servis çantasını taşıırken, bir dirseğiyle kapıyı açtı. "Bu kadar çok yemek zorunda mısınız Bay Kane? Doktorunuz yaşlandıkça kolesterolünüze dikkat etmenizi söyledi."

Declan otuz altı yaşında olabilirdi ama yaşlılıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

Gözlerini kısıtı. “Kişisel dosyalarımı okumanla ilgili sana ne söylemişim?”

Iris bana kahvemi ve sandviçimi verdi. “Peki herhangi bir kişisel bilginiz olmadan, potansiyel taliplerinizi neye göre belirleyebilirim?”

“Kolay. Yapmazsın?” diye umursamaz bir cevap verdi.

“Eş arama nasıl gidiyor?” diye sordum.

Iris, Declan’ın önüne kahvaltısını koyarken gülümsedi. Ağabeyimin tüm profesyonel kalma çabalarına rağmen, gözleri benden Iris’in eteğine kaydı.

Iris fark etmedi bile. “Geçen ay, erkek kardeşinizin onun için çalıştığım süre boyunca çıktığından daha fazla kadınla randevuya çıktım.”

Declan’ın gözleri, plastik kaplı mutfak eşyalarını önüne koyarken sekreterine odaklanmış durumdaydı. *Ve burada Zahra’yı öptüğüm için kendimi kötü hissediyordum.*

Öksürdüm ve Declan ne için girdiğini bilmediğim transından sıyrıldı. “Iris ben onlarla görüşmeden önce görüşerek kadınları değerlendiriyor.”

“Ve insanlar romantizmin öldüğünü söylüyor.”

Declan alaycı bir şekilde gülümseyerek, “Ne yapmamı bekliyorsun? Eski usul âşık olmamı mı?” dedi.

Fikir komikti. Annemin ölümünden sonra babamla yaşadıklarımızın ardından hiçbirimizin âşık olmaya niyeti yoktu. Çünkü öğrendiğimiz bir şey varsa o da faydasız duyguların insanları zayıf ve güçsüz yaptığıydı. Muhakeme yeteneğini köreltiyordu ve her şeyi mahvedebilirdi.

Âşık babam en iyi adamlardan biriydi. Ama kırık kalbini tamir etmeye çalışan babam? İğrençti. Acınası. Sefaletinin içinde o kadar kaybolmuştu ki kendi çocuklarını ondan daha

mutlu görmeye dayanamadığı için onları mahvetti.

Hayır, teşekkürler. Ben şansımı işimle evlenmekten yana kullanmak istiyordum. Boşanma oranı da beni destekliyordu.

Iris yanımdaki sandalyeye oturdu. “Bay Kane’in harcayacak zamanı yok, o yüzden en iyi şansы benim.”

“Bunca yıldan sonra onu en iyi sen tanırsın.” dedim omuzlarımı silkerek.

Declan, Iris’in sipariş ettiği, masanın ortasında duran paketten yemeği çıkararak, Iris’in önüne koydu.

Bugün gördüğüm tüm tuhaf şeyler arasında, şu ana kadarki en garip şeydi.

Declan, “Öyleyse boş konuşmayı kes ve bana Dreamland’de gerçekte neler olduğunu anlat.” diye çıkıştı.

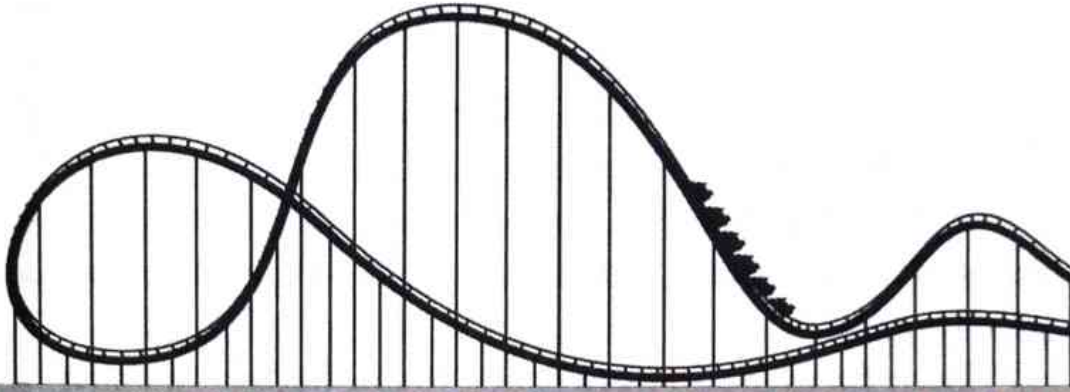
Odağımı Iris’ten tekrar kardeşime çevirdim, takım elbisesinin altında omuzlarının gergin olduğunu gördüm. Peki ya Dreamland’le ilgili onu ne bu kadar rahatsız ediyordu?

Muhtemelen seni rahatsız edenle aynı şey.

Başladım, geçen haftaki raporumu çalışanıma karşı artan ilgimi içinden çıkararak paylaştım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Rowan



Masamın köşesindeki telefon titredi. Aldım ve kimden geldiğine bakmadan mesajı açtım. Çalışma saatleri içinde bana mesaj atan tek biri kişi vardı ve bu kesinlikle kardeşlerimden biri değildi.

Bu kadar bölünmeye rağmen Zahra'nın işini yapabilmesine şaşıırıyordum. İş ahlakını sorgulardım ama bana gönderdiği mesajların saatine baktığımda, ben uyduğumda o hâlâ ayakta görünüyordu.

Zahra: Yardım!!

Zahra: Bu cuma başka bir toplantım daha var ve çizimlerim anaokulu panosundan alınmış gibi görünüyor.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsememek için zorlanırken arkama yaslandım.

Zahra: Sana hayatında hiç komik demediklerini söylediklerini hatırlıyor musun?

Ben: Evet.

Zahra: Herkesin haklı olduğu ortaya çıktı. Berbatsın.

Ben: İyilik istediğin kişilere bu şekilde mi teklifte bulunuyorsun?

Zahra: Sorduğuna sevindim çünkü yeni teklifimi yapmak için hazırım.

Tabii ki öyle. Ondan daha azını beklemezdim.

Zahra: Eğer bana yardım edersen sana pizza ve altılı bira alacağım. Sana YALVARIYORUM.

Çizimini göndermeden önce sormadı. Haklıydı. Gerçekten ne yapmaya çalıştıysa berbattı. Fikrinin ne olduğunu anlayamadım.

Ben: Bir kedi mi ölüyor? Bir çocuk eğlence parkı için bu biraz hastalıklı bir durum değil mi?

Zahra: Ha. Ha. Ha. Sanatsal bakışınıza yardımcı olması için söyleyeyim, bunun tehditkâr bir ejderha olması gerekiyordu.

Ben: En azından korkutucu kısmı hedefe ulaşmış.

Mesajıma bıçak emoji ile cevap verdi.

Ben: Beni tehdit mi ediyorsun? Buna İK kızar.

Şimdi şaka yollu onu İK ile tehdit ediyordum. Fena bir hâldeydim. Çok olumlu bir şekilde fena.

Zahra: Parmağım kaydı. Aslında bunu göndermek istemiştim.

Hemen dua eden eller gönderdi. Başparmağımla gülümsememin üzerinden geçtim.

Ben: Yalancı.

Zahra: Tamam, çok sert oynuyorsun. İşte plan C.

Ben: Böbreğini satmandan iki plan uzaktasın.

Zahra: Gerçekten dikkatle dinle!!!

Zahra: Buna karşı koyabileceğini düşünmüyorum, bu yüzden eğer kabul edersen hayati organım sağ salim varlığına devam edebilir.

Zahra: Pizza, bira ve yıl boyunca dijital yayın platformlarıma sınırsız girişe ne dersin? Seni üzmemek için

şifremi bile değiştirmem.

İçimden bir kahkaha fısıltısı kaçtı. Teklifi gülünçtü, özellikle de abone ödemesi alan bu dijital platformlardan para kazanan kişi olduğumu düşününce. Bu benim gururum ve mutluluğumdu.

Her şeye, tüm reddetmelerime rağmen vazgeçmemesi, azmi beni etkiledi.

Zahra: Meydan okumayı kabul ediyor musun?

Ben: Bana fikrinden biraz daha bahset, ben de düşüneyim.

Kafamdaki tüm sirenler aynı anda çalıyor ve beni ondan uzaklaşmam için uyarıyordu. Yine de teklifimi geri çekecek mesajı göndermeye istekli değildim.

Prenses Cara'nın yer aldığı yeni hızlı trenle ilgili fikrini açıklayan bir sürü mesaj gönderdi. Metinleri o kadar ilgi çekici bir tutkuyla doluydu ki, kendimi onun dünyasında bir süreliğine kaybolmuş hâlde buldum.

Zahra'nın insanın başın döndüren bir hayal gücü vardı. Bu onunla birlikte yaratmak ve onun rüyasını hayata geçirmek için tasarlamayı istememi sağlıyordu. Ve bu bile tek başına korkutucuydu.

Onu temelli uzaklaştırmalıydım. Ama düşünme şekli hoşuma gidiyordu, ben sadece rastgele çizimler yapan bir adamdım. Sahte adım, ona daha yakın olmanın risklerine rağmen bir bağımlılık hâline geldi. Yapmam gereken bu olmasına rağmen, içimden onunla çalışacak bir animatör atamak gelmiyordu. Benimle konuşma şeklinde, bir süreliğine soyadımı unutmama neden olan bir şey vardı.

Çünkü senin patronu olduğuna dair en ufak fikri yok.

Midemde bir ekşime hissettim ama durumu değiştirip kim olduğumu kabul edecek gücü kendimde bulamıyordum. Kendimi o kadar da suçlu hissetmiyordum.



Scott'ın yaptığı çizimi bırakırken tüm profesyonellik uçup gitti. Kontrolü kaybetmemin tek bir nedeni vardı ve bunun sorumlusu Zahra'nın kıvrımlı kalçalarıydı.

Boğazımı temizleyerek dikkatini çekmeliydim. Lanet olsun, yere serilmiş, sanki Tanrı tarafından kutsanacakmış gibi, kalçaları tavana dönük dizüstü bilgisayarında yazı yazmıyorken gelmek üzere arkamı dönüp gitmeliydim.

Sıcaklık göğsümden kemer tokamın altındaki bölgeye hızla yayıldı. Korkunç bir şeyin fark edilmemesi için ceke-timi düzelttim ama bu bedenimi kaplayan garip hisse çare olmuyordu.

Ona seslendim ama başı o plastik kulaklıklarında ne çalıyorsa ona eşlik etmeye devam ediyordu.

Sanki bir aylık kira değerinde bir pantolon giymiyormuşum gibi yanına çömeldim. Zahra sessizce gözleri kapalı çalan şarkıya eşlik ediyordu. Kulaklıklarından birini alıp kendi kulağıma koyarken beni ne ele geçirdi bilmiyordum. Küçük kulaklıkta ABBA çalıyordu.

Hah. Bunu beklemiyordum.

Gözleri kocaman açıldı ve benim gözlerim onun aralık dudaklarına kaydı. Güvelerin ateşe çekildiği gibi ona doğru sürükleniyordum. Yanında, bir anlık ışığı için, her şeyini riske atmaya hazır olan tam bir aptal gibi davrandığım düşünülürse bu benzetme çok uygundu.

Bana bakışı beni onu öpmeye itti. İlk yakıcı öpücüğümün şans eseri olup olmadığını test etmenin ne zararı olabilirdi? Belki de o, anlık bir adrenalin sonucuydu ve yasak olan bir şeyi denemenin hissettirdiği yakıcı bir arzuydu.

Öne eğildim.

Aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı ama ona yaklaşmak için betonu deliyormuşum gibi geliyordu.

Ne zamandan beri bir şeyin yasak olup olmadığını umursuyorsun? Gözlerim dudaklarına kaydı.

“Rowan?” Dizüstü bilgisayarını kapatarak anı bozdu.

Ayağa kalkarken arzudan kurtuldum ve Zahra’ya elimi uzattım. Tuttu ve aramızda aynı enerji hissedildi. Verdiği nefes tüm alanı doldurdu ve ben elini bırakmadan önce sıkıca kavradım.

Elimdeki deri ürün dosyasına baktı. “Nedir o?”

Açtım ve çizimi aldım. “Bunu sana vermem söylendi.”

Açgözlü parmaklarıyla elimden çekip aldı. Çizimi inceleyen yüzü bambaşka bir şeye dönüştü. Yayıdığı gülümseme, güzel ama kör edici bir güneşe bakıyormuşum gibi hissettirdi. Boynumdan başlayan sıcaklık, kemer tokamın altına gitmeden önce tüm bedenime yayıldı.

Tek bir bakışı nasıl bana tüm bunları hissettirebilir?

Kaşlarımı çattım. Kontrolümü kaybetme fikri bana bir adım geriye attırarak beni Zahra’dan uzaklaşmaya zorladı.

Masadan telefonu aldı ve ekrana dokundu.

“Her şey yolunda mı?” diye pat diye sordum.

Az önceki gülümsemesi soldu. “Evet. Scott’la arkadaş filan mısınız?”

Sırtım kasıldı. “Neden?”

“Çünkü seninle ilgisi olmayan kâğıtları getirecek kadar vakti olan adamlara benzemiyorsun. Meşgul filan olman gerekmez mi?”

Alayla gülümseyerek, “Filan.” dedim.

Gülümseyerek gözlerini devirdi. “Çok duyarlısın.”

Hakaret, yumruklarımı sıkıyım neden oldu. “Haklısın. Kişisel kuryeniz olarak hizmet etmekten daha iyi işlerim var. Scott’ın seninle yüzleşmeye cesareti yoksa bu onun sorunu,

benim değil." Yalan, dudaklarımın arasından kolaylıkla kayıp çıktı.

"Tabii ki. Sorun değil. Ona kendim mesaj atacağım." Gölümsemesi öncekinin daha sönük bir versiyonu olsa da yine de göğsümü sıkıştırdı.

Gerçekten buradan defolup gitmem gerekiyordu. Zahra'yı, bana arkadaşlık edecek bir dizi yalanla birlikte arkamda bırakırken, gözlerim çıkışa odaklanmıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zahra



Scott henüz teşekkür ederim mesajıma yanıt vermedi ve Rowan'ın bana uğrayıp neredeyse beni öpecek olmasının üzerinden bir saat geçti.

Ve sen neredeyse ona izin verdin. Belki de gözlerinin dudaklarıma kilitlenme şekli yüzündendi. Ya da ne zaman çok yaklaşırsa tüm bedenimi uygunsuz bir şekilde alev sarmasındandı.

Sunumum üzerinde çalışarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama aklım ona kayıyordu. Scott'la bütün gün konuşmuş olmak garip hissettiriyordu ve bundan ne çıkarmalıyım bilmiyordum. Scott bir anda, sabahları ilk mesaj attığım ve uykuya dalmadan önce son konuştuğum kişi olmuştu.

Nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim olmayabilirdi ama iyi bir kalbi olduğunu biliyordum. Duygularıma güveniyordum ve Scott'ta, ne kadar utangaç olursa olsun denemeye devam etmemi söyleyen bir şey vardı.

Dikkatini çekmeyi umarak, dijital platformlara ait otu-

rum açma bilgilerimi ve şifrelerimi gönderdim.

Ben: Eğer son zamanlarda izlediğim programlar hakkında yorum yaparsan, yemin ederim seni uykunda öldürürüm.

Ben: Tabii HP adresini bulur bulmaz.

Kalbimin atışına göre geçen saniyeleri sayıyordum.

Hiçbir şey.

Telefonun zil sesini kapattım ve karanlık köşelerin telefonumu yutmasını umarak telefonumu masamın çekmecelelerinden birine attım.

Öğle yemeği molası sırasında Scott'tan birkaç mesaj görmek umuduyla telefonumu çıkardım.

Scott: Konumumu bulmaya çalışıyorsan, bir IP adresiyle başlamanı öneririm.

Scott: Ve çok sert yargılamayacağım.

Telefonuma bir aptal gibi gülümsedim.

Ben: Kesinlikle yargılıyorsun.

Scott: Ben mi? Hiçbir zaman.

Scott: Ama *Beni Baştan Çıkaran Dük*'ü önerir misin?

Ben: Kapa çenenini.

Scott: Bu hiç hoş değil.

Ben: Araştırma amaçlıydı.

Başka şeylerle birlikte. Juliana De La Rosa ve kitaplarının TV uyarlamalarına olan takıntımı açığa vurmuyacaktım.

Telefonum titredi.

Scott: Elbette. İşine düşkün bir Dreamland çalışanı gibisin.

Yazdığı mesajla ilgili bir şey yanaklarıma alev basmasına sebep oldu.

Scott: Son izlenenler listende *Gurur ve Önyargı*'nın neden tam on yedi versiyonun kayıtlı olduğunu paylaşmak ister misin?

Ben: Bunu sanal bir güvenlik battaniyesi olarak düşün.

Scott: Ama o filmin on yedi versiyonuna kim ihtiyaç duyar?

Ben: On sekiz tanesiyle mutlu olacak aynı insan.

Scott: Sen eşsizsin.

Ben: Eşsiz benim ikinci adım.

Scott: “Muhteşem Komik”e ne oldu?

Kalbim, Scott yumruğunun için almış gibi göğsümde sıkıştı.

Ben: Unutmamışsın.

Scott: Sen böyle açık bir kitap gibiyken unutmak çok zor.

Ben: Belki kazanmak için daha zoru oynamalıyım.

Dakikalar cevap vermeden geçtikten sonra, başımı masama yasladım. İlk ilgi belirtisinde onu korkutup kaçırdım. Telefonum titredi.

Scott: Devam et. Kötü bir rekabet dalgası içinde acı çekiyorum.

Scott: Ama için rahat olsun, ben her zaman kazanırım.

Midemde küçük kelebekler uçuşuyordu. Scott daha önce hiç bu kadar açık flörtleşmemişti.

Ben: Ekran arkasına saklanan birine göre yeteneklerine çok fazla güveniyor gibisin.

Mesajın flörtleştigimi belli etmesi gerekiyordu ama öyle olmadı. Dakikalar cevap gelmeden geçti ve benim huzursuzluğum iyice arttı. Onu çok mu fazla zorlamıştım? Sadece bir şakaydı. Zaman geçtikçe aslında cevabını vermiş oldu. Scott mesajıma cevap vermedi ve ben kendimi boşlukta hissediyordum.

Belki de kendine güvendiği bir konuda ona kendini kötü hissettirdim. Dış görünüş sorunlarıyla ya da sadece kendimi

düşündüğüm için daha da kötüleştirdiğim kötü bir sosyal kaygı vakasıyla mücadele ediyor olabilirdi. Ve gerçek şu ki, arkadaşılığımızdan keyif almaya başlıyordum. Onu korkutup kaçırmak istemezdim, özellikle de beni tek bir flört mesajıyla sersemleştirmişken.

O andan itibaren, kimliği konusunda onu rahatsız etmeyeceğime yemin ettim. Önemli değildi. Ayrıca, bana ısınması için ona zaman verirsem yavaş yavaş açılacağından emindim. Herkesten nefret eden Ralph'ı gülümsetebildiysem, her şeyi yapabiliyordum.



Kahretsin! Geciktim! Kabinimden çıkmadan önce bilgisayarımı ve telefonumu çantama koydum.

Konferans odasına doğru koşarken depo boştu.

Kapıyı açıp Jenny'in sözünü kestiğimde zar zor nefes alıyordum. Herkes kafasını bana çevirdi ve tepeden tırnağa kızardım.

"Gecikmeye müsamaha gösterilmeyecektir. Bu tekrar olursa, telafi etmek için ek saatler çalışmanız gerekecek." Rowan telefonundan başını kaldırma zahmetine girmeden konuştu.

Azarlanmak bana kendimi aşağılanmış hissettiriyordu.

Odanın hızlı bir değerlendirmesi, Rowan'ın yanındaki koltuk dışında boş koltuk olmadığını gösterdi. Çalışmak yerine flört ettiğim için hak ettiğim ceza buydu.

Harika. Şahane. Bugün daha iyi gidemezdi.

"Otur ya da çık." Otoriter tonu beni sinirlendirdi.

Başım dik, Rowan'ın yanındaki boş sandalyeye oturdum. Fiji gibi bir yerde tatil yaparken beklediğim bir okyanus esin-

tisi gibi kokusu geldi önce. Yanımdaki Yaratıcı'yı rahatsız etmeden koltuğumu ondan olabildiğince uzağa kaydurdum.

"Artık herkes nihayet burada olduğuna göre, devam edebilirsiniz." Rowan, Jenny'ye devam etmesini işaret etti.

Midem bulanmaya başladı.

Jenny, dikkatini odanın geri kalanına vermeden önce bana hafifçe gülümsedi. "Önce kim başlamak ister?"

Gruptan ses çıkmadı. Jenny konferans salonunda göz gezdirirken kimse sandalyesinden kalkmıyordu. Geçen cuma toplantımızla karşılaştırıldığında bu çok büyük bir tezattı ve sanırım yanımdaki somurtkan adamla ilgiliydi.

"Haydi millet." Sinirli bir kahkaha attı "Şapkadan isim mi çekmem gerekiyor?"

Ölüm sessizliği. Kimse bir santim kıpırdamıyordu.

"Ben başlarım." Her an pes edebilecek titrek bacaklar üzerinde ayağa kalktım.

Rowan başıyla onaylamadan önce her zamanki boş bakışlarıyla bana baktı. Kara gözleri bana uzayı hatırlatıyordu; sonsuz, tehlikeli ve içinde kaybolabileceğim bir şey. Titreyen ellerimle PowerPoint'imi hazırladım. İlk sunumumdan bu yana sahne korkum biraz azalmıştı ama başlarken yine geriliyordum. Rowan'ın bakışları, omurgamdan aşağıya tüyle-
rimin diken diken olmasına sebep oluyordu. Kendimi tam kontrol edemedim önce yanlış dosyaya iki kez tıkladım. Sonunda kalp atış hızımı sabit tutmam için birkaç derin nefes almam gerekti.

Sunum boyunca Rowan'ı görmezden geldim. Herkesin önünde bana o şekilde davranmasıyla bunu hak etmişti.

Son cümlemi de söyledikten sonra Yaratıcılar beni alkışladı ve az önce yaşadığım şeyden sonra kendimi biraz daha iyi hissettim.

Rowan, "Daha iyi olabilirdi." diye bağırdı.

Ellerimle elbisemin kumaşını sıkarak, “Nasıl?” diye sordum.

“Hızlı trenin tüm düzenini değiştiresek.”

“Tüm düzen mi?” Derin nefesler al, Zahra.

“Ejderha uçuşunu temsil eden hız tren vagonlarının yerine, ejderhayı sürüşün bir parçası yapalım. Dağ fikrin kalsın ama trenin içindekilerin sanki bir ejderhadan kaçıyor gibi karanlık mağaralara dalmalarını istiyorum. Alev, özel efektler, animatronik karakterler ve geri sürüşler istiyorum.”

Beni neyin daha fazla sinirlendirdiğinden emin değildim: Rowan’ın fikrinin benimkinden daha parlak olması mı yoksa sesindeki daha önce duymadığım tutku patlaması mı? Sanki biri onu fişe takmış ve bilincini açmış gibiydi. Bir önceki kaş çatma gitmiş, projektöre bakarken yerini belli belirsiz bir gülümsemeye bırakmıştı. Gözlerindeki parıltı, daha önce görmediğim güzel bir bal kahvesi tonunu ortaya çıkardı.

“Geriye mi? Daha önce hiç böyle bir trenimiz olmadı.”

“Tabii ki olmadı.” dedi bana bir bezelyenin IQ’suna sahip olduğumu hissettiren düz bir ses tonuyla. Fikriniz iyi bir başlangıç noktası. Ama heyecanı artırmamız gerekiyor. Sıradaki. Elini sallayarak beni sahneden indirdi.

Fikrimi ele geçirerek tamamen farklı bir konsept hâline sokan Rowan’a kızmak istiyordum ama içimde heyecandan başka bir şey bulamıyordum. Daha önce hiç geriye giden bir hızlı tren düşünmemiştim bile.

Heyecanı artırmak istiyordu. İyi. Ama çıkmak istediğim noktalara ulaşmak için bir merdivene ihtiyacı olabilirdi.

Çenemi dikleştirdim ve yeniden Rowan’ın yanına oturdum. Ona öncekinden daha yakın oturuyordum ve bunun için sadece benim sandalyemi kendi sandalyesinden olabilirdiğince daha uzağa iten Yaratıcı’yı suçlayabilirdim. Sunum başarısızlığım bulaşıcıymış gibi.

Tüm toplantı boyunca kalemimi sıkıca tuttum. Rowan bacağına her düzelttiğinde, bedenimden kalbime doğru kıvılcımlar fıskırıyordu. Tuvalet molası sırasında başka birinin sandalyesine oturabilirdim ama bu komik bir şekilde çocukça olurdu. Sadece bir bacadı.

O zaman neden bedeni sana değdiği her an kızarıyorsun?

Kalemimi öyle bir bastırdım ki defterin birden çok sayfasını delerek geçti.

Sunum yapan diğer kişiler yeni tren fikirlerinden, bir Dreamland filminden esinlenerek düşünülen yeni bir otele kadar çeşitli fikirler ortaya attı. İlk çıktığım için memnundum çünkü Rowan'ın kaş çatması gittikçe artıyordu. Öfkeyle notlar alıyor ve her sunan kişiye sanki sorgu kürsüsündeymiş gibi davranıyordu. Bana verdiği geri bildirim diğerlerine yaptığı sert yorumların yanında yumuşak kalmıştı.

Son kişi de kapanış cümlesini söyledikten sonra herkes rahat bir nefes aldı. "Sunumlar en iyi yorumla vasattı." Rowan'ın sesi her zamankinden daha sertti. Ayağı kalktı ve ceketini ilikledi. "Hepinizin zamanımı boşa harcamayı bırakmanızı ve beni hayrete düşüren, çığır açan fikirlerle hazırlanmanızı istiyorum. Önerilerinizi eksik bulmaya devam edersem, işi ilk seferde doğru yapmak isteyen insanları bulmak zorunda kalacağım. Bunu ilk ve son uyarınız olarak kabul edin."

Yanımdaki Yaratıcı yüksek sesle yutkundu. Dönüp baktığımda alnından damlayan bir ter damlacığı gördüm. Yayılan kokuyu düşününce ondan uzak oturduğuma memnun oldum. "Bir sonraki duyuruya kadar, çalışanların üretkenliği ve yaratıcılığı artırmak için günde on iki saat çalışması bekleniyor."

Arkadaki biri, "Maaş zammı alacak mıyız?" diye sordu.

Rowan'ın boş bakışları omurgamdan aşağısının ürper-

mesine sebep oldu. "Ortalama olduğunuz için hepinizi ödüllendirmem mi gerekiyor?"

Oh Tanrım, tüyler ürpertici. Gerçekten bunu söyledi mi?

Rowan'ın hayal kırıklığı, biraz anlaşılabilir olsa da haklı değildi. Yaratıcılar bu kadar hızlı fikir bulmaya alışık değillerdi. Her cuma yeni bir konsept sunmak zordu. Ben de zorlanıyordum, ama tabii bunu kimseye itiraf edecek değildim.

"Zam verilmez, kazanılır." Rowan veda etmeden konferans salonundan ayrıldı.

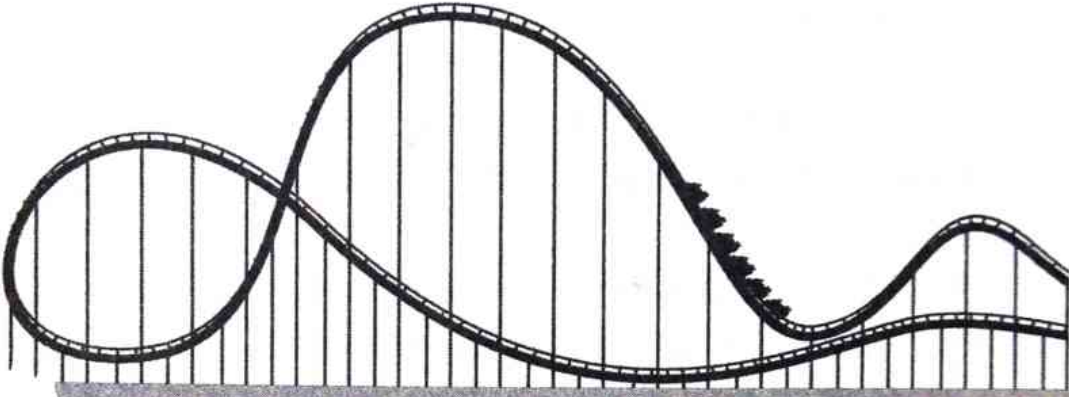
Hepimiz sandalyelerimize gömüldük.

Jenny boğazını temizledi. "Evet, yapacak çok işimiz var. Sorusu olan var mı?"

Bir kişi homurdandı ve dayanışma içinde havaya hayali bir yumruk kaldırdım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın ekip toplantısını mahvettikten sonra, aynı-
sını Sam'in Alfa ekibine de yaptım. Vasat fikirlerle
ve kaçırılan fırsatlarla zaman kaybetme lüksüm yoktu.

Yine de çizime harcayacak zamanın var.

Çizim yapmak beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde
canlandırıyor, sanki dünyayı ve üzerime yüklenen taleple-
ri bir saatliğine beklemeğe alıyormuşum gibi. Bunun benim
için uzun vadeli bir uğraş olabileceğine inanacak kadar aptal
değildim. Sadece amaca ulaşmak için bir araçtı.

Kendimi yatağıma bıraktım ve komodinin üzerinden
telefonumu aldım. Ekranın arkasına saklandığımla ilgili me-
sajını gönderdiğinden beri Zahra'dan kaçırıyordum. Kabul et-
mem zaman aldı ama bu beni çok sinirlendirmişti. Hiçbir
şeyin arkasına saklanmamıştım, en azından aptal bir cam
parçasının. Sadece gözlemliyordum.

**Ben: Korktuğum için bir ekranın arkasına saklanmı-
yorum.**

Her zaman yaptığı gibi hemen cevap vermedi. Zahra'nın hesabını televizyonuma ekledim. *Keşke en sevdiği dük dizisinin yapımına kimin destek olduğunu bilseydi.*

Zaman geçirmek için sıradan bir dizi seçtim. Bir bölüm derken hiç fark etmeden üç bölüm oldu. Zahra henüz cevap yazmamıştı.

Ben: Rowan seni gece yarısına kadar çalıştırıyor mu?

Kulağa nasıl geldiğini fark edince gözlerimi kırptım.

Ondan garip bir cevap gelmesini bekliyordum ama mesajıma gülen bir GIF ile cevap verdi.

Zahra: Hayır. Ama yeni bir fikir üzerinde çalışıyordum.

Harika. Ondan tam da beklediğim buydu. Sadece belki de gece yarısı uyuması gereken zamanda değildi.

İstedigin bu değil miydi? Kızdığın için sekiz saatlik çalışma gününe dört saat daha ekleyen sendin.

Zahra: Neden? Beni özledin mi?

Anında cevap verdim.

Ben: Hayır.

Zahra: Kahretsin.

Zahra: Senin bir kalbin var mı ki?

Ben: O tür belalara bulaşmıyorum.

Zahra: Kim senin canını yaktı?

Şaka yapmak istemişti ama bir sürü kötü anıyı su yüzüne çıkarmıştı. Telefonumu boğacak gibi tutuyordum. Kendime gelmem ve olabildiğince tatmin edici bir cevap bulabilmem beş dakikamı aldı.

Ben: Kim olabilir?

Zahra: Berbat bir eski sevgili.

Ben: Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?

Soru midemde bir ekşime hissi bıraktı. Daha önce Zah-

ra'nın bir sevgilisi olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu fikir bende telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmayı istememe neden oldu.

Onun başkasıyla birlikte olduğu fikri rahatsız ediciydi. Bir hızlı tren aşağıya doğru kaymadan hemen önce birinin hissettiği gibi.

Zahra: İnsan sözlüğünde bu hikâyeyi anlatabilecek yeterli kelime yok.

Ben: O kadar mı kötü?

Neden önemsiyorsun?

Zahra: Söyleyebileceğim tek şey, bir kapı kapandığında bunun nedeni, genellikle birinin kapıyı suratına çarpmasıdır.

Ben: Bu sözün böyle olduğunu sanmıyorum.

Zahra: Bir şeylere kendi yorumumu katmayı severim.

Ben: Fark ettim.

Tıpkı onun hakkında muhtemelen fark etmemem gereken birçok şeyi fark ettiğim gibi.

Bu, sohbetimize devam etmemi engelliyor muydu? Engellemeliydi ama hayır, engellemiyordu.

Telefonumu kapatıp, beni uyumaya zorluyor muydu? Bir gram bile değil.

Bunun yerine Zahra bir fikir üzerinde çalışırken, beni dönüştürdüğü aptal olarak ona mesajlarımla eşlik ediyordum.



Martha tek koluyla ofisimin kapısını açtı. "Bir paketin var." Diğer kolu paketi tutarken titriyordu. Ayağa kalkıp kutuyu elinden aldım, sakat bileğinin pes ederek içindikileri

kullanmama fırsat kalmadan malzemeleri düşüreceğinden korktum.

Martha bana ilgi göstermeden hemen dışarı çıktı. Onu her geçen gün daha çok takdir ediyordum çünkü işini yaparken bir yandan da sadece randevusu olan kişilerin yanına girmesine izin veriyordu.

Kutuyu makasla kesmeden önce masamın üstüne koydum. Ambalaj dolgu köpüğünün içinden küçük kutuyu çıkarmak birkaç saniye sürdü.

Elimi kutunun önündeki Wacom çizim tableti resminin üzerinde gezdirdim. Dedem bunlardan birini kullandığını görse klasiklerden vazgeçtiğim için beni eleştirirdi. Tableti almamın ilk nedeni, çizimlerin dijital kopyalarını Zahra'nın odasına uğramadan ona göndermekti.

Tablet internette alışveriş yaparken gözüme çarptı. Grafik tasarımcılarının sahip olmayı sevdiği tüm araçlara ve özelliklere sahipti. Kutuyu Noel sabahındaki bir çocuk gibi açtım, tableti çıkarmak için aceleyle kartonu yırttım.

Açma düğmesine basarken kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu. Ekran açılıp da şirket logosu yanıp sönmeye kendi kendime gülümsedim.

Gözden geçirmekte olduğum evrakları topladım ve dün gece Zahra'nın bana gönderdiği mesajlara baktım.

Bu, amaca ulaşmak için bir araçtı.

Kendine bunu söyleyip duruyorsun. Belki sonunda inanırsın.



Sahte bir e-posta oluşturup Zahra'ya en yeni tasarımının bir kopyasını gönderdim. Bir parça plastiğin nasıl kullanılacağına dair YouTube eğitimlerini izleyerek saatler geçirmek-

ten gözlerim yandı. Neredeyse yarı yolda pes edip, Zahra'ya yardım etmesi için bir animatör atayacaktım ama bu fikir moralimi bozdu. Ben pes eden biri değildim ve bir tabletin beni yenmesine izin vermeyecektim.

İki saat sonra, yabancı Dreamland direktörleriyle yaptığım görüşmelerin ardından Zahra'nın cevap verip vermediğine baktım.

Zahra: Bir seviye daha yukarı çıktığını görüyorum!

Zahra: Bu inanılmaz. Ciddiyim.

Ben: Orijinal tasarımdaki değişikliği beğendin mi?

Aslında tasarımını değiştirmeden önce ona sormalıyım. Orijinal prenseslerden biri için yeni bir şato yapmak istemişti ama Prenses Marianna için düşündüklerini beğenmiştim. Klasik tasarımı Meksika kültürüne uygun bir şeye dönüştürdüm.

Zahra: Çok sevdim! Rowan'ı etkileyebilir.

Zahra: Tamam, gerçekçi olalım. Yaptığım hiçbir şey onu etkilemez ama böyle söylemek iyi hissettirdi.

Genellikle insanların sınırlarını zorlamayı severdim ama Zahra'nın bu şekilde konuşması beni düşündürttü. Gerçekten böyle mi düşünüyor?

Başka bir şey düşünmem için fazla bir zaman vermedi.

Zahra: Bekle!!!

Zahra: AMAN TANRIM. Sanırım bana en iyi fikri verdin. Her şeyi bırak ve bana yardım et!

Sadece Zahra yüzünden ortaya çıkan gülümsememin üzerinde parmağımı gezdirdim.

Zahra: Konukları Día de los Muertos'ta öbür dünyaya götüren bir tren yolculuğuna ne dersin?

Zahra: Bana öyle düşünmesen bile, yalan söylemekten çekinmeyerek harika bir fikir de.

Tabii ki bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum.

Bir şatonun, bizi ölümlerle konuşabilen bir prensese götüreceği yeni bir yolculuk serüvenine dönüşebileceği hiç aklıma gelmemişti.

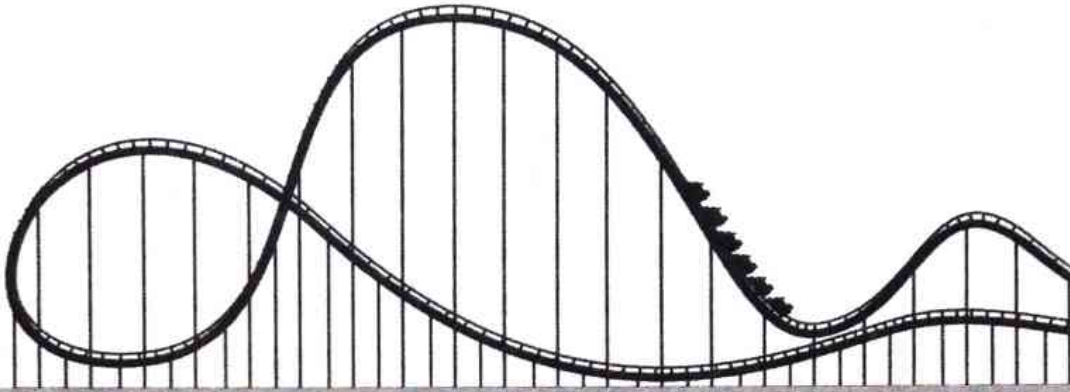
Sonraki otuz dakikayı onu eğlendirerek geçirdim. Yaratıcılığının onu nereye götüreceğini görmek istiyordum. Tutkusunun göğsümde sebep olduğu sıcak kıvılcımlarla bir alakası yoktu.

Onunla konuşmamla, bütün öğleden sonramı mahveden tableti ele aldığım anda hissettiğim enerji patlaması arasında hiçbir bağlantının olmaması gibi.

Kesinlikle hiçbir bağlantı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın tarif ettiği sokak kedisi gibi, Jenny ve Sam'le yaptığım görüşmelerden sonra odasının önünden geçiyordum. Zahra artan ilgimden şüpheleniyorsa da bunu belli etmemişti.

Odasının hemen dışındaki duvarın önünde durdum. Üzerinde kalın harflerin yazılı olduğu beyaz bir kâğıt, şeritler hâlinde kesilmiş, gri kumaş bir zeminin üzerinde duruyordu. Biri hariç hepsinin sebebi belliydi. Baştakinde yazılanları okudum

Ekibimize katılın ve mentor olun! Herhangi bir sorunuz varsa, beni arayın. Aramıza katılmanızdan mutluluk duyarız.

Sayfanın geri kalanı çok net değildi, sadece Dreamland çalışanları için bir yetişkin mentorluk programından bahsediyordu. Sanırım Martha'nın sabah gündemimizde bundan bahsettiğini duydum ama gönüllülükten bahsettiği sırada can kulağıyla dinlemiyordum.

Gün içerisinde çok zamanım yok ve çalışanların "kamu

hizmeti” toplantıları ilgi alanıma girmiyordu.

Her şeritte toplantının yapılacağı adres ve çok iyi bildiğim bir iletişim numarası yazıyordu. Herkesin Zahra'nın bilgilerine ulaşması fikri bana ateş basmasına neden oldu.

On taneden bir şerit eksikti. Güvenlik kayıtlarına baktırıp kimin aldığını bulabilirdim ama bu benim için bile çok ileri giden bir hamle olurdu.

Numarayı kim almış olabilirdi? Buralarda Zahra'yla takılmak isteyebilecek çok fazla genç Yaratıcı yoktu. Bir ya da iki kez Zahra'nın kışına bakan sarışın bir Beta takımı üyesini fark etmiştim. Onu bakarken yakaladığımı görünce, bana yumruklarımı sıktıran kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Sunumu sırasında onu mahvettim.

Yumruklarımı sıktım. Diğer numaraları yırtmadan önce koridoru kontrol ettim. Bu kadar saçma bir şey için kendimi azarlama fırsatı bulamadan onları cebime tıktırdım.

Lanet bir manyak gibi davranıyorum.

Ona kimin mesaj attığı kimin umurunda?

Ben. Onu önemsiyorum.

Ama neden?

Söylenerek elimi yüzüme götürdüm.

Zahra kafasını kabininden çıkardı. Beni görünce gülümsemesi kayboldu. “Ah. Sen miydin?”

“Başka birini mi bekliyordun?” Bana Chad'i beklediğini söyleme. Ya da Brad'i. İkisi de sarışın tarifine uyuyordu.

Kıskanç bir aptal gibisin.

Zahra kaşlarını çattı.

“Ha? Hayır, sadece birinin herhangi bir sorusu olup olmadığını kontrol etmek...” Önümdeki kâğıdı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Vaay! Bu kadar insanın ilgileneceğini düşünmemiştim!” Yüzü güneş gibi aydınlandı. O kadar parladı ki diğer her şey ona kıyasla soluk kaldı. Onun manyetik

alanında çaresizce kapana kısılmış gibi hissettim, güneşe o kadar yakındım ki alevler içinde kavrulabilirdim.

Yalanım için güzel bir yol açtı. “Buraya geldiğimde sadece bir tane kalmıştı.” Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetmeliydim ama umurumda değildi.

Zahra'nın gülümsemesi gözlerine yansımıştı. “Bu sonuncuyu da senin aldığın anlamına mı geliyor?”

Lanet olsun. Neden her zaman bu kadar akıllı olmak zorunda?

“Evet.” diye mırıldandım. Midem bulanmaya başladı ve boğazımı sanki görünmez bir el sıkıyordu.

“Harika! Tam 20.00'de orada ol.” Dakiklik talebimle alay etmek çok hoşuna gidiyor gibiydi.

Kaşlarımı çattım. “O saatte çalışıyor olman gerekmiyor mu?”

“Ya sana, bunun üzerinde çalıştığım fikrin bir parçası olduğunu söylersem?”

Kâğıdı raptiyeden yırtıp başlığı tekrar okudum.

“Bundan şüpheliyim, kek ve şarkı içeren herhangi bir şeyi onayladığımı hayal bile edemiyorum. Burada kime akıl hocalığı yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama küçük çocukları işe almakla ilgilenmiyoruz.”

Gülümsemesi kayboldu. “Bunu okuduğunu unut ve numaramı at.” Kâğıdı elimden kaptı ve bana bir daha bakmadan odasına geri döndü.

Zahra'yı daha önce hiç bu kadar kızmışken görmemiştim. Peki bu toplantı onu neden bu kadar heyecanlandırıyordu?

Kim takar? Şimdi gitmemek için bir sebebin var.

Ama ne saklıyor?

Depodan çıktım ve biri hariç aldığım bütün kâğıt parçalarını en yakın çöpe attım.



Küçük toplantı odasının kapısından içeri adım atarken Zahra ile gözlerimiz buluştu. Zahra'nın seçtiği bu alan, parkın arka tarafında, çalışanların yaşadığı sitenin içindeydi. Bu bölgeyi, kontrol listeme hızlıca bir göz atmak dışında hiçbir şey için ziyaret etmemiştim.

Ceketimin düğmesini açıp sanki buraya aitmişim gibi koltuğa oturduğumda gülümsemesi kayboldu. Tepsiden kek alırken hareketlerimi takip etmesi boynumda bir sıcaklık his-sine neden oldu.

Küçük ellerini yumruk yapmıştı. Tatlıyı sevmem bile ama yediğim en iyi kekmiş gibi davrandım.

Hadi. Bana o sahte gülümsemelerin ve masum rozetlerinin altında ne sakladığını göster. Bu arada, günün kötü serotonin dozu, Ami-Ghost³ diyerek fötr şapka takan gülünç bir hayaletti. Bunları nereden buluyor ve neden giyiyordu?

Zahra'nın gözü seğirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap açıkmiş gibi neredeyse boş olan odaya baktım. Katılımın olmaması içimi bir zafer duygusuyla doldurdu. "Bir toplantı için buradayım. Devam et."

Korkutmaya çalışarak masaya doğru eğildi ama başarısız oldu. "Bana ne yapacağımı söyleme. Mesai saatlerinden sonra patronum değilsin."

"Şirket mülkündeyse, hâlâ benim çalışanım sayılırsın."

"Buradaki her şey şirket malı."

"Her zamanki gibi çabuk kavriyorsun."

Yanakları daha önce görmediğim ilginç bir kırmızı tonuna dönerken Zahra'nın gözleri kısıldı. Nedense Zahra'nın bu

³ İspanyolcada arkadaşlar anlamına gelen "Amigos" kelimesi ile İngilizcede hayalet anlamına gelen "ghost" kelimesinin birleşiminden oluşan bir espri.

versiyonu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bu hâli, dünyayla paylaştığı rozetsever, mutlu, şanslı benliğinden oldukça farklıydı.

Genç, esmer bir kadın elinde bir şişe soda ile içeri girdi, arkasından da sarışın bir erkek geldi. İkisinin de Down Sendromlu oldukları yüzlerinden belliydi. Kahretsin. Bunun tam olarak nasıl bir mentorluk programı olduğunu anlamak için çok fazla düşünmeye gerek yoktu.

Tanrı biliyor, ne zamandır ilk defa yoğun bir pişmanlık hissettim. Zahra'nın yorumuma bu kadar kızmasına şaşmamalıydım. Burada yaratmaya çalıştığı programa bakılınca tamamen hak etmiştim.

Kahretsin. Bazen tam bir pislik oluyorsun.

Zahra gülümsedi. "Çok geç olmadan ayrılma şansın var."

"Sanırım bunu görmek isterim." Mücadele etme konusunda söylediklerimde ciddiydim. Zahra beni ne kadar uzağa itmek isterse, ben o kadar yaklaşacaktım.

Daha kısa olan esmer kadın, Zahra'nın kaburgalarına dirsek attı. "Kibar ol. Tatlı biri." Badem şeklindeki kahverengi gözleri parlıyor ve yüzündeki yumuşaklığı ortaya çıkarıyordu.

Resmî olarak en sevdiğim insan oldu.

Zahra ona baktı. "Kibarım."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Gerçekten neden buradasın?" Zahra dördümüzden başka kimsenin olmadığı boş odaya baktı.

Katılımın az olması hakkında yorum yapabiliyordum ama bu benim hatamdı.

"Mentorluk programıyla ilgileniyorum."

Alay ederek, "Yürümeye yeni başlayan çocukları işe almakla ilgilenmiyoruz'a ne oldu?" dedi.

"Yanılmışım."

Her iki kaşı da kalktı. “Sen... Vay... Peki! Bir hata yaptığında bunu kabul edecek gücün olduğunu düşünmemiştim.”

“Bir daha olur diye sakın nefesini tutarak bekleme.” Yorumumu küçük bir gülümsemeyle karşıladı.

Peki, toplantıya başlayacak mısın yoksa bütün gece bana bakmayı mı planlıyorsun?”

Zahra'nın yanındaki esmer kadın kıkırdadı.

Zahra'nın gözleri kısa olan kadından bana kaydı. “Biliyor musun Rowan? Senin *partnerin* olacak mükemmel biri var.”

Partner? Hiç kimsenin partneri olmayı kabul ettiğimi hatırlamıyordum. Sadece uzaktan izlemek için oradaydım, mentor olmak için değil. Hayatım boyunca kimseye mentorluk yaptığımı sanmıyorum. Çok fazla konuşma ve az iş gerektiriyordu. Ve sonunda onların işini de ben yeniden yapıyordum.

Zahra'nın bana gülümsemesi benimde bir gıdıklanma hissi uyandırdı. “Ani, senin partnerin Rowan.” Zahra'nın yanındaki esmer kıkırdadı. “Evet!”

Kahretsin. Bu kahkaha beni endişelendirmeliydi.



“Kız kardeşim senin hakkında her şeyi anlattı.” Ani ile birlikte sitenin yakınlarında bir bankta oturduk. Zahra erkek olanla birlikte yanımızdan ayrıldı ve bize ilk rehberlik görüşmemizi planlamak için zaman ve özel alan verdi.

“Senin kız kardeşin kim?”

Bana sanki dünyadaki en aptal insanmışım gibi baktı. “Zahra.”

Başımı salladım. “Bir kız kardeşi olduğundan haberim yoktu.”

“Sürpriz!” diyerek gülümsedi.

“Peki, kardeş kartını iptal etmek için çok mu geç?”

Ani çatık kaşlarla bana baktı. “Neden?”

“Çünkü seni seven hiçbir kız kardeş bizi ortak yapmazdı.”

“Ah, lütfen. Senin o kadar kötü olduğunu sanmıyorum.”

“Ve bunu beni tanıdığın ilk iki saniye içinde mi anladın?”

Ani başıyla onayladı. “Çünkü pek çok erkek böyle bir toplantıya gelmez. Lance hiçbir zaman gelmek istemedi.”

“Lance kim?”

“Zahra’nın eski sevgilisi.”

“Pisliğin tekine benziyor.”

Bana dirsek attı. “Kötü söz söylemek yok.”

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım.

Bileğindeki saç tokasıyla oynarken, “Onu hiç sevmedim.” dedi.

“Çünkü?”

“Çünkü bana alaylı gözlerle baktı. Ve bazen telefonda duymamam gereken şeyler söylediğini duydum.” Uzaklara baktı. Yüzündeki ifade, ne tür korkunç şeyler duymuş olabileceğini merak ettirdi.

“Ne gibi?”

Agresif bir şekilde başını salladı. “Hiçbir şey.”

“Neden onu koruyorsun?”

“Korumuyorum. Bunlar geçmişte kaldı ve Zahra’yı yeniden üzmem istemiyorum.” Alt dudağı titredi.

Vay. Ani kız kardeşini gerçekten önemsiyordu. Kardeşlerim beni sevse de beni korumak için herhangi bir şeyin kendilerini üzmesine izin vereceklerinden şüpheliydim.

Ani omzuyla omzuma vurdu. “Peki bu akşam neden geldin?”

“Merak ettim.”

“Kız kardeşimi mi?” Gülümsemesi büyüdü.

“Toplantıyı. Bana karşı bir darbe planlayıp planlamadığından emin değildim.”

Ani kıkırdadı. “Merak etme. Sırrın bende güvende.”

“Ne sırrı?”

“Kız kardeşimi görmek istedin.” Bunu şarkı söyler gibi söylemişti.

Elinden keki çaldım. “Bunu ödeme olarak alıyorum.” Şekerin verdiği zevki unutmuştum ama Zahra, artık bu keklerin içine ne koyduysa daha fazla yemek istiyordum.

“Hey! Ne için ödeme?” Keki elimden almaya çalıştı.

“Burada işimiz bittiğinde yaşayacağım duygusal kargaşa için.”

“Bugün daha ilk gün. Aylar var.”

“O zaman bir sürü kek getirsen iyi olur.”

Ani ile arkadaşlığımı kuvvetlendirmek istiyordum. Zahra bana söylediği için değil, ondan hoşlandığım için.

Belki Ani, Zahra'nın gerçekte kim olduğunu daha iyi anlamamı sağlayabilirdi.

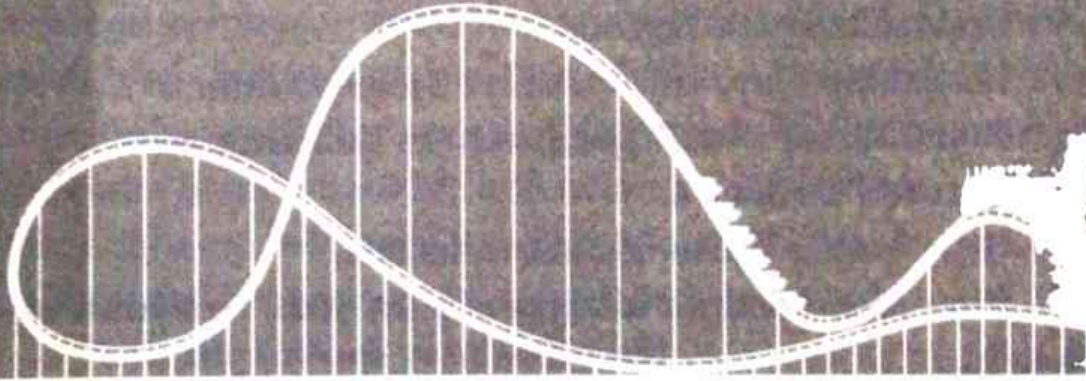
Dişlerimi gıcırdattım.

Ya Zahra gerçekten iyi biriysen ve sen bunu kabul edemeyecek kadar acizsen?

Bu düşünceyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu. Çünkü eğer Zahra gerçekten iyi bir insansa bu benim düşünme şeklimi altüst ederdi. Başımı salladım. Aramızdaki birkaç etkileşim dışında başka bir şeye dayanmadan birine güvenmek aptallık olurdu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Zahra



Scott ve ben haftalar geçtikçe daha rahat bir seviyeye yükseldik. Her hafta düzenli bir şekilde çizim gönderiyordum ve ben de aynı şekilde her gün ilk mesajı atma konusunda tutarlı davranıyordum. Ama çok nadir durumlarda ilk mesajı Scott attığı zaman başım dönüyordu. Ve bugün mutluluk ölçerimi tek bir mesajla tavana çıkardı.

Scott: Bunu gördüm ve seni düşündüm.

Göğsümde hızla atan kalbim, Scott'ın beni düşünmesi hakkında hissettiklerimi ele veriyordu. BuzzFeed testinden gönderdiği bağlantıyı açtım.

“*Gurur ve Önyargı* dizisinden En Sevdiğiniz Karakter Hangisi?” testi.

Yemin ederim bayılıp sandalyeden düşecektim.

Durduk yerde bunun karşısına çıkmasına imkân yoktu. Sohbeti nasıl başlatırım diye düşünmüş olmalı ve sohbet açmak için bunun iyi bir fikir olduğuna karar vermiş olmalıydı.

Cevap yazarken gülümsedim.

Ben: Sen yaptın mı?

Scott: Belki.

Ben: Kimmiş?

Scott: Gerçeği mi söyleyeyim yoksa yalan söylememi mi istersin?

Ben: Her zaman gerçeği isterim.

Mesajı yazması tam on dakika sürdü. Korkarım onu cevabımla ürküttüm ama beklemediğim şekilde cevap verdi.

Scott: Elizabeth Bennet.

İki büklüp olup, sesim kısılana kadar güldüm.

Ben: Dürüst olmak gerekirse, en iyi karakter.

Scott: O bir kadın.

Ben: Sadece kadın olmaktan fazlası.

Ben: Aksi taktirde hikâyesinin on yedi versiyonu olmazdı.

Scott: 2005 Lizzy taraftarı olmama rağmen.

Çok gülmekten yanaklarım ağrıdı.

Ben: Filmleri mi izliyorsun!?

Scott: Evet.

Scott: Ama tek bir kişiye söylersen, HP adresini bulurum.

Şaka yapma girişimine gülümsedim.

Ben: Şaka mıydı?

Scott: Sorma ihtiyacı duyduysan başarısız oldum demektir.

Yüksek sesle bir kahkaha attım.

Ben: Sadece dalga geçiyorum.

Ondan daha fazla bilgi almak istiyordum. Hiçbir normal erkek, *Gurur ve Önyargı*'yı bazı art niyetleri olmadan izlemez ve nedenini sezebiliyordum.

Ben: Filmi neden izledin?

Noktalar, bir sonraki mesajı gelmeden önce tekrar tekrar

geldi ve gitti.

Scott: Onu tamamen bilimsel bir bakış açısından incelemek ilgimi çekti.

Ben: Sen tam bir ineksin.

Cidden, Scott'ın paylaştığı birkaç gerçeğe dayanarak, onu ateşli biri olarak hayal etmeye başladım. Adamın hâlâ *National Geographic* dergisine aboneliği var ve yatmadan önce düzenli olarak *Jeopardy*'yi izliyor! Birkaç pop kültürü referansı vermese ve benimle aynı müzik zevkine sahip olmasaydı, yaşlı biri tarafından kandırıldığımı düşünürdüm. Bunun hâlâ masada bir seçenek olduğunun oldukça farkındaydım ama Scott'a benimle buluşması amacıyla baskı yapmak için doğru anı bekliyordum. Ve bugünün sohbeti bunun için mükemmel bir başlangıçtı.

Ben: Bir sonuca varabildin mi?

Anında cevap verdi.

Scott: Evet. Düşündüğüm kadar delisin.

Scott: Sevecenlikle sınırları çizilmiş bir deli.

Başka bir deyişle, bana iltifat etmişti. Göğsümdeki ateş bir orman yangını gibi tüm bedenime yayıldı.

Günümün geri kalanını Scott'la yaptığım konuşmayı düşünerek geçirdim. Her şeyle ilgili hemen bir sonuca varmamak zor ama başka hangi sebeple benim sevdiğim filmleri izleyebilirdi? On yedi versiyonunu da? Scott benden hoşlanıyor olabilirdi. Keşke Lizzy gibi benimle yüzleşecek cesareti olsaydı.

Belki bir gün.



Giyen kimsenin iyi görünmesi mümkün olmayan tek şey varsa o da bowling ayakkabılarıdır. Ama elbette bin dolarlık

takım elbise giyen adamın ayaklarında, palyaço ayakkabıları bile bir tasarımmış gibi durabilirdi. Ani, ilk grup mentorluğu etkinliğimiz olarak bowlingi önerdiğinde, tüm kalbimle kabul ettim.

Bowling salonunun Rowan'ı programı bırakacak kadar rahatsız edeceğini düşünmüştüm.

Rowan bir saat önce özel bir top ve ayakkabılarla ortaya çıktığında varsayımlarımın yanlış olduğu kanıtlandı. İnsanlarla herhangi bir şeyi paylaşma fikrine dayanamadığı için onları bowling salonunun dükkânından satın aldığından yüzde doksan emindim.

Diğer varsayımlarımın doğruluğunu kanıtlama fırsatına sahip olabilmem için, bir saat boyunca onun hata yapmasını bekledim. Pilot programımla ilgilenmesinin ve isteyerek katılmasının imkânı yoktu. *Değil mi?*

Yanlış. Yüzde yüz on yanlış.

Rowan beklediğimden tamamen farklıydı.

Hala Burberry polo gömlek giyen bir kolej öğrencisi gibi olsa da kız kardeşime ve erkek arkadaşına iyi davranıyordu. Ve bu, bana bir sürü şey hissettiriyordu. Ani yanımdaki plastik koltuğa oturdu. "Rowan çok tatlı."

Ona dondurucu bir bakış attım. "Sus."

Rowan'ı sevimli bulma fikri mideme garip bir hissin çökmesine sebep oldu. Scott'a karşı bir şeyler hissederken onunla ilgilenmek yanlış hissettiriyordu, sanki onunla oynamışım gibi. Bu gece Rowan'a baktığımı fark ettiğim her an, artan mide bulantıma katkıda bulunuyordu.

Patronumdan hoşlanmam yanlıştı ama aynı anda iki adamla ilgilenmek adiceydi. Yaşamış olduğum onca şeyden sonra kimseyi bilerek bu şekilde incitmek istemezdim.

"Bak, JP'ye bowling öğretiyor." Yan yana duran iki adamı işaret etti.

Güven bana, Ani. Tüm yaptığım bu.

Rowan bir bowling topunun nasıl düzgün şekilde fırlatılacağını gösteriyor ve JP hareketin aynısını yapıyordu. Son bir saat onları izlememe rağmen hâlâ sıkılmamıştım. Başımı salladım. “Olmuyor, bu yüzden planladığın her neyse dur.”

“Hiçbir şey planlamıyorum.”

“Her konuşmamızda Rowan’ı gündeme getiriyorsun.”

Güldü. “Ondan hoşlandım.”

“Bu da benim de hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmez.”

“Ama sen herkesi seversin.”

İrkildim. “Onu değil.”

“Tabii evet. Sana her baktığında kızarıyorsun.”

“Hayır kızarmıyorum!”

Omzumdan itti. “Kızarıyorsun!”

“Neden bana inanmıyormuş gibi bakıyorsun!”

“Çünkü komik. Rowan da geriliyor.”

“Ah gerçekten mi?” Ani’ye küçük yaştan itibaren peri tozlarına ve masallara inanmayı öğrettiği için annemi suçladım.

Sana da aynısını öğretti.

“Başka ne fark ediyorsun?”

“Onu sevmediğini sanıyordum?” Küstah kaşını kaldırarak bana baktı.

Sonunda yüzündeki ifadeye güldüm. Rowan’la göz göze geldik ve tüylerim diken diken oldu. JP neredeyse topu Rowan’ın ayağına düşürecek ki Rowan dikkatini yeniden JP’ye odakladı. JP, Rowan’ın yardımıyla birlikte bowling topunu kulvara fırlattı.

Labutlara çarptı. JP yerinde dans ederken, Ani ayağa fırladı ve ellerini çıırttı. Rowan’ın dudaklarındaki gülümsenin belirlemesi ile kaybolması bir oldu.

JP, Ani'yi kollarına aldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Yapışkan muşamba zeminin üstüne kalbim eriyip aktı. Boynumun arkasındaki tüyler birdenbire diken diken oldu ve Rowan'ın bana baktığını gördüm. "Ne?"

Kaşlarını çattı. "Hiç"

Ani "Sıra sende Zahra!" diye seslendi. "Acele et. Zamanımızın dolmasına sadece otuz dakika kaldı."

Raftan pembe topumu alıp fırlattım. Önce ileri doğru gitti ve sonra oluğa yuvarlandı. Hiçbir labutu deviremedim.

"Bileğin fırlatmadan hemen önce bükülüyor." Rowan arkamdan konuştu.

Topuğumun üzerinde döndüm. "Ve birdenbire bowling uzmanı mı oldun?"

Omuz silkti. "Üniversitede oynadım."

Sesinin ciddiyeti iki büklüm olup gülmeme neden oldu. Durduğumda, Rowan'ın yüzünün her zamanki gibi bir zırha büründüğünü gördüm.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Yardım teklif ettiğimi unut." Topuklarının üzerinde döndü ve JP'nin yanına oturdu.

Aman Tanrım. Ciddi miydi? Bowling takımları olduğunu bile bilmiyordum. Midemde tehlike çanları çaldı ve onu utandırmış olabileceğim düşüncesiyle yanaklarım kızardı.

Ya gerçekten bana yardım etmeye çalıştıysa?

*Eğer öyleyse, o zaman uzattığı zeytin dalını aldım ve gözle-
rinin önünde ikiye böldüm.*

Rowan'ın dediği gibi bileğimi düzeltmeye çalıştım ama topum yine oluğa düştü. Ani kendi sırası geldiğinde ayağa kalkarken gülüyordu. JP her zamanki gibi onu takip ederek, beni Rowan'la yalnız bıraktı.

"Yani, yıldız takım, ha?" Yanındaki koltuğa otururken buzları kırmaya çalıştım.

Çapraz kollarını açtı. “Şakalarının bana hiçbir anlam ifade etmediği konusunda seni temin edebilirim.”

Şakacı bir şekilde omzumla onu ittim ama vücudu yerinden kıpırdamadı. “Üzgünüm. Gülünecek bir şey değildi.”
“Değildi.”

“Sana gülmüyordum.”

Öfkeli gözlerle bana baktı ve yeniden güldüm. Sesim kaşlarını biraz daha çatmasına sebep oldu.

Teslimiyetle iki elimi kaldırdım. “Tamam, duruma gülüyordum ama dürüst olmak gerekirse, okul bowlingi diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum.”

“Bunun için kendini fazla hırpalama. Daha kötüsüyle uğraştım.”

Ne gibi?! Üniversitede bowling oynayan ve inanılmaz derecede meşgul olmasına rağmen engelliler için bir mentorluk programına katılan huysuz adam hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Rowan’da görüldüğünden daha fazlası vardı ve onun varlığından hiç haberdar olmadığım bu yeni tarafı hakkında her şeyi öğrenmek için can atıyordum.

Mikroskobik de olsa, onu daha kötüsüyle uğraşmaktan korumak isteyen bir parçam vardı, bu ne anlama geliyorsa.

Vay canına. Bu düşünce nereden geldi?

Unut gitsin. “Bu biraz havalı. Kadınlar takım ceketlerini sever.”

“İtibarıma, okulda o ceketı giyemeyecek kadar değer veriyordum.”

“Neden?”

“Çünkü takıma sadece babama inat olsun diye katılmıştım. Hangi takıma katılacağımı asla belirtmedi, bu yüzden onu kendi oyununda yenmek hoşuma gitti.”

İtirafı karşısında gözlerimi kırptım.

Sanki bir saniye ara verirse konuşmayı bırakacakmış gibi

aynı nefesle devam etti. “Kardeşlerim gibi ‘gerçek spor’ takım seçmelerinin hiçbirini geçemediğim için kızgındı. Declan okulun oyun kurucusu ve Cal hokey takımının kaptanıyken, ben... Eksiktim.” Boğazını temizledi.

“Babama göre öyle.”

Babasının beklentilerini karşılamak için mücadele eden çocuk için kalbim göğüs kafesimin içinde sıkıştı. Rowan zengin olabilir ama o da bizim gibi sorunlarla boğuşuyordu. Ebeveyn beklentileri. Kişisel başarısızlıklar.

Omuzlarındaki gerilimi azaltmak istedim. “Bana yedek kulübesine girmeyi satın alamayacağını mı söylüyorsun?” Sahte bir hayretle nefes aldım.

“İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorsun.” Dudağının kenarı kalktı. “Aksine. Beni o takımlardan uzak tutmaları için koçlara para ödedim.”

“Neden? Bunu yapan birini hiç duymadım.”

“Bir yedek kulübesi oyuncusu olarak etiketlenmekle ilgilenmiyordum.”

“O kadar mı kötüydün?”

“Evet.” Yanakları pembenin en açık tonuna döndü ve ben bunu sevimli buldum.

Tatlı? Ah, Zahra. Hayır.

“Her şeyde en iyi olmadığın gerçeğini sevdim.”

Başını salladı. “Bir şey var, Zahra. Bir.”

“Yani bir bowling şampiyonası mı kazandın?” Sırıttım.

Rowan’ın gergin omuzları birazcık rahatladı. “Ben kaybetmem. Asla.”

“Ukalalığın sınır tanımıyor.”

Rowan hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu. Sanki uzun zamandır gülümsememiş gibi gergin bir gülümseme. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için ona dokunmak istedim ama ellerimi tuttum.

Bunu bu kadar sevimli bulmamalıydım. Ve kesinlikle o aptal çekingen gülümse için ölmeliydim.

Sıram geldiğinde, Rowan'a seslendim. "Lütfen bana yardım eder misin? Uzman biri bana bileğimi büktüğümü söyledi."

Yeniden gülümsedi. Onu tekrar böyle gülümsetmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. Zırh gibi takım elbiselerinin arkasına saklanan adamı keşfettikçe, onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Sonuçları umurumda değildi.

Büyük bir penisim var ve onu nasıl kullanmam gerektiğini biliyorum, diye haykıran kendinden emin bir yürüyüşle geldi.

Penisini düşünme.

Rowan topunu raftan aldı ve aramızda uygun bir mesafe bırakarak yanımda durdu. Bunun filmlerdeki gibi olmamasına üzüldüm.

"Sen topunu bu şekilde atıyorsun." Kolunu geriye doğru kaldırdı ve tuhaf bir çapraz açıyla büktü. "Bu da yana doğru kaymasına ve doğrudan oluğa gitmesine sebep oluyor." Kolumun bir sarkaç gibi ters yöne nasıl sallandığını gösterdi. Bana dönerek pozisyonu gösterirken gözlerimin damarlarına kaymaması için elimden geleni yaptım ama bedeninin hareket etme şekli bana kontrolümü kaybettiriyordu.

"Sen dene." diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Yaptığını yapmaya çalıştım ama gözlerindeki parıltı sebebiyle başarısız oldum.

"Hayır. Sana yardım edeyim." Topunu bıraktı ve arkamda durdu. Ondan yayılan sıcaklık omurgamı ısıttı.

İşte söylemek istediğim bu.

Bir manşet gibi bileğimi sarmadan önce, bluzumun kollarını sıyırdı.

Kalbimin göğsümde deli gibi atmasına ve nefesimin düzensizleşmesine neden olan en yumuşak dokunuşla bileğimi tuttu.

Cidden, bileğimi tutuyor. Gerçek mi?

Boğuk sesi kulağımda sadece fısıldadı, yine de onu doğrudan içimde hissettim. "Tekrar dene."

Kolumu geriye doğru hareket ettirdim. Rowan'ın parmakları kolumu doğru şekilde kaldırmama rehberlik ederken bileğimin etrafında kilitli kaldı.

Hareketi birkaç kez tekrarladı.

"Şimdi kendin dene." Elini çekmeden önce parmaklarımı kolumda gezdirdi.

Parmaklarının uzaklaşmasıyla yüzüm asıldı ve aşağılık biri olduğum için kasıtlı olarak kötü attım.

Başını sallayıp alçak sesle bir kahkaha atarak, "Olmadı ama bu sefer daha iyiydin." dedi.

Yeniden göstermek için bileğimi tutmasıyla ödüllendirildim. Bu sefer beni bıraktığında gerçekten denedim. Ve çabam karşılığında ödül olarak gülümsemesini aldım.

"Harika. Tam olarak böyle. Tamam, şimdi bir kere daha dene." Kulvara doğru yürüdü.

Birkaç adım öne attım ve bana öğrettiği hareketi aynen yaptım. Bowling topu elimden çıktı ve küçük okları takip ederek cilalı yerin üzerinde kaydı.

Topum öndeki labutları devirerek birkaçını uçururken diğerleri de aksi yöne doğru yuvarlandı. Bütün labutlar düştü ve kırımızı X ışığı ekranda yandı.

Çığlık attım ve tek vuruşta devirdiğim tüm labutlara gözlerini dikmiş olan Rowan'a doğru koştum. "Yaptım! Yaptım!"

Ellerimi onun beline doladığım anda dondu. Yüksek sesle çalan müziğe ve düşen labutların sesine rağmen kalbinin

hızlı atışlarını duymamak mümkün değildi.

Sanki birine sarılmayı bilmiyormuş gibi elleri iki yanına yapışmıştı. Bu beni göğsünde dururken kahkahalara boğdu.

Kız kardeşim seslendi. "Hey siz ikiniz, hadi. Zamanımız çoktan bitti."

Bir anda, o andan çıktım ve Rowan'dan uzaklaştım. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ona dokunduğumda bedeninin bana karşılık verdiğini biliyordum.

Ve onun gibi birini heyecanlandırmak insana kendini çok iyi hissettiriyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rowan



"Hafta sonları ne yapmayı seversin?" Ani bankta yerine oturmadan önce külahımdan bir parça pamuklu şeker aldı.

Dreamland'in köşesindeki bu sıradan bank, haftalık toplantı yerimiz olmuştu. Mentorluk programına katılmaktaki asıl niyetim özverili davranarak birine yardım etmek olmasa da yoğun programıma verdiğim bu bir saatlik arada eğlenmeye geliyordum çünkü Ani iyi bir arkadaştı. Onu tanıdıkça, Zahra'nın en iyi özelliklerinden bazılarının onda da olduğunu gördüm. Genellikle o konuştuğu için ben de arkama yaslanıp onu dinliyordum. Onun sayesinde, Dreamland'i veya çalışanlardan gelen talepleri düşünmeden bir saat geçirebiliyordum.

"İşten başka çok bir şey yapmıyorum."

Horlama taklidi yaptı. "Sıkıcı."

"Sen hafta sonları ne yaparsın?"

Gözleri parlayarak, "JP ile takılırım. Film izlerim. Alış-

veriş merkezine giderim ve alışveriş yaparım.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.” dedim düz bir tonda.

Kıkırdadı. “Bunları sevmez misin?”

“Hayır. Alışveriş merkezine gitme fikri beni rahatsız ediyor.”

Ani sırtarak, “Zahra da alışveriş merkezlerinden nefret eder.” dedi.

“Hadi canım.” Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ani konuşmalarımız sırasında her zaman Zahra'nın konusunu açmanın bir yolunu buluyordu. İlk başta büyük kız kardeşinin onun idolü olduğunu düşündüm ki öyleydi ama birkaç buluşmadan sonra niyeti açığa çıktı. Tuzığa düşürülmüştüm. Ani bu konuda kurnazca davranmaya çalışıyordu ama sadece kör bir adam söylediklerine karşılık Zahra hakkında bir iki soru sorduğumda gözlerinin parladığını göremezdi. Ben onun gizli göreviyle eğlenirken o da benim merakımı gideriyordu.

Neşeyle, “Aslında Zahra ile çok ortak noktanız var.” dedi.

İmkânsızdı. Zahra her durumda benim tam zıttımdı. Sadece bir gülüşüyle odayı aydınlatan bir kadınla kıyaslanamazdım. Herkesin, sıcaklığında ısınmak için etrafında döndüğü güneş gibiydi. Sadece kaş çatarak insanları kendinden uzak tutan benim aksine.

“Kız kardeşinden bahsetmek için her zaman bir yol buluyorsun.”

Ani kahverengi bir buklesini kulağının arkasına aldı. “Çünkü birbirinizden hoşlanıyorsunuz.”

“Peki sen bunu nerden biliyorsun?” Artan ilgime rağmen düz ses tonum hiç değişmedi.

“Sana senden bebekleri olmasını ister gibi bakıyor.”

Aniden aldığım nefes yüzünden boğuluyordum. Derin nefes alırken yumruğumla göğsüme vurdum. “Kesinlikle bu-

nun doğru olduğunu düşünmüyorum.”

Omuzlarını silkti ve “Haklısın. Sadece tepkini görmek istemiştim.” dedi.

İnanılmaz.

“Sen zalim bir kadınsın.” İntikam olarak onun pretzelinden bir parça çaldım.

“Ama benim kız kardeşim sana gülüyor.” dedi en tatlı, en masum şekilde.

“O herkese gülüyor.” dedim homurdanarak.

“Nereden biliyorsun?”

Kahretsin. Ani'nin sorusu masum gibi geldi ama Zahra'ya ne kadar dikkat ettiğimin altını çizdi. Ani'nin yüzündeki gülümse onun da bunu fark ettiğini anlatıyordu.

“Görmemek mümkün değil.”

Tiz bir sesle, “Ne şirin!” dedi. “Biliyordum.”

“Neyi biliyordun?”

“Kız kardeşimden hoşlanıyorsun.”

“Böyle bir şey söylemedim.”

“Hayır, ama gülümsedin.”

Lanet olsun. Bunu fark etmemiştim. *Kendine hâkim ol.* “İnsanlar gülümser.”

Ani sadece kahkaha attı ve başını salladı. “Sen değil.”

“Bu konuşma hiç olmamış gibi yapalım.”

“Tabii ki Rowan. Tabii ki.” Bu sırrı saklamasının karşılığında pamuklu şekerimden bir avuç daha aldı.

Ama gülümsemesindeki bir şey çok da güvende olmadığını söylüyordu.



Ofisimin ışıklarını kapattım ve telefonumu çıkardım.

Ben: Merhaba. Çizimini bitirdim. Yarın göndereceğim.

Zahra'ya mesaj atmama hiç gerek yoktu ama tüm günü onunla mesajlaşmadan geçirmek garip gelmişti. Yoğun programım ve ondan gelmeyen mesajlar nedeniyle saatler geçtikçe huzursuzlanmıştım. Onun arkadaşlığına bağımlı hâle geldiğimin uyarısıydı bu. Ama yine de duracak gücü kendimde bulamıyordum.

Telefon elimde titredi. Zahra, her tarafına yüzlerce yapışkan not asılmış olan odasının fotoğrafını gönderdi.

Ben: Hâlâ çalışıyorsun. Saat 22.00.

Zahra: Evet, büyükbaba. Eve gitmek önce bitirmek istediğim eğlenceli bir fikir geldi aklıma.

Ben: Uyumaktan daha iyi ne olabilir?

Zahra: Akşam yemeği.

Bir sonraki mesajımı yazarken kaşlarım çatıldı.

Ben: Hiçbir şey yemedin mi?

Zahra: Hayır. Bütün atıştırmalıklarımı saatler önce bitirdim.

Ben: Sana acıyorum.

Ben: İş ahlakın bana Rowan'ı hatırlatıyor.

Kendime referansta bulunduğum için tam bir pisliktim ama onun hakkımdaki gerçek düşüncesini öğrenmek istiyordum.

Zahra: Tabii, doğru! Keşke.

Zahra: Sanırım o güneş enerjisiyle çalışıyor. İnsan olması mümkün değil.

Sessizce kıkırdadım. Bu uyumaktan daha iyi ve zaman açısından daha verimli olurdu.

Ben: Kulağa mantıklı geliyor. Öğle tatilinde yürüyüşe çıkma ihtiyacını açıklar.

Zahra: Bunları nereden biliyorsun?!

Sıçtın. Evet, Scott, bunları nereden biliyorsun?

Ben: Herkes öğlen iş yerinden uzak durulması gerektiğini bilir.

Zahra birkaç gülen emoji ve bir mesaj daha gönderdi.

Zahra: Ah. Bunu bilmiyordum!

Ben: Çünkü bir deponun içinde yaşıyorsun. Eve git.

Zahra: Gideceğim. Belki bir saat sonra.

Başımı sallayıp telefonumu cebime koydum.

Zahra gibi bazı Yaratıcıların işlerini ciddiye almalarından memnun olsam da, onun bu kadar geç saate kadar aç olduğunu bilmek beni mutlu etmedi.

Yer altı mezarlığı girişine giden yol, ofisimden çok uzakta değildi.

Tünelde yürürken Yaratıcıların depo girişinin yakınında yavaşladığımı fark ettim.

İçeri girip Zahra'yı eve gitmeye ve yarın tok ve iyi bir gece uykusuyla geri gelmeye zorlayabilirsin.

Basamakları çıktım ve hiçbir şey düşünmeden kapıyı açtım. Zahra'nın odasına giden yol ezbere bildiğim bir yoldu ve girişte durup onun çalışmasını izlemeye başladım.

Küçük not kâğıtlarını alarak küçük kareler yaparken alt dudağını hareket ettirmesinden keyif alıyordum. Döndü ve bir kavanoza atmaya çalıştı. Uzağa atamadığı için kâğıt yere düştü.

"Güzel atış."

Zahra yerinde sıçradı. "Beni korkuttun!" Topuklarının üzerinde döndü ve baştan aşağı beni süzdü. "Burada ne yapıyorsun?"

Dilim tutuldu. *Burada ne yapıyorum?*

"Kontrol edip, çalışan biri var mı bakmak istedim?"

Bu kısmı doğrudu.

"Neden?" Tek kaşını kaldırdı.

“Bir konuda bir fikre ihtiyacım oldu.” *Lanet olsun.*

Hâlâ şansın varken eve git.

“Tamam. Söyle bakalım.” Masasına yaslanırken gülümsemi.

Hangi konuda fikrini alabilirdim?

“Rowan, nedir?”

“En eski trenimiz elimizde tutmaya değer mi emin olmadım?”

Yüzü parladı. “Oh hayır! Sakın onu atma. Ben seviyorum aslında...” Gurulduyan midesi sözünü kesti ve yüzü kızardı.

Kaşlarımı çattım. “Akşam yemeğini atladın sanırım.”

“Mmm... Nasıl bildin?” Yanakları biraz daha kızardı.

Evet, Rowan. Nereden bildin? Kahretsin. Bu akşam sürekli batırıyordum. İki kişiliği barındırmanın bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi?

“Hâlâ çalışıyorsun.”

“Evet. Az sonra toparlayacağım bu yüzden sadece...” Midesi daha yüksek guruldadı ve kalbimin hızıyla hiddetle pompalanan kanım âdeta bir lava dönüştü.

Telefonumu çıkardım. “Çin yemeği sever misin?”

“Hımm... Sanırım olur.”

Gece geç saatlere kadar çalıştığım günler için sakladığım lokal bir restoranın telefon numarasını çevirdim.

Zahra'nın neyi sevdiğinden emin değildim, bu yüzden her şeyden bir tane sipariş ettim. Muhtemelen abartılı oldu ama sevdiği bir şeyi yemesini istedim.

Telefonu kapattığımda Zahra'nın hâlâ bana şaşkın şaşkın baktığını gördüm. “Ne?”

Başını salladı. “Bana yemek ısmarlamanı beklemiyordum.”

“Açım. Arta kalanları alabilirsin.” diye cevap verdim sanki her şeyi çözecekmiş gibi.

“Ama tüm restoranı sipariş ettiğine eminim.”

Sessizliğimi bozmadan ayakta durmaya devam ettim.

Yüzündeki ifadeden kurtulmadan önce kaşlarını çattı.

“Tamam. Neden eski treni atmak istiyorsun?”

Bir dizi not kâğıdının, diğer kâğıt parçalarının, keçeli kalemelerin ve daha bir sürü şeyin olduğu yere oturdu.

Evet. Sorduğum fikir.

Ben de ona uyum sağlayarak yere oturdum. Sırtımı kabinin arka bölmesindeki bir duvara yasladım. Ceketimi çıkarıp yanıma koyarken Zahra kendi kendine bir kahkaha attı.

“Nedir bu kadar komik olan?”

Sanki soruma cevap verecekmiş gibi vücudumu gösterdi ve “Yerde oturuyorsun.” dedi.

Kendime baktım. “Ve?”

“Garip.” Bağdaş kurdu.

Onu umursamadım. “Eski bir tren. Elimizde tutmaya değer mi emin değilim.”

Nefesini tuttu. “Şaka yapıyor olmalısın. Elde tutmaya değer mi?!”

Bu tür bir sorunun saatlerce sürecektir bir sohbeti tetikleyebileceğini bilerek başımı salladım. Ve düşündüğüm oldu. Biz yemeği beklerken Zahra, sanki ben bilmiyormuşum gibi dedemin ilk hızlı treninin hikâyesini anlattı. Tek bir şey değiştirmememiz için bütün sebepleri en ince ayrıntılarıyla benimle paylaştı. Kendimi her zamankinden daha fazla gülümserken buldum çünkü şevki ve tutkusu bulaşıcıydı.

Zahra'nın konuşmasını kestiği için yemeğin gelmesine üzüldüm.

“Tüm menüyü ısmarlaman gerekiyor muydu?”

Omuzlarımı silktim. “Ne sevdiğinden emin olamadım.”

Şaşırmış bir ifadeyle bana baktı. “Peki neden bana sormadın?” Poşetten iki karton aldı ve iç çekerek göğsüne bastırdı.

Sesimi çıkarmadım ve poşetten bir kutu kızarmış pirinç aldım. Zahra bana plastik bir çatal verdi ve ikimiz de yumulduk.

Yemeğinden ilk lokmayı aldığı anda küçük bir inleme çıktı ağzından. Ses direkt olarak penisime gitti ve kanım yine ait olmadığı yere doğru hücum etti.

Derin bir nefes aldım. “Neden bu kadar geç saatte buradasın? Gerçekten?”

Not kâğıtlarıyla dolu olan kavanozu işaret etti. “Yeni bir fikrin üzerinde çalışıyordum.”

“Ve?”

“Ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim.”

“Bu sık olur mu?”

Omuzlarını silkti. “Hayatımda başka bir şey yok.”

“Eğlenmek için ne yaparsın?” İş dışında yaptığı aktivitelerle ilgileniyormuşum gibi çok doğal bir ses tonuyla sordum. Belki de Ani kişisel sorularıyla beni etkilemişti.

Zahra gülümsedi. “Okurum.”

“Eğlence için?”

Kafasını geriye atarak kahkaha attı. Onu bu şekilde güldürme fikri kalbimi ısıttı ve birazcık da kendimle gurur duydum.

“Evet. Bazı insanlar iş dışında başka bir şey için de okur.” Nefes nefese konuşuyordu. “Sen çalışmadığın zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsın?”

Sana mesaj atıyorum. “Koşarım.”

“Vücut.” Gözlerini devirdi.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. “O ne demek?”

Yanaklarının en açık pembeye dönmesini engelleyecekmiş gibi boğazını temizledi. “Hiçbir şey. Bir koşucunun vücuduna sahipsin.” Gözleri yüzümden başka her yerimde dolaştı.

Hımm. Beni süzüyordu.

Kekeleyerek, "Seni süzdüğümünden değil." dedi ve yanakları daha çok kızardı.

Bu gelişmeden memnun olarak daha dik oturdum. "Doğru."

"Sadece bir mazoşist eğlence için koşar."

"Kafamı boşaltıyor."

"Sana inanacağım."

Küçük bir kahkaha attım. Aniden oksijen dolmasıyla ciğerlerim yandı.

Zahra gülümsedi. "Daha sık gülmemen çok kötü."

Çünkü gülecek çok şeyim yok. Kravatımı gevşettim. "Buna alışma."

"Cüret etmem. Nadir olması hoşuma gidiyor çünkü onu daha da özel kılıyor." Bulaşıcı gülüşü karşısında dudaklarımın köşeleri yukarı kalkıyor.

Hiç kimse kahkahamın özel olduğunu söylememişti. Lanet olsun, küçültücü olmayan herhangi başka bir şey için hiç özel olduğum söylenmemişti. Bana kendimi iyi hissettirdi. Takdir edilmişim. Ne kadar para kazandığımla veya ne tür bir işim olduğuyula hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde değerliydi.

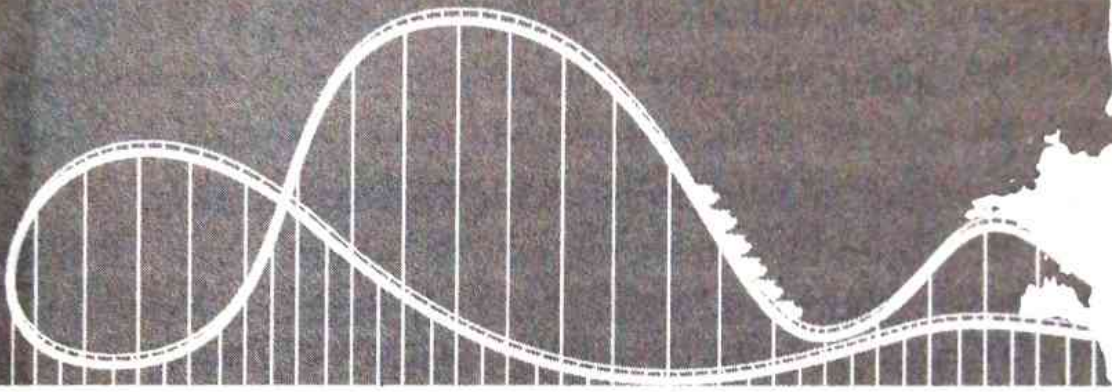
Kendimi onun beni gördüğü gibi görmek istiyordum. Çünkü onun gözlerinde, omuzlarında dağ kadar beklenti taşıyan bir adam değildim. Sadece Rowan'dım, pahalı kıyafetler içinde yere oturan, bir kartondan ısmarlama yemek yiyen ve bunun her saniyesinden zevk alan bir adam.

Zahra bana gülümsediğinde, onunla bunu daha çok yapmak istediğimi anladım. Hayatında iki farklı insan olduğum gerçeğine dikkat çekmeden bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Tabii nasıl yapacağımı bilemiyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Zahra



Kız kardeşim bir şeylerin peşindeydi. Dördümüzün Kiçinde olduğu ve aniden ortaya çıkan doğaçlama mentorluk etkinliğinin arkasındaki tek sebep bu olmalıydı. Rowan meşgul olabilirdi ama kız kardeşimin onu parmağında oynattığından çok emindim. Ani kendisinin zeki olduğunu düşünüyordu ama gözüm üzerindeydi.

Fakat ona nasıl hayır diyebilirdim? Bu projedeki tüm amaç Down sendromluların daha bağımsız olabilmelerine yardımcı olmaktı, o yüzden eğer kardeşime ona ihtiyacım olmadığını söyleseydim dünyadaki en iki yüzlü insan olurum.

Güvenli bir girişim gibi görünmüştü ama pişman olmuşum. İki bal kabağı ve sinsi bir gülümsemeyle daireme girdi.

“Sorun değil. İnsanlar sürekli bir şeyler unuttur.” Gözlerindeki parıltıyla gülümsedi ve başımı yana eğdim. Kardeşimde sadece iki kez bu bakışı görmüştüm ve ceza almamıza neden olmuştu.

Mutfağımı olduğundan daha küçük gösteren büyük bal

kabaklarını göstererek, "Nasil oldu da dört bal kabağından ikisini unuttun?" dedim.

Omuzlarını silkti. "Bal kabağı tarlasında tükenmişti."

"Bu pek iyi düşünölmüş bir yalan değil." Annem gibi ellerimi belime koydum.

"Yalan söylemiyorum." Gözleri benimkilere bakmamak için tüm mutfakta gezindi.

"Ekim başında bal kabağı mı bitti?" En kuru sesle sordum.

"Ne kadar tuhaf! Bir kıtlık olmalı."

Seni küçük yalancı. Kız kardeşimin çöpçatanımı oynamaya çalıştığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ne düşündüğünü merak ederek Rowan'a baktım. Bize bakmaya zahmet etmiyordu çünkü telefonuna çok dalmıştı.

Harika. Ne kadar da yardımcı oluyor.

Ani tezgahın üzerindeki bal kabaklarından birini aldı. "JP ve ben bir tanesini birlikte yapmak istiyoruz."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim kuru bir sesle. Âşık kardeşim genelde muhteşem ve tatlı olurdu. Ama şu anda? Bu çok garip bir şekilde benim için uygun değildi.

JP kız kardeşime sarılıp alnına bir öpücük kondurmak için en doğru anı seçti.

Öf! Kimi kandırıyorum. Hâlâ çok tatlılar.

"Hadi yapalım!" JP, Ani'den bal kabaklarını aldı ve Ani'yi aslında benim kendisi ile çalışmam gereken yere, yemek odasına götürdü.

İçimi çektim ve döndüm.

Tüm malzemeleri sıraya dizerek düzenledim. "Eğer yapacak daha iyi bir şeyin varsa bunu yapmayabilirsin."

Kaşları çatık bir hâlde, kafasını telefonundan kaldırdı. "Eğer bunu yapmak istemeseydim gelmezdim."

Ona gözlerimi dikerek, "Neden buradasın?" dedim.

Yüzü ifadesizleşti. “Çünkü kız kardeşin gelmemi istedi.”
Moralimle birlikte midem de bozuldu. *Aptal kız, seninle zaman geçirmeye geldiğini düşündün. Tabii ki Ani için burada. Çünkü onun mentoru.*

“Şu anda çalışıyor olman gerekmez miydi?” diye sordum. Belki ona sorumluluklarını hatırlatırsam, göndermeyi unuttuğu bir e-postayı filan hatırlayarak çıkıp giderdi.

“Bugün cumartesi.”

Sadece ona dikkatle baktım. “Senin her gün çalıştığını sanıyordum.”

“Çalışırım.”

“Gerçekten senin iş ve hayat dengen hakkında konuşmalıyız.”

“Hayatım sadece iş olunca kolay oluyor. Herhangi bir dengeye gerek yok.”

Kahkaha atarken tezgahı sıkı sıkı tuttum. “Bu, şu ana kadar söylediğin en üzücü şey.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Neden?”

“Çünkü keyfini çıkaracak şansın yoksa bu kadar paranın olmasının ne önemi var.”

Gözlerini kırparak bana baktı. Bunu daha önce hiç düşünmemiş miydi? Prensipli bir adam olabilirdi ama işkolikliğiyle ilgili bir müdahale ona faydalı olabilirdi.

Kafasından ne geçiyorsa silmesi gerekiyormuş gibi başını salladı. “Eğer para kazanman gerekmeseydi, ne yapardın?”

Gülümsedim. “Seçenekler sonsuz.”

Tek kaşını kaldırdı. “Senden daha net bir cevap bekliyorum.”

“Başlangıç olarak hayır kurumlarına verirdim.”

Rowan kaşlarını çattı. “Hayır kurumlarını destekliyoruz.”

“Sadece vergiden düşebildiğiniz için. Şampanya ve hav-

yar olmayan bir yardım kuruluşu çalışmasına katıldın mı?”

“Saçmalama. Havyar iğrençtir.” Burnu kırıştı ve hayran kaldım.

Hayranlık mı? İçimden inledim.

“Belki birinin kirasından daha pahalı olan ayakkabılarla dolaşmayı bir kez daha düşünürsün.”

“Sorumun engizisyona dönüşeceğini düşünmemiştim.”

Omuzlarımı silktim. “Sen sordun. Cevap verdim.”

“Sonsuz miktarda paranla yapacağın tek şey bu mu? Bağışlamak?”

Kendi kendime güldüm. “Hepsini değil. Birazını kendime ayırıp en sevdiğim kitapların ilk baskılarını satın alırdım.”

“Kitaplar.” Sanki Tanrı müdahale edebilecekmiş gibi tavana baktı. “Peki ya rozetlerin? Bunlardan daha fazla satın almak istemez miydin?”

Dondum. “Ne demek istiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Daha fazla rozet almaz mıydın?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü o öyle olmaz.”

“O zaman nasıl olur?”

İçimi çektim. “Uzun bir hikâye.”

Boş mutfağa baktı. “Ve? Şu anda tek sahip olduğumuz şey zaman.”

Kaslarım gerildi. “Ve bu, benim seninle paylaşmak istediğim bir şey değil.” diyerek cevabı yapıştırdım.

Lanet olsun. Gözlerim fal taşı gibi, ağzım hayretle açıldı ama kendimi durdurarak özür dilemedim.

Tüm alnı kırıştı. “Bunun hassas bir konu olduğunu bilmiyordum.”

Öyle mi anladım ya da hayal mi gördüm emin değildim ama gözlerimi çekip uzağa bakana kadar aramızdaki hava

iyice ağırlaştı. “Sadece... Çok fazla insanla konuştuğum bir konu değil.” Daha doğrusu ailem ve Claire’den başka kimseyle konuşmadığım bir konuydu.

“Anladım.”

Hayır. Gerçekten anlamamıştı ama ben hikâyeyi anlatmayacaktım. Onun gibi bir insanın benim gibi bir insanı anlaması mümkün değildi. O kendinden emindi bense bir enkazdım.”

Ama artık değil. Artık daha iyisin. Daha güçlü.

Keçeli bir kalemin kapağını çıkardım ve bal kabağına doğru yürüdüm.

“Silahı bırak.” Rowan elini uzatarak hareketimi durdurdu. Kolumdan yukarı bir elektrik akımı hissettim.

Şakası aramızdaki gerilimi yumuşattı.

Ondan sadece birkaç santim uzakta duran bıçağı işaret ederek, “Tezgâhtaki her şeyin içinden bu mu bir silah?” dedim.

“Eğer ne yaptığını bilmiyorsan öyle.”

“Affedersin. Geçen yıl apartmanda en iyi bal kabağı oyma yarışmasını kazandım.”

Tek kaşını kaldırdı.

“Peki, bu çok büyük bir şey değildi ama mansiyon ödülü aldım. Bana kurdele ve diğer her şeyi verdiler.”

Kafasını geriye atarak güldü. Bu en iyi kahkaha türüydü, hırıltılı bir sertlik. Sanki bu kadar ender bir kahkahayı atmaya yetecek kadar oksijen alamıyormuş gibiydi. Sesin beni etkisi altına almasına izin verdim ve tek düşünebildiğim bunu ona nasıl tekrar yaptırabileceğimdi.

Gözlerini açtı ve şaşkınlıkla sordu, “Ne?”

“Sen kimsin ve gerçek Rowan’a ne yaptın?”

Kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun?”

Telefonumu aldım. “Bir daha yapar mısınız?”

“Kahkaha mı atayım?”

“Evet. Bunu kaydetmeliyim.”

Gülümsemesini saklayarak savaşı kaybetti. “Ne için?”

“Çünkü şu anda tarih yazılıyor.”

“Komiksin.” Bal kabağını ters çevirdi.

“Muhteşem Komik.” diyerek sözünü tamamladım.

Gülümsemesi sanki hiç yokmuş gibi kayboldu. Söylediğim bir şeyden dolayı mı? Belki de kendini öven insanlara karşı hassastır.

Simetrik bir şekilde kestiği daireye baktım. “Ne yapıyor-sun?”

Bıçağı aldı ve bal kabağının altını kesti. “Aptalca sorular sorma.”

“Hah, ‘Aptalca soru diye bir şey yoktur’ a ne oldu?”

“Bunu kimin söylediğini tahmin etmek ister misin?” diye sordu duygusuz bir sesle.

Arkamdan ona hareket çektim.

“Sorumu yeniden soruyorum. Neden kapağı alttan oymayı tercih ediyorsun?”

Bıçağı bırakmadan önce son kalın parçayı da kesti. “Çünkü uzmanlar öyle söylüyor.”

“Uzmanlar?”

“Evet. İncelediğim makalelerin tümü, altta bir delik açmanın bal kabağının kendi içine çökmesini engellediğini söylüyor.”

“Vay. Bunu bilmiyordum.” Nasıl bir insan bal kabağının nasıl oyulduğunu araştırır?”

Bunu ancak Rowan Henüz-Ne-Anlama-Geldiğini-Bilmediğim-G. Kane yapardı. Adam yaptığı her şeyde çok titizdi.

“Kız kardeşin bana mansiyona layık bal kabağıyla bir resmini gönderdi. Hazırlıklı gelmezsem herkese kötülük yapmış olurum diye düşündüm.”

“İkimizin eş olacağını nerden bildin?”

Kaşlarını çattı. “Bana daha önce söyledi.”

“Ve sen yine de gelmeye karar verdin?” Dengede durabilmek için tezgâha tutundum.

Omuzlarını silkti. Böyle bir anda nasıl bu kadar sakin davranabiliyordu?

“Neden geldin?”

“Çünkü canım istedi.”

Başımı ona doğru eğdim. Bu tür bir açıklamadan sonra ne yapacağımdan emin değildim. Garip bir nedenden dolayı Rowan benimle takılmak istiyordu. Hatta zaman ayırmaya bile razıydı.

Ama neden? Ne değişti? Aramızdaki garip kimyasal etkileşim devam ediyor olabilirdi ama depoda yediğimiz akşam yemeği dışında aramızda çok farklı bir şey olmadı.

Yine de seninle zaman geçirmek için buraya geldi.

“Senin sıran.” Bal kabağını bana itti.

“İğrenç. Bu bölümü Ani yapar.” Bal kabağının beynine burnumu kıvırdım.

İç çekti ve bal kabağını geri aldı.

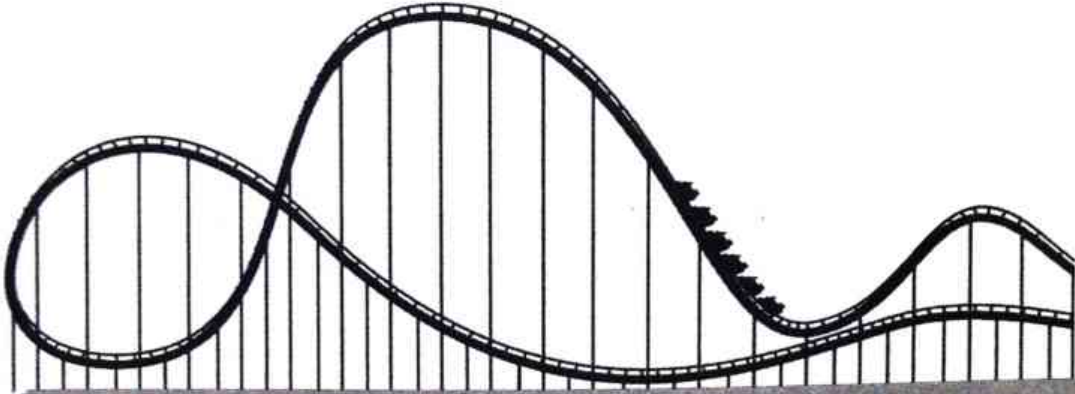
“Sen en iyisisin!” Ona çöp torbasını verirken sııttım.

Aşağıya bakarak gülümsemesini saklamaya çalıştı ama ben yakaladım. Başka bir sıcak hava dalgası içime girdi.

Rowan’la birlikte bal kabağı üzerinde çalıştık. Bitirdiğimizde, gerçekten onun arkadaşlığından hoşlandığımı sonucuna vardım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rowan



Mesaj atmaktan kendimi alamadım.

Ben: Ne yapıyorsun?

Gece için yatağıma yerleşirken kafamın arkasındaki yastıkları düzelttim.

Eve geç gelip, yemek yiyip duş aldıktan sonra Zahra'ya mesaj atmak benim için rutin olmuştu. Sadece birkaç aydır Dreamland'deydim ve tek bir şeye yol açacak konforlu bir rutinin içine çoktan düşmüştüm: Bağımlılık.

Telefonumun ekranında bir çocuğun ödevi belirdi.

Ben: Sonunda alfabeyi öğrendin mi? Güzel.

Zahra: Hayır. Çocuklara ders veriyorum.

Ben: Akşam 22.00'de mi? Onların yatma saati yok mu?

Zahra: Evet.

Zahra: Evet ama yeni programımla müşterilerimi her zamanki saatlerinde göremiyorum.

Müşteriler mi? Yaptığı her şeyin üstüne bir de ders verdi-

ğini bilmiyordum. Herkese yardım etmekle meşgulken, kendine nasıl vakit ayırıyordu?

Mideme taş gibi bir şey oturdu.

Suçluluk?

Hayır. Belki hazımsızlık.

Ben: Yaratıcı olarak sana yeterince para ödemiyorlar mı?

Zahra: Kuaförde birlikte çalıştığım bekâr bir anne için bunu yapıyorum. Sadece haftada bir, çok büyük bir şey değil.

Ben: Neden?

Zahra: Çünkü ikinci bir işte çalışıyor ve özel ders aldıracak parası yok, ben de yardım etmeyi teklif ettim.

Ben: Bedava mı?

Durum bana hiç mantıklı gelmedi. Kim bir başkasına yardım etmek için tam zamanlı bir işin üzerine gece geç saatlere kadar çalışır?

Zahra: Tabii. Onun paraya benden daha çok ihtiyacı var ve ben yardım etmeyi seviyorum.

Ben: Ama neden iki işte birden çalışması gerekiyor? Bize bedava öğle yemeği veriyorlar ve bize ucuz konut sağlıyorlar.

Bu tür yan hakların yaşam maliyetini düşürmeye yardımcı olmak için yapıldığını sanıyordum.

Zahra: Herkes Dreamland'in düşük maaşlarıyla hayatta kalamaz.

Göğüs kafesimde yine kalbime vuran ağrılı bir yanma hissettim.

Bu benim umursamaya başladığımı mı gösteriyor? Huzursuzluğumu yuttum.

Zahra: Ama idare ediyoruz.

Daha da panikleyip yanlış bir şey yapmadan önce cevap yazdım.

Ben: İnsanlar maaşlarından memnun olmasalar istifa etmezler miydi?

Zahra: Edebilirler. Onları suçlamazdım.

Ah. Gerçekten mi? Yıllık araştırmalarımız çalışan memnuniyetlerinin yüksek oranlarda olduğunu gösteriyordu.

Zahra: Ama birçok insan işini seviyor. Bazıları nesiller boyu burada çalışmış.

Ben: Senin gibi.

Zahra: Kesinlikle!

Mesajın üstüne kalp bıraktı. Bu ilk defa yaptığı bir hareket. Beni gülümsetti.

Bu kadar küçük bir şeyden mutlu olarak komik duruma düşüyorsun.

Ben: Burada çalışıp ukulele çalan, Elvis seven aileyi unutmak zor.

Zahra: Küçük şeylere dikkat etmen hoş.

Ben: Standartlarını bu kadar alçak tutma.

Zahra: Güven bana. Standartlarım çok uzun zaman önce yok oldu.

Göğsümdeki yanmanın şiddeti arttı. Bir şeyler yapmak istiyordum ama ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden ona daha iyi hissettirecek bir şeyde karar kıldım.

Ben: Seni kim incitti? HP adresini bulmamıza gerek var mı?

Zahra: Hahahaha. Çok komik. Yeteneklerini bilgisayarları ele geçirmek için mi kullanacaksın?

Ben: Senin için bunu yapmayı düşünürdüm.

Ve her kelimesinde ciddi dim.



Herhangi bir iş kararı verirken, kendimi duygularım-

dan tamamen arındırma yeteneğimle hep gurur duymuşumdur. Bu yeteneği geliştirmek için çok çabaladım ama yıllar içerisinde mükemmelleşti. Şirketimiz arka arkaya iki kötü filmden sonra milyonlar kaybettiğinde, Kane Şirketi çalışanlarının yüzde onunun işten çıkarılmasını öneren ilk kişi bendim. Çalışanları Noel arifesinde çalışmaya zorladığımdan, kârlılığımızı azaltmak için sağlık sigortası poliçelerini değiştirdiğimden talepkâr ve acımasız olarak biliniyordum. Çalışanlarımızdan gelen hiçbir ağlama, inleme veya bağırma beni aksine ikna edemezdi.

Bu eğitime rağmen, Zahra bir şekilde kanıma girdi. Onun, çalışanların ekonomik durumları hakkındaki sakin ve tutarlı konuşması beni etkiledi. Söyledikleri her Dreamland çalışanıyla karşılaştığımda aklıma gelmeye başladı.

Martha bardağı taşıran son damla oldu.

Kaşlarımı çattım. “Neden barda çalışman gerekiyor? Yeteri kadar ödemiyor muyuz?”

Tereddütle gülümserken acilen cerrahi müdahaleye ihtiyacı olan ayak bileği de sendeledi. “Tabii ki.”

“Bana yalan söyleme Martha. Birbirimize yakın olduğumuzu düşünüyordum.”

“Efendim, bizim ilişkimiz yerel kütüphanedeki çevirmeli internet hattından daha zayıf.”

Yüce İsa. Çevirmeli internet hâlâ var mı? Bu neredeyse düz iş ayakkabılarıyla değiştirdiği yıpranmış spor ayakkabıları kadar üzücüydü.

Tenis ayakkabısının önündeki delikten başparmağının dışarı çıkmasından iğreniyordum. “Neden ikinci bir işe girdin?”

İnce dudağını ısırıldı.

“Sorumu bana tekrar ettirme.”

“Çünkü kocamın bir kalp hastalığı var ve tedavi masraf-

ları bir aylık ev kredisinden fazla.”

“Neden sağlık sigortan bunu karşılamıyor?”

Meydan okuyan gözleri, iliklerimi dondurdu. Benim huzurumda her zaman saygılı ve sakindi ama gözlerindeki ateş daha zayıf bir adamın derisini yüzebilirdi.

“Şirketin sağlık sigortası poliçesi ile katkı payları ciddi şekilde bütçeyi aşıyor.”

“Ve maaş çekinin yeterli olmadığını söylüyorsun.”

Başıyla onayladı. “Bazı aylar diğerlerinden daha zor. Tatilin gelmesiyle ve bütün...” Sesi fısıltıya dönüştü.

Zahra'nın küçük buz çubuğunu buz gibi kalbime çekiçle çaktığını hayal ettim. Elimle, göğsümdeki yanan yeri ovuşturdum.

Martha'yla birlikte ofise döndüm. Martha rahatsızlığı sebebiyle ayaklarını sürüyerek beni takip etti. “Otur.” Masamın diğer tarafına geçtim ve sandalyeme oturdum.

Karşıma oturdu. Gözleri bir bana, bir de odadaki dededen kalma saat arasında gitti geldi. “Kaba olmak istemiyorum ama işime gecikemem. Her saatin benim için önemi var çünkü gençler kadar para kazanamıyorum.”

Eminim bu söylediği onu bir on yıl daha yaşlandırdı.

Yüksek sesle verdiğim nefes Martha'yı ürküttü. “Bana biraz zaman ver. Kocan ne kadar zamandır rahatsız?”

“Torunumuzu aniden kaybettikten sonra kırk beş yaşında teşhis konuldu.”

Yüce İsa. Bir torun?

Anlatmaya devam etti. “Stres onu etkiledi. Torunumuzun cenazesine katılamadı, hastanede tedavi görüyordu. Bunu asla atlatamadı.” Gözleri doldu ama gözyaşı akmadı.

Burun kemiğimi iki parmağım arasına alarak ovdum.

Martha'nın ona yeterince ödeme yapmadığım için gece geç saatlere kadar hasta ayak bileği üzerinde çalışması bana

doğru gelmedi. Bu şeyleri karşılayamaması benim hatamdı.

Şimdi sağlık sigortalarını değiştirmen iyi hissettirmede, değil mi?

Artan vücut ısımla birlikte tenim kızardı. O anda sadece geçici bir çözüm üretebilirdim. Dreamland finans bölümüne ikramiye ricasında bulunan bir e-posta yazdım.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıltıyla sordu.

Okuyabilsin diye monitörü ona çevirdim. “Bunu Noel ikramiyesi olarak kabul et.”

“Ama şu anda ekimdeyiz.” Okuma gözlüklerini takıp nefesini tuttu. Bayılırken göz bebekleri kayboldu.

Lanet olsun. İşte bu yüzden güzel şeyler yapmıyordum.



Zahra ve Martha ile yaptığım konuşmalar, parkın gizlenmiş meseleleri hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atmama neden oldu. Bir şeyler beni rahatsız etti, çalışanların günlük mücadelesini düşünmek uykularımı kaçırdı. Sağlık sigortası. Emeklilik fonları. Tasarruf hesapları. Hepsi sert dalgalar gibi bana çarpıyordu ve içimdeki suçlulukla birlikte suyun yüzeyinde kalmak için mücadele etmeye çalışıyordum.

Bu, büyükbabamın önemli ve araştırmaya değer bulaçağı bir şey gibi görünüyordu. Çalışanlarını aileden biriymiş gibi önemserdi ve ben bir bağ kurmasam da onay almak için kuruyormuş gibi yapabiliirdim.

O yüzden bu sabah iç sesimi dinledim ve Zahra ile konuştum. Dreamland'de hiçbir yaptırım gücü ve hissesi olmayan yalnız pislik Scott yerine, her şeyi çözebilen Rowan olarak endişelerimden bahsetmenin zamanı gelmişti. Eğer çalışan ilişkileri ile ilgili dürüst olacak biri varsa o da Zah-

ra'ydı.

Zahra'nın odası boştu ve ciğerlerimden yüksek sesli bir nefes çıktı. Birkaç adımda Jenny'nin ofisine gittim.

“Zahra nerede?”

Jenny kafasını bilgisayardan kaldırdı. “Bazı keşif çalışmaları yapıyor. Sahada olma zihniyeti, bilirsiniz.”

“Bilmediğim bir savaşa mı girdik?”

Nadir gülümsemesiyle, “Benden özel bir iş günü istedi ve bittiğinde neyle geleceğini merak ediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Parkı bir misafir gibi gezmek ve not almak istiyor.”

“Bir misafir.” diye tekrar ettim.

Yanakları kızardı ve tepkimi anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüme baktı. “Bence fikir dâhice ve tüm ekip için aynısını yapmayı planlıyorum. Tabii bazıları ücretsiz tatillerinden verme konusunda tereddüt ediyor.”

İlginç... Ben neden bunu düşünmedim? Belki de Dreamland'e başka bir bakış açısı yaratıcılığı arttırdı.

Boğazımı temizledim. “Bunu ücretli izin günü gibi düşün.”

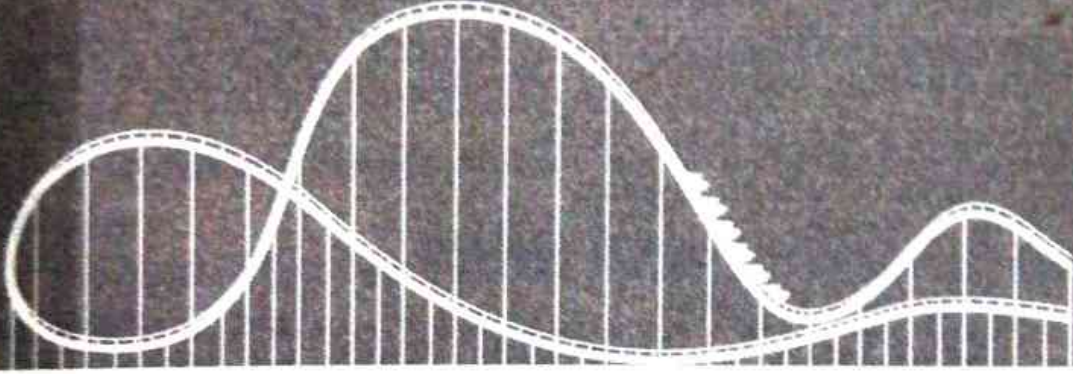
Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten mi? Yıllardır bu olmamıştı.”

Sen gerçekten kalpsiz bir pisliksin. Bu da başka bir hatan.

Jenny'nin ofisinden çıktım ve Zahra'ya bu sefer kendi telefonumdan mesaj attım. Kendi kendime bunun sadece bir iş olduğunu söyledim. Buluşmak istiyordum çünkü onunla ücretler, sağlık sigortası yan hakları ve çalışanların sorunları hakkında konuşmak istiyordum. Kafamın içindeki küçük ses, tek yaptığımın yalan söylemek olduğunu fısıldarken saçmalıklarımı gözümün içine sokuyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zahra



Sıra birkaç santim ilerleyince bir adım daha attım. Sırt çantamdaki telefonum titredi ve telefonumu çantadan çıkardım.

Bilinmeyen Numara: Neredesin?

Geçmiş mesajları kontrol edeyim diye yukarı çıktım ama mesaj yoktu. Sırt çantama koyma fırsatı bulamadan telefon tekrar titredi.

Bilinmeyen Numara: Ben Rowan.

Gerçekten mi? Ne istiyor?

Ani'nin bizi bir araya getirmek için yaptığı küçük numaradan beri, son birkaç haftadır ondan uzak duruyordum. Sonunda pişman olacağım bir şey yapmaktan korkuyordum. Bana ısmarlamasına hiç gerek olmayan akşam yemeği ve bal kabağı oyması arasında, ondan uzak durma savaşını kaybetmişim. Ayrıca Rowan'a ilgim artmaya başladıkça Scott'ı kandırıyor olduğum için kendimi suçlu hissediyordum.

Eninde sonunda birini seçmen gerekecek.

Bu düşünce midemi ekşitti. Cevabımı yazarken dişlerimi sıktım.

Ben: Ne istiyorsun?

Cevabını beklerken numarasını kaydettim.

Şeytan: Neredesin?

Sorumu es geçtiği için gözlerimi kaydurdım.

Ben: Parkta tur atıyorum.

Şeytan: Biraz daha net olmayı dene.

Biri arkamdan öksürdü ve önümdeki kuyrukta oluşmuş olan kocaman boşluğu bana gösterdi. Özür diledim ve hızlı adımlarla kuyruğu takip ettim.

Şeytan: Sabrım taşıyor.

Ben: Git biraz daha al o zaman.

Şeytan: Komiksin.

Kendi kendime kahkaha attım. Benim komik olduğumu kabul etmesi kalbimin göğüs kafesimin içinde düzensiz bir hızda atmasına sebep oluyordu.

Şeytan: Lütfen nerde olduğunu söyle.

Ben: Bak bak, lütfen kelimesini kullanıyorsun. Bir de insanlar yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenemez der.

Bravo Zahra. Ona aranızdaki yaş farkını hatırlat. Senden yedi yaş büyük olduğu gerçeğini göz önüne alırsak bu onu uzaklaştırır.

Şeytan: Bu yaşlı köpeğin sana öğretebileceği çok numara var.

Bir seks şakası mı yaptı? Cevabıyla tüm bedenim yandı ve kişiliğindeki bu değişikliklerle başa çıkamıyordum. Üzerimdeki şoku atmaya fırsat bulamadan Rowan yeniden cevap verdi.

Şeytan: Bu hiç uygun değildi.

Ben: Sanırım telefonunu biri ele geçirdi.

Şeytan: Seni temin ederim ki geçirmedi ama beynim

için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Senin yanındayken aptalca şeyler yapıyorum.

Başımı geriye atarak kahkaha attım. Onun bu itirafı başımı döndürdü. Bu kadar açık olunca ona istediği cevabı verdim.

Ben: Korkunç Şato hızlı treni kuyruğundayım.

Şeytan: Kuyruk mu?

Ben: İzin ver sana öğreteyim. Kuyruk, şirketinin neredeyse bir böbrek fiyatına sattığı hızlı geçişleri karşılayamayan sabırlı insanların beklediği yerdir.

Hızlı geçiş kuyruğuna bakan herkes benimle aynı fikirde olurdu.

Şeytan: Eğer biri sana iki yüz dolara bir böbrek satmak isterse, kaç.

Telefonumu sırt çantama koyarken kahkaha attım. Önümde duran çift benimle konuşmaya başladı. Balayılarını kutlamak için o kadar yolu Kansas'tan gelen tatlı bir çiftti. Onlara, parkın en sevdikleri ve en hoşlanmadıkları yerler de dâhil olmak üzere birkaç soru sordum. Fikirlerini paylaştılar ve söylediklerini küçük not defterime yazdım.

Bir misafir, "Hey. Sırayı geçemezsin!" diye bağırdı.

Dönünce, bağırarak misafirlere hiç aldırmadan sırayı yararak gelen Rowan'ı gördüm.

Buraya nasıl bu kadar hızlı geldi?

Nefes alacak yer bırakmayacak şekilde yanımda durdu.

"Hımm. Burada ne yapıyorsun?" Takım elbisesinin ve Gucci makosen ayakkabılarının biz sıradan giyinmiş insanlarla karşılaştırıldığında ne kadar gülünç görüldüğünü düşünerek ona baktım.

"Depoda değildin."

"Evet, izin aldım."

"Jenny söyledi."

“Beni neden arıyordun?” Sesimi nötr tutmaya çalıştım ama başarısız oldum.

Rowan bana gülümsedi.

Arkamızdaki adam omzuna dokundu. “Affedersin. Sırayı atlayarak öne geçemezsin. Zaten kırk dakikadır burada bekliyoruz.”

Somurtkan bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı ve “Ben buranın sahibiyim.” dedi.

“Evet. Tabii. Ben de Noel Baba.” Adam beyaz sakallarını gösterdi.

“Rowan Kane ismini Google’da aratın. Bekliyorum.” Rowan ayakkabısını yere vurdu.

Rowan’ın sesinde herkesin onun emrine uymasını sağlayan bir şey vardı. Adamın cep telefonunu çıkarıp ekrana dokunmasını izlemek garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Adamın yüzünün rengi çekilirken çatık kaşları da düzeldi. “Kusura bakmayın Bay Kane. Size bağışlamak istemedim. Gerçekten buradaki sıra atlayan insanlara kızıyoruz.”

“Hızlı geçişi karşılamayan herkes için durumun aynı olduğuna eminim.” dedi Rowan kuru bir sesle.

Ağzım açık kaldı. “İnsanlarla bu şekilde konuşmamalısın.” Rowan’a arkamı döndüm. Herkesin neden ondan kaçtığı anlaşılıyordu. Bir robotun duygusal olgunluğuna ve yoğun trafik saatinin çekiciliğine sahipti.

Kansas’tan gelen çift yeniden sohbete başladı ve ben de onlara odaklandım. Rowan makosen ayakkabısını sırtım ona dönükken yine yere vurdu. Sinir krizi geçirse bile umurumda değildi. Benim önemseydiğim bir şey için sessizce bekleyebilirdi.

Rowan o kadar yüksek sesle içini çekti ki kemiklerim titredi. Çifte nasıl baktıysa, onları susturdu. Beni umursamamaya, arkalarını dönüp birbirleriyle sohbet etmeye başladı-

lar. Omzumun üzerinden ona bakınca, gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. “Evet?”

“Herkesi geçip ilerleyebilecekken neden kuyrukta beklediğimizi bana artık anlatacak mısınız?”

“Parkı bir misafirin gözünden tecrübe ediyorum, böylece cezbetmek istediğin bu insanlar için yeni fikirler üretebilirim.”

“Ne kadar asilsin.” Burnunu buruşturdu. Bu sefer aşağılayıcı bir şey söylememek için elinden geleni yaptığına yemin edebilirdim.

“Bu fikirden bu kadar nefret ediyorsan, süslü ofisine geri dön. Kimse senden buraya gelmeni istemedi. Aslında, bekle. Neden buradasın?”

“Ben...” Duraksadı. “Bilmiyorum.” Kaşlarını çattı.

Kafasından her ne geçtiyse onu susturdu. Sırada beklerken ikimiz de sessizce durduk, ikimiz de düşüncelerimize dalmıştık.

Gerçekten neden burada ve bu fikirden nefret etmesine rağmen kuyrukta benimle beklemeyi tercih etmesi neden başımı döndürüyor?

On dakika sonra sıranın önüne geldik. Kane Şirketi'nin filmlerinden birinde de yer alan, İngiltere'de bir yerlerde bulunan perili “Korkunç Kale” turu, Dreamland'deki favori klasiklerden biriydi. Her birinin içinde üç kişinin sığabileceği kadar siyah bir koltuk bulunan arabalar yarım ay şeklindeydi.

Eski tarz üç parçalı takım elbise giymiş bir adam bize seslendi. “Grubunuz kaç kişi?”

Ben “bir” derken Rowan “iki” diye seslendi.

Görevli tek bacağını verdiği ağırlığı diğer bacağına verdi. “Hımm. Lütfen acele edin. Araba gidiyor.”

Hemen küçük siyah koltuğa oturdum. Rowan içeri girip

güvenlik kolunu aşağı çekerek bizi birlikte arabaya hapsedince şakaklarım zonkladı.

Boğuk bir sesle, "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye sordum.

"Keşke bilsem." Kelimeleri o kadar alçak sesle söyledi ki, acaba ben mi uydurdum diye merak ettim.

Her şey bir tarafa, Rowan'ın neden olduğunu bilmese bile benimle daha fazla zaman geçirmek istemesi beni gülümsetti.

Rowan rahat oturmak için bacaklarını açtı. Kaslı bacağı bana sürtündü ve nefesim kesildi. Hangisi daha korkutucu emin değildim: Korkunç karanlığın içinden geçen arabamız mı, Rowan'ın yakınlığından dolayı bedenimdeki sıcaklığın artması mı?

Kesinlikle Rowan. Koltuğun diğer ucuna yaklaşmak için hareket ettim.

"Eğer kenara bu kadar yaklaşırsan, arabadan düşersin ve yaralanırsın." Hayaletlerin seslerinin arasından konuşuyordu.

"Umursamadığını düşünmüştüm."

"Hımm. Belki de bu kadar şeyden sonra biraz ilgi duymuşumdur."

Gülümsememek için kendimi zor tutarken kalbim sıkıştı.

Araba bizi şeytani kıkırdamalar ve duvarlarda yankılanan hayaletlerin iniltileriyle bir koridora götürdü. Biz ilerlerken kapı kolları gıcırıyor, kapılar gıcırdayarak açılıyordu.

Kalenin çeşitli odalarından geçerken Rowan her yeri dikkatle inceliyordu. Gotik bir gelinin tabut üzerine ilahiler söylediği tavan arasına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu hatırladığımdan daha ürkütücü."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ah, korkuyor musun? Elini tutmamı ister misin?"

Gözlerini devirdi. Hareketini o kadar tuhaf buldum ki

dayanamayıp kendi kendime güldüm. O da gülmek için kendini zor tutarken, ağzının kenarı seğirdi ve ben zihnimde dans ederek bunu kutladım.

“En son ne zaman buna bindin?” diye sordum.

Önümüzdeki güvenlik demirini daha da sıkı tuttu. “On yaşındayken.”

“On?! Bu sonsuz zaman kadar önce.”

“Beni yaşlı hissettirmenin yolunu biliyorsun.”

Tüm vücudum gülmekten titredi. “Affedersin.”

“Cal’in her seferinde nasıl ağladığını hâlâ hatırlıyorum. Tepkisi annemi her zaman güldürürdü, bu yüzden onu bizimle tekrar tekrar binmesi için zorlardık.”

Derin bir nefes aldım. Daha önce annesi hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. “Annen için bunu yapman çok hoş.”

Öksürdü. “Cal’in böyle düşündüğünden şüpheliyim.”

“En sevdiği yolculuk hangisiydi?”

“Hepsi.” Gülümsedi ama gözlerine yansımada. Uzanıp sıkı yumruğunu tuttum. Neyi başarmayı düşündüğümünden emin değildim. Onu yatıştırmak mı? Rahatlatmak mı? Ne saçma bir fikirdi. Buna ihtiyacı yoktu. Elimi kaldırdım ama Rowan elimi tuttu ve demirle eli arasında sıkıştırdı. Başparmağının eklemlerime değmesi, kolumdan yukarı doğru kıvılcımların yayılmasına sebep oldu.

Nefesim kesildi. Rowan geri çekildi ve elimi bıraktı.

Arabamız o ürkütücü mezarlığı ağır ağır inmeye başladı. Konuşan heykeller ve hortlaklar havada uçuşuyordu. Bir anda mezar taşından bir hayalet fırladı ve Rowan yerinden sıçradı. Göğsünü önümüzdeki güvenlik demirine çarptı. Koltuk ağırlığıyla gıcırdaydı ama sağlamdı.

Kahkahama hâkim olamadım. Gözlerimden yaşlar aktı, hızlıca gözlerimi kırparak yaşlarımı tutamadım. “Aman Tan-

rım! O reaksiyonunu görmek kesinlikle seninle trene binmeye değer.”

Bana doğru döndü. Üzerimizde uçan projeksiyon hayaletlerin ışığıyla gözleri aydınlandı. “Çok kötüsün.”

Koca bir örümcek arabamızın önüne düştü ve Rowan irkilerek geri çekildi. “Siktir!”

Boğazımdan bir başka kahkaha daha yükseldi. Daha önce hiç küfrettiğini duymamıştım, muhtemelen ruh hâli belli olur diye etmemiştir.

Dudakları tek çizgi hâlini aldı ama gözleri parlıyordu.

“Yüzünü görmeliydin. Paha biçilmez.”

Başını salladı.

“Çok gülmekten biraz altıma kaçırmış olabilirim.”

“Her zamanki gibi büyüleyici, Zahra.”

Söyleme şekli bir aptal gibi gülümsememe neden oldu.

“Hiçbir yetişkinin çocuk treninde böyle reaksiyonlar gösterdiğini görmemiştim.”

Göz kenarlarımdaki yaşları sildim.

“Herkesin düşündüğü kadar tatlı değilsin. Sadece kötü bir kadın bu şekilde korktuğu için bir erkekle dalga geçer.”

“Sence kameraya çekmişler midir? O çok pahalı fotoğrafı hemen satın alacağım.” Gülmekten yüzüm ikiye ayrılacak gibi hissediyordum.

Önüne dönmeden önce birkaç saniye dikkatle bana baktı.

Tur çabuk bitti. Arabamız çıkışa doğru ilerledi, güvenlik demiri kalkarak bizi serbest bıraktı. Rowan indi ve inmem için bana elini uzattı.

Hayal görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Gözlerini bir kez daha devirdi, kolumdan tuttu ve araba tekrar kuyruğa girmeden önce beni dışarı çıkardı. Yolculuk bizi “Korkunç Kale” filminden eşya-

lar satan bir mağazaya çıkarırken elimi bırakmasını bekliyordum ama sımsıkı tutmaya devam etti.

Rowan ön kapıya doğru ilerlerken, “Bekle!” dedim.

Elimi bıraktı ve fotoğrafların olduğu masaya gittim. Görevli aradığım resmi bulmama yardım etti.

Bulup bana gösterince ben kendimi kaybettim. O kadar çok güldüm ki sesim kısıldı.

“Sil onu.” Rowan arkamdan konuştu. Göğsünün sıcaklığı sırtımı ısıttı.

Çalışanı durdurmak için elimi kaldırdım. “Hayır! Lütfen benim onu almama izin ver.”

Fotoğrafa özlemlerle baktım. Rowan yuvalarından fırlamakla tehdit eden gözleriyle iki kat solgun görünürken ben bir zarafet sembolü gibiydim. Ve hepsinden tuhafı sanki beni koruyormuş gibi kolunun karnımın üzerinde olmasıydı. Bu fikir çok hoşuma gitti ve bu hatırayı hiç unutmamak için bu fotoğrafı istiyordum.

Aceleyle cüzdanımı çantamdan çıkarmak istedim. Ama ben parayı çıkaramadan, Rowan omzumun üzerinden parayı görevliye uzattı. Dreamland çalışanı fotoğrafı bastı ve benim için paketledi.

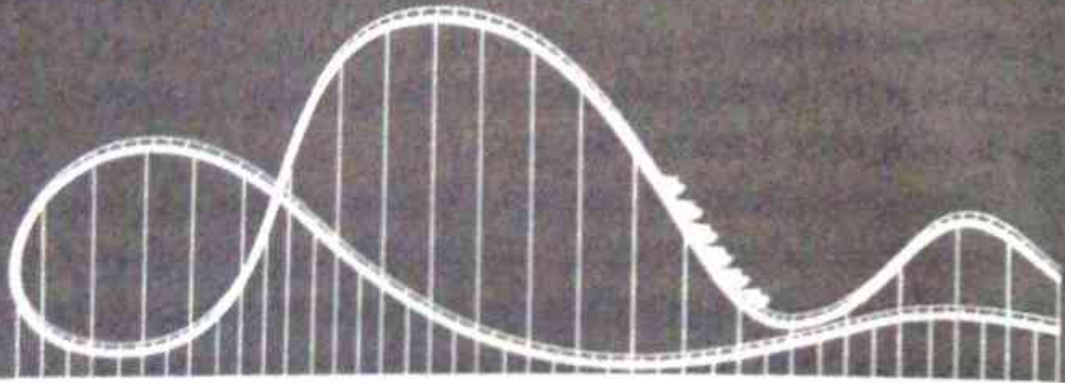
Döndüm ve Rowan’ın ifadesiz yüzüne baktım. “Neden ödedin?”

“Çünkü öyle istedim.”

Cevabıyla beni başından savdı ama ben neden yaptığını biliyordum. Bence Rowan, benden ne kadar hoşlandığını kendine bile itiraf edemiyordu.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Zahra



Yeni hediyemle birlikte mağazadan çıktık. Gökyüzüne bakarak gülümsedim ve havadaki taze kurabiye kokusunu içime çektim.

Rowan cebinden bir kutu ilaç çıkardı. Bir tane ağzına attı ve göğsünü ovuşturdu.

Güneş gözlüklerimi yeniden takarak, "Miden kalbine mi vurdu?" diye sordum.

"Evet."

"İlginç. Seni dertten kurtarması için kalbini aldırıp al-dırmadığını merak etmişimdir hep."

"Denedim. Doktorlar çok az yaşama şansı olunca cesaret edemedi."

"Ah, korkaklar."

Rowan kahkaha attı. O kadar alçak sesle attı ki, etrafta çığlık ve kahkaha atan çocukların sesinden dolayı duymak zordu. Sesi bedenime görmezden gelemeyeceğim bir sıcaklık yaydı.

Daha önceki gibi onu öperek bir aptallık yapmadan Rowan'dan uzaklaşmam gerekiyordu. "Seni görmek güzeldi. Gitsem iyi olacak, biliyorsun gidilecek yerler, görülecek hızlı trenler, turlar ve daha başka bir sürü şey var." Listemdeki diğer trene döndüm.

Gölgesi beni takip etti. Dirseğimi tuttu ve onun gibi birinden hiç beklemeyeceğim bir yumuşaklıkla beni çevirdi. Neden bu adam bana her dokunduğunda tüm dünya bakmak için duruyormuş gibi geliyordu?

Bir salyangoz hızıyla dirseğimi serbest bıraktı, elini bırakırken parmakları tenimde gezindi. "Gerçekten bunu neden yapıyorsun?"

Spor ayakkabılarına baktım. "İçimdeki yaratıcılığı ortaya çıkarmaya çalışıyorum."

"Ve bu da senin çözümün mü?" Gülerek parka baktı.

"Buradan bu kadar nefret ediyorsan neden direktörü olmayı kabul ettin?"

"Nefret etmiyorum." derken burnu seğirdi.

"O zaman yüzündeki ifadeyi açıkla."

"Sana cevap vermiyorum."

"Çocuk gibi davranırsan, çocuk gibi muamele görürsün. Güle güle!" Ondan uzaklaşırken, omzumun üzerinden el salladım.

Bir nefeste aramızdaki farkı kapatarak, beni takip etti. "Ben de geliyorum."

Homurdanarak, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni ilginç buluyorum."

Rowan bana ilginç diyerek kalbimin çarpmasına neden olan tek insandı. Onun isteğine teslim oldum çünkü konu o olunca umutsuz bir vakaydım.

Gezimize bir Hawaii tanrısından esinlenen Kanaloa turu ile devam ettik. Ana girişe doğru ilerledim ama o beni

hızlı geçişe doğru yönlendirdi.

“Bunun için hızlı geçiş biletimiz yok.” Durmaya çalıştım ama beni elimden tutarak öne doğru çekti. Avcunun değdiği yerden alevler yayıldı.

Yüzünü göstererek, “Şu anda tam ona bakıyorsun.” dedi.

Burnumu çektim. Tanrım, bu çok basitti. Ağzından çıktığına bile inanamıyorum.”

Sessiz kaldı ama sırtımdaki elinin, içinden attığı kahkaha sebebiyle titrediğinden emindim.

“Biliyorsun, bu benim Dreamland’i normal bir insan gibi deneyimlememin amacını alt üst ediyor. Beklerken insanlarla konuşmayı ve fikirlerini dinlemeyi seviyorum.”

Uzun, boş koridorlardan geçerken konuştuklarımı duymazdan geldi.

“Neden benimle vakit geçirmek istiyorsun?” diye sordum.

İlaç şişesini açıp ağzına bir tane daha ilaç atarken cebi tekrar tıktırdı.

“Kalp problemin varsa bu hız trenine binmemen gerekiyor.” diye alay ettim.

Bana Kuzey Kutbu’nu yeniden dondurabilecek bir bakış fırlattı. “Kalp sorunum yok. Hazımsızlık.”

“Ya da her zaman bir ahmak olmanın kronik bir yan etkisi.” diyerek göz kırptım.

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Tur için bekleme alanında insanların arasına girdik. Rowan’ın isteği üzerine, bir görevli bizi öndeki arabalara binebilmemiz için sıranın önüne götürdü.

Başımı salladım ve arkada bir yeri göstererek, “Biz orada oturmak istiyoruz.” dedim.

Rowan tek kaşını kaldırdı ama beni takip etti. En arkada arabada yerimizi aldık.

Emniyet demiri indirilip bizi hapsederken, kollarımız birbirine sürtündü.

Araba dişli üzerinde yükselirken doğruca önüme baktım. Bir Hawaii volkanı bizi sarmıştı ve sıcak buhar havada süzülerek kasıtlı olarak görmeyi zorlaştırıyordu. Son bir itişle de araba kenardan düşerek sahte lavalara düştü.

Çığlık attım, araba vagonu kıvrılıp dönerken midem dümdüz boğazıma saplandı. Rowan gülerken sert görünüşünden eser kalmadı, gözleri arabadan çok bana odaklanmıştı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Göğsümdeki hisse bakılırsa belki benim de Rowan'ın içtiği ilaçtan almam iyi olabilirdi.

Bu sonraki düşüş benim dikkatimi dağıttı ve bir tırbuşon hareketi ile baş aşağı savrulduğumuzda bağırdım. Bu, Dreamland'deki en iyi turlardan biriydi.

Kalbim, araba iniş istasyonuna gelip de durana kadar hızlı hızlı atmaya devam etti.

Bu tur hakkında ne düşündüğünü anlamak için Rowan'a döndüm.

“Nasıl buldun?”

“Sanırım kulak zarlarımı patlattın.” Alt dudağını yalarken gittikçe koyulaşan gözlerini benden çekmedi. Uzandı v. dağılmış dalgalı saçlarımı okşadı.

Daha yeni durulmuş olan kalbim, bir dakika öncesinden daha hızlı atarak yeniden hızlandı. “Buna tekrar tekrar binebilirim ve asla sıkılmam.”

Kaşını kaldırdı. “Tekrar tekrar mı?”

“Evet! Yaşadığını hissettiriyor.”

Arabamız istasyonda durdu.

Rowan birkaç hoş el hareketi yaptı ve emniyet kemerlerimiz yerinde kilitli kaldı.

“Neler oluyor?” Tüm yolcular arabalarından indi ama

biz kaldık. Rowan bir el hareketi daha yaptı ve araba yeniden hareket etti, bizden başka kimse kalmamıştı.

“Bunu neden yapıyoruz?” Dişlilerden daha yüksek sesle konuşuyordum.

İfadesiz bir şekilde bana baktı. “Bir daha yapmak istediğini söyledin.”

“Evet, ama tam olarak bunu beklemiyordum.”

“İşte buradayız.”

Araba ilerleyerek volkana doğru yeniden yükseldi.

“Gerçekten neden benimle bu kadar çok zaman geçiriyorsun? Başka yapacak bir işin ya da işkence edeceğin insanlar yok mu?”

Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. “Belki senin çılgınlıklarını duymaktan hoşlanıyorum.”

“Çatlak.”

Rowan göz kırptığında kalbimin durmamasına şaşırdım. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve tenim karıncalanıyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Rowan



Zahra'yı bulduğumda ne yapmayı planladığımdan emin değildim ama böyle garip bir günde ona eşlik etmek aklımda yoktu. Yine de buradaydım, umutsuzca yö-
rüngesinin bir parçası olmaya çalışan çaresiz bir seyirci gibi.

Bugün, dünyanın geri kalanının nasıl yaşadığını deneyimlemem gerektiğini söylediği için, Zahra ile birkaç uzun kuyrukta beklemeye gönüllü oldum. Dreamland'in yarısını onunla yiyerek tüm diyetimi bozdum. Hatta Zahra istediği için Dreamland'in en sıkıcı yeri olarak da bilinen Başkanlar Evi'nden geçmeyi bile kabul ettim. Bugün yaptığım her şey Zahra'nın tatlı gülümsemeleri ve yumuşak kahkahaları için-
di. Bermuda Şeytan Üçgeni'nin çekim gücüne sahipti ve ben de inmek için can atan kayıp bir uçaktım.

Güneşin batmasıyla birlikte günümüz yavaş yavaş sona erdi. Ofisime geri dönme fikri içimi korkuyla doldurdu.

"Acele et!" diye bağırdı Zahra bana. Tatil sezonu için parkın bir köşesine kurulan Alman esintili Noel köyüne doğru

ilerledi. Dreamland, Cadılar Bayramı biter bitmez Noel meraklılarından yararlanmak isterdi. Daha Kasım'ın 1'i olabilirdi ama park, tatil ruhundan yararlanma fırsatını kaçırmazdı.

Plazayı saran koca Noel ağaçlarıyla misafirler sanki başka bir ülkeye ışınlanıyordu.

"Hadi!" dedi telefonundan saate baktı. "Eğer hızlanmazsak kaçıracağız." Bizi kasaba meydanına götürdü. İstasyonlardan birinden iki fincan sıcak çikolata aldım ve birini Zahra'ya verdim.

Üstte yüzen marşmelovlara bakarak güldü. "Sıcak çikolata sevdiğimi nereden bildin?"

"Çünkü herkes sıcak çikolata sever."

"İçmemeliyim. Neredeyse Dreamland'deki her şeyi yedik."

"Kilondan şikâyet edersen, bu kaşıkla gözlerimi oyarım." Gözlerim elbisenin bedenine nasıl güzel oturduğuna bakarak bedeninde gezindi. Dilimin ucuyla ve dudaklarımın dokunuşuyla ezberlemek istediğim kıvrımları vardı. Yatağımdaki Zahra'nın ipek bir çarşaftan başka bir şeyle örtülmemiş zihnimdeki görüntüsüyle kan yine gitmemesi gereken yerlere gidiyordu.

Beni bakarken yakalayınca yanakları kızardı. "Eski erkek arkadaşım bana şişman derdi."

Ağzım açık kaldı. İlk defa Zahra eski erkek arkadaşı hakkında konuşmuştu ve ben onun hakkında hiçbir şey duymamış olmayı dilerdim. "Bu neden eski olduğunu açıklıyor."

"Hayır, ne yazık ki değil. Bunu bir işaret olarak kabul etmem gerekmesine rağmen."

"Görme yeteneğini kaybettiğine dair mi?"

Hüzünlü bir kahkaha attı ve ben onun kahkahasını bir daha bu şekilde duymak istemediğimi fark ettim. Ona kendini daha iyi hissettirmek için garip bir his yerleşti göğsüme.

“Gerçekten, hangi aptal, bir kadının kıvrımlarından şikâyet eder? Benden duymuş olma, çok ateşli bir vücudun var.”

Yanakları iki kırmızı elmaya döndü. “Lütfen bunları söylememişim gibi kabul et.”

“Neden?”

Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi fısıldayarak, “Çünkü biz bunları konuşmamalıyız. Sen benim patronumsun.” dedi.

Azı dişlerimi sıktım. “Teknik olarak senin patronun değilim.”

“Keşke kontratım farklı olsaydı.”

“Sen Jenny’ye raporluyorsun, o da bana rapor veriyor.”

“Sen patronumun patronusun ve ben seninle eski erkek arkadaşım ile ilgili konuşmamalıyım. O yüzden bir centilmen ol ve çeneni kapa. Tamam mı, teşekkürler!”

Eğilip kulağına doğru konuşurken kıkırdadım. “Senin yanında olmak isteyeceğim en son şey nazik olmak.”

Zahra’nın tüyleri diken diken oldu. “Ne yapıyorsun?”

“Eğleniyorum.”

“Kıyametin başlangıcını falan mı kaçırdım?”

Hafifçe tebessüm ettim. Yüzüme bakarken gözlerini kocaman açtı.

Boğazını temizledi, elimdeki yarım sıcak çikolatayı ald ve bardakları çöpe atmaya gitti. Geri döndüğünde yanakları artık kırmızı değildi. Kaçırmıştım.

“Kafan karıştığında çok tatlı oluyorsun. Eğer öyleyse...” Cevabım ondan geriye doğru sayan bir kalabalığın tezahüratıyla kesildi. “Ne için sayıyorlar?”

Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. “Görürsün!”

Kalabalık bağırınca bir anda kaos patlak verdi. Köpükten yapılma kar taneleri üstümüze yağarken çocuklar etrafımızda çığlık atıyordu. Meydanın karşısındaki teneke kutu-

ların püskürttüğü sahte karlar herkesin saçını ve kıyafetini kapladı. Hoparlörlerden gelen Noel müziği, tüm bölgeyi tatil tezahüratlarıyla doldurdu.

Omzumdan temizlemeye çalıştığım köpükler, gözlerime kaçınca Zahra bana kahkahalarla güldü.

“Bu da nedir? Çocukken bunun burada olduğunu hatırlamıyorum.” Ailem her yıl bizi bu kasabaya getirirdi ama yine de karın programın bir parçası olduğunu hatırlamıyordum.

“Geçen yıl eklediler.”

“Umarım bu leke yapmaz.” Bir kar tanesi burnuma düştü.

Ayaklarının ucuna kalkıp, burnumdaki kar tanesini silerken gülümsemesi büyüdü.

“Çıkıntılık yapma.”

“Bu insanlar daha önce kar görmemiş gibi davranıyor.”

“Çünkü bazılarımız görmedik!” Gökyüzüne bakarak kahkaha attı.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Belki bir gün.” Daha çok köpük toplamak için ellerini açtı.

Bir çocuk koşarken Zahra'ya çarptı ve Zahra dengesini kaybetti. Yere düşmeden önce uzanıp kollarını tuttum. Başka hızlı, küçük bir iblis ona doğru koştu ama ona çarpmadan önce Zahra'yı kendime çektim.

Elleri göğsüme çarptı ve gözleri beni rehin aldı. Kollarımda olması harika bir duyguydu ve onu kendim de dâhil olmak üzere dünyadaki tüm karanlıklardan koruyabileceğim bir şekilde yanımda tutmaya niyetliydim.

Bana neler olduğundan emin değildim, tek bildiğim, Zahra'nın büyüüne kapıldığımdı.

Saçının bir parçası yüzünde sürünerek rüzgârda uçtu.

Düşünmeden saçını alıp kulağının arkasına aldım. Temasla benim karıncalandı ve o anı sürdürmek için yanağını okşadım. Batan güneşe rağmen kahverengi gözleri parlıyordu.

Başımı ona doğru eğdiğimde etrafımızdaki her şey yaşladı. O da bana doğru geldi ve dudaklarımız buluştu. İlk öpüşmemizden beri bunu arzuluyordum. Bedenlerimiz bir yapbozun eksik iki parçasıymış gibi bir araya geldi.

Dudaklarımız buluştuğu anda enerji kıvılcımları ortaya çıktı ve ben çaresiz bir bağımlı gibi onunla beslendim. Zahra derin bir nefes aldı. Dilimi alt dudağında gezdirdim. Parmaklarıyla takım elbisemin kumaşını tutarken bedeni titriyordu.

Zahra öpücüğünü derinleştirirken başım bulutlandı ve etrafımızdaki gürültü azaldı. Kollarını boynuma dolarken dili benimkiyle uyum içindeydi. Tadı naneli çikolata gibiydi ve ben çaresizce daha fazlasını istiyordum. Omurgam karıncalanırken ve dudaklarım daha fazlasını isterken sanki tüm duyularım ışık hızında ilerliyordu. Bundan daha fazla. Ondan daha fazla. Bizden daha fazla.

Zahra'yı öpmek, arafta geçen bir sonsuzluktan sonra cennete ulaşmak gibiydi. Sanki hayatımın çoğunu umutsuzca arafta dolaşarak, onun bana ışığa giden yolu göstermesini bekleyerek geçirdim. O benim gibi bir günahkârın, bağıllık içinde dua etmeyi istemesini sağlayacak kötülüğe sahip kutsal bir varlıktı.

Bana yaslanırken inledim. Gittikçe büyüyen ereksiyonum, pantolonum tarafından kısıtlanıyordu ve Zahra'nın nefesi kesildi.

Başka bir çocuk bağırarak aramızdan geçti ve bizi ayırdı. Zahra sendeledi ama bu sefer kendisi dengesini sağladı.

Şişmiş aralık dudaklarıyla bana bakarken ona dokunamayacağım uzaklıkta geri adım attı. "Yani..."

“Benimle çık.” Ona doğru bir adım attım.

“Ne!” Sanki yaptığı hareket onu yeniden öpmemi engelleyecekmiş gibi eliyle ağzını kapattı.

Aramızda olanlardan etkilenen bir tek ben miydim? *Bu mümkün değil.* “Söylediklerimi tekrar edeyim mi?”

“Hayır! İki soruna da.”

“Neden?” Köpük kar tanelerinin sabunlu kokusuyla karışık taze turunçgil kokusunu içime çekerek ona bir adım daha yaklaştım.

“Patronum olman dışında daha büyük bir sebebe ihtiyacın var mı?”

“Bu, daha önce yapmak istediklerin konusunda seni hiç durduramadı.”

Yere baktı. “Önemli değil. Sen isteyeceğim son insan olmalısın.”

Bu kelimeler beni geçmişe götürdü, değer vermeyi bırakmadan önce reddedilen çocuğa.

Alnımdaki damar zonkladı. “Evet, beni deliliğin eşiğine getiren dayanılmaz bir kadından etkilenmemem gerekiyor ama işte buradayız. Bir kadında sevmeyeceğim her şeyi temsil ediyorsun.”

Gözlerini kırptı. “Benim hakkımda gerçekten böyle mi hissediyorsun?”

Lanet olsun. Bunlar tamamen kontrolsüzce ağızımdan çıktı. Bay Darcy'nin işleri berbat ettiğini on yedi kere izlememe rağmen aynı tuzağa düştüm.

Gözleri öfkeyle parladı. Kendimi bana daha da kötü hissettirdi.

“Kahretsin. Öyle demek istemedim.” Dirseğini tuttum ama o geri çekti.

“Ne biliyor musun? Bunu unut. Bütün yaptığım, tüm o öfkenin altında düzgün bir adam olduğumu umarak davranışların için makul açıklamalar yapmaktı. Ama gerçekte

sen, herkesi senin kadar sefil duruma düşüren bir pislikten başka bir şey değilsin.” Alt dudağı titredi.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Bu, babamın yaptığı bir şeydi. Pratik ve açık sözlüyümdür. Bununla babam gibi lanet bir sefil olmak arasında fark vardı.

Ama bana bakışı bir anlığına, acaba öyle miyim diye düşündü.

Göğsüm sıkıştı. “Zahra. Üzgünüm. Beni dinle...”

“Özrünü istemiyorum. Pişmanlık duymayı bilmeyen birinin söylediklerinin hiçbir anlamı yok.”

Pislik Bay Darcy gibi kendimi aptal hissediyordum.

Şimdi de kendini onun sevdiği hayali bir karakterle mi karşılaştırıyorsun?

Bittin. Tamamen bittin.

Midem bulandı. Cevap vermeye niyetlendim ama sonra içimdekileri tuttum. Ben artık o adam olmak istemiyordum. Bir şans bile elde edemedim kızı kaybeden adam. Boş evime her girdiğimde beni sarsan yalnızlıktan nefret ettiğim için sahte ismin arkasına saklanarak onun mesajlarını bekleyen o adam.

Hayır. Şu anda itibaren, Zahra ile daha iyi ilişkiler kurmayı seçiyordum. Bu hatayı yapmış olsam bile denemeye devam edebilirdim.

“Bu öpüşmeyi unut. Tanrı biliyor, ben unutacağım.” Döndü ve bana ikinci kez bile bakmadan uzaklaştı.

Gidişi nefes almamı zorlaştıracak şekilde göğsümü sıkıştırdı. Ceketimin iç cebinden ilacı çıkarmak için elimi attım ama kutu boştu. Şu anda Zahra'nın gidişinin bana nasıl hissettirdiğini yansıtan mükemmel bir simgeydi.

Sadece boşluk.



Zahra'ya bu şekilde çıkma teklif ederek aceleci davranmıştım. Anın büyüüne kapıldım ve ilk düşündüğüm şey bu oldu. Aptalcaydı, özellikle de birbirimize farklı açılardan bakarken.

Scott'mışım gibi davranmaya devam edebilirim zannemiştim ama Zahra'yı öptükten sonra bunu yapamazdım. Yanlış geliyordu. Zahra'ya olan ilgim başka bir şekil aldığı için artık o kişilik bana uymuyordu. İnsanlarla hiçbir iletişimi olamayan bir beceriksiz olmak istemiyordum. Artık "mış" gibi yapmak istemiyordum. Nokta.

Rowan olarak yeni bir sohbet başlatmaya karar verdim. Artık hep Rowan olarak konuşacaktım.

Ben: Yarın akşam saat sekizde ofiste seninle görüşmem gerekiyor.

Sonunda bir saat sonra cevap verdiğinde tuttuğum nefesimi bıraktım.

Zahra: Tamam.

Basit cevabı beni sinirlendirdi. Herhangi bir şeyi böyle sade bir şekilde yapacak bir insan değildi ve ondan tek kelimelik mesaj almaktan hoşlanmadım. Bunu Scott'a asla yapmazdı. Ama benimle devamını getirmedi.

Kendini kıskanıyor gibisin.

Telefonumu çekmeceye koymadan ve Scott'ın Zahra'dan aldığı mesajları unutmaya çalışırken iki kere toplantıyı iptal etmeyi düşündüm. Yapılması gerekiyordu. Neden başka biri gibi rol yaptığımı anlayacaktı. Kendimden ve kardeşlerimden başka birine güvenmek bu kadar zorken, ona kim olduğumu itiraf edemezdim.

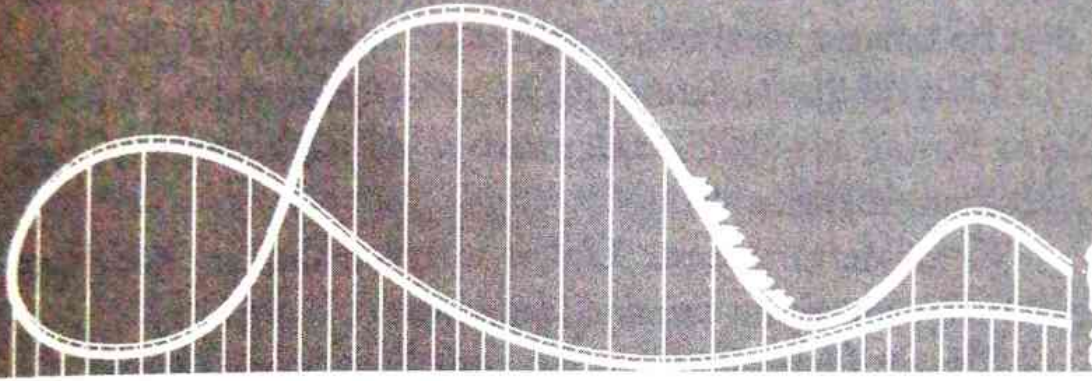
Ya seni affetmezse.

Affedecek. Yaptığımda yanlış hiçbir şey yoktu. Benim yetiştirildiğim gibi yetiştirilseydi, gözünü kırpmadan onun da aynı şeyi yapacağından şüphem yoktu.

Doğru.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Zahra



Omuzlarımı dikleştirdim ve Rowan'ın kapısını çaldım. Dünkü mesajından sonra kalbim boğazıma sıkışmış gibi hissetsem de küçük tartışmamızdan sonra bana söyleyeceği her şeye hazırlıklıydım.

“İçeri gel.”

Kapıyı açtım. Rowan masasında oturuyordu. İlikli gömleği kırıktı, kolları yukarı doğru kıvrılmıştı ve güçlü kollarını açığa çıkarmıştı. Açığa çıkmış damarları ağzımı sulandırıyor ve dudaklarımla o damarları takip etmek istedim.

Yüzüne bakınca hareket etmeyi bıraktım.

Rowan gözlük takıyordu. Muhabir olarak ikinci işte çalışan süper kahramanların taktığı kalın siyah çerçeveli gözlüklerden. Bu görünüşe hazırlıksız yakalandım. *Bu... Tanrım... Vay!* Her keskin açığı ortaya çıkararak yüzünü daha sert gösteriyorlardı. Uzanıp çenesine düşen karanlık gölgeye dokunmak istedim. Mesai sonrası sert görünümüne biraz daha katkıda bulunmuştu. Temiz bir Rowan baştan çıkarıcı olsa da

bu darmadağınık versiyon kanımın, düzensiz atan kalbimin ritmine göre pompalanmasına sebep oluyordu.

Masanın karşısındaki boş sandalyeyi işaret ederek, "Otur." dedi.

Emrini yerine getirerek sandalyeye oturdum. Ağzımın suyu akmaya meyilliyken zarif kalmak zordu.

Rowan bir dosya çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Dosyanın iki yanında sıktığı yumruklarına odaklandı ve kalbim bu rahatsız edici sessizlikten neredeyse patlayacaktı.

Dosyayı işaret ederek, "Bu nedir?" diye sordum. "Lütfen bana bunun bir gizlilik anlaşması ya da başka kötü bir şey olduğunu söyleme.

Gözlüklerini çıkardı. Onları masanın üzerine koyarken yokluklarının yasını tutmaya başladım.

"Hayır. Öyle bir şey değil."

"Tamam o zaman."

Gözlerime bile bakmıyordu. "Seni buraya sahte beyanlarla getirdim."

"Affedersin. Ne?"

"Bir şey yapmadan önce beni dinle." Savunmaya geçmeye hazır gözlerle bana baktı.

"Hımm... Tamam."

Dosyayı bükerek sıkı sıkı tuttu. "Birkaç ay önce hedeflediğimden daha uzun süreli etkisi olan bir karar aldım. O zamanlar en iyi niyetlerle yapılmamış olsa da kısa süre içinde hoşuma gitmeye başladı."

"Anlayamıyorum."

Burnunu sıkıntıyla sıktı. "Bunu seni üzmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Damarlarımda soğuk bir his gezindi. Rowan beni üzmekten korkuyorsa, bu iyi olamaz.

"Dene." Dişlerim gıcırdadı. Kulaklarıma hücum eden

kan, konsantre olmamı neredeyse imkânsız hâle getirdi.

Dosyayı bana doğru itti. "Aç."

Titreyen ellerle dosyayı açtım. İlk sayfa benim Hindu düğününde kullanılan kutsal çadırın bir çizimi. Scott'tan benim için çizmesini istediğim eskiz sayfalarını çevirirken transa geçtim. Sunumlara hiç koymadığım çizimler bile var çünkü Scott'la öyle karar vermiştik.

Sesim titreyerek, "Sana bunları Scott mı gönderdi?" diye sordum. Rowan bu resimlere başka nasıl ulaşabilirdi ki?

Hayır anlamında kafasını salladı.

"Başım dertte mi? Onunla çalışmamla ilgili bir sorun olmadığını düşünüyordum."

"Hayır. Başın dertte değil."

"Ama bunlar nasıl senin eline geçti?"

Ağır bir nefes verdi. "Çünkü Scott diye biri yok."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki canım yandı. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesi kilitlendi. "Bunca zamandır seninle konuşan benim."

Rowan ve Scott'a büyüyen duygularım nedeniyle onca zaman çektiğim vicdan azabından sonra, ikisi aynı kişiymiş?

Sanki gerçeği silebilirmiş gibi başımı salladım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Asit boğazıma kadar çıktı. Yutkunarak hafifletmeye çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

Rowan nasıl bu şekilde bana yalan söyleyebilirdi? Garip bir şekilde onun güvenilir bir kişi olduğunu düşünüyordum.

Keskin zekâsı ve anlamlı sözleri; saçmalıklara ayıracak zamanı olmayan, açıkça her şeyi söyleyen biri olduğu anlamına geliyordu.

Aman Tanrım. Rowan'ın kusursuz zamanlaması şimdi çok mantıklıydı. Scott'a akşam yemeğini atladığımı söyledikten sonra odama gelip bana yemek ısmarlamayı teklif etmesi gibi. Noktaları birleştirmek için tüm anılarımı gözden geçirmem saatlerimi alacaktı ama uğraşmama gerek yoktu. Tek bir sonuç vardı.

Rowan hakkında yanılmıştım. O yalancılardan en kötüsüydü, artık benimle nasıl hastalıklı bir oyun oynamayı istediye, aylarca beni bir yalana inandıran bir adamdı.

Gözlerim doldu ama gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarım engel oldum. Kendimden başka kimseye kızgın olma hakkım yoktu. İşin içinden hasarsız çıkabilmek için bir yabancıya mesaj attım. Fark edemeyen bir aptal olarak uyarı işaretlerini görmemiştim ve Scott'a güvenmiştim.

Keyfine bak, demişti Claire defalarca.

Cesur ol, demişti Ani melodik bir şekilde.

Ne için? Aslında hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetme fikrine karşı göğsüme oturan bu his için mi? Siktir et.

Sanki önümde gelişen her şeyi engelleyebilecekmiş gibi gözlerimi kapattım. "Neden?"

Neden bunu yaptın?

Neden bana aylarca yalan söyledin?

Neden beni umursuyormuş gibi davrandın?

Bir sürü soru beynimde yankılanıyordu ama ona saldıracak kelimeleri bulamıyordum.

Gözleri yumruklarına kaydı. "İlk başta, niyetinden emin değildim. Sana mesaj atmak, ilk öpücüğümüzden sonra bana karşı gizlice komplo kurmadığından emin olmanın bir yolu vardı."

Ciddi mi bu?! "Bir casus gibi beni gözetlemek mi istedin?"

"Hayır. Casusluk yapmak istemedim. Dürüst olup ol-

madığını anlamak istedim.”

Düşüp bayılacaktım. Benimle sadece bir skandal çıkarıp çıkarmayacağımdan emin olmadığı için konuştuğuna inanmıyordum.

“Ama aptallık ettiğimi anladım çünkü sen hiç tanımadığın yalnız bir adamı eğlendirmek isteyen iyi kalpli bir insan-sın.” diye devam etti.

Hemen, “Var olmayan bir adam.” diye cevap verdim.

“O benim. Görünen durum bir tarafa, sana Scott olarak asla yalan söylemedim. Hata yaptığımı anladığımda da bunu durduramadım. Konuşmalarımızı dört gözle beklemeye başlamıştım ve üzüleceğini biliyordum...”

Ellerimle gözlerimi kapadım. “Dur.”

Beni dinlemedi bile. “Her şeyin bu kadar kontrolden çıkmasını asla istemedim. Birçok kez, sırf telefonuna baktığın gibi bana da bak diye gerçeği itiraf etmeyi düşündüm.”

Bunun ne anlama geldiğini anlamadım bile ama sormayacaktım. “Artık hisler yok.”

Kaşlarını çattı. “Gerçekten bunu kastediyor olamazsın.”

“Gerçekten mi? Tam olarak bana karşı ne hissediyorsun?”

Başparmağı alt dudağında gezindi. “Seninle daha çok zaman geçirmek istiyorum.”

Dosyayı ona doğru itekledim. “Duyguların önemsiz. Ne istediğin umurumda değil çünkü hiçbirine açık değilim. Bunların hepsi bir hataydı.”

Gömleğinin sardığı bedeni, kollarındaki damarları belirginleştirerek kasıldı. “Sana mesaj atmaktan vazgeçmek istedim ama bunu yapacak cesaretim yoktu.”

Açıklaması ona karşı olan kararlılığımı zayıflattı.

Hayır. Yalan söylemekte ve beni kendine bağlamakta iyi. Artık buna izin vermiyorum.

“Tüm yaptığın yalan söylemek olursa sana güvenemem.”
derken sesim çatlak çıktı.

Gözleri yumuşadı. “Yemin ediyorum aramızda geçen her diyalog gerçektir. Seninleyken olduğum insan gerçek ben. Muhtemelen sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun.” Duygularını ifade etmekte zorlanıyordu.

“Umurumda değil.” Ağzından çıkan tek bir kelimeye inanabileceğimi nasıl düşünüyordu?

“Yemin ederim sana söylemek istedim.”

“Ama tahmin edeyim, doğru zaman hiç gelmedi.”

Başıyla onayladı.

Kahkaha attım. “Siz yalancılar hep aynısınız. Şartlar ne olursa olsun, kendinizi aynı klişe sebeple haklı çıkarıyorsunuz.” Lance de Tammy ile onu yakaladıktan sonra benzer bir konuşma yapmıştı ve şimdi de Rowan aynı şeyi yapıyordu. Gerçek şu ki birinin kalbini kırmak için asla doğru zaman yoktu.

Gözlerini kırptı. “Üzgün olmanı anlıyorum...”

Boğazımdan garip bir ses çıktı. “Üzgün kelimesi hissettiklerimin binde birini bile anlatmıyor.”

Rowan’la bir şansımız olduğumu düşünmüştüm. Şu anda aptalca görünüyordu ama sanki aramızda bir bağ vardı. Ve Scott... Onunla mesajlaşırken Rowan ile öpüştüğüm için saatlerce suçluluk hissetmişim.

En azından şimdi gerçeği öğrendin. Kaybedeceğin bir savaşta kalbini kaptırmadan önce.

Titreyen bacaklarımın üzerinde kalktım ve yerden sırt antamı aldım.

Yanıma gelerek, “Ne yapıyorsun?” dedi.

“Gidiyorum. Burada işimiz bitti.”

“Bu kadar mı? Sana kendimi açıklamak ve affettirmek için bir fırsatı hak ediyorum.”

Başımı salladım. “Şaka mı yapıyorsun? Koridorda karşılaştığımızda nezaketen verilecek bir selamdan başka bir şey hak etmiyorsun.”

“Bunun için aylarca süren arkadaşlığı bir kenara mı atacaksın? Gerek olmamasına rağmen sana dürüst oluyorum. Bu bir şey ifade etmiyor mu?”

Gerçekten dürüst olmasının bir başarı olduğunu mu düşünüyor? Takdir edilmeye yakın bir şeyi nasıl beklediğini anlamaya çalışarak ona gözlerimi diktim.

İstedığı her şeyi alan bir adam. Muhtemelen sen ona hayır diyen tek kişisin.

“Öncelikle biz hiçbir zaman arkadaş olmadık. Rowan’a olan ilgimi manipüle ederken Scott olarak bana yalan söylemeye karar verdiğinde bunu kesinleştirdin.” Acı bir kahkaha attım. “Belki de hiç arkadaşın olmamasının sebebinin garip olmanla veya insanlardan uzak durmayı istemenle bir alakası yoktur. Bunun sebebi her şeyi ve herkesi küçümsemendir. Kim kendini böyle birine açmak ister ki? Benim istemeyeceğim kesin.”

Geri çekildi ve anında berbat hissettim. Bu ben değilim. İnsanları kasten üzecek biri değilim.

Öfkeme hâkim olmaya çalışarak içimi çektim. “Belki bir gün umursamaz maskenin arkasına saklanmak yerine, dünyaya gerçek seni gösterme fikrine kendini açarsın. Hayat, incinmekten korkarak, kim olduğunu saklamak için çok kısa. Aynı senin gibi birine bir şans daha vermek için çok kısa olduğu gibi.”

Rowan’ın daha önce irkildiğini görmemiştim ve onu b kadar üzme midemi bulandırdı. Yaptıklarına rağmen onu incitmek istemiyordum ama artık sessiz kalmayacaktım. Hakkımı savunmaktan o kadar korkuyordum ki kendimi geri tutarak çok fazla zaman kaybettim. Lance fikrimi çaldı-

ğında bunu yaptım ve bu, Regina'nın bana kötü davranmasına sebep oldu çünkü canı öyle istedi.

Artık olmazdı.

Ona tekrar bakmadan odadan çıktım.



Yatak odamın kapısını çarparak kapattım ve kendimi yatağa attım. Claire kafasını içeri uzattı. Kafasının bir tarafı kıvrıkcık diğer tarafı pırasa gibi dümdüzdü. “Ne oldu?”

Oturdum. “Scott’ı hatırlıyor musun?”

“Scott’ı kim unutabilir?” İsmi melodik bir şekilde söylemişti.

“Var olmadığını öğrendikten sonra, hiç hayatımda olmamış gibi yapacağım.”

“Neden bahsediyorsun? Sonunda eski kafalı olduğuna mı karar verdin? Yani *Kazablanka*’dan alıntı yapınca öyle bir hisse kapılmıştım.”

“Hayır. Keşke sorun o olsa. Alternatifinden daha iyi.”

Yatağıma atladı ve bağdaş kurdu. “Ne oldu?”

Alt dudağım titredi. “Scott aslında Rowan’mış.”

Şaşkınlıktan ağzını açtı, sonra kapadı. “Vaay! Bunu beklemiyordum.”

Başımı ellerimin arasına aldım. “İkimiz de.”

“Nasıl öğrendin?”

Şu ana kadar öğrendiğim bütün detayları anlattım. Claire her kelimesini dinledi. Sadece kafasının karıştırdığı yerlerde emin olmak için sözümü kesti.

Ellerini birbirine vurdu. “Bu o kadar da kötü haber değil.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Yalan söyledi!” Bir yastık al-

dım ve göğsüme bastırdım.

“Tabii. Buna bir bahane bulmuyorum. Ama en azından artık ikisine karşı hissettiğin duygularla ilgili vicdan azabı çekmeyeceksin.”

“Bu sebeple de artık ikisiyle de ilgilenmiyorum.”

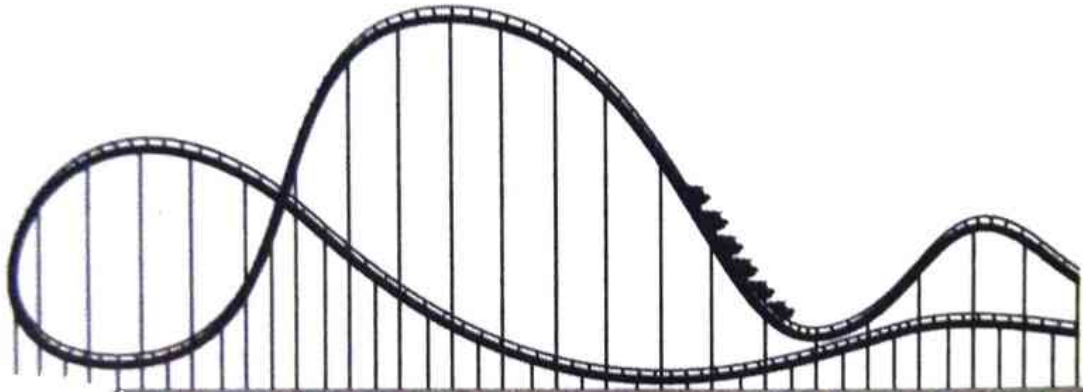
“Şey, lanet olsun. Tabii ki olmaz. Gerçekten sıçmış.”

“Düşündüm ki... Çok... Yani...” Nasıl hissettiğimi tarif edecek kelimeler bulamıyordum. Önceki gün, Rowan âşık olabileceğim kişi mi diye düşünmüştüm. Bundan sonra onu affetmemi nasıl bekleyebilirdi? Çünkü eğer aylarca yüzüme yalan söylediye, bir daha ihtiyacı olduğunda bunu yapmayacağından nasıl emin olabilirdim? Onu sorgulamamakla aptallık etmişim.

Bir yalancı yalancıdır, sebebi ne olursa olsun. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyin beni o kadar uzun süre kandırmasına degeceğini düşünmüyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rowan



Ben alaycı biri miydim? Evet. Ama korkak mıydım? Kesinlikle hayır.

Bunu Zahra'ya kanıtlayacaktım. Eğer ona bir maske- nin arkasına saklanmaya ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyorsam reddedilmeyi göze alarak yeniden deneyecektim. Onun yanındayken olduğum insanla bugünkü insan aynıydı. Benden şüphe etmesine gerek olmadığına onu ikna edecektim. O, duvarlarımın bir kısmını yıktığım ilk insandı. Kardeşlerim bile beni onun tanıdığı kadar tanımıyordu. O yüzden bana meydan okuduğu için onu bırakacak değildim.

İçimi çektim. Bu akşam hiç planıma hiç uygun ilerle- memişti. Zahra'nın gizli kimliğime karşı verdiği tepki ola- ğandı. Sebebini anladığında beni affedecekmiş gibi bir sonuç beklemem, gereğinden fazla iyimser bir yaklaşım olmuştu. Ama geçmiş hakkında açıklama yapmaya ve bu konuda daha önce neden tereddüt ettiğimi anlatmaya fırsatım olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bir taraftan da Zahra'nın beni af-

fetmeme riskini düşününce acaba kendimi bu kadar açık bir şekilde anlatmama değer mi diye düşünüyordum.

Bir sonraki adımımı planlamalıydım. Geç saatlere kadar çalışmak yerine, işleri topladım ve spor yapıp, duş alarak hızlı bir akşam yemeği yemek için eve gittim. Yatağa yattığımda on ikiyi çeyrek geçiyordu.

Telefonumu çıkardım ve e-postalarımı kontrol ettim. Bu geçirdiğim tipik akşam her zamankinden daha boştu. Zahra'nın bana aralıksız mesaj atmasına ve yeryüzündeki her şeyden konuştuğumuz sohbetlerimize alışmıştım.

Telefonumu komodinin üzerine bıraktım ve sıkılarak uykuya dalmamı sağlaması için haberleri açtım.

Telefonum titredi, kalbimin atışları hızlandı. Zahra ofisinde söylediklerinden pişman mı olmuştu?

Telefonumu komodinin üzerinden aldım. Kardeşlerimle olan gruptan gelen mesajın ağırlığı göğsüme oturdu.

Declan: Babam kendi mektubunu aldı. Kesin bilgi.

Cal bir sürü küfürle cevap verdi.

Lanet olsun. Zaten bir şey aldığına dair bir his vardı içimde o yüzden bu haber beni çok şaşırtmadı. Mektupta ne yazdığını merak ediyordum çünkü annemin ölümünden sonra büyükbabamla ilişkileri hep gergin olmuştu. Büyükbabanın kazasından sonra, babamın CEO olmasının tek sebebi, büyükbabamın vasiyetine göre Declan'ın hâlâ çok genç olmasıydı.

Ben: Ne yazdığını öğrendin mi?

Declan: Henüz hayır. Onun karakterine uygun olmadığını düşündüğümüz tüm davranışlarını gözden geçirmeliyiz.

Cal: Kısa listeyi mi istersin, uzun listeyi mi?

Declan: Sen onunla konuştun mu?

Cal: Geçen hafta birdenbire beni aradı.

Ben: Ne dedi?

Cal: Yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.
BANA.

Cal: O garip konuşma için kime teşekkür etmem gerektiğini merak ediyorum. Jim, Jack ya da Johnnie?

Declan: Eğer yeniden kontrolden çıkarsan neler olabileceği konusunda seni uyardım.

Hayır, yeniden bu konu açılmastın. Declan Cal'i kolejdeyken rehabilitasyona girmesi için zorlamıştı. Bu zaten zayıflamakta olan ilişkilerinin kırılma noktası olmuştu. Declan, bunu kardeş sevgisi nedeniyle yapmış olabilirdi ama Cal asla bunun üstünden gelememi.

Ben: Sana senin mektubunla ilgili bir şey sordu mu?

Belki de Cal'e yem atıyordu çünkü en iyi cevapları ondan alabileceğini düşünüyordu. Üçümüz arasında en iyi anlaşan ikisiydi.

Cal: Hayır. Bizimkiler hakkında bilgi sahibi olduğunı sanmıyorum.

Declan: Bu şekilde kalsın.

İyi. Yolumdaki bir engel daha ortadan kalktı. Şikago'ya geri dönme düşüncesi genelde beni rahatlatırdı ama şu anda sadece midemi bulandırıyor. İlk defa bana artık bu kolay bir seçim gibi gelmiyordu ve bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum.



İlk fikrim Zahra'nın dikkatini yemek sevgisi aracılığıyla çekmekti. Geçmişte işe yaramıştı, bu yüzden bu teoriden yola çıkarak iyi bir şey yapabilirdim.

Onu tam bulmak istediğim yerde buldum; odasında, et-

rafında başka Yaratıcı olmadan.

Yazmaya başlamadan önce bir süre bilgisayarına baktı.

Yemek paketini masasına bıraktım. “Bir özür yemeğiyle geldim.”

Gözlerini ekrandan ayırmaya zahmet bile etmeden, paketi masanın köşesine itti. “İlgilenmiyorum.”

Bilgisayarında yazmaya devam etti. Bana bakmadan dikkatini nasıl çekeceğimi bilemediğim için dişlerimi sıktım. Yemeğin onun üzerinde bir etkisi olmalıydı, özellikle de açsa. Ama sadece benim ona eşlik etmemi istediğinde işe yaradığı görülüyordu.

“Peki ya kendi yaptığım özür keklerine ne dersin? Ani bana kendi tarifini verdi.” Poşetten plastik kabı çıkardım ve yanına koydum.

Tamam, kabul. Ani onları benim gözetimim altında pişirdi.

Bana baktı. Gözlerini benden ayırmıyordu. “İş sebebiyle mi buradasın?”

Sesindeki soğukluktan dolayı kaşlarımı çattım. “Hayır.”

“O zaman dışarı çık. Seninle konuşmak istemiyorum.”

Kahretsin. Zahra’nın bu versiyonu yeniydi. Sanırım, mentor programı hakkında yaptığım aptalca yorumlardan sonra verdiği tepkiden daha kötüydü.

“En azından bana açıklamam için bir fırsat ver. Başta doğru olan şeyi yapmadım ama bir sebebim var.”

“Dünyada bunun için yeteri kadar haklı olacak bir sebep yok.” Ayağa kalktı, yemek paketini aldı ve benim kollarımın arasına sıkıştırdı. Keklerin bulunduğu kutuyu da, keklerin üzerlerindeki süsü bozmamaya dikkat ederek Çin yemeğinin üzerine koydu. Bu kibarlığı hak etmiyordum ama o öyle davranıyordu çünkü çok çok iyi bir insandı.

Ben çuvallamıştım, hem hareketlerimle hem de düşünme şeklimle.

Bana öfkeyle bakmasından nefret ediyordum. Onu gülümsetmekle daha çok ilgileniyordum ve öfkesinin arkasındaki sebep olmak bana kendimi daha kötü hissettiriyordu.

Keşke daha önce itiraf etseydin...

“Zahra, Scott hakkında yalan söylememeliydim. Onu kullandım çünkü...”

Sözüm, sırt çantasını toplayıp, bilgisayarını kapamasıyla yarım kaldı. “Nereye gidiyorsun?”

Bana bakmaya tenezzül bile etmedi. “Eve gidiyorum. Belki sen de aynısını yapmalısın.”

Ona evin beni hüznülendiren başka boş bir yer olduğunu söylemek istedim. Ama, beni orada elimde bir paket yemekle ve içimde boşlukla bırakıp odadan çıkarken tek kelime etme fırsatım olmadı.



“Evet, kız kardeşini birinin üzdüğünü düşünelim.”

Ani elini başına götürerek, “Oh. Hayır.” dedi.

Onu daha iyi görebilmek için, banktaki pozisyonumu değiştirdim. “Ne?”

“Kız kardeşimi inciten sensin?”

“Hayır.” Evet. Ama bunu nerden biliyordu?

“Zahra'nın üzgün olduğunu biliyordum!” Ani banktan kalktı ve bir aşağı bir yukarı hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Tüylerim diken diken oldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Çünkü akşam yemeğimize gelmedi. Sadece hasta veya üzgün olduğunda aile yemeklerimizi kaçıırır.”

Lanet olsun. Bu istediğim en son şeydi. “Her şeyi mahvettim.”

Ani gözlerini devirdi. “Görebiliyorum.”

“Nasıl düzeltebilirim?”

“Ne yaptığına bağlı?”

Kız kardeşini daha iyi anlamak için, tüm sorunlarımı Ani'ye anlatacak mıydım?

Evet, sanırım anlatacaktım. “Kötü bir fikirle başladı.” Başladım ve şu ana kadar Zahra ile ilgili verdiğim her kararı açıkladım. Tekrarladıkça kendimi daha kötü hissediyordum. Ani'nin yüz ifadesi de bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Ne? Bir şey söyle.”

Omuzlarını silkti. “Scott'tan gerçekten hoşlanmıştı. Claire'e onu anlattığını duydum.”

İrkildim. “Onu yeniden kazanmam için bana bir fikir vererek yardım et ve sana ne istersen vereyim.”

“Ne istersem mi?”

Başımınla onayladım.

Ani saçını kulağının arkasına aldı. “Bilmiyorum. Eğer Lance gibi olduğunu düşünüyorsa sana başka bir şans veremeyebilir.”

Bu seçenek hiç hoşuma gitmedi. “Peki. Tamam, hak ettim. Ama sen benim yerimde olsan ne yapardın?”

“Kolay. Sana güvenmesi için ona bir sebep ver. Gerçekten iyi bir sebep.”

Ani sanki bu dünyanın en basit şeyiymiş gibi bana cevap verdi.

Birinin bana güvenmesini nasıl sağlayacağım hakkın hiçbir fikrim yoktu. Bunu yapmam hiç gerekmemişti.

“Bunu nasıl yaparım? Söylediğim hiçbir şeye inanmıyor.”

“Sen akıllı bir adamsın. Bir yolunu bul.”



Zahra'nın odasına baktım. Bakışlarımı üzerinde hissetiyse bile, bunu görmezden geldi. Varlığımın onu rahatsız ettiğini ancak kaşlarını çatmasından anlayabildim.

Yasak bölgeye girdim ve masasının köşesine oturdum. Gözlerini kısarak elindeki kağıda bakmaya devam etti. Bugünün rozeti çiçeklerle çevrili harika "Çiçek Gücü" yazısıyla yetmişlerden fırlamış gibiydi. Eski tişörtüyle ve düşük bel kotonuyla uyumlu görünüyordu. Zahra'nın kıyafetinin rozetiyle uyumlu olduğunu hiç görmemiştim ama şirin olmuştu.

"Konuşmamız gerek."

Tek cevabı gergin parmakları arasındaki kâğıtların hışırtıları oldu. Aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaştı.

"Patronunu görmezden gelmek kabalık olarak algılanır."

Çenesi titredi.

Elindeki kâğıdı aldım ve başlığını okudum. *Olamaz.*

Dilekçeyi elinden aldım.

Sandalyesinde döndü ve dik dik baktı. "Onu geri ver."

"Hayır."

Burnundan soluyordu. "Bir çocuk gibi davranıyorsun."

Öyle mi? Kâğıdı dört parçaya ayıracak kadar ileri gittim. Sanki çıldırmışım gibi gözlerini kırparak bana baktı. Dürüst olmak gerekirse beki de ileri gitmiştim ama böyle bir alternatifi gerçekten düşünüyor olamazdı. Buna izin vermeyecektim.

"İstifa etmiyorsun." İstifayı masasının altındaki çöpe attım. Aşağılık olduğumdan parmaklarımın bedenine değmesine özen gösterdim. Pantolonla örtülü bedenine rağmen, yumuşak iç çekişi bana her şeyi anlatıyordu.

Zaman, yer, durum fark etmiyordu, Zahra benden etkileniyordu. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bana tersini söyleyemezdi. Ben her şeyi batırmış olabilirdim ama ona

olanları düşünmek için verdiğim zaman artık yeterdi.

Kollarını bağıladı. “Beni burada kalmaya zorlayamazsın.”

“Zorlarım.”

Ağzı açık bana bakakaldı. “Hayır. İşler daha da karmaşıklaşıyor.”

“O zaman çözelim.”

“Birden duygularımı kapatıp bunların hiçbiri olmamış gibi devam edemem.” Hafifçe kaşlarını çattı.

“Seni incitmek istemedim.” Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı.

“Aylarca kim olduğunla ilgili yalan söyledin. Onca zaman sen benim kim olduğumu bilirken, ben farklı iki insandan hoşlanıyorum diye kendimi suçlu hissettim. Bu çok zalimce.” derken sesi çatladı.

Bedenim, gözlerinde biriken yaşlara kayıtsız kalmadı. Verdiği tepki, şu ana kadar karşılaştığım ve başa çıktığım tepkilerin yanından bile geçmiyordu. Bir başkasının duyguları ile nasıl ilgilenmem gerektiğini bilmiyordum, özellikle de sebebi bensem.

Soğuk dış kabuğunu kırmak için elimi uzattım. Sandalyesini olabildiğince uzağa iterken derin bir nefes aldı.

Beni reddetmesi düşündüğümünden çok daha fazla canımı acıttı. Bu kadar ayı, o benden bu şekilde uzaklaşsın diye geçirmedi.

“Kendimi açıklamam için bir şans ver. Eğer gerçekten üzgün olduğuma inanamazsan,” sesim olduğundan daha az çıktı, “Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim. İstifa etmene izin vereceğim.”

“Gerçekten mi?” Yüzü aydınlandı.

Onun heyecanı, beni sadece onun yanıldığını kanıtlamam için cesaretlendiriyordu.

“Gerçekten.”

Başını salladı. “Peki. Bir deneme. Başka yok”

Coşkusu hakaret gibiydi. Ona rekabetçi bir çizgim olduğunu söylediğimde ciddiydim. O kaçmıyordu. Sadece onu nasıl tutacağımı bulmam gerekiyordu.

“Mükemmel.” Elimi sıkmak için uzatıyorum.

Zahra uzattığım eli tuttu. Bana ne zaman dokunsa tenim aynı duygularla alev alıyordu. Elini bırakmadan önce başparmağımı narin parmakları üzerinde dolaştırdım. Titremesini saklamaya çalıştı ama başaramadı.

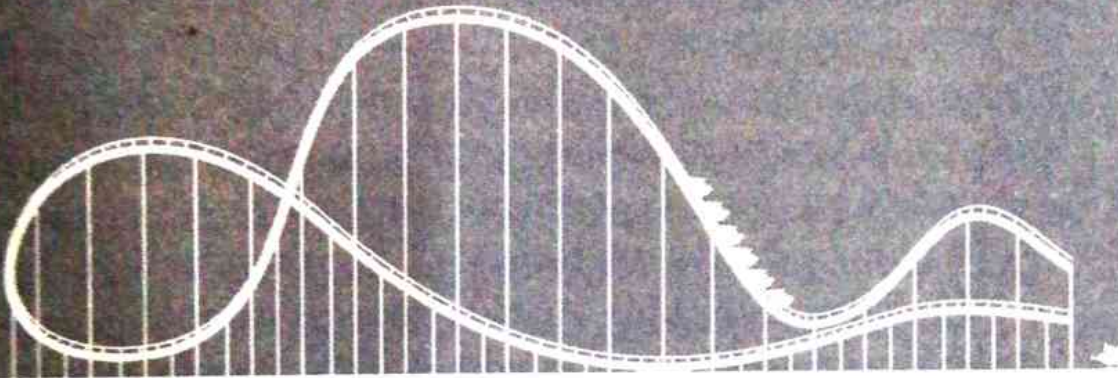
“Akşam görüşürüz.” Duvarları daha da yükseltmesine izin veremem. Ona daha fazla zaman vermek benim hakkımdaki şüphelerini artıracaktı. Meydan okumaları sevebilirdim ama aptal değildim.

Tiz bir sesle, “Bu akşam mı?!” dedi.

Ona dokunmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce ellerimi ceplerime soktum. “İş yapmanın ilk kuralı; anlaşmayı kabul etmeden önce bütün şartları konuşun.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zahra



*E*v tam da Bardy Kane'in kendisi için yapmasını beklediğim türden bir evdi. Evi saran veranda boş görünüyordu ama bir salıncak ve rüzgârdan sallanan bir dizi sandalyeyle göze hoş görünüyordu. Bir aileye uygun olarak inşa edilmiş bir yer ve onun, ailesiyle birlikte burada geçirdiği yılları hayal edebiliyordum.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Elim kapı ziline uzandı ama çalıp çalmamakta tereddüt ettim.

En iyisi acele etmek ve bu akşamı bir an evvel bitirmektir. Zili çaldım ve bekledim. Bir dakikadan az bir zaman içerisinde tahta kapı gıcırdarak açıldı ve Rowan'ı daha önce hiç görmediğim bir şekilde gördüm.

Eşofman ve tişört giydiğine emin olmak için iki kez gözlerimi kırıştırdım. Yeni bir gözlük takmıştı, bu sefer kaplumbağa kabuğu desenliydi.

Gözlerim çıplak ayaklarına inmeden önce bedeninin kıvrımlarında gezindi. Tüm kıyafeti, kalbimin hızlı atışlarına

karşılık, hiç de adil olmayan bir savaş taktiği gibiydi. Bu...
O... Oh!

Kaşlarımı çattım. "Merhaba."

Beni süzdü. Nedense düşük bel kotum ve eski tişörtüm o an için bana pek uygun gelmedi.

Kapıyı biraz daha açarak, geçmem için bana alan verdi. Ama yeterli değildi. Çünkü girişin ortasında durdu ve bedenlerimiz birbirine değmek zorunda kaldı. Beni elli kişilik bir ailenin sığacağı loş bir oturma odasına götürdü. Devasa kanepeler, içine dalmak istediğim bir buluta benziyordu, halı da üzerinde kestirmek için yeterince yumuşaktı.

Yerdeki bir mindere oturmamı işaret etti.

"Bu bir randevuya çok benziyor." diye mırıldandım.

"Hadi, kendini kasma. Aç olduğunu biliyorum."

Haklı olmasından nefret ederek, ona öfkeyle baktım. Minderin üstüne oturdum ve bağdaş kurdum. Poşeti aldı, karton kutuları çıkardı ve en sevdiğim yemek pad thai'yi servis etti. Rowan'ın ayrıntılara gösterdiği özene dair en ufak ipucuna sıkı sıkı sarılan aptal kalbim bana ihanet ediyordu.

Kendine gel. Sadece bir akşam yemeği.

Dimdik oturuyorum. "Peki. Özrünü duyayım."

"Önce ye."

Gözlerimi onun emriyle devirdim ve ellerimi kucağıma koydum.

İçini çekti. "Lütfen ye? Soğumasını istemiyorum."

Ricasının karşılığında belli belirsiz gülümsedim.

Sadece açlıktan öldüğüm için dediğini yaptım. Rowan, Amerikan kraliyetinden beklediğim bir zarafetle yemeğinden bir ısırık aldı. Keşke yemek yerken onun yarısı kadar iyi görünseydim.

İkimiz de sessizce yemek yiyorduk. O kadar sıkıldım ki konuşmaya karar verdim çünkü artık dayanamıyordum.

“Demek çizmeyi seviyorsun?”

Çatalını tabağına düşürdü.

Ben sıradan sohbetlerin kraliçesi değil miydim? Tabağıma bakarak gülümsedim çünkü Rowan’ı huzursuz etmek bu akşam en sevdiğim oyundu.

Çatalını alarak, biraz noodle doladı. “Çizmeyi severdim.”

“Neden bıraktın?”

Titrek bir nefes vermeden önce, Rowan’ın omuzları gerildi. “Neden birçok insan sevdikleri şeyleri yapmayı bırakır?”

Soruyla bağlantı kurdum. Lance’in tüm yaptıklarından sonra, herhangi bir şey üretmekten vazgeçmiştim. Hayallerimden vazgeçtim çünkü onun ihanetiyle yüzleşmekten daha kolay geldi bu bana. Sonuçlarından korktuğum için en sevdiğim şeyleri yapmayı bırakmak en pasif direniş yoluydu.

En azından, Rowan beni konfor alanımdan çıkarmıştı. Ve bunun için ona borçluydum. Bu onun seçimlerini doğru yapmazdı ama beni biraz daha affedici yapabilirdi. Çünkü o sarhoşken yaptığım teklife bir şans vermeseydi, harekete geçmemi engelleyen son acıyı da geride bırakamazdım.

Kendim üzerinde gücü olan tek kişi bendim. Lance değildi. Geçmiş hatalarım değildi. Ve kesinlikle korku da değildi.

Kot pantolonumdan sarkan gevşek bir ipliği kopardım. “Diğer insanları sormuyorum. Seni soruyorum.” Gözlüğünü düzeltti, kalp çarpıntımı durdurmaya çalışırken bacaklarımı birbirine yapıştırdım. Yemin ederim onları sadece beni savunmasız bırakmak için takıyordu.

“Büyükbabam çok küçük yaşta beni çizmeye yönlendirdi.”

Sessizce dinliyor ve bekliyordum, onu korkutmak istemiyordum.

“Her zaman kardeşlerimle ve benimle arasında özel bir

bağ vardı ve çizim bizim ortak noktamız oldu. Ailemde, onun dışında sanatçı olan tek bendim, bu yüzden aramızdaki bu bağ ona keyif veriyordu.”

“Çok tatlı.”

Dudakları tek bir çizgi hâlini aldı. “Büyükbabamla aramdaki bağ, babamla olandan çok farklıydı. Ve sanırım bu babamı hayal kırıklığına uğrattı. Hiçbir zaman sanata düşkün olmadı ve bu benim çocukken yapmak istediğim tek şeydi. Sanki içinde top atmak olmayan bir yolla benimle nasıl iletişim kuracağını bilemiyor gibiydi.” Sanki başka bir zamandaki hayatını gözünde canlandırıyormuş gibi, uzaklara daldı. “Annemle babamın tartıştığını çok hatırlamıyorum ama tartıştıkları zaman da genelde benim hakkımda olurdu.” İrkildi. “Babam benimle nasıl ilişki kuracağını bilemediği için sinirlenirdi ve annem de ağlardı. Bu, annem hastalanınca daha da kötü oldu. Sanırım annem, babamla asla yakın olamayacağımızdan ve yardım etmek için yanımızda olmayacağından endişeleniyordu.”

Rowan’ın yüzündeki ifade göğsüme bir ağrının saplanmasıya neden oldu. “Kanserdi, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Üzgünüm.” Elini tutup, güven verici bir şekilde sıktım.

Boğazını temizledi ve tabağına baktı. “Babamla olan sert ilişkimin başlangıcı buydu. Sonunda çizim yapmaktan vazgeçtim ve benden beklenen daha uygun aktivitelere geçiş yaptım.”

Tüm hikâyelerini anlatması için yalvarmak istiyordum çünkü karşımda oturan adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordum.

Rowan muhtemelen yıllarını bastırılmış duygularla geçirmişti. Annesinden bahsetme şekli, duygusuz ifadesinin yerini alan o acı dolu ifade, kalbimi paramparça etti.

“Seni ne durdurdu?”

“Bu... Karışık.”

Burada durabilirdi ama devam etti. “Bana direkt olarak bırakmamı söylememiş olabilirdi ama bunun onu mutluluğuna gölge düşürdüğünü biliyordum. Ne zaman bir sergim olsa gelmezdi, bu yüzden diğer tüm çocuklar ebeveynleri ile kutlama yaparken ben orada tek başıma dururdum. Büyük-babamın çabalarına rağmen artık sergilere katılmayı reddediyordum. Sonra babam bir gün, annem hastanedeyken onun için çizdiğim tüm kartları buldu...” Sesi titredi. “Canı istediği için onları yırttı. Annemle ilgili son anılarımdı onlar ve sarhoş bir öfkenin ardından yok oldular.”

“Sarhoş öfke?”

Çenesindeki bir damar attı. “Bu söylediğimi unut.”

Ama unutamam. Zamanda geri gidip, Rowan’ı korun istiyordum.

“Eğer bunun hakkında konuşmak istemiyorsan sorun yok.” Uzandım ve elimi, sıktığı yumruğunun üzerine koydum.

Yumruğundan elimi çekmeden önce, bir kez daha sıktım. “Senden bilgi sızdırmak için bir özrü kullanmayacağım. Geçmişini paylaşmak senin tercihin.”

Bana baktı. Sanki gözleriyle ruhumun derinliklerine bakıyor ve yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Ama bana yeniden çizmeye başlamanı sağlayan şeyin ne olduğunu söyler misin? Eğer uygunsa.”

Başıyla onayladı. “Çünkü senin çizimlerin berbattı ve sana yardım etme arzusu içimi yakıyordu.”

“Yeniden çizmeye benim için mi başladın?”

“Evet.” dedi mırıltıyla.

Gülümsedim ve başımı salladım. “Oo, vaaay! Neden?”

“Çünkü ilk sunumun sırasında neredeyse ağlayacaktın.”

“Ve?” Bu hiçbir şeyi sallamadığını söyleyen adamdı. Beni gerçekten tanımadan bana yardım etmek istemesi... Hiç mantıklı değildi.

“Başta, sana yardım etmek istedim çünkü bu benim yararımıydı. Parkı yenilemek için aradığım yeteneğe sahipsin ve emin olmak istediğim...” Cümlelerin ortasında durarak iki kere gözlerini kırptı.

“Neyden emin olmak?”

“Büyükbabamı mutlu ettiğimden emin olmalıydım.” Kaşlarını tekrar çattı. Birine sırtını dayama, destek alma ihtiyacından nefret mi ediyordu?

“Anlıyorum. Bu proje sebebiyle üzerinde çok baskı var.” Homurdanarak, “Tahmin edemezsin.” dedi.

“Neden bana yardım etmek için başka birini işe almadın?”

“Düşündüm ama yapmak istemedim.”

“Neden?”

“Çünkü sağduyumu kaybetmişim.”

“Ya da benden hoşlandın.” Gülümsememeye çalıştım ama başarılı olamadım.

“Kesinlikle hayır. Seni tuhaf bir şekilde sinir bozucu ve gereğinden fazla hoş ve nazik buldum.”

Sehpanın üzerinden uzanıp, omzunu ittim.

“Hey! Gereğinden fazla hoş ve nazik diye bir şey yok.”

“Benim geldiğim yerde var.”

“Ve orası neresi?”

Gözlerinde midemi bulandıracak kadar tiksinti vardı. “İnsanların gereğinden fazla parlak gülümsediği ve gereğinden fazla tatlı konuştuğu bir yer ve bunları bana karşı kullanmak isterler. Alaycı olmamın ilk nedenlerinden biri bu.”

“Kulağa korkunç geliyor.”

“Eminim parkın incili kapılarının arkasında ne tür insanlar gizlendiğini bilsen dehşete düşerdin. Dreamland gerçekten bir hayal ürünü. Buraya gerçek dünya hiç dokunmamış gibi.”

“O zaman nelerle uğraşmak zorunda kaldığını anlat. Neden böyle olduğunu anlamama yardım et.”

Yumruklarını sehpa dayadı. “Gerçekten bilmek istiyor musun.”

Başımı evet anlamında salladım.

“İyi. Ama hoş değil.”

“Gerçek genelde hoş değildir.”

Gözlerini kırparak bana baktı. Gözleri benden, sürekli açıp kapadığı yumruklarına kaydı.

Bir dakika sonra içini çekti. “Dünyanın pisliklerine şahit olmam, üniversitedeyken, oradaki bir kızın parti sonrası beni yurduna davet etmesiyle başladı.”

Başkasıyla olduğunu söylemesi iştahımı mide bulantısına çevirdi.

“Önceden, sadece tipik aptal gençlerle uğraşıyordum, örneğin beni özel jet veya Cabo gezisi için kullanan insanlar gibi.”

“Ah evet, tipik şeyler.”

Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü gülümsemenin belirmesiyle kaybolması bir oldu. “İnsanlar hayatım boyunca beni kullandılar ama yetişkin olana kadar bu hiçbir zaman yasa dışı bir şeye dönüşmedi. Kolej benim gözlerimi açtı. Bekâretimi bilmeden gizli kamerayla çekilirken kaybettim. O kaset medyaya gitmeden önce bu konuyu halının altına süpürmek, babama çok pahalıya mal oldu.”

Bu itiraf eşliğinde yemek yemek garip geldi. “Ciddi misin? Bu iğrenç. Ona neden para ödeyesin ki? Yanlış yapan o.”

“Ama riske atamazdım. Böyle bir video ortaya çıksaydı,

yıkıcı sonuçları olabilirdi bu yüzden ona sessiz kalması ve bu fikirden vazgeçmesi için para ödedik.”

Ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Acı acı güldü. Bunu daha önce hiç duymamıştım, bir daha da duymamayı umdum çünkü iliklerime kadar ürperdim. “Bu sadece ilk tecrübemdi. Üniversite saçmalıklarla doluydu ama yetişkinlik dönemimle kıyaslandığında yine de durağandı.”

“Oh Tanrım. Şantajdan daha kötü şeyler de mi vardı?” Gerçekten, paranın güvenlik anlamına geldiğini düşünürdüm ama gerçekte hayatı biraz daha karmaşıklaştırıyordu.

Başıyla onayladı. “Hepsiyle uğraştım. Ben bakmıyorken prezervatiflere iğneyle delik açan kadınlar. Barda içkime uyku ilacı atmaya çalışanlar. Bir de...”

Elimi havaya kaldırdım. “Nasıl sanki tüm bunlar seni rahatsız etmiyormuş gibi konuşursun?”

Kaşlarını çattı. “Çünkü insanlardan bunu beklediğim noktaya geldim. Olacağını tahmin ettiğin şeyler seni rahatsız etmez.”

“Bu tür şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanırdım.” Beni hangisinin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum, Rowan’ın bir başka kadınla olma fikri mi yoksa kadının bebek için onu tuzaga düşürmesi mi?

“Sadece yüzeysel anlatıyorum. Her olay benim için bir dersti, kardeşlerimin insanların ne boktan olduğu hakkında söylediklerine sağlam bir kanıt.”

Dudaklarım aralandı. “Böyle bir ortamda yetişirken nasıl ayakta kaldın?”

“Ya canavar olursun ya da kolayca av olursun.”

Şakanın sonunu bekleyerek iki kez göz kırptım ama Rowan’ın çenesi sımsıkı kapalıydı.

“Bu yüzden mi yalan söyledin? İnsanların sana aynı şeyi

yapmasına çok alıştığın için mi?”

İşte buradaydı. Gerçek önümüze serilmiş, onayını bekliyordu.

“Yaptım çünkü haklı olduğumu düşündüm. Sana güvenmek için hiçbir nedenim yoktu ve tüm bunları hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Ne hissediyorsun?”

Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. “Her şeyi mahvetmek benim kaderim.”

Titrek bir nefes verdim. “Tamam, peki, mahvetmemek için elinden gelenin en iyisini yap.”

Tabağını ileri doğru itti. “İlk başta seninle konuşma nedenim bencilce ve kötü niyetliydi. Nasıl bir insan olduğunu ortaya çıkarmak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse senin bir sahtekâr olduğunu düşündüm ve haklı olduğumu kanıtlamak istedim.”

Sözleri acıttı. Niyetinin yanlış ama tatlı olabileceğini düşündüm, ama bu alternatif, en kötü senaryoydu.

“Etrafında bu kadar kötü insanla büyüdüğün için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm.”

Üst dudağı kıvrıldı. “*Ahlak yerine para* sloganıyla yaşamamızın bir nedeni var.”

“Hayatta zengin olmanın iki yolu vardır ve bunlardan birinin banka hesabıyla ilgisi yoktur.”

“Bunu şimdi görüyorum. Bunu sende görüyorum.”

Kalp atışlarım hızlandı, sanki Rowan’a da, kendinin de dinlediğini söylemek istiyormuş gibi göğüs kafesime daha çok vuruyordu.

Gözleri gözlerime kilitlenmişti. “O öpücükten sonra beni para için zorlayacağını düşünmüştüm. Bir tarafım bunu bekliyordu, sadece senin de geri kalanımız gibi bencil olduğunu kanıtlamak için. Seni o şekilde taciz ettikten sonra nasıl

benden para koparmak istemezdin? Durumu kötüleştirmek için başka şeyler deneyip denemeyeceğini bile merak ettim.”

“Bu üzücü, Rowan. Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim.”

“Geçmişten kaynaklanan güven sorunlarım var.”

“Evet, görüyorum.” Ve bu beni çok üzüyordu.

Buraya, Rowan’ın söyleyeceği hiçbir şeyin beni etkilemeyeceğini düşünerek gelmişim. Hiçbir şeyin yeteri kadar ikna edici olacağını düşünmemişim. Ama gerçek trajikti. Şu ana kadar yaşadığı hayat kaygıyı teşvik eden bir hayattı. Zengin ve mutsuz olmaktansa fakir olmayı tercih ederdim.

“Her konuştuğunda bana hatalı olduğumu kanıtladın. Kim olduğumu bile bilmiyordun ve bana önemli olduğumu hissettirmek istedin.”

Bütün kararlığım kâğıttan bir ev gibi parçalandı.

“Çizimlerini yapmaktan gurur duydum. Seni mutlu etmek beni mutlu etti.” Sesi çatladı ve sesini doğrudan kalbimde hissettim.

Göz göze geldik. “Seni tanımaya daha çok vakit ayırdıkça en derin şüphemi tamamen farklı bir şekilde doğruladım. Gösterdiğinden çok daha fazlasısın ve bu seni bir şekilde paha biçilmez yapıyor.”

Paha biçilmez? Sakın ağlayayım deme, Zahra.

“Özverili ve sevecensin, çevrendekilere yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırsın. Çocuklara bedava ders veriyorsun ve huysuz yaşlı bir adama kurabiye götürüyorsun. Ve benim bencil yanım, senden bir parçayı kendim için çalmak istedi. Bana, her zaman bu kadar yalnız hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattın ve bunu kaybetmek istemedim.”

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Hiç şansım yoktu çünkü Rowan konuşmaya devam etti.

“Nezaketini hafife aldım ve güvenini kötüye kullandım.

Bu yüzden üzgünüm.”

Gözlerimi kırparak, gözyaşlarımın akmasına engel oldum. “İtiraf etmenin sebebi neydi?”

“Dreamland’de geçirdiğimiz günden sonra, “mış” gibi yapmak istemedim. Bana hissettirdiklerinin bağımlısı oldum, öyle ki sana gerçekte kim olduğumu söylemenin bir yolunu bulamadım. Korkuyordum ve bitmesini istemiyordum. Bu yüzden, kendimden vazgeçmek yerine, Rowan olarak seninle vakit geçirmenin ve Scott olarak dikkatinin geri kalanını kasten çalmanın yollarını buldum. Aptalca bir fikirdi. Yaptığım haksızlıktı ama seni incitmiş olmaktan başka hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.”

Gözyaşı kanallarım doldu. Rowan’ın hiç bu kadar konuştuğunu duymamıştım ve bunun çok yazık olduğunun fark ettim. Konuşma şekli... Çok güzel. Bana kendimi güzel hissettiriyor. Yüzeysel bir şekilde değil, olduğum kişiyle gururlandıran bir şekilde. Her şeyden önce ruhumu umursadığını düşünmemi sağlayacak şekilde.

Yalan söylemiş olabilirdi ama devam eden bu kurgunun arkasındaki niyeti o kadar üzücüydü ki onun için ağlamak istedim. Nasıl bir yalnızlık ki bu, sahte adla birine mesaj atmayı istiyorsun?

Çaresizce sevilme isteyen biri.

Boğazım düğümlendi. “Peki mentorluk programı?”

Homurdandı. “Tanrım. Çılgınca gelecek.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Belki çılgınlığını severim.”

Ve gerçekten bunu kastettim. Her şey Rowan’ın dünyaya gösterdiği buz gibi dış görünüşünden daha iyiydi.

“Biri hariç tüm kâğıtları çalan bendim çünkü numaranı kimsenin almasını istemedim.”

Ağzım açık kaldı. “Sen ne?” Vay be. Bütün bunlar nereye kadar devam etmişti?

Gözlüğünü çıkardı ve eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Beni yakaladığında kendimi aptal gibi hissettiğim için kendime kızdım ve sinirimi senden çıkardım. Ama sonra toplantıya geldiğimde kız kardeşin gibi insanlar için ne yapmaya çalıştığını anladım. İlkine tamamen bencil nedenlerle katıldım ama Ani’yi sevdiğim için kaldım. Beni güldürüyor ve tatlı, tıpkı senin gibi.”

Akıtamadığım gözyaşları yüzünden kirpiklerim nemlendi. Normal bir insan umursamadığı sürece tüm kâğıtları çalmazdı. Ve Ani hakkında konuşma şekli... Çok basit ama benim için dünyaya bedel. Lance ile istediğim ama reddettiği her şey.

Hızla atan kalbimi boğazımdan çıkıp gidecekmiş gibi hissettim.

Rowan benden hoşlanıyordu.

Ve bundan nefret ediyordu.

Küçük gülümsemem büyüdü.

“Neden gülümsüyorsun? Benim söylediklerimi duydun mı?”

“Sen benden hoşlanıyorsun.” diye kelimeler birden ağızımdan çıktı.

“Hayır. Sana diğer insanlara gösterdiğimden daha fazla tolerans gösteriyorum. Bu yüzden seninle çıkmak istiyorum.”

Benden çıkan kahkaha, Rowan’ın geri çekilmesine neden oldu.

“Bunu komik mi buluyorsun?”

“Biraz. Ama sevimli.”

İçini çekti.

“Benden hoşlanma fikrini sevmiyorsun.”

“Bir daha işleri berbat etmeyeceğime dair söz veremem. Yolda öğreniyorum ama bana, kendimi daha önce hissetmediğim kadar mutlu hissettiren bir şey var sende. Yani eğer

ayrılmak istersen anlarım ama sana asla zarar vermek istemediğimi ya da kendini aptal gibi hissetmene yol açmak istemediğimi bilerek git.” Kendimi farklı bir şekilde korunmasız hissettiren dik bakışlarıyla baktı.

Seni umursuyor. Gerçekten, içtenlikle önemsiyor.

“Sanırım bir tarafım güvenilmez davrandığın için senden hoşlanmak istemiyor, bir tarafım da seni anlamaktan kendini alıkoyamıyor.”

Hareket etmeden ve nefes almadan durdu. “Ne demek istiyorsun? Sen dünyadaki en güvenilir insansın.”

Üzgün bir kahkaha attım. Bütün itiraf ettiklerinden sonra, hikâyemi paylaşmak en adil olanıydı. “Son erkek arkadaşım onu başka bir kadınla bulduğumda kalbimi kırdı ve güvenimi zedeledi. O, Tanrım. Bu asla unutamayacağım bir şey.” Hafızamdan silmeye çalıştım ama bazı kısımları hâlâ beynimde süzülüyordu. “Sanki tek bir darbe yeterli değilmiş gibi, eski sevgilim Lance kalbimin bir daha asla geri gelmeyecek bir parçasını yok etti.”

“Ne yaptı?” Alçak sesi, bakışları kadar öfke doluydu.

Gözlerine uzun uzun bakamayıp, kafamı çevirdim. “Nebula Land başvurumu çaldı, Yaratıcıları etkiledi ve aldığı primi âşığına nişan yüzüğü almak için kullandı.” Kelimeler ağızımdan üzerinde hiç düşünülmeden, ruhsuz bir şekilde, bir çırpıda çıktı.

Masanın üzerinden bana doğru eğildi, çenemi nazikçe tuttu ve yüzümü kendine çevirdi. “Seni incitmiş olmasına çok üzgünken, seni bırakmış olmasına hiç üzgün değilim.”

Belli belirsiz gülümsedim. “Hep bu kadar bencil misin?”

Gözleri parladı. “Konu sen olunca, evet.”

Başımı salladım.

Saçlarımı kulağımın arkasına aldı ve parmaklarını küpe-min üzerinde dolaştırdı.

“Birçok şey olabilirim ama asla aldatan biri değilim. Sana her şey hakkında yalan söyledim, bundan sonra söylemeyeceğim. Seni temin ederim.”

Boğazımda oluşan yumruyla mücadele ederek yutkundum. “Yani bu kadar mı? Senin sözüne güvenmeli ve en iyisinin olmasını mı ummalıyım?”

“Hayır, kelimelerin hiçbir anlam ifade etmediğini tecrübelerimden biliyorum.”

“O zaman ne?”

Eğildi ve dudaklarımı bir tüy kadar hafif bir şekilde öptü. “Sana bunu kanıtlayacağım.”

“Nasıl?”

Gözleri daha önce hiç görmediğim şekilde parladı. “Sana göstermemi mi, anlatmamı mı tercih edersin?” Buğulu sesi yanaklarımın yanmasına neden oldu.

Ve yüzündeki gülümseme? Kesinlikle şeytan tüyü vardı.

Ya dizlerinin üzerinde bana doğru gelmesi?

Sadece bu hareketi bile beni her şeye ikna etmeye yeterdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın parfümü bir afrodisyak gibi beni sarıyordu. Bir sandalye çektim ve onu kucığıma oturttum. Bedeninin yan tarafı, göğsüme yaslandı. Eğer isterse kalkabileceği şekilde ona alan tanıdım.

"Ne olacak?" Saçını kulağının arkasına aldım ve eğilerek kulağına fısıldadım. "Göstereyim mi, anlatayım mı?"

Her zamanki mantığımdan dışında, bünyemin hiç alışkın olmadığı, kendim için yapmak istediğim bir tecrübeydi. Bu bir liste yapmayı, risk analizlerini ve çok yoğun düşünmeyi gerektirmiyordu. Buradayken birkaç ay için bile olsa özgür olmak istiyordum.

Dilim yüzünde dolaşarak, tenini tattı.

Zahra'nın nefesi kesildi, bana doğru eğildi. "Göster. Her zaman göster."

Hafifçe gülümsedim. Yanaklarımın yandığını görmesin diye boynunu öpmek için eğildim. "Bundan sonra geri dönüş yok."

“Her zaman, Şu andan başka zaman yok derim.” Bana d6ndü ve dudaklarımdan yumuşak bir Şekilde öptü. Dilini dudaklarımdan kenarlarında dolaştırdı. Dudaklarımız sanki daha 6nce hiç öpüŐmemiz gibi birbirine kenetlendi.

Beynim tüm bedenimle savaşıyordu, içimde ateŐlenen duyguların hızla akmasına karşı beni uyarıyordu. Zahra’yı öpmek en tatlı zehrin tadına bakmak gibiydi.

Zahra bacaklarını bana doladı, giderek büyüyen aletime doğru kendini ittirdi. Bedeninin bana sürtünmesi nefes nefese dudaklarını öpmeme neden oldu.

Birbirimizi baştan çıkarırken, öperken, ısırırken tüm dünya durmuŐtu. Hâkimiyetini kurmak için birbiriyle düello yapan iki dil. Zahra ensemdeki saçlarımı çekti. Bunu ellerimi kalçalarına koyarak sıkma izni olarak kabul ettim ve dudakları dudaklarımdan üzerindeyken nefesi kesildi. Boynumu örebilmek için yana doğru itti.

Zahra bedenimle istediğini yapma cesareti kazandıkça, benim dokunuŐlarım da onu keşfetmek için harekete geçti. Diliyle hassaslaŐmış tenimi tattı. Başımı geriye attım ve inledim, bu onun cesaretini daha da arttırdı. Zahra kendini penisime iyice bastırdı. Göz bebeklerimin yukarı doğru kaymasına engel olamadım.

Zahra eşlik etmek istediğim bir vahŐilikle beni öpüyordu. Sanki yıllardır tutsak ettiğim ve artık serbest bırakmak istediğim adamı seziyormuŐ gibi. Korkuya teslim olmak ve geri çekilmek yerine, dudaklarını yeniden buldum, dünyadan sakladığım benliğimin kilidini açtım.

Tutturduğu ritimle penisime sürtündükçe, omurgamdan aşağıya yayılan alevi hissediyordum. Ağzının içinde inledim ve sesim çıktığı anda Zahra onu emdi.

Düzensiz nefesimi vererek geri çekildim. “Eğer durmak istiyorsan, Şimdi tam zamanı.”

Kafa karışıklığıyla gözlerini kırptı. “Ne?”

“Eğer devam etmek istemiyorsan...”

Dudakları, tüm şüpheleri ortadan kaldırarak, dudaklarıma yapıştı. Bacakları belime dolanmış bir şekilde, titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Kahkaha attı ve merdivenlerden yukarı çıkarken bana daha sıkı sarılarak, penisimin zonklamasına neden oldu. Dudakları boynumda dilediğini yaparken, yukarıya doğru çıkan her basamak benim için bir mücadeleydi.

Zahra’yı yatağıma yatırdım. Dizlerimin üzerine çökerek, kotunu hızlıca çıkarırken inlemeye dönüşen nefesini duydum.

Dirseklerinin üzerine kalktığında, bakışları yanıyordu.

İç çamaşırını çıkarmadan önce baldırlarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Gösteriden keyif alıyor musun?”

“Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yalvarır gibi görünmeni seviyorum.”

“Yalvarmam.”

“Pratik yapmak mükemmelleştirir.”

Meydan okumasını kabul ettim.

Bacaklarını araladım ve onu aklıktan ölen bir adam gibi bir solukta yemeden önce, kasıklarından öptüm. Dilimle uyarıldığı anda göz bebeklerimin kaymasına engel olamadım. İkimiz aynı anda inledik. Dilimin ucu vajinasında klitorisine düz bir çizgide ilerledi. Sırtını yay gibi gererek havaya kalktığında, çılgılık atarak beni ödüllendirdi.

Zahra’nın dokunulmamış ve öpülmemiş hiçbir yerini bırakmadım. Dilim vajinasına damgasını vurarak, sahibinin kim olduğunu ona gösteriyordu. Bacakları titriyordu. Tam doruğa ulaşarak orgazm olmasını engellemek için onu kenara ittim. İnledi ve ölümcül bir şekilde saçlarımı kavradı. Dilimi onun vajina girişinden klitorisine sürükleyerek iyice emmeden önce gülümsedim.

Zahra'nın kahkahalarının bulaşıcı olduğunu düşünüyordum ama nefes nefese olan inlemeleri sarhoş ediciydi. Hayatımın geri kalanında sıkılmadan ve bıkmadan duyabileceğim bir şeydi. Parmağımı inleyerek içine soktum ve benim için sırılsıklam olduğunu gördüm. Sırtı yay şeklinde yükseldi ve ben durarak ona baktım. Bakışlarım altında daha da huzursuzlaştı ve mırıldandığı lanet kelimesini ikinci parmağımla ödüllendirdim.

Zahra'nın bu hâlinin sadece bana ait olduğunu bilmek bana derin bir memnuniyet veriyordu. Hiçbir miktardaki para, şöhret veya güç onu benden alamazdı. Bacaklarının arasında çaresizce istediği kişi bendim. Üçüncü parmağımı da soktuğumda tavana doğru haykırdığı benim ismimdi.

O tamamen benimdi.

Şimdilik.

Dudaklarım klitorisini kaplamış emerken, bu duyguyu üzerimden atıp tempomu değiştirdim, parmaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım.

Zahra önümde kıvranırken, omurgamdan aşağıya doğru alevler yayılıyordu. İnlemeleri ağır nefes alış verişlere dönmeden işkenceyi durdurmadım. Titreyen bacaklarım üzerine kalkmadan önce kasığına yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Beklentilerinizi karşıladım mı?”

“Beklenti kelimesini tanımlamayı bir tarafa bırak şu anda heceleyemem bile.”

Ona doğru eğilip dirseklerime yaslanırken güldüm.

“Gördüğüm en güzel gülüşe sahipsin.”

Elini omurgamdan aşağıya kaydırarak, bedenimi titretti. Dudakları dudaklarıma yapıştı. Dilini dudaklarımda gezdirip orgazmını tattığımda titredim.

Tişörtünü kenarından tutup, çıkardım. Sutyeni dilime ve göğüslerine engel oluşturduğu için çok uzun süre üzerinde

kalamadı. Dudaklarımdan birinden diğerine geçerek öptü ve sonra iz bırakacak kadar emdi. Beni vahşi bir hayvana dönüştürüyordu.

Tüm yapmak istediğim ona zevk vermektir. İstediyi kadar alamadığı için çarşafı tırnaklarını geçirmesini istiyordum.

Parmakları penisimin üzerinde dolaştı. Ellerini alarak kafasının üstünde tuttum. “Bu akşam benimle ilgili değil.”

Bunu içtenlikle söylemişim. Ben onu seks için çağırma-mıştım ama yatağında olması benim için bir hediyeydi.

Suratını astı. “Bu problemi çözen için sana yardım etmemi istemiyor musun?”

“Önce adamı yemeğe çıkar.”

“Vajinam işe yarar mı?”

“Kahretsin.”

Bacakları tekrar beni sardı ve kalçalarımdan tutarak beni kendine doğru çekti. Korumalı ereksiyonum sıcak bedeni-ne yapıştı. Şaşkınlığımdan yararlanarak, ellerini ellerimden kurtardı.

“Soylu olmayı bırak. Sana uymuyor.” Avcu eşofmanımın belini kavradı ve boxerımla birlikte ikisini aşağıya indirdi. Ti-şörtüm de kendini diğerlerinin yanında buldu.

“Sıradan bir şeyden başka bir şey veremem.”

Durdu, başıyla penisimi göstererek, “Bu iyi.” dedi.

Gerçekten mi? En azından tereddüt etmesini bekliyordum. “Ciddiyim.”

Gözlerini devirdi. “Öyle olduğuna eminim. Şimdi klişe olmayı bir tarafa bırak ve gösteriye devam et.”

Yüzümü yırtıcı bir ifade kapladı.

Zahra'nın elleri göğsümde geziyor, kas kıvrımlarımı takip ediyordu.

“Bu adil değil.”

“Birkaç dakika içinde şikâyet etmeyi bırakacaksın.”

Komodine uzandım ve geçen hafta aileye ait özel jetten aldığım acil durum paketinden bir prezervatif aldım. Altın renkli folyo paketini elimden aldı ve işaret parmağını penisimin üzerinde dolaştırdı. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

Prezervatifi takmadan önce, benimle dalga geçti. Nasıl oluyorsa yaptığı her şey seksiydi ve ben daha fazlası için can atıyordum.

“Emin olmak için soruyorum, beni becerirken senin adını mı yoksa Scott’ın adını mı haykırayım?”

Onu yatağa doğru iterken kahkaha attı. “Sakın buna cüret etme.”

Ayak parmakları kıvrıldı. *Küçük yaramaz.*

“Spoiler uyarısı, bunu yaparsan yarın eve yürüyemeyebilirsin.”

Vajinası, başparmağım üzerinde dolaşırken hâlâ sıırıksıklamdı.

“Zaten yürümek abartılıyor.”

Gözleri, ağzıma götürdüğüm parlayan parmaklarıma kilitlendi. Parmaklarımın üstündeki parıltıyı yaladım.

Nefesini tuttu, gözleri büyüdü. Orgazm olurken gördüğüm ifadeyi yeniden yaratmak istiyordum.

Zahra’nın içine girerken, gözleri mest olmuştu. Bacakları kalçalarıma dolanarak beni olduğum yere kilitledi.

Sanki sonunda bulduğum cenneti terk edermişim gibi.

Daha derine girmek için biraz geri çekildiğimde titredim. Yeniden geri geldiğimde sırtı yay şeklini aldı, bu sefer bir santim daha fazlasıyla içerideydim. Vajinası penisime yapıştı. Her itiş, beni içine yerleşmeme bir santim daha yaklaştırdı. Ayaklarının topuklarını kalçama bastırıyor, beni daha da çok içine çekiyordu.

Nefes nefese, “Gerçekten söylediğin gibi beni becer.” dedi.

Emriyle omurgamdan aşağıya bir ürperti indi ve sonuna kadar içine girdim. Sırtı göğüslerini gözlerimin önüne serek, yay şeklini aldı. Eğildim ve dilimi meme ucunda gezdirdim. Zahra'nın iniltileri kulaklarıma tatlı bir armoni gibi geliyordu. Gülümsedim. "Son bir sorum var."

Ateş saçan gözlerle bana baktı ve ben bunu çok seksi buldum.

Kalktım. Bedeninin kıvrımlarında elimi gezdirdim ve kalçalarını sıktım. Yeniden içine girmeden önce biraz geri çekildim. İniltisi beni gülümsetti. "Hâlâ mezurayı istiyor musun?" Gidip bir tane getirerek tartışmaya son verebilirim."

"Her şey harika. Nerdeyse seni boğazımda hissedeceğim."

Hızlandıkça ateş tüm bedenimi sardı. Ritmi yakaladığımızda bedenlerimiz birbirine kenetlenmişti. Biz derin nefes alış verişlerimizin harmonisinde kaybolmuş, birbirimizin seksi dokunuşlarına köle iki kişiydik.

Tekrar tekrar üzerinde gidip geliyordum. Her hareketle titriyordu ve ben her seferinde onun göğüslerinin kalkmasından zevk alıyordum.

Tutku dalgaları içindeyken onun kadar güzel bir şey görmedim. Sadece o etraftayken olan o gerilme hissi acı noktasına kadar arttı. Aklımı kaybetmiş gibi içinde gidip geldim ki, bu çok da yalan değildi. Onu hissetmenin ve çıkardığı seslerin verdiği zevke kendimi kaptırmıştım.

Bedenimde dokunulmamış hiçbir yer kalmadı. Tırnaklarını sırtıma geçirdi ve boynumun en hassas yerlerinden ısırıyordu. Hayal edebileceğimden daha vahşiydi ve ben onun limitlerini test etmek istiyordum.

Haklı olduğum ortaya çıktı. Küçük Bayan Bubbly'nin gizli bir yanı vardı. Böyle olmasını hiç beklemiyordum. Yatak odasındaki bu kadın, isteyebileceğim her şeydi ve daha

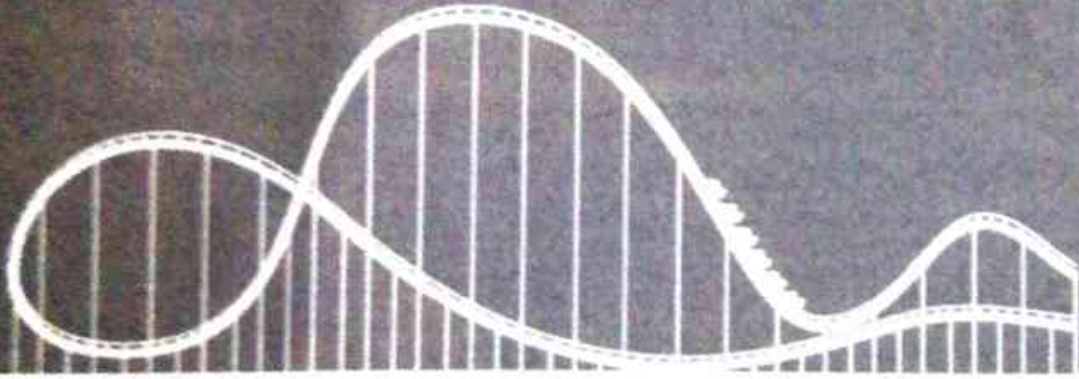
fazlasıydı.

Saf güneş ışığı olan birinin yanında olmak böyle bir şeyse yanmayı seve seve kabul ediyordum. Her. Lanet. Defasında.

İkinci orgazmı beni uçurumun kenarına getirdi ve tek bildiğim onunla birlikte karanlığa doğru özgürce kendimi bıraktığımdı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Zahra



Resmi olarak dönülmez noktayı geçmiştim. Evet, hem de bu akşam Rowan'la daha ilk orgazm olduğum anda geçmiştim. Ama Rowan yumuşayan penisini içimden çıkarıp prezervatifinden de kurtulduktan sonra kafama tam dank etti.

Rowan'la tüm kontrolümü kaybedip kendimden geçerek seviştikten sonra tamamen bitmiştim. Rowan'ın havalı görünümünün altında sakladığını düşündüklerim bu gece gördüklerimin çeyreği bile değildi.

Hayır. Rowan bedenimi gaz yağıyla ateşe vermişti. Vay canına. Sanırım oksijen eksikliğinden bazı değerli beyin hücrelerimi kaybettim.

Kalmalı mıyım? Gitmeli miyim? Bundan sonra yapmam gereken konusunda bir yol ayrımındayım.

Git. Söz verdiğin gibi rahat ol, ciddi bir ilişkiymiş gibi davranma.

Yataktan kalktım ve yerden tişörtümü aldım. *Peki sütyenim nerede?*

“Ne yapıyorsun?” dedi Rowan aniden.

Tiz bir sesle, “Giyiniyorum.” dedim, sanki her tarafımı görmemiş gibi bedenimi kapatarak.

Gözleri yavaşça yüzümden pembe ojeli ayak tırnaklarına kayarken yanaklarıma ateş bastı.

Banyodan gelen loş ışığın altında, Tanrı'nın şaheserinin kıvrımlarını ve hatlarını inceledim. Sanırım alçak sesle inledim ama pek de emin değildim. Rowan, hafif kahkahasını bastırmak için boğazını temizledi.

“Yani...”

Yapışkan olma. Havalı ve rahat ol.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokken bir insan nasıl havalı ve rahat görünebilir? Kayıp kıyafetlerimi arama görevime geri döndüm. Sutyenim gelişigüzel bir şekilde abajurdan sallanıyordu ve onu almak için elimi uzattım.

Kaşlarını çatarak, “Gidiyor musun?” diye sordu. Nasıl olduysa sutyenimi o aldı. Bu tür şeylerden hoşlanıyorsa, sutyenimi seve seve bırakırdım.

Dürüst olmak gerekirse, beni bu utançtan kurtaracak her şeye açtım.

“İstedğin bu değil mi?”

“Neden böyle bir fikre kapıldın?”

“Peki. Aslında...” Parlak fikrim çenesini sıkmasıyla cazibesini kaybetti.

“Gitmek istiyorsun.” Bir sorudan daha çok bir cümle.

Sesinde bir incinme mi sezdim?

Hayır. Bu imkânsızdı.

Ah, sanırım Rowan bu gece aslında benim sağduyumu becermişti.

Bir anda, “Kalmamı mı istiyorsun?” diye kelimeler ağızımdan döküldü.

Cevap vermesi yirmi saniye sürdü. Evet. *Saydım.*

Ya öyleydi ya da Rowan'ın ihtiyatlı bakışları altında zaman geçmek bilmedi.

"Kalmaman hoşuma gitmez."

Güldüm. "Aman Tanrım. Çift negatif kullanıyorsun. Zaten bu senin lanetin."

O anda gördüğüm, en sevdiğim Rowan gülümsemesiydi; çok hafif bir gülümseme, gözlerimi kırparak bunu kaçırmak istemiyordum. "Bilerek yaptım."

Gözlerimi devirerek, "Tabii, eminim." dedim.

Ellerimden tişörtümü çekerek aldı ve sutyenimi omzuna attı. Tamam o zaman. Sanırım bu tartışma kapanmıştı.

Beni tekrar yatağa çekerek, yorganı çıplak bedenlerimizin üstüne örttü. Daha önce de başkalarına sarıldım ama Rowan'la daha sıcak ve içtendi. Özellikle de kollarını bana sıkı sıkı doladığında.

Bu akşam şaşırtıcı olaylar bitmek bilmiyordu. Kalbimin bu yüke dayanabileceğinden emin değildim.

Rowan uzaktan kumandayı eline aldı ve bir kanal seçti.

"Bu akşam ruh hâlin *Gurur ve Önyargı*'nın hangi bölümünü izlemeye uygun?"

"Belki de biraz korku filmi havamdayımdır."

"Romantizm de onun bir alt türü sayılmaz mı?"

Yan tarafından çimdikleyerek onu güldürdüm. "Sadece komik olmaya çalışıyorsun?"

"Çalışmak mı? Benim bayağı komik olduğumu düşündüğünü hatırlıyor gibiyim." Neşelenerek beni kör etmekle tehdit eden inci beyazlarını gösterdi.

"Seni güldürmenin sırrını buldum!"

"Ne?"

"Orgazmlar! Niye daha önce düşünmedim!"

Kahkahası daha önce duyduklarımdan çok farklıydı. Kafasını yastığa koydu ve tüm göğsü gülüşüyle titredi.

Gerçekten, *gerçekten* hoşuma gitti.

Ve bunun gerçekten ama *gerçekten* kötü olduğunu biliyordum.

Ama bunun tekrar olmasını sağlamak için her yolu düşünmeye hazırdım.

Uzaktan kumandayı önüme koydu. "Seç yoksa senin için ben seçeceğim."

O anda gerçekten Scott'ın söylediği bazı şeylerin içtenlikle söylenip söylenmediğinin test etmenin tam sırası olduğuna karar verdim. Belki de bilimsel nedenlerden dolayı *Gurur ve Önyargı*'nin on yedi versiyonunu da izlemesi hakkında yalan söylemişti. "Bu akşam Matthew MacFadyen havasındayım."

Tipik Rowan tarzında, doğru olanı seçti ve tüm filmleri izleyecek kadar çılgın olduğunu kanıtladı. Emin olamadığım tek şey, onun bunu yapma sebebiydi.

Kafamda durumu daha iyi anlamak isteyen küçük, mantıksız bir ses vardı, ama "Anın tadını çıkar ve tüm beklentileri bırak." diyen daha güçlü sese yenik düştü.



Kane'in evi dairemden on dakikalık yürüme mesafesinde olduğu için utanç yürüyüşüm uzun sürdü. Rowan beni götürmeyi teklif etti ama ben sadece gözlerimi devirdim ve ona uzun bir öpücükle veda ettim.

Ona izin verebilirdim. Tanrı biliyor, içimde bu tür bir ilgiye can atan, aç bir yanımdı.

Ama akıllara durgunluk veren bir seks ve daha da kötüsü, güzel bir sohbetle geçen bir gecenin ardından kafamı boşaltmak için biraz mesafeye ve yürüyüşe ihtiyacım vardı. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Rowan'ın niyeti ko-

nusunda hâlâ tereddüt ediyordum. Onun gibi biriyle çıkmak tehlikeli bir oyun gibi görünüyordu.

Ne de olsa, klasisizm, yoksullar ve zenginler arasındaki ayrım hakkında hararetli bir tartışmaya girmeden önce tüm filmi izledik. Rowan bana üst sınıfın sorunları hakkında ders vermeye çalıştı, ben de yüzünü yumruğumla tanıştırmaya çalıştım.

Tamam, sadece şaka yapıyorum. Şiddet asla çözüm değildir. Her ne kadar onu, seks yapmamak şeklinde bedensel bir zararla tehdit ettiysem de bu beni, özür dileyene kadar orgazmdan alıkoydu.

Rowan kirli oynuyordu. Çükünün boyutuyla birlikte öğrendiğim tek şey buydu.

Yani basitçe Rowan'la ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belki de bu iyi bir şeydi. Ben hep bir şeylere isim koyma derdinde olan bir kızdım ve bu hiçbir zaman benim lehime olmadı.

Eve yaptığım on dakikalık yürüyüş boyunca olumlu bakış açımı sağlamlaştırdım. Şimdilik her şeyi sıradan tutmaktan yanaydım. Sıfırdan yüze giden uzun süreli bir ilişkide bulunduktan sonra, işleri ağırdan almaya ve ilişkinin kendi kendine büyümesine izin vermeye razıydım. Riskli olsa da Rowan'ın beni önemseydiğini biliyordum, bu yüzden endişelenmeme gerek yoktu.

Anahtarımınla ön kapıyı açtım. "Claire?"

Claire'in odasından gelen bazı sesler dışında daire ses sizdi. Kapıdan John Legend'a eşlik edildiğini duyduğumda kapısını açmayacak kadar akıllıydım. Gözlerimin görmek istemeyeceği şeylere maruz kalmasına izin vermeyecek kadar onlara değer veriyordum.

Odama gittim, duş aldım ve yüzümde bir gülümsemeyele yatağa yattım. Uykuya dalarken John Legend'ın yumuşak

sesi arka fonda çalmaya devam ediyordu.



Cızırdıyan domuz pastırması kokusuna uyandım. Claire, *Journey* şarkısını bağıra bağıra çok kötü bir şekilde söylüyordu. Uzun gecemden sonra beslenmek isteyen midedem gurulduyordu.

Claire'i mutfakta, yemek pişirdiği spatulasını mikrofon yaparak şarkı söylerken buldum.

"Kim seni bu kadar neşelendirdi?"

Claire yerinde zıpladı. Küçük hoparlörün sesini kısıtı. "Zahra! Evdesin! İçeri girdiğini duymadım."

"Çünkü biraz meşguldün."

Claire'in yanakları kızardı. "Sana bir şey anlatmam gerekiyor."

"Benim de." diye sııttım.

İkimiz de aynı anda, "Önce sen." dedik ve kahkaha attık. Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Biriyle tanıştım!"

"Anlat."

"Royal Chateau'daki sos şefini hatırlıyor musun?"

"Onun asil huysuzluğunu kim unutabilir ki?"

Öğle saatinde iki tabak kahvaltıyı hazırlarken homurdandı.

"Pekâlâ, özür diledi."

"Ne?! Nasıl?"

"Markette karşılaştık. Film gibiydi."

"Nasıl?"

"Onu gördüm ve panikledim. Yanlışlıkla alışveriş arabasını portakal reyonuna çarptım ve hepsi devrildi. Herkesin içinde başıma gelen en utanç verici şeydi."

“Olamaz. Futbol maçında olduğumuz zamanı hatırla.”

Claire irkildi. “Daha da kötüsü. Portakalların birinin üzerine bastı, ayağı kaydı ve düştü.”

“Sonra ne oldu?”

“Beni gördüğünüze pek sevinememiş gibisiniz.’ şakamın üstüne başını geriye atarak kahkahalarla güldü.”

Başımı geriye atarak kahkaha attım. Claire kızgın bir mağaza müdürünü, birden ortaya çıkan ambulansı ve bir randevuyu kapsayan hikayesini anlatamaya devam etti.

Gerçekten, anlattığı yirmi dört saatin ardından nasıl ayakta durabiliyordu hiçbir fikrim yoktu.

Claire tezgâhın üzerine otururken ben bulaşıkları yıkamaya başladım.

“Bana her şeyi anlat!”

Rowan’ın dün itiraf ettiği her şeyi ve konuşmamızın nasıl yatakta son bulduğunu açıklayarak hikâyemi anlatmaya başladım.

“Öyleyse lütfen bana Rowan’ın görünüşünün sadece bir görüntü olmadığını söyle.”

“O, aksiyon adamı.” İçindeki espriye kendi kendime güldüm.

Claire de kıkırdayarak, “Harika.” dedi. “Artık dilini kötülükten çok iyilik için kullanabileceğini bildiğimize sevindim. Doğru yönde atılmış bir adım.”

Kahkaha attım.

“Yani nesiniz şimdi siz? Seks arkadaşı mı?”

Seçtiği kelimeler beni irkiltti.

“Tamam. Hayır.” Durdu. “Çıkarları olan arkadaşlar nasıl?”

Başımı salladım. “Bir isim koymadık.”

“Ne kadar aptalım. Dibine kadar içindeyken bunu nasıl yapabiliydiniz ki?”

Ellerim tutmaz olunca, elimdeki sünger, sabunla birlikte suya düştü ve etrafa su sıçradı. “Claire!”

Ellerini kaldırdı. “Ne?! Sen o konulara girdin.”

“Kendimize bir isim koymadık, çünkü biz diye bir şey yok. En azından kelimenin bu anlamıyla. Biz sadece Zahra ve Rowan’ız. Eğlenen iki kişi.”

Kaşlarını çattı ve yüzü çok nadir gördüğüm bir ciddiyete büründü. “İncinmeni istemiyorum. Böyle ciddi olmayan ilişkiler senin tarzın değil.”

“Belki de benim sorunum budur. Lance’le hemen bir ilişkiye girdik. Şimdi işleri ağırdan almaya çalışıyorum.”

“Pekâlâ, kusura bakmayın ama kırmızı ışığı saatte iki yüz mil hızla geçtiniz.”

Kahkaha attım. “Sadece seks.”

“Evet ve o aynı zamanda her gece yatmadan önce mesajlaştığın adam.”

İçimi çektim. “Akışına bırakıp bu kadar çabuk bir isim vermeden ilerlemek yanlış mı?”

Başını salladı. “Tabii ki değil. Sadece dikkatli olmanı istiyorum ve kalbini de karşılık vermeyecek birine kaptırmanı istemiyorum.”

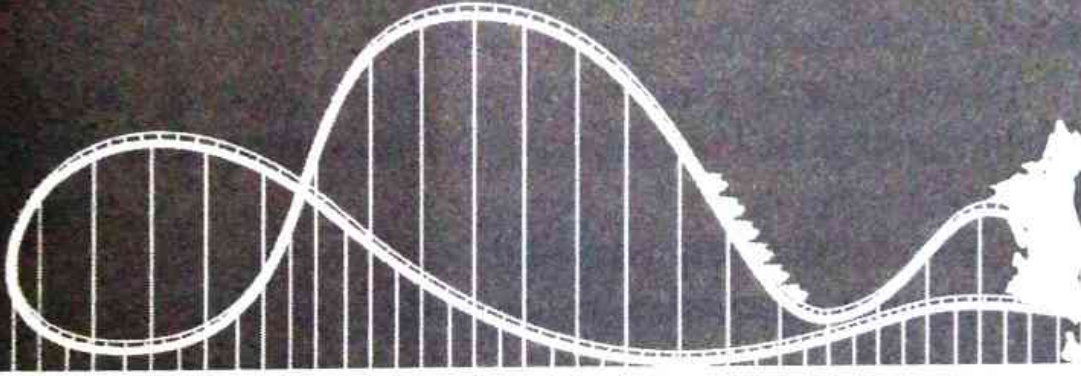
“Şimdilik akışına bırakacağız.”

Plan kulağa sağlam ve kusursuz geliyordu, biraz eğlenirken kalbimi korumanın en güzel yoluydu.

Ya da ben öyle umuyordum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Zahra



*P*azartesi günü, Rowan'la seviştiğim için birinin beni konuyla ilgili arayacağını düşünerek işe gittim. Alnımda bu kirli işi patronumla yaptığımı ilan eden sarı bir çıkartma varmış gibi davranmam komikti. Bilseler bile fark etmezdi. Dreamland'in yöneticilerinin ekipten biriyle ilişkiye girmesine dair herhangi bir politika yoktu. Aynı alanda çalışan kişiler için çok istenilmese de yine de yasak değildi.

Söylemeye gerek yok, Rowan birlikte yatmak gibi bir durumun, kararlarının önüne geçmesine asla izin vermezdi. Ve bana ayrıcalık tanınması fikri, yapabileceklerimi ona göstermek için daha çok çalışma isteği uyandırıyor bende. Kendime ve başkalarına, fikirlerim iyi olduğunda kim olduğumun önemli olmadığını göstermek istiyordum. En azından böyle umuyordum.

Bir oyun planım olmasına rağmen, yıpranan sinirlerim nedeniyle pazartesi günü patlamak üzere olan bir bomba gibiydim. Rowan henüz depoyu varlığıyla onurlandırmamıştı

ve ben yokluğuyla dağılmıştım bile.

Bu sabah, biri bana hafta sonumun nasıl geçtiğini sorduğunda ortak kullandığımız kahve demliğini kırdım. Ve sonra, biri tuvalette Rowan'dan bahsedince elimdeki telefonu tuvalete dūřurdım.

İkincisi benim hatam değildi. İki Alfa takımı üyesi, ellerini yıkarken Rowan hakkında çok uygunsuz bir şekilde konuşuyorlardı. Telefonum elimden kaydı ve ıslak mezarına dūřtü.

Rowan akşamüstü, bir papatya kadar taze görünerek odama geldiğinde ben yorgunluktan bitmiştim. Kesinlikle günü kapatmıştım.

“Mesajlarıma cevap vermedin.”

Bilgisayar ekranından başımı kaldırarak, “Sana da merhaba.” dedim.

“Mesajlarıma cevap vermedin.”

Sesinde ekstra bir öfke vardı ve ona cevap vermememden dolayı endişelenmiş olması fikri hoşuma gitmişti.

Kirpiklerimi kırarak, “Özledin mi beni?” dedim.

“Hayır.” dedi hemen.

Gülümsedim. “Duygularını kabul etmelisin. Beklerim.” Sandalyemi ona doğru çevirdim.

“Bir ‘evet’ için beni bütün gün beklettiğin gibi.”

Ne? “Evet mi?”

“Evet. Yarın akşama randevumuz var.”

Kahkaha attım. “Önce bana sorman gerekmez mi?”

“Cevaplarını bildiğim soruları sormam.”

“Davranışların üzerinde çalışmalıyız. Ciddi şekilde eksikler var.”

Yanıma geldi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. “Geçen gece kibarlığı dert etmiyordun.”

İş arkadaşlarım duymasın diye fısıldayarak, “Tabii ki

hayır. Her kadın sokakta bir centilmen, yatakta bir canavar ister.” dedim.

Küçük bir reverans yaparken gözleri parladı. “Hatamı affedin o zaman. Yarın akşam yemeğinde ve kokteylde varlığını beni onurlandırır mısınız?”

“Aletinle ilgili bir ima mı bu?” diyerek tek kaşımı kaldırdım.

Rowan başını arkaya atarak kahkaha attı. Ben de ona katıldım. Gözlerinin aydınlandığını ve böyle güldüğünü görmek beni başımdan ayak parmaklarıma kadar ısıtıyordu.

Bu da bir sonraki söyleyeceklerimi çok daha zorlaştırıyordu.

“Yarın akşam seninle çıkamam. Yarın, önceki sunumlarımızla ilgili yarım kalmış noktaları tartışmak için işten sonra ekip toplantısı yapacağız.”

“Neyse ki patronunla birliktesin!”

“Mümkün değil! Bu, gücün kötüye kullanılması olur.”

“Eğer kullanmayacaksam tüm bu güce sahip olmanın ne anlamı var?”

Ona göz kırptım. “Bunu söylememişsin gibi davranacağım.”

“İstediğin gibi davran. Sonucu değiştirmez.”

“Ama...”

Tek kaşını kaldırdı. “Ya sen Jenny’ye mesaj atarsın ya da ben.”

Ona kötü kötü bakarak, “Senin patronluğun cazibesini kaybediyor.” dedim.

Eğilip en yumuşak öpücüğünü yanağıma kondurdu. “O zaman teoriyi birkaç koşulda test etmemiz gerekecek. Sadece emin olmak için.”

“Yaptığın her şeyde her zaman mükemmelsin.”

Sırıtarak, “Yarın akşam görüşürüz.” dedi. Kolonyasını ve

bağımlılık yapan feromonlarını da yanına alarak uzaklaştı.
“Ve bundan sonra mesajlarıma cevap ver.”

“Yeni bir telefon alır almaz verebilirim.” Bir kase dolusu pirinci gösterdim.

“Bilmek isteyeceğim bir şey mi?”

Gülümsedim. “Muhtemelen değil.”

Rowan çıktıktan sonra bile, kendi kendime gülmeyi durduramadım.

Çünkü yarın akşam Rowan Henüz-Ne-Anlama-Geldiği-ni-Bilmediğim-G. Kane ile randevumuz vardı.



Gücün çeşitli maskeleri vardı. Bu gece benimki, dairem-
den çıktığımda Rowan'ın yüzünden okunabiliyordu.

“Prenses gibi görünüyorsun.” Çenesini ovdu.

Elimi sarı elbisemin alt kısımlarında gezdirip, kabarık tülü aşağı bastırırken gülümsedim. Bir ünlünün üzerinde gördüğüm elbiseyi çok övdükten sonra annem benim için dikmişti. Elbise kahverengi tenimde sabah erken saatlerindeki güneş ışığını anımsatıyordu.

Rowan'ın bakışları koyulaşmıştı. Gözleri elbisenin üst tarafından kabarık eteğime indi.

O bana bakarken ben de gözlerimi ona dikmişim. Tüm takım elbiseleri arasında açık ara favorim buydu. Bunu biliyor muydu acaba? Kraliyet mavisi kumaşın bedeninde duruşu, onu daireme davet etme ve akşam yemeğini es geçme isteği uyandırıyor.

Gözlerimiz buluştu. Yüzüm duygularımı yansıtmış olmalıydı ki küfretti. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, beni elimden tuttu ve bir şeyler mırıldanarak yürüdü.



“Garfield.”

Rowan bacaklarımın üzerindeki elini gevşetti. “Tanrım, hayır.” Rolls Royce’una bindiğimden beri üzerimden elini çekmemişti. Belli ki Kaneler gibi bir servet seviyesine ulaşanlar artık kendi arabalarını bile sürmüyorlardı. Önce bunu komik buldum. Ama sonra, özgürlüğünün Rowan’a ellerini bacaklarımda gezdirme fırsatı verdiğini düşündüm. Tül eteğin katmanlarına rağmen, elleri her hareketiyle kasıklarımın alev alev yanmasına neden oluyordu.

Rowan’ın göbek adını merak edince, bir isim listesi oluşturmuştum. Tüm interneti ve geçmiş kontrolü için çok para isteyen bazı kabataslak web sitelerini araştırdıktan sonra, bir web sitesindeki bebek isimleri listesini kullanmaya karar verdim.

Elimde yirmi isim vardı, hiçbiri tutmamıştı.

“Gary.”

Göğsü sessiz kahkahasıyla sallandı. “Hayır.”

“Gertrude.”

“Bu bir kadın ismi.”

Omuzlarımı silktim. “Annen yenilikçi biriydi belki.”

Kahretsin. Ondan bahsetmek istememiştım. Rowan’ın annesiyle ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda Kaneler bir kasa gibiydi. Halkın bildiği tek şey, kanserle uzun ve korkunç bir savaştan sonra öldüğüydü.

Beni rahatlatmak ister gibi bacağımı sıktı.

“Annem birçok harika şeydi ama o bile o kadar yenilikçi değildi. Tanrı’ya şükür.”

“Hımm. Peki! Peki ya Glen?”

“Hiçbir zaman tahmin edemeyeceksin. Vazgeçebilirsin.”
Gözlerinin içine baktım ve alt dudacağımı çıkardım. “Ben pes etmem.”

Başparmağını dudaklarımda dolaştırdı, omurgamdan aşağıya hissettiğim sıcaklık onun dokunuşuna verdiği tepkiydi. “Bu yüzden seni göbek adımın veriliş hikâyesini anlatarak ödüllendireceğim. Ama bunu sır olarak saklayacağına yemin etmelisin.”

Bunun için serçe parmağını ona uzattım.

Parmağını itip eğildi, yüzümü avuçlarının içine alarak, “Bir sır için bir öpücük.” dedi.

“Bu oyunu daha önce hiç duymamıştım.” diye sıırıttım.

“Bunun sebebi sadece bize özel olması.”

Sadece bize ait bir şeyin olması fikri kalbimi ısıttı. “Bu oyunu şimdiden sevdim.

Elleriyle boynumu sardı ve öne doğru çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, önce yumuşaktı, sonra yakıcı bir açlık hissi uyandırdı. Rowan diliyle dudaklarımla damgalarken, yaydığı his, kalbime kadar ilerliyor ve tenimi yakıyordu.

Nefesim kesilene kadar öptü beni. Gözleri yüzümden arkadaki pencereye kayınca, gözlerindeki parıltı kayboldu.

Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum. “Tahmin etmekten vazgeçebilirim. Bana söylemek zorunda değilsin.”

Hayır anlamında başını salladı. “Bir anlaşma yaptık.”
Verdiği nefes, bedenindeki gerilimi hafifletmeye yetmemişti. “Annem hakkında çok konuşmam.”

Uzandım ve elini tuttum. Elimi bir can simidi gibi tuttu, ellerinin titremesini gizleyemiyordu. “Çok küçük olduğum için bazı anılarım net değil. Ama en iyi hatırladığım şey annemin Kral Arthur’u sevdiği.”

“Olamaz! Bir tarih tutkunu muydu?”

Bildiğimi gösteren bir bakışla baktı. İçimi çektim ve bir

sonraki sırrı için ona yumuşak bir öpücük verdim. Uzaklaştım ama o beni göğsüne çekip öpücüğü derinleştirdi. Sanki annesiyle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmak için ekstra cesarete ihtiyacı varmış gibiydi.

Belki aşkı aramıyordu, belki iyileşmek istiyordu.

Ona yardımcı olabilirdim. Oradan ben de geçmiştim. Beni bıraktı ve birkaç derin nefes aldı. “Annem tarihi ve fantezi hikâyelerini takıntı derecesinde severdi. Aslında babamla öyle tanışmış.”

Devam edip etmemekten emin değilmiş gibi durdu.

“Biraz daha anlat. Lütfen?” Yanağından öptüm.

“Annem, ikisinin de gittiği üniversitenin, etüt merkezinde çalışıyordu. Babam, arabası iş yerinde olan arkadaşını almak için oraya gitmiş. Annem de resepsiyonda çalışıyormuş. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuş.”

“Ve?”

“Ve babam hiç almadığı bir ders için, tüm dönem etüt merkezine giderek tam A’lık bir öğrenci olmuş.”

“Hayır!” Sesim kısılana kadar güldüm. Onun ebeveynlerinin hikâyesi benimkilerden daha iyiydi, tabii bunu benimkilere asla söylemezdim.

“Doğru. Annem onun Kral Arthur ve şövalyeleri hakkındaki sahte makalelerini ve ödevlerini bile kontrol etmiş.”

“Görüyorum ki yalan söylemek Kane ailesinin bir özelliği.”

Sırıttı. “İstedığımızı elde etmek için her şeyi yaparız.”

“Zalimsiniz. Hepiniz.” diyerek ona takıldım.

Gülümsedi.

“Baban bütün bunlar hakkında nasıl bir açıklama yapmış? Bu kadar uzun süre yalan söyledikten sonra onu nasıl randevuya ikna etmiş?” İçimdeki umutsuz romantiği beslemek için hepsini bilmeliydim.

“Hatırlamıyorum.” Rowan’ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve elimi daha sıkı tuttu.

Rowan’ın enerjisi arabadaki ısıyı düşürdü.

Sorgulanması gereken iş kararları hakkında her şeyi bil-meme rağmen, karısını kaybeden herkesle empati kurabilirdim. Özellikle de sevdiği kadınla vakit geçirmekten başka bir sebep olmaksızın özel ders seanslarına katılmaya istekli bir adamla.

Ve benzer kederden mustarip çocuklar için daha fazla empati kurabiliyordum.

Elini sıktım. “Peki bu hikâye ile göbek adın arasındaki bağlantı ne?”

“Annem kardeşlerime ve bana Kral Arthur’un Yuvarlak Masa Şövalyeleri’nin adını verdi.”

“Doldurulması gereken boşluklar var. Bunlar Kutsal Kâse’yi falan bulmamışlar mıydı?”

“Falan.” Ağzının kenarı yine yukarı kalktı ve üzerindeki gerginlikten eser kalmadı. “Ben yırttım. Declan hayatı boyunca kendini Declan Lancelot Kane olarak tanıtmak zorunda.”

Rowan’ın en büyük ağabeyinin hayatının geri kalanında böyle bir şey yapacak olması beni güldürdü.

Lancelot? Gerçekten mi?

“Ya sen? Mr. R.G. Kane?”

“Galahad.” diye homurdandı, yanaklarının rengi uçuk pembeye döndü.

“Ah. Çok şirin.”

“Burada sadece bir yalancıya yer var ve o da sen değilsin.”

Omzunu ittim. “Ciddiydim! Arkasındaki hikâye, bunu daha da özel kılıyor.”

Bedeni gerildi. “Eğer birine söylersen, seni...”

“Evet, evet. Beni ateşe atarsın. Anladım.”

“Seni becermek zorunda kalacağım. Ama diğer senaryoyu canlandırmakla ilgileniyorsanız, bunu yapmaktan mutluluk duyarım.”

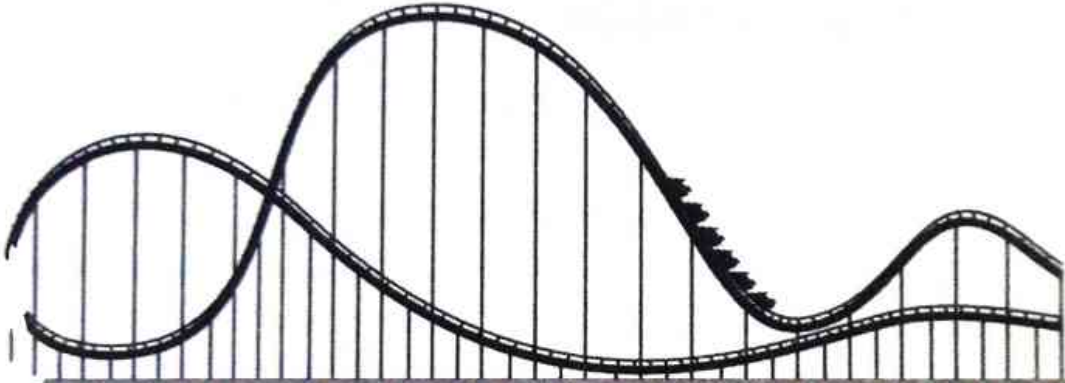
“Seks şakası mı yaptın?! Kesinlikle çok utandım.” Yüzümü yelpazelerken Güney aksanıyla konuştum.

Sanki tanıdığı en inanılmaz deli benmişim gibi kafasını salladı. Tamam, sadece varsayıyorum, ancak makul bir tahmin gibi görünüyordu.

Elimi uzattım. “Anlaştık.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rowan



“Eve gitmek için çok geç değil.” Zahra, menüsünü yüzünün sol tarafının tamamını kapatmak için bir kalkan olarak kullandı.

Orlando'nun en iyi restoranında rezervasyon yaptırdığımda, Zahra'nın oturur oturmaz itiraz etmesini beklemiyordum.

Hostes on dakika önce bize restoranın arka tarafındaki masamızı gösterdiğinden beri, Zahra'nın yüzü kıpkırmızıydı ve yerinde duramıyordu. Şarabın ilk buluşmadaki sınırları yatıştıracağını düşünmüştüm ama o şimdiden ağzına kadar dolu bir kadehi içmişti.

Benimle toplum içine çıkmaktan mı korkuyordu? İyi bir paparazi muhabirinin ünlü beklemek için Florida sokaklarında dolaşacağından şüpheliydim.

Kaşlarını çatarak menüsünü aşağıya indirdim. “Çok mu havalı?”

“Hayır, yani evet! Demek istediğim, şu menüye bir bak.”

İkimizin de yuzunu korumak için yeniden menuyu kaldirdi.

“Fiyatların ve bir suru Fransızca kelimenin olduğu herhangi bir yer, banka hesabım için uygun değildir.”

Kuru bir sesle, “Sen odemeyeceksin.” dedim.

“Evet, yarı yarıya odeyeceğimizi duğunmek benim için kuestahlık olurdu.”

“Yarı yarıya.” Neredeyse boğuyordum. “Senin içine ne girdi?”

“Hiçbir Şey.” Dudağını ısırdı. Yalan soylememe yeteneğinin kanıtı olan teni pembeden kırmızıya doundu.

“İlk randevuda hep bu kadar gergin mi olursun?”

Kaşlarını attı. “Gergin değilim.”

“On dakikada iki yuz dolarlık kadeh Şarap içtin.”

Yuzu bembeyaz oldu. “İki. Yuz. Dolar?!” fısıltıyla bağırdı. “Neden bir avuç uzum için bu kadar para odeyesin?”

Kahkahamı tutamadım. Etrafımızdaki insanlar tarafından duyulamayacak kadar alaktı.

Gozleri benden karşımızdaki masada oturan sarışın bir erkekle kadına kaydı.

“Onları tanıyor musun?”

Sandalyesinde sıçradı. “Kimi?”

Gozlerimi kırptım.

Sandalyesinden birkaç santim daha aşağı kayarken omuzları duştu. “Evet.”

“Onlar kim?”

“Kuucuk elleri ve kocaman bir alını olan sarışın adam Lance.”

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Tum yerler arasınca burada mı?

Bu, Şikago’da asla olmazdı. Burada o kadar çok insan var ki ilerinden nefret ettiklerine rastlamak çok zordu.

Bolgede daha fazla restoran olmamasına soylendim.

Belki, bunun bir daha olmasını engellemek için Dreamland'de bir restoran açabilirdim.

Yine mi? Oylamadan sonra burada kalmıyorsun.

Şarap kadehimi alarak midemdeki bulantıyı geçirmek için büyük bir yudum aldım.

Gözleri benden odanın ortasındaki o lanet masaya kaydı. Kaşlarımı çattım. "Onu geri istiyor musun?"

Bu nereden çıktı?

"Ne?!" Sesi bazı komşuların dikkatini çekti.

"Tanrım, hayır."

"O zaman unut onu."

"Söylemesi yapmaktan kolay. O orada, onunla birlikte. Onları görmekten nefret ediyorum çünkü bana hatırlattığı..." Sesi kısıldı.

Kalbini nasıl kırdığı, diyerek kafamda cümlesini tamamladım.

Zahra'yı bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordum. Genelde tek parmağında bile, lanet olası bir Süper Bowl amigo ekibinden daha fazla pozitif enerji vardı. Onun sıkıntısı beni huzursuz ediyordu. Düzeltmek istiyordum ama eski sevgiliyle nasıl baş edilmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Hadi bir oyun oynayalım."

Ne yapıyorsun?

Canlanarak dikleşti. Sonunda menüyü bırakıp dikkatini bana verdi.

"Bu gece çok oyuncusun."

"Okyanusun ortasında çırılçıplak dalış mı yapmak istersin yoksa gecenin bir yarısı Dreamland'de çıplak koşmayı mı tercih edersin?"

"Koşmaktan nefret ederim ama köpek balıklarından da nefret ederim. O nedenle kesinlikle Dreamland'in içinde çıplak koşmak."

Gülümsedim. “Yaramaz kız. Yakalanabilirsin.”

Alaycı bir tavırla, “Sorun yok. Patronu tanıyorum.” dedi.

Bana gülümsemesi kalbimin bir anlığına durmasına neden oldu. Tuhaftı, sanki onun etrafındayken tüm bedenim kontrolden çıkıyordu. Ya kaşınan bir cilt ya sıkışan bir göğüs ya da onu öpmek için hissettiğim o garip dürtü gibi bir ton duyguyla savaşıyordum. Bazen hepsi birden.

“Senin sıran.” Elini tuttum ve başparmağımı, parmak boğumlarının üzerinde gezdirdim. Bunu ne zaman yapsam nefesi kesiliyordu, bu yüzden bu, benim ona toplum içinde dokunmak için seçtiğim en favori yolumdu.

“Bir daha asla kitap okumamayı mı yoksa borsayı asla kontrol etmemeyi mi seçersin?”

“Beni can alıcı noktamdan vuruyorsun.” Boş elimi kalbimin üstüne koydum.

Gülümsedi. “Bunun üzerine düşünmen gerekmesi benim kalbimi kırıyor.”

Bilmiş bilmiş gülümsedim. “Kitapları okumaktan vazgeçmek zorundayım. Üzgünüm.”

Alaycı bir tavırla, “Evet buraya kadarmış, çok güzel vakit geçirdik.” diyerek elini çekti.

“Bir daha asla kitap okumayacağımı söyledin. Sesli kitaplar buna girmez.”

Ağzı açık kaldı. “Sen... Bu. Böyle hile yapamazsın!”

“Hayat anlambilimden ibarettir.”

“Bir iş adamıyla çıkmak berbat bir şey.”

Büktüğü dudaklarını öpmek istedim. “Anladığım kadarıyla, flört uygulamalarından seçtiğin harika insanlardan biraz farklı. Peki ya annesiyle gelen elektrikçiye ne diyeceksin?”

Parmağını bana doğru sallayarak, “Chip çok hoş bir insandı.” dedi.

“Aynı zamanda randevusuna annesini getiren bir insan.”

“Tatlı olduğunu düşünmüştüm.”

“Sana doğurganlık takip cihazın olup olmadığını sordu.”

Şarabımdan bir yudum aldım.

Zahra başını arkaya atarak kahkaha attı.

Onu güldürmek, gününü küçük bir şekilde daha parlak hâle getirebileceğimi bilmek beni gururlandırıyor.

Yeni bir farkındalık beni çok etkiledi. İlk defa bir randevuda eğleniyordum. İş ve işle ilgili önceden belirlenmiş bir gündem veya soğuk sohbetler yoktu. Zahra'nın ağzından çıkan her şeyi duymakla gerçekten ilgileniyorum ve her şey sadece onu güldürdüğümde güzelleşiyordu.

Bir yanım onun gibi, hiç vazgeçmeden yaşayabileceğim ve en kötü zamanlarda ortaya çıkan geçmiş sorunlardan kurtulabileceğim bir yerde olmayı diliyordu. Bu benim gibi bir insan için mümkün değildi. Hayattan bıkmıştım, bu yüzden Zahra'nın etrafında olmak çok ferahlatıcıydı.

Zahra'yla flört ederek ve daha fazlasını yaparak tehlikeli bir oyun oynadığımın farkındaydım. Buradaki sayılı günlerim ve nihai hedeflerimle bundan daha fazlasını yapamazdım. En azından benim geleceğim Şikago'dayken ve onunki de Dreamland temellerine gömülmüşken.

Ama anın tadını çıkarabilir ve bugünü yaşayabilirdik. Ancak bu kadarına söz verebilirdim.

Zahra elini salladı. “Senin sıran.”

Başımı salladım ve yeniden sohbete döndüm. Zahra ve ben, aralarından seçim yapmamı istediği en saçma soruları seçmesiyle birlikte sırayla sorular sorduk. Bir çift boksörle kayak yapmak veya tüm okyanusu bir jet ski'yle geçmek gibi fikirleri nereden bulduğundan emin değilim ama hayal gücü sonsuzdu.

Bu yüzden onu işe aldın.

Verdiğimiz cevaplara göre başka sohbetlere dalarak tüm

yemeği küçük oyunumuzla geçirdik.

Lance bize yaklaştığında Zahra bir sonraki çılgın seçeneklerini değerlendiriyordu. Lance bize şaşkın şaşkın baktı, gözleri Zahra ile benim aramda gidip geldi. Zahra onu henüz fark etmemişti bile, derin derin sorusunu düşünüyordu. Zahra'nın elini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarından öperken gözlerimi Lance'in gözlerinden ayırmadım. Zahra derin bir nefes aldı ve bana göre yanakları pembenin en güzel tonuna dönüştü. Lance'in çenesi gerilince sarı saçlı, ezilmiş bir domatese benzedi. Kesinlikle -Brooks Brothers gömleğinden, kötü ütülenmiş hâkî pantolonuna kadar her açıdan- kelimenin tam anlamıyla ortalama biriydi. Yerel bir alışveriş merkezinde onun gibi bir düzine insana rastlayacağımdan emindim.

Zahra'nın elini yeniden masaya koydum ve ayağa kalktım. Lance bana bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı.

“Lance Baker. Seni duymuştum.” demeden önce ceketi mi ilikledim.

Tavus kuşu gibi biraz daha dikleşti. “Bay Kane. Durup bir merhaba demek istedim. Zahra ve ben eskiden tanışıyoruz.”

Nabzım her nefeste biraz daha atıyordu ve kanım ateş kırmızısına dönmüştü. Lance elini uzattı ve ben sadece ona iğrenerek baktım.

“Bana Nebula Land teklifinizden bahsetti.”

Reddedilmiş bir sokak köpeği gibi elini indirdi.

“Oh evet. Teklifimin kabul edilmesi beni şok etti.

Yumruğum yüzünü tanımak için kaşınıyordu. Bu bok parçası, Zahra'nın fikrini çalarak kurtulabileceğini mi sanıyordu? Zahra'nın bu konuda sessiz kaldığından emindi.

Nasıl bir pislik. Muhtemelen Zahra'nın onu ispiyonla-

mayacak kadar iyi olduğunu düşünüyordu ve yakalanmadığına göre de endişelenmesine gerek yoktu.

Kahrolsun. Zahra'nın adına intikam alacaktım.

"Ah, Lance. Merhaba. Seni burada görmek garip." Zahra'nın sesi soğuktu.

"Yıl dönümümü kutluyorum."

Ona defolup gitmesini söyleme dürtüsüne rağmen, yüzümdeki duygusuz ifadeyi bozmadım.

Zahra'nın tüm vücudu gerildi. "İlişkiye başladığın zaman düşünüldüğünde kutlama yapman doğru mu?"

Lance'in gözleri kocaman oldu. Zaten kırmızı olan yanakları morumsu bir renk aldı.

Zahra'nın dik duruşu ve demirden bakışları içimi ısıttı. Onunla... Gurur duydum. Aynı bana karşı dik durduğu gibi başkalarına karşı da dik durabilmesinden.

Onu yanıma çektim. Onu hayatının geri kalanında herkesten saklamak ve onun gibi bir hediye üzen Lance gibi salaklardan korumak istiyordum. Bu sahiplenme isteği birdenbire içime yerleşti. Şaşırmalıyım ama şok olmadım. Ben her zaman, her şey üzerinde korumacı davrandım. Oyuncaklar, para, iş girişimleri. Ve şimdi, bir kadın. Fikir yeni olsa da duygu yeni değildi. Lance dikkatini bana yöneltti.

"Bay Kane. Böldüğüm için üzgünüm. Zahra ile bir iş toplantısı yaptığınızı fark etmedim."

"Yapmıyoruz." dedim kuru bir sesle.

Parmağım kolunda gezinince, Zahra titredi.

Lance'in elimi takip eden gözleri, samimi bir şekilde Zahra'nın belini tuttuğum noktada durdu.

"Bu... Böldüğüm için üzgünüm."

"Neden böldün o zaman?" dedim düz bir tonda.

Ağzını açtı, yeniden kapadı. Sınırlı beyin hücrelerinin acınası bir bahane uydurmasını beklemedim.

Garsona el salladım. Garson Lance'le aramız girerek durdu.

“Bay Kane. Nasıl yardımcı olabilirim?” Ses tonu sakin ve profesyoneldi.

“Bu beyefendinin masasına bir şişe Dom Perignon göndermek istiyorum.”

Işıldadı. “Tabii ki. Neyi kutluyoruz?”

“İşteki terfisini.”

Garson yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayrıldı.

Zahra'nın bedeni kaskatı kesildi. Elbisesinin kumaşındaki dantel kayışla oynarken, kalçasını okşuyordum. Lance açıkça bize bakıyor olmasına rağmen, bedeni bedenime doğru eriyordu.

Tiz bir sesle, “Terfi mi?” dedi.

“Yıllardır kendini işine adanmış bir Dreamland çalışanı olduğun dikkatimi çekti.”

Sırıtarak başını salladı. Gözleri benden Zahra'ya kaydı ve ben Zahra'yı onun bakışlarından korumak istedim. Ona bakış şekli, benimle konuştuğunu anladığını düşündürdü.

Temiz oksijen onun yüzünden ziyan oluyordu.

Ondan kesinlikle tiksiniyordum. “Resmî olarak oradaki Yaratıcılarla çalışmak için Dreamland Şanghay'a transfer ediyorsunuz. Şu andan itibaren yürürlüğe girmiştir.”

Yüzündeki tüm kan çekildi. “Şanghay? Çin?”

“Görünüşe göre bu geceyi kutlamak için iki nedeniniz var. Tebrikler.”

Lance biraz daha konuştu. Rahatsızlığı gülmek isteme neden oldu ama kendimi tuttum. Sınırlı kaynağımı hak eden tek bir kişi var ve kesinlikle bu aşağılık adam değildi.

Zahra'ya baktığımda, zaten bana baktığını gördüm. Çok ufak bir gülümseme dudaklarını süslüyordu ama gözleri bana her şeyi anlatıyordu. Parmak uçlarında yükseldi ve yanağıma

yumuşak bir öpücük kondurdu.

Kulağıma eğildi. "Bu gece benimsin." Sıcak nefesi boynumun arkasını ısıttı ve aniden oradan çıkıp gitmek istedim. Restoranlardaki randevulardan vazgeçin. Çok abartılıyorlar ve çok kısıtlanıyorsunuz. Zahra yerde oturmayı ve birlikte yemek yemeyi seven bir insanken onu buraya neden getirdim bilmiyordum.

Konuşmaya devam ederken Zahra'nın kalçasını sıktım.

"Şanghay için tebrikler. Başarılarınızla gurur duymalısın, Lance." Zahra, Lance'e, yerine geçmeden önce omuzlarının üzerinden son kez el salladı.

Küçük bir parçam Zahra'nın ona gülümsememesine sevindi. Hepsi benim. Siktir et Lance'i.

Lance ağzı açık Zahra'ya bakıyordu. Onu süzme şekli, çarpık burnunun ortasına bir yumruk atmak istememe sebep oldu.

Elimi Lance'in gergin omzuna vurdum ve eğildim, bu jest herkese dostça geliyordu. "Senin gibi erkeklerin Zahra gibi kadınları incitmesinin bir nedeni var. Zahra ile hiçbir ilgisi yok ve senin ciddi anlamda yoksun olduklarınla ilgili her şey." Gözlerimdeki tiksintiyi gizleme gereği duymadan ona baktım.

Yüzündeki tüm kan çekildi ve bedeni içine çöktü. Onu bu şekilde etkilemek beni tamamen farklı şekilde memnun etti. Eminim hissettiği rahatsızlık, Zahra'nın onun varlığından duyduğu rahatsızlığın çeyreği değildi ama bunu yapabildiğime memnundum.

Arkamı dönmeden önce omzuna son bir kez vurdum.

Zahra çoktan sandalyesine oturmuştu. Kocaman açılmış gözleri geri çekilen Lance ile benim aramda gidip geliyordu.

"Onu gerçekten Şanghay'a mı gönderiyorsun?"

"Ona bağlı." Sandalyemi çektim ve oturdum.

“Nasıl?”

“İsterse Şanghay’a gidebilir, isterse istifasını verebilir. Benim mülkümünden çıktığı sürece umurumda değil.”

Elimi tuttu. “Neden bunu yapıyorsun?”

Omuzlarımı silktim.

“Sen gerçekten benden hoşlanıyorsun.” Uzun kirpiklerini kırptı.

“Sana bunu zaten söylemişim.” Hafifçe gülümsemem onun karşılık olarak güneş gibi parlamasını sağladı.

Masanın ortasından tatlı menüsünü aldı. “Eylemler sözlerden daha etkilidir.”

“Ve benim eylemlerim ne diyor?” Eğildim, saçının ucundan tutarak onu kendime çektim. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı.”

“Gösterdiğinden daha çok umursuyorsun.”

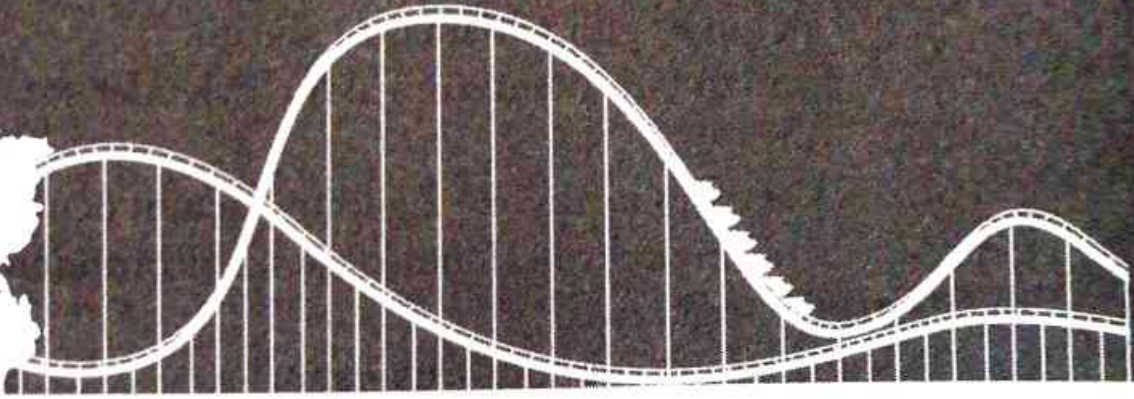
Aramızdaki boşluğu kapatıp onu öptüm. “Olmayacak şeyler için hayallere kapılma.”

Daha önce hiç görmediğim bir duygu belirdi gözlerinde. “Sorun değil. Ben ikimiz için de büyük düşünürüm.”

Damarlarımda dolaşan tuhaf sıcaklık, bir ürperti ile hızla bastırıldı. İşte benim en büyük endişem bu tek cümledeydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zahra



Lance Çin'e taşınyordu. Bunun hepsinin sebebi de Rowan'ın beni mutlu etmek istemesi ve hayatıma devam etmeme yardımcı olmayı istemesiydi. Bunu çok dile getirmemiş olsa da yaptıkları bunu çok net anlatıyordu.

Eğer Rowan işleri ağırdan almaya çalışıyorsa gerçekten hiç beceremiyordu. Gerçekten bu adam benim ona âşık olmamı mı istiyordu? Böyle ilgi göstermeye devam ederse ondan vazgeçmem imkânsızdı. Tehlikeli bölgeye çoktan girmiştım.

Şoför arka kapıyı kapatır kapatmaz Rowan'ın üstüne çıktım. Aradaki bölme yukarı çıkınca, daha cesur hissettim. Pervasız. Rowan'ın Lance'e karşı durması beni güç sarhoşu yapmıştı. Olay seksiydi. Rowan seksiydi. Tüm durum seksiydi.

Elbisemi kaldırıp, Rowan'ın kucağına oturdum. Elleri kalçalarımı buldu ve beni fermuarına doğru bastırdı. Dudaklarıyla nefesimi kesti. Onu öpmek, inmek istemediğim yüksekliğe çıkmak gibiydi. Ve sonsuza kadar bu hissin peşinden gitmek istiyordum.

Dillerimiz çarpışıyor, birbirini okşuyor, test ediyor ve itiyordu.

Öpücüklerin arasında, “Bu güvenli değil.” diye mırıldandı.

Emniyet kemerini alıp bağladım, kahkaha attı. “İşte oldu.”

Beni daha sıkı tutarak kendine biraz daha çekti. “Kendim için söylemiyordum.”

“Bazı şeyleri çok fazla düşünüyorsun.” Fermuarının çizgisini parmağımla takip ederken, dokunuşum altında sertleştiğini hissettim. Kalçalarımı daha sıkı tuttu. Yatak odasındaki Rowan’ın seksi olduğunu düşünmüştüm, ama pantolonunu kasıklarına kadar indirmiş, bir arabanın arka koltuğunda sergilenen sert çüküyle oturması yakıcıydı. O pahalı takımların altında böyle görünen bir adam vardı. Benim için.

Dizlerimi yere koydum. Ben elimle penisinin üstündeki kalın damarı takip ederken, o da benim bakışlarımı takip ediyordu. Elim dilimle yer değiştirdiğinde nefesi ağırlaştı. Bir tür bağımlılık yapan sabunla karışmış ereksiyonun tadına bakmakta ilk başta biraz tereddüt ettim. Boştaki elimle taşaklarını tuttum. Ereksiyonu ağzımı kapladı, ben de dilimle emme ve okşama arasında gidip geldim.

Rowan saçlarımı sertçe çekti, tempom değiştikçe çaresizliği büyüyordu. Rowan’ın her zamanki içine kapanık sessiz hâlinin aksine benimle birlikteyken olduğu adama bağımlıydım. Çünkü duvarlarını yıktığı zaman arzulu oluyordu. Açgözlü. Toplantı odasında ne kadar bencilse seks sırasında da o kadar bencil oluyordu.

Beni bu kadar tahrik etmemeliydi ama konu ona gelince, arzumuz karşısında dayanma gücüm yoktu.

Rowan hızla tercih ettiğim bir uyuşturucu hâline gelmişti. Ağır nefesi. Kontrol savaşımız. Adımı sanki hem bir lütuf-

muş hem de bir lanetmiş gibi inleyerek söylemesi.

Son bir kez emdiğimde tüm bedeni titredi. Onu bırakıp kucacağına geri döndüğümde ıslık gibi bir nefes verdi.

Buğulu bakışlarıyla tavana bakarken, gözlerini kırptı. “Bu bir araba için son derece uygunsuz.”

“En iyi kısmına gelmedik bile.”

Ufak bir tebessüm dudaklarını süsledi. “Bana gösterecek misin yoksa anlatacak mısın?”

“Göstereceğim. Her zaman göstereceğim.” Dudaklarından boynuna kadar öptüm.

Elbisemi yukarı sıyrırken, elleri katmanlar arasında kayboldu.

“O kadar muhteşemsin ki uzun bir süre sana baktıktan sonra insanın canı yanıyor.” Öne eğildi ve boynumun o özel noktasından, nefesimi kesen o noktadan öptü.

İtirafıyla tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı. Belki de Rowan’ın anlamsız iltifatlar ya da süslü sözler söyleyen bir adam olmadığını bildiğim içindi. Söylediği her şeyin bir anlamı vardı ve bana muhteşem demişti.

Göğüs kafesime baskı yapan arzular gözlerime yansımıştı.

Rowan iç çamaşırımı kalçalarımından aşağı çekerken düşüncelerimi yok etti. Nasırlı parmaklarının tenimde sürüklenmesinden tüylerimi diken diken eden sıcak nefesine kadar onunla olan her şey daha farklı ve yüksekte gibiydi.

Dizlerimin üzerine yükseldim ve ona iç çamaşırımı bacaklarımından aşağı indirmesi için alan yer verdim. Korsemi göğüslerimi açıkta bırakacak şekilde aşağı indirdi. Dudakları göğüslerime yapıştı ve ben bu zevkle başımı geriye attım. Dilinin benimle oynama şekli beni çıldırtıyordu.

Çıplak vajinamı, erekisyonuna bastırduğымda inledi. Tüm bedenim ihtiyaç içinde kıvranıyor ve kadifemsi dokunuşlarıyla artan ısı içimi dolduruyordu. Bir kez daha ileri geri

giderek Rowan'ı inlettim.

Zengin bir Tanrı'yı yalvartıyordum. İçimde birden büyük bir güç hissettim ve bu güç beni deliliğin eşğine itiyordu. Burnunun ucunu yaladım ve nefesi kesildi. Parmakları, çürütecek kadar sert bir şekilde kalçalarım kenetlendi.

Gözlerimiz kenetlendi. Bakışlarındaki alev alev karanlık, bedenimin alt tarafındaki sıcaklığı besledi ve bir kıvılcımı ateşe dönüştürdü.

“Senin küçük, güzel yerlerin benim çükümü henüz hak etmedi.” Elini aramıza koyabilecek şekilde beni yukarıya kaldırdı.

Tüm yüzüm alevler içindeydi. Eli içime dalarak, tüm kontrolümü kaybettirdi. Bedenim bir dokunuşuyla ona yapıştı ve ikinci kez dokunduğunda yerimden sıçradım. Serbest eliyle, boynumu dudakları için açıkta bırakarak saçlarımı kavradı ve bedenim onu içime almak için bir yay gibi kıvrıldı.

“Başından beri haklıydım.” Derin kıkırdaması omurgamdan aşağı başka bir enerji dalgası gönderdi. “Sen, Zahra Gulian, gerçekten bir sahtekârdan başka bir şey değilsin. İçindeki bu canavarı saklarken, tatlı gülümsemelerin ve nazik sözlerin arkasına saklanan bir baştan çıkarıcı.” Sert sesi, alt tarafımda şeytani etkisini gösterdi. Dişlerini derime batırmadan önce dilini boynumdan meme ucuma sürükledi.

Bedenime bir ürperti yayıldı ve tüylerim diken diken oldu. “Ama ben seni görüyorum.” Dokunuşu cezalandırıcıydı. Öfke ve şehvet arasındaki ince çizgide dans ediyormuş gibiydi. Onu kendi üzerindeki kontrolünü tamamen kaybedecek kadar çılgına çevirdiğimi bilmek bende bağımlılık yapıyordu. Teninin altında nasıl bir hayvanın sinsice dolaştığını benden başka kimse bilmiyordu. Ve bu sırrı çok baş döndürücü buluyordum.

Şehvet tarafından tüketilirken bedenim titredi. Boynumu emerek morarttı. Diliyle boyun kıvrımımda gezindi ve ben “Seni istiyorum” diye haykırdım. İki parmak üçe çıkarak daha derinlere daldı ve dudakları tenimde öpülmedik yer bırakmadı. Bedenimdeki baskı dayanamayacağım noktaya kadar arttı. Tırnaklarımı gömleğine geçirdiğim için derisinde iz bırakamadım.

“Beni deli ediyorsun,” diye mırıldandı boynumdaki ürpermiş tüylere karşı. Parmaklarını tekrar içime sokmadan önce geri çekti. “Vahşi.” Nefesim kesildi. “Kontrol dışı.” Parmaklarından gelen bir başka cezalandırıcı saldırı. “Şoförüm sadece bir metre ötede, çığlıkları engellemek için yapılmamış plastik bir paravanla ayrılmışken, seni arka koltukta becerecek kadar pervasız.”

Umutsuzca boşalma ihtiyacı içimi dolduruyordu. Kalçalarımı döndürdüm ve parmaklarına oturarak omurgamın dibindeki orman yangınını takip ettim.

“Sesin kısılana kadar başkalarının seni becerdiğimi duymasını fikri hoşuna gidiyor sanırım.” Elini geri çekti.

Kaybın yasını tutuyordum ve vücudumdaki vızıltı, donuk bir uğultuya dönüştü. “Belki de seni becerdiğimi duymalarını seviyorum.”

Onu on yaş daha genç gösterecek şekilde gülümsedi. Bir şeyler hayal etmediğimi doğrulamak için gülümsemesine dokundum.

Cüzdanını aldı ve bir prezervatif çıkardı. Ona bir klişe olduğunu söyledim ama yaşadığı her şeyden sonra küçük şeyleri kontrol altında hissetmenin onun için önemli olduğunu düşünüyordum. Prezervatifin paketini açarken çıkan hışırtı, nefeslerimize karıştı. Gevşemiş bedenimi hareketleriyle tam bir macun hâline getirmişti.

Beni yukarı kaldırdı. Prezervatifli ereksiyonunu göre-

biliyordum. Bir eliyle beni tutarken diğer eli bacaklarımın arasında geziyordu. İçime girmeden önce saygılı ve nazik davrandı. Birden onu her şeyiyle içimde hissedince nefesim kesildi. Bedenim yanmaktan donma noktasına geldi ve kafamı geriye attım. Boynumu sözsüz bir özür olarak yavaşça öptü. Başparmağı klitorisimde gezindi ve gergin bedenimi rahatlattı.

“Beni ne kadar istediğini göster.” Beni yeniden kendine çekmeden önce popoma vurdu. Gülümsemesini gizlemek için alt parmağını dudaklarında gezdirdi.

Piç kurusu. Bunun için beni yalvartacaktı.

Omuzlarından destek alarak kalktım. Tam olarak içimden çıkmamıştı ve birleşmiş bedenlerimize baktı. Dudaklarımı yalarken gözlerini benden ayırmıyordu. Geri çekilmemle tüm bedeni titredi. “Sahtekâr olabilirim ama sen de güzel bir yalancıdan başka bir şey değilsin. İsteddiğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır bir adam.” Yeniden içine girmek için ayağa kalktım ve ağır nefeslerimize uygun bir ritim oluşturdum. “Kontrol etmek.” Kalçalarımı oynatarak, göz bebeklerinin kaybolmasını sağladım. “Gizli gülümsemeleri, yumuşak kahkahaları ve dünyadan sakladığı altın bir kalbi olan kızgın bir adam.” Dudaklarım boynunu buldu ve tenine dişlerimi geçirdim.

O, benim kuraklığın içindeki fırtına bulutumdu, beni güneş ya da yıldızlar kadar canlı hissettiren, değeri bilinmeyen bir güzellik. Bir başka iniltiyle birlikte parmaklarının titrediğini kalçalarımında hissettim.

“Bence beni bu kadar çok istemekten nefret ediyorsun. Çünkü önemsemek, bir kalbe sahip olduğunu kabul etmen gerektiği anlamına geliyor.” Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Öyleyse kendine o küçük tatlı yalanları söylemeye devam et. Sırrın benimle güvende.”

İniltilerinin hepsini hak ederek, üzerinde gidip gelmeye başladım. Onu kandırmak hoşuma gidiyordu. Her yükselişimde hemen biraz geri çekiliyordum ve tekrar onu tam içime almadan önce nefes almasına izin veriyordum.

Elleri kalçalarımı daha sıkı kavrariken, gözleri tamamen karmıştı. Birden içindeki bir şey açığa çıktı. Beni kaldırıp yenden kendine çekerken kolları kumaş gömleğinin altında gerildi.

Her cezalandırıcı vuruşta nefesim kesiliyordu. Zevk, omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Rowan'ın teninin tenime her sürtünüşünde yanıyordum. Sanki biri, her okşayışında tenime alev tutuyormuş gibiydi.

Rowan, kontrolü kaybederek kendinden geçtikçe daha gelişigüzel hareket etmeye başladı. Yıldızlar patlayıp kapalı gözlerimin ardında hayat kıvılcımları saçmadan önce gözlerimin önünde siyah noktalar uçtu. Rowan boşalırken tüm bedeni titredi. İkimiz de nefessiz ve pelte gibi olana kadar kalçalarımı hareket ettirmeye devam ettim. Başım omuzlarına düştü ve yorgunluk, içimde kalan adrenalini tüketti.

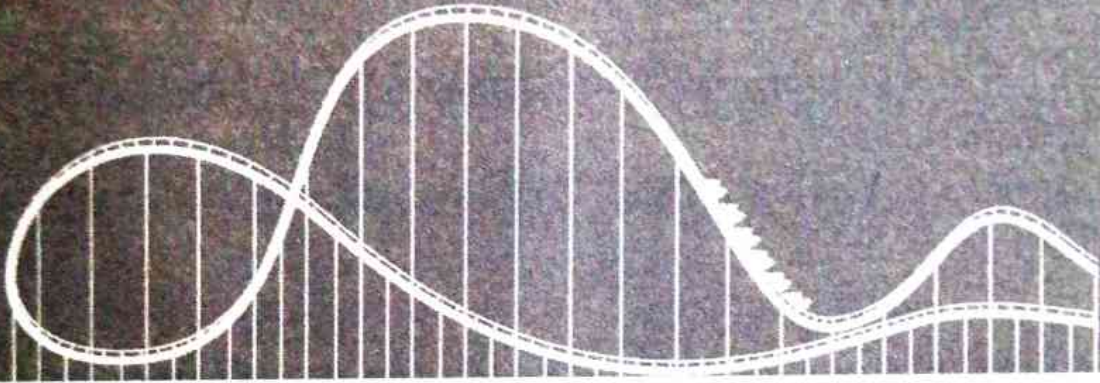
Rowan elini omurgamdan aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Nefesimin ve kalp atışlarımın düzelmesini beklerken gözlerim kapalıydı. Elinin yatıştırıcı hareketi, içimdeki yumuşak penisine rağmen beni bilinçsizliğe sürükledi.

Orgazm yüzünden yarı hayal görüyor olmalıydım. Rowan, "Verecek bir kalbim olsaydı, hepsi senin olurdu. Bedavaya." diye fısıldadı.

Omurgam sızladı ve bunun elinin sırtımdan aşağı inmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ona bir kalbi olduğunu söylemek istiyordum ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Bunun yerine, Rowan'ın paylaşmaya istekli olduğu her türlü sevgiyi içime çektim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zahra



Rowan, haftalık cuma toplantımızdan sonra yüzünde en sinir bozucu kendini beğenmiş gülümsemeye geldi.

“Gülmeyebilir misin? Bu adil değil.” Masaüstü bilgisayarımı kapattım.

Gülümsemesi büyüdü. “Ama kıvranma şeklini seviyorum.”

Dizüstü bilgisayarımı sırt çantama koydum. “Pislik.”

Bölmenin duvarına yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. “Beni durdurmaya çalışıyorsan, yanlış yoldasın.”

İlk öpücüğümüzü ve o zamanlar ona pislik dememden ne kadar hoşlandığını düşündüm.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Yarın randevuya çıkacağımızı haber vermek istedim.”

“Tamam...” Havalıyı oynuyordum ama içten içe bayılıyordum. Rowan kesinlikle niyetini belli ediyordu ve ben de buna vardım.

Bir randevu için onu kovalamamak kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Çok kesin bir şekilde, "Ailenle akşam yemeği yedikten sonra." dedi.

"Pardon?! Bir daha alabilir miyim?"

Göz kırparak, "Belki sonra." dedi.

Sandalyemden düşmemek için masamın kenarına tuttum. "Göz kırpma."

"Neden?"

"Çünkü yumurtalıklarım patlayabilir ve bu da büyük talihsizlik olur."

Kendi kendine güldü. "Ani son görüşmemizden sonra beni davet etti."

"O küçük iş birlikçi..." Rowan'ı ailemle tanıştırmaya hazır değildim.

"Senden bu kadar bahsetmesi çok tatlı."

Ah. Bunun için Ani'ye nasıl kızabilirdim?

İçimi çektim. "Ailem için hazır olduğundan emin değilim."

"Lütfen. Ailenin Vegas'ta evlenmesiyle ilgili her şeyi duymam gerek. Elvis'e olan aşkları derinlere iniyor."

"Onları cesaretlendirme. Eski bir albüm çıkarırlar ve seni hikâyeye boğarlar."

"Ani, oturma odasında ukulele ile performans sergilediğin bir videonun olduğunu söyledi. O aile filmi izlemek istiyorum."

Başımı masama koyup orta parmağımı havaya kaldırıırken inledim.



Annem, Rowan kapıdan girer girmez, elinde süslü bir şarap şişesiyle, “Ne kadar da tatlısınız!” diyerek Rowan’a sevgi gösterisinde bulundu.

Rowan kapıda tüm bedeni donmuş hâlde kalakaldı.

Babam, “Hoş geldiniz.” diyerek elini uzattı.

El sıkıştılar ve hiç etkilenmemiş gibi onu baştan aşağıya süzen Claire dâhil herkese selam verdi.

“Geldin!” Ani, Rowan’ın üstüne atladı ve ona kocaman sarıldı.

Herkes onlara baktı. Annem ellerini göğsünde kavuştururken gözleri parladı.

Babam başını bana çevirdi ve başıyla onayladı. “Onu şimdiden Lance’den daha çok seviyorum.”

“Baba!” inledim.

Rowan onu duyduysa, duymamış gibi yapacağını biliyordum.

“Hadi yiyelim!” dedi annem. Claire, herkese babamın en sevdiği yemeği sunmayı teklif etti.

Rowan yanımdaki sandalyeye oturdu ve annemle babamın yemek masası bir oyuncak ev için yapılmış gibi geldi.

“Daha önce Ermeni yemeği denediniz mi?”

Başını salladı.

“Yemek konusunda seçici misiniz?”

Gözlerini devirdi. “Havyar dışında her şeyi yerim.”

Kendi kendime kahkaha attım. “Harika! O zaman büyülenmeye hazır ol. Annem Avrupalı olabilir ama babamın favori Ermeni yemeklerinin tarifini öğrendi.”

Bir kaşık alıp annemin yemeklerini karıştırmaya başladım. Claire arada sırada tarifler verirdi ama hiçbirisi annemin yemekleri ile kıyaslanamazdı.

“Peki, Bay Kane, Dreamland’i şu ana kadar nasıl buldunuz?” Babam, Rowan’ın getirdiği şaraptan bir yudum aldı.

Bana baktı. "Gittikçe seviyorum."

Rowan'ın bakışları altında eridim, aktım.

Babama bakmadan önce bacağımı sıktı. "Lütfen bana Rowan deyin." dedi.

Annem gülümsedi. "Zahra bize üzerinde çalıştığınız projeden bahsetti. Parkın yıl dönümünü kutlamak istemeniz çok güzel."

Rowan kucağında ellerini yumruk yaptı.

"Büyükbabamın istediği buydu."

"Harika bir adamdı." dedi babam.

Rowan başını salladı. "Buradaki insanların onu takdir etmesine sevindim."

Sesinde hafif bir tereddüt vardı.

Yumruğunu yakaladım, parmaklarını açtım, sonra bizim parmaklarımız birbirine kenetlendi.

"Gergin olmana gerek yok." dedim fısıltıyla.

"Havadan sudan konuşmalarda kötüyüm." diye fısıldadı.

Ben sadece gülebilirdim ve gösterinin tadını çıkarabiliyordum. Rowan'ın utangaç olması, ofiste herkesin etrafındaki hâline kıyasla çok hoş bir değişiklikti.

"Şikago'ya kıyasladığınızda Florida'nın nesini seviyorsunuz?" Annem sordu.

"Sıcak."

Masadaki herkes kahkaha attı ve gerginlik Rowan'ı terk etti.

"Şikago'ya kıyasla değişik olmalı. Biz hep Şikago'ya gitmek istemiştizdir." dedi babam.

Ani sonunda konuşarak, "Ama uzun zamandır tatil yapamadık." dedi.

Rowan çatık kaşları ile kız kardeşime bakarak "Neden?" diye sordu.

“Ah.” Gülümsemesi kayboldu.

Kahretsin. Kimse ona bunu söyleyen kişi olmak istemezdi.

Odanın sıcaklığı önemli ölçüde düştü. Rowan elini bırakmamdan korkuyormuş gibi elimi daha sıkı sıktı.

Claire nötr bir sesle, “Çünkü istesek bile tatile çıkmayı göze alamayız.” dedi.

Rowan gergin bir sesle, “Doğru.” dedi.

Annem, Tanrı’ya şükür, konuyu değiştirdi ve bir şekilde akşam yemeğini kurtardı. Rowan her zamankinden daha içine kapanıktı ki bu da çok şey anlatıyordu. Rowan’ı sadece duydukları hikâyelerden tanıdıkları için annemle babam fark etmemiş olabilirdi ama ben fark ettim. Akşam yemeğinin geri kalanında midem bulandı, bu da yemeğimi yemeyi zorlaştırdı.

Tabağımdaki yemekle bir çocuk gibi oynarken Rowan kaşlarını çatarak bana baktı. Benden farklı olarak hepsini yiyip saniyeler içinde yeniden istiyordu, bu da annemi daha mutlu ediyordu.

Akşam yemeğinden sonra babam Rowan’a sarılmadan önce omzuna vurdu. Rowan’ın tüm bu sevgi alışverişi sırasında odun gibi durduğunu görmek gergin olmasam beni çok güldürürdü.

Birlikte ele ele otoparkı geçtik. Rowan arabasının kilidi açtı ve bana kapıyı açtı. Havayı yumuşatmadan arabaya binmek istemedim ve dondum.

Aniden, “İçeride olanlar için üzgünüm.” dedim.

Elleri kapıyı sıkı sıkı tuttu. “Neden üzgün olasın?”

“Zaten konuşma sırasında gergindin, bir de aniden o konuya geldik.”

Çenesi gerildi. “Bu senin suçun değil, ben bir pisliğim Zahra.”

Gözlerimi kırptım. “Kendin hakkında böyle konuşma.”

“Gerçeğe değer verdiğini sanıyordum.”

Şaşkınlıkla ona baktım.

“Gerçek bu. İnsanların hayatını daha iyi veya kötü etkileyen kararlar alıyorum. Durum bu.” Yıldızsız karanlık gökyüzüne baktı.

“Ama değişebilirsin. Kimse seni, birini diğerine tercih etmen için zorlamıyor.”

Acı bir kahakaha attı. “Bir işi yönetmek zordur.”

“İnsan olmak da.”

İçini çekti ve tekrar elimi tuttu, parmaklarımız bir kez daha birbirine kenetlendi. “İnsan olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sorun yok. Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim.” Yolcu koltuğuna otururken sırttım.

O da mırıltıyla, “Tam olarak korktuğum şey bu.” dedi.

Meydan okuma kabul edildi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Zahra

Dairemizin kapı tokmağı üç kere çaldı.
“O burada!” Ani çantamı alıp kollarıma atarken
TV şovumuzu durdurma zahmetine bile girmedi.

“Kim?”

“Rowan!”

Kalbim hızını artırdı, sabit bir ritimden düzensiz bir ritme geçti. “Üzgünüm. Pardon, sen bunu nerden biliyorsun?”

“Senin için sürpriz bir randevu günü planlamak istedi.”
Ani yatak odama girdi.

Randevu mu?! Üzerimde boya bulaşmış eski bir Levi’s ve doksanlardan kalma bir Chicago Bulls sweatshirtü vardı. Kıyafet seçimim, bir randevu şöyle dursun, bakkal için bile uygun değildi.

“Randevu derken ne demek istiyorsun?” diye arkasından seslendim.

“Rowan’ın sürprizini göstermek için seni alıp götürdüğü türden.” Ani’nin kelimeleri o uzaklaştıkça boğuk geliyordu.

Peki... Vay, tamam. Artık sürprizlere hazırım.

“Çabuk ol. Çok yavaşsın.” Ani eline en büyük bavulumu alarak odamdan çıktı.

“Başka bir yere mi taşıyorum?”

Kıkırdadı. “Hayır, aptal. Rowan benden birkaç kıyafetini toparlamamı söyledi.”

“Kıyafet mi? Ne için?”

Ani gülümseyerek, “Hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdim.”

“Nasıl, benim daireme girip bavulumu mu topladın sen?”

“Claire.” Ani’nin gülümsemesi bulaşıcıydı.

Bavulumu sapından tutarken, nefesimle önüme düşen buklelerimi geriye doğru üfledim. “Bu sürprizin içinde neler var?”

Ani kahkaha attı. “Buna degecek bir şeyler.”

Bavulumu tutmaya çalışırken ellerim terden kayganlaştı. Rowan’ın ne planladığından emin olamıyordum ama bu büyüklükte bir bavul sınırı aşıyordu.

Ani, “Hiçbir şey hakkında endişelenme.” dedi ve göz kırparak ekledi, “Seksi kıyafetlerini bile koydum.”

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Aman Tanrım. Hayır, yapmadın bunu. Hem onları nasıl buldun?”

“Bir kız kardeş asla sırlarını ortaya dökmez. İyi eğlenceler!” Ani banyoya koştu ve kendisini içeri kilitledi.

“Claire az sonra yemeğinizi yapmak için eve gelecek.”

“Hoşça kal anne! Artık benim hakkımda endişelenme!”

Kapıyı açtım ve Rowan elleri cebinde demire yaslanmış duruyordu. “Seni burada görmek çok hoş.”

“Merhaba.” dedi hafif tebessüm ederek.

“Merhaba.”

Eğilip de en yumuşak şekilde alnımdan öptüğü zaman

neredeysse hoş geldiniz paspasının üstüne eriyip akacaktım. Kafamda başlayan uğultu, ayak parmak uçlarıma kadar yayıldı.

Bağımlılık yapan kokusunu da alarak geri çekildi. Bavulmdan tutarak, “Gitsek iyi olacak. Yetişmemiz gereken bir uçuşumuz var.”



Hayatım bir saatten az bir sürede bir Dreamland prensesinin hayatında dönüştü. Ama beyaz atlı bir prens yerine Rowan ile beraberdim, hakkında okumayı çok sevdiğim ahlaki açıdan belirsiz kahraman.

“İşte buradayız.” Büyük elleriyle baldırlarımı sıktı.

“Uçuştan önce bir yerde mi duruyoruz?” Pencereden dışarı baktım. Kesinlikle Orlando havaalanı değildi.

Sanki tatlı bir şey söylemişim gibi Rowan hafifçe gülümsedi.

Biri bir kapıyı açtı ve şoför Rolls-Royce Ghost'u piste doğru sürdü. Asfalt alana park etmiş şık siyah jete sanki sıradan bir cuma günü gezisindeymişiz gibi gözlerimi kırparak baktım. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Ben dalga geçmem.”

“Yalancı.”

Küçük bir gülümseme daha kazandım.

Uçağa el salladım. “Yetişmemiz gereken bir uçağımız olduğunu söylediğinde normal bir uçuş olduğunu düşünmüştüm.”

“Tanrım, hayır.”

“Ah evet. Çünkü ikram edilen küçük krakerler ve ağlayan bebekler çok itici oluyor.”

Başını salladı ve baldırlarını güven verici bir şekilde bir kez daha saktı.

"İyi. Anlıyorsun."

Rowan'la vakit geçirdikçe onunla sadece aynı ligde olmadığımızı değil, aynı havayı bile solumadığımızın farkına varıyordum. "Gerçekten özel jete mi gidiyoruz?"

"Evet."

Şoförü kapımı açarken mırıldanarak teşekkür ettim. Önümüze verilen kırmızı halıdan gözlerimi alamıyordum.

Rowan arabadan indi ve arabanın etrafından dolaştı. "Böyle bir yaşam tarzına bağımlı hale gelirsin diye mi korkuyorsun?"

"Bu, aklımdaki son şey olabilir." Kırmızı halıya doğru tereddütle adım attım. Televizyondan başka bir yerde gördüğümü zannetmiyorum. Bu halıya spor ayakkabılarım hiç uygun değildi, boyalı kot pantolonumsa kesinlikle gülünç görünüyordu.

Omuzunun üzerinden bakarken ceketini ilikledi. Beni incelerken, kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

Bir onu, bir kendimi işaret ettim. Ben Goodwill'de BOGO kutusunu eleyen birine benziyorken, sen Tom Ford kataloğundan fırlamış gibisin." Yıkanmaktan solmuş sweatshirtümü işaret ettim "Bu bir Michael Jordan sweatshirtü bile değil, çünkü ikinci el mağazasında bu seçenek yoktu."

Dudakları gerildi. "Senin tarzını seviyorum." Gözleriyle bedenimi süzdü. Ellerini kotumun arka ceplerine sokarak beni kendine çekti.

"Ben de kendi tarzımı seviyorum ama pek özel jete uygun değil."

"Kim demiş?"

"Ben!"

"Daha önce hiç özel jete binmediysen nasıl bilebilirsin?"

Gökyüzüne doğru küfrettim. Kahretsin. Neden her zaman bu kadar mantıklı konuşuyordu? “Bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun!”

Rowan, kızgınken bu kadar sevimli olmamı ödüllendirmek ister gibi alnımı öptü.

“Gitmemiz gerekiyor çünkü geç kalmak istemeyiz.” Ellerini arka ceplerimden çıkardı ve bir elini sırtıma koydu. Takdir ettiğim bir nezaketle, beni merdivenlerden yukarı doğru yönlendirerek jetin özel kamarasına götürdü.

Özel jetler kesinlikle benim düşündüğüm gibi değildi. Spor ayakkabımın ucu siyah halıya takıldı ve dengemi kaybederken çığlık attım. Rowan hemen uzandı ve ben yüzüstü düşmeden önce kolumdan tuttu.

“Her zamanki gibi zarif Zahra.” dedi belli etmemeye çalıştığı gülümsemesiyle.

Beni tipik bir uçak koltuğunun üç kat büyüklüğündeki kocaman koltuğa oturttu. Bunun bir rüya olmadığını doğrulamak için bej deriye dokundum. Karşımdaki koltuğa geçti. “Yüzünde neden böyle bir ifade var?”

“Yok bir şey.”

“Rahat değil misin?”

Yanaklarım yanıyordu. Ufak şeyler sebebiyle bu kadar heyecanlanmak, aklımı kaçırarak gibi olmak yerine böyle bir geziye çıktığım için minnettar olmalıydım. “Hayır. İyiyim.”

Başparmağını alt dudağının üstünde gezdirdi. “Sanırım paramdan korkan ve onunla hiçbir şey yapmak istemeyen tanıştığım tek kişi olabilirsin.”

“Kişiliğinden korkan büyük çoğunluğa kıyasla bayağı zıt bir durum.” Anında verdiğim bu cevap Rowan’ı güldürdü. Sesinin sıcaklığı tüm göğsüme yayıldı.

Ben de gülümseyerek karşılık verince gözleri parladı. “Bana farklı hissettiriyorsun. Bana bu şekilde hissettirmen hoşuma gidiyor.”

“Nasıl?”

“Gerçek bir insanmışım gibi.”

Gözlerimi kaydurdım. “Eğer bunlar senin standardınsa daha yukarıya doğru çok yolumuz var.”

Yeniden kakhaha attı ve bu sefer ben de ona katıldım.



Tamam, bunu Rowan'ın yanında kabul etmem ama bir milyarderle çıkmanın avantajları var.

Avantaj 1: Randevu için bir anda New York'u seçerek oraya bir uçuş ayarlamak.

Avantaj 2: New York'u ziyaret etmek!

Jet piste inerken heyecandan ölecektim. Rowan bana gideceğimiz yeri söylediği andan beri, onu hem şehir hakkında hem de buraya ne sıklıkla geldiğine dair sorularla boğdum.

“Daha önce New York'a geldiği için bu kadar heyecanlanan birini daha görmedim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu bir rüyanın gerçekleşmesi!”

“Uçaktan inene kadar bu son söylediğini bir köşede tut. Sadece kokunun bile fikrini değiştireceğine eminim.”

“Nasıl bir insan New York'tan nefret eder?”

“Şikago'yu seven aynı türden insan.”

“Sözünü geri al!” Ona doğru eğildim ve omzuna vurdum.

Gülümsedi. “Hayır. Benimle Şikago'ya gelip, benim gördüklerimi görene kadar olmaz.”

Rowan'ın bu fikri karşısında kalbimin küt küt atarken neredeyse göğsümden fırlamak üzere olduğuna emindim.

Önceden plan yapmak ciddi olmayan ilişkimizi perçin-

leştiriyor gibiydi ama asla sıradan bir ilişki gibi hissettirmiyordu.

“İnsanlar canları istediğinde uçağa binip bir yerlere uçmaz.”

Başını yana eğdi. “Neden?”

“Çünkü işimiz ve sorumluluklarımız var.”

“Patronunu bana bırak.”

Kalbim göğsümde hızla atmaya devam ederken, söylediğinden hiç hoşlanmamışım gibi yaparak başımı salladım.

Konuşmamız çok kısa bir süre sonra, pilotun emniyet kemerlerimizi açabileceğimizi söylemesiyle kesildi.

Hostes kabin kapısını açtı ve etraf bembeyazdı.

“Kar! Gerçek kar!” Merdivenleri ikişer ikişer indim ve bir avuç parlayan kardan aldım.

Rowan yanımda durdu. “Şanslıyız.”

“Şanslı? Nasıl?”

Gözlerini gülümsememden alamadı. “Yılın bu zamanlarında genelde kar olmaz ama bir gün önce bir fırtına kopmuş.”

“Eğer bu kader değilse, ne bilmiyorum.” Karı havaya attım ve etrafımdan pudra gibi süzülüşünü izledim.

Gözlerimi kapadım ve gülümsedim. Açtığımda Rowan beni izliyordu.

Ekip hemen bavullarımızı indirdi ve ben göz açıp kapayıncaya kadar Rowan beni şoförün beklediği büyük bir arabaya bindirdi. Elimi tuttu ve başparmağıyla avcumun içinde daireler çizmeye başladı. Her dairesi ile tüylerim ürperiyordu.

Yol boyunca pencereden dışarı baktım, parlak ışıkları ve insan selini izledim. Bana Dreamland’in kalabalığını anımsatıyordu ama daha gergin bir topluluktu. Herkesin gitmesi gereken yerler ve insanlar vardı ve hedefe ulaşmanın bir yolunu bulmalıymış gibiydiler.

Kesinlikle bunu sevmiştim.

Cam ve çelikle kaplı yüksek katlı bir binanın valesine yaklaştık.

“Burada mı yaşıyorsun?” Bulutlara kadar uzanan gökdeleni görmek için boynumu iyice geriye doğru veriyorum. Gerçek, lanet bir bulut!

Omuzlarını silkti. “Bazen. Evlerimden biri.”

“Biri?!”

Omuzlarını silkti.

“Tanrı’dan daha fazla paraya sahip olmak nasıl bir his?”

“Yalnız.” Sözleri, havamızı değiştirecek kadar ağırdı.

Ona sarılmak için can atıyordum.

Etrafındakilerin ona gerçek bir insanmış gibi davranmasına sebep olacak kadar zengin olmanın ne kadar yalnızlaştırıcı olabileceğini hayal edemiyordum. Rowan’ın itirafından sonra, sanki her an ortadan kaybolabilirmiş gibi her şeye aval aval bakmayı bırakacağıma dair kendime bir söz verdim.

“Peki. Bundan sonra soğukkanlı olacağım ve bunların hiçbirini beni şaşırtmıyormuş gibi davranacağım.”

“Bunu yapma. Ben... Her şeyi senin bakış açısından görmek eğlenceli.” Eğlenceli?!

Bunun onu bu şekilde neşelendirebileceğini kim bilebilirdi. Bu söylediğine o kadar kendimi kaptırdım ki cümlesinin geri kalanını sonradan anladım.

Her şeyi benim bakış açımdan görmeyi seviyor. Kalbim yine bana ihanet ederek sıkıştı. Kahretsin. Claire’i dinlemem gerekirdi. Birbirimizden hoşlanmanın ötesinde, daha yoğun duygular hissederken, ilişkimizin ciddileşmemesi mümkün değildi. Ama zaten ilişkiyi daha ileri götürmek istemiyorsa neden hem Scott hem de Rowan olarak peşimi bırakmadı?

Beni seks için kullandığını zannetmiyorum. Öyle olsa, beni New York’a kadar getirmesine gerek yoktu.

Rowan, tavandan sarkan binlerce mücevherle dolu şaşaalı bir lobiden geçerken, elini belime koydu. Asansörde tek bir düğmeye basması gerekmedi. Sanki sihir yapmış gibi kapılar kayarak açıldı ve karşımıza parlak aynalı bir kabin çıktı.

İçeri girdik ve kapılar arkamızdan kapandı. Elini belimden çekmedi. Uzaklaşarak, nefesimi normal bir tempoya getirmek istedim ama o çok güzel kokuyordu.

Gözlerini dikmiş bana bakarken, etrafımızdaki hava ağırlaştı.

“Bu harika bir randevu.”

“Lütfen. Daha gecenin en önemli kısmına gelmedik bile.”

“Gelecekte hayatıma giren erkekler için çıtayı bayağı yükselttiğini bilmeni istiyorum.”

Aferin Zahra. Onu uzaklaştırmak için gelecekteki erkeklerden bahset.

“Çünkü sen zaten bunlara layık bir kızsın.”

Elimi tuttu ve beni kendine çekti. Başını öne doğru eğerken gözleri kapandı. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda benim de gözlerim kapandı. Dili alt dudagımda gezinerek nazikçe ağzımı açmamı isterken ona tutundum. Bedenim onun ilgisi altında titrerken başım ağırlaştı.

Açılan kapıların gıcirtısı öpüşmemizi yarıda kesti. Rowan elimden tuttu ve elimi, bir mimarın görünce dibinin düşeceği çatı katına götürürken bırakmadı.

“Umarım buradan hiç ayrılamayacağımı biliyorsundur.” Tüm şehrin panoramik manzarasını gösteren iki parçalı devasa pencereye doğru yürüdüm.

Bir eliyle bana sarılırken, diğer eliyle omuzlarımla üstünden bakabilmek için başımı yana eğdi.

“Burası için Dremland'den vazgeçer miydin?”

Hafifçe kahkaha attım. “Hayır. Dreamland'i seviyorum.”

Geri kalan bütün hayatımı orada geçirebilirim ve hiç sıkılmamam.”

Anlam veremediğim tuhaf bir ifadeyle bana baktı. “Yok canım? Neden?”

“Bütün ailem orada yaşıyor. Rastgele bir şehir için bundan vazgeçmek çılgınlık olur.”

“Hımm.” Açıkta kalan karnımı okşadı.

“Sen Dreamland için şehirden vazgeçtiğine mutlu musun?” Bu kadar sorgulamamalıydım ama çok merak ediyordum.

“Dreamland’de bir daha kendimi mutlu hissedeceğimi düşünmezdim ama şimdi çok emin değilim.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

“Orayı dayanılır hâle getiren tek insanla tanışmış olabilirim.” Gözlerini yüzüme dikmişti.

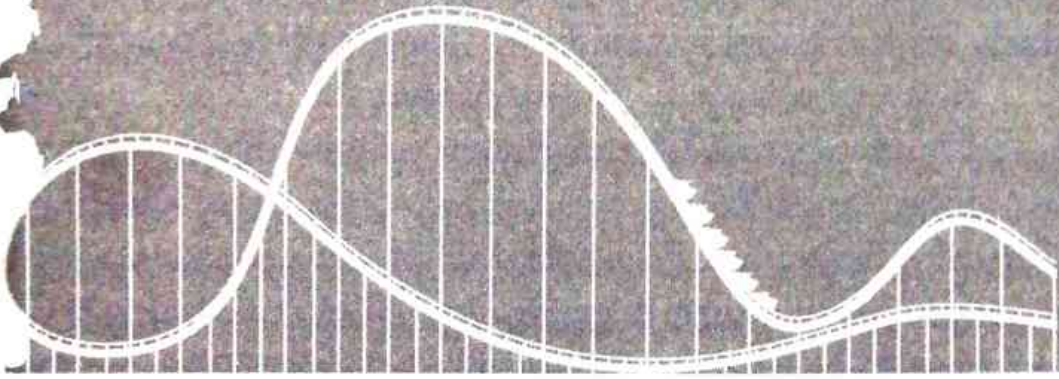
Cevabıyla hem nefesim hem bacaklarım titredi.

Midemde uçuşan umut dolu kelebekler ne kadar derine düştüğümü kanıtlıyordu.



OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Zahra



Rowan bana bavulumu boşaltmamı söylediğinde öyunun bittiğini anlamalıydım.

Sert tahta zeminin üzerinde dizlerimin üstüne çömel- dim, bavulumu hızla açtım. “Bu, bavulun neden bu kadar büyük olduğunu açıklıyor.”

Yarısı normal kıyafetlerimle doluydu, diğer yarısı da Ju- liana De La Rosa tarafından yazılmış saray aşklarını anlatan kitaplarla. *Beni Baştan Çıkaran Dük*, tüm kitapların kay- masını önleyen koruyucu kayışlarla üstte güvenli bir şekilde sıkıştırılmış durumdaydı. Rowan’ı bulup ona sarılmak için odadan dışarı fırladım, kafamı göğsüne çarptım. Beni geriye doğru iterken kahkaha attı.

“Neden çantam tüm De La Rosa kitaplarımla dolu?” Elimi atan kalbimin üstüne bastırdım.

“Çünkü ünlü korse yırtıcısı yazar bu gece New York’ta kitaplarını imzalıyor ve bizim de onun etkinliğine biletimiz var.”

Arka cebinden iki bilet çıkarıp bana doğru salladı.

Ağzım açık kaldı. Biletleri elinde aldım. "Mümkün değil!" Kollarımı boynuna doladım. Ani hareketim dengesini sarstı ve ikimizin de yuvarlanıp düşmemesi için duvara tutundu.

Kulağıma eğilerek, "Beğendin mi?" diye sordu. Sıcak nefesi tüylerimi diken diken yaptı. Onu bırakarak kollarımı kendi alanıma çektim. "Beğenmek mi? Bayıldım! Son dakikada böyle biletleri nasıl aldın?"

Boğazını temizledi. "Bağlantılarım var."

"Tamam, şimdi zenginliğinden etkilendim."

Julia De La Rosa benden sadece otuz metre uzakta duruyordu. Kitapçının altın sarısı ışıkları kafasının üzerinde bir hare gibi parlıyordu ve doğrudan onun kollarına koşmak istiyordum. Bunun yerine, Rowan ortadan kaybolmamdan veya yazarı taciz etmekten tutuklanmamdan korkuyormuş gibi elimi tuttuğundan, soğukkanlı davranıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, diğer kitapseverlerle kuyruğa girdiğimizde Rowan şikâyet etmedi. Dreamland'deki sıraya girmiş hâlinin tam tersi bir tavır sergiliyordu. Ben etrafıma bakarken o da gülümsüyordu. Kitapları ulusal bir hazineymiş gibi tutuyordu. Etrafımızdaki insanlar olmasa onu öpebilirdim.

Önümdeki kadının çantası hakkında yorum yaptım ve hemen arkadaş olduk. Katie ve ben kitaplarda yer alan erkeklerden oluşturduğumuz erkek arkadaş listemizi karşılaştırdık ve *Beni Baştan Çıkaran Dük'ün* sezon finalinde neler olacağını tartıştık.

Rowan bile dizinin analizini yaptı ve yorumu karşısında Katie neredeyse bayılacaktı.

Rowan tuvalete gittiğinde, Katie Rowan'ın, buluşabileceği bir erkek kardeşi olup olmadığını sordu. Tüylerim diken diken oldu ancak Katie kahkaha attı. Gerçekten de Rowan'ın

kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyordu.

Sıra bir salyangoz hızında ilerliyordu. Sıranın önüne geldiğimizde, Katie ile birlikte yanımızdaki iki kişiyle daha arkadaş olarak çift kişilik sohbetimizi dört kişilik sohbe te çevirmiştik. Rowan bu konuda çok anlayışlıydı ve randevumuzu diğer kitap kurtlarıyla geçirdiğimiz için de kendimi biraz suçlu hissediyordum.

“Senin sıran.” Beni eliyle Juliana’nın kapsama alanına itti.

“Merhaba! Ben büyük bir hayranınızım.” Titreyen elimi uzattım.

Masasından bana bakarken, Juliana’nın kahverengi gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar gerildi. Bir pop kültürü kataloğundan fırlamış gibi görünen komik kıyafetler vardı üzerinde ve ona anında âşık oldum. Grileşen saçları mükemmel bir at kuyruğuyla toplanmış ve yan perçemleri yaşlanan alnına bırakılmıştı.

“Oh, çok çekici bir hanımefendi!” Juliana ayağa kalktı ve bir büyükanne gibi yanaklarımı ellerinin arasına aldı.

Aman Tanrım, Juliana bana dokunuyordu.

Rowan’dan bir fotoğraf çekmesini istesem garip olur mu?

Evet, muhtemelen. Bu isteğimi bastırdım ve Juliana’nın yoğun parfümünü birkaç kere derin derin içime çektim.

Juliana’nın gülüşü kırmızı dudaklarıyla çarpıcıydı. “Rowan, bana kız arkadaşının bu kadar şirin olduğunu söylememiştin.”

Rowan? Rowan’ı tanıyor muydu?! Neden bana bir şey söylememişti.

Ve bekle... KIZ ARKADAŞ?!

Rowan boğazını temizledi. “Zahra benim kız arkadaşım değil.”

Midem çok yüksek bir tepeden aşağıya atladı.

Juliana'nın gözleri bana kaydı. "Canım benim, bu adamı hemen kapmalısın."

Ona önemsemedim, çünkü, heyo, merhaba, Rowan'ı tanıyordu. "Rowan'ı tanıdığınızı bilmiyordum."

Rüya mı görüyorum?

Rowan yüzümden ne düşündüğümü anlamış olmalı ki kolumu cimcikledi.

"Hey!"

Omuzlarını silkti. Bir aptal gibi gülümsedim çünkü bu bana ilk buluşmamızı hatırlattı.

Gerçekten her şeyi hatırlıyordun.

Juliana, Rowan'ın yanaklarını aynı bir annenin yapacağı gibi okşadı. "Tüm bu olayı senin için planladı çünkü senin, benim en büyük hayranım olduğumu söyledi."

Sanırım oda etrafımda dönmeye başladı. "Ciddi misiniz!?" Döndüm ve ona baktım. "Nasıl?"

Juliana, "Ona söylemedin mi?" diye sordu.

Tüm bunları benim için planlayan adama bakakaldım. "Bunların hepsini sen mi planladın?"

"Hayır. Yardım aldım."

Juliana kıkırdadı. "Tatlım, o olmasaydı şu anda popom Hawaii'de bir çim sandalyesine yapışmış, yeni çıkan kitabın piyasaya sürülmüş olmasını kutluyor olurdum. "

"Ama buradasınız? Benim için mi?"

"Yüksek mevkilerde arkadaşının olmasının ayrıcalıkları var, değil mi?" Göz kırptı. "Senin sevdiğin o diziyi, onun şirketi dizi hâline getirdi."

"Onun şirketi?!" Ayaklarımın altından çektiği halıya rağmen hâlâ nasıl ayakta durduğuma şaşırıyordum.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Rowan zaten bana bir dijital platform kanalından bahsetmişti ama ben şu ana kadar hiç bağlantı kurmamıştım. "Scott televizyon izlemek için

hiç benim şifreme ihtiyaç duymamıştı, değil mi?”

Küstahça omuzlarını silkti. “Hayır.”

“O zaman neden kullandın?”

“Neden olabilir canım? Aşk bize aptalca şeyler yaptırır.” diye araya girdi Juliana.

“Ah, hayır. Biz sadece...”

Cümlemi tamamlayarak, “Anın tadını çıkarıyoruz.” dedi.

Anında cevap verdim. “Doğru. Günü yaşa.” Juliana’ya, bu cümle Rowan’la olan ilişkimin her karmaşık saniyesini açıklıyormuş gibi başımı salladım.

Juliana bize doğru parmağını salladı. “Yalana inanmaktan ilk kim vazgeçecek bana bildirin.”

Gözlerimi devirdim. Ne de olsa o bir aşk romanı yazarıydı. Elbette her çiftin kaderinde sonsuza kadar mutlu olmak olacağına inanacaktı.

Buna karşı değildim ama aynı zamanda çok çabuk umutlanmaktan da yana değildim.

Rowan kitaplarımı masaya bıraktı.

“Platformu sen kurduysan neden benim hesabımı kullandın?”

“Neye ilgin olduğunu görmek istedim.”

Bunun ne kadar tatlı olduğunu düşünmek, ağlama istediği yaratmıştı bende. Aylarca benden pek hoşlanmadığını düşünmüştüm ve benimle daha iyi bir bağ kurmak için benim hesabımdan televizyon izlediğini öğreniyordum.

Kollarımı ona doladım ve ona o güne kadar sarılmadığım şekilde sarıldım. Başımın üstünden öptü.

“Hadi artık. İkinizden sonra daha görmem gereken yüzden fazla insan var.” Juliana her kitabımı adıyla ve kısa bir mesajla birlikte imzaladı. Arkamızdaki insanlar benimle uzun vakit geçirdiği için sızlanıyorlardı ama Juliana o kadar hayat doluydu ki benimle konuşmaya devam etti. Ruhum

bütün söylediklerini içine almak istiyordu.

Juliana artık diğer kitapseverlerle devam etmek zorunda olduğunda, Rowan beni bir ocuk gibi kitapçının girişine doğru sürükledi.

n kapıdan çıktık ve gerçek kar taneleri ile karşılaştık.

“Kar yağıyor!”

“Bu akşam birkaç santim daha yağar. ılgın bir hava.” Kaşlarını attı.

Karla kaplı kaldırımında koşarken güldüm ve bir daire çizerek ocuk gibi dilimle kar tanesi yakalamaya çalıştım.

“Kaldırımını pmeden önce yavaşla istersen.”

Kelimeler dudaklarından bir saniye geç çıkmıştı. Çünkü söylemeden tam önce spor ayakkabılarım kaygan bir parçaya takıldı, kollarımı açtım, tutunacak yer yoktu.

Rowan koştu ve beni insanüstü bir hızla yakaladı. Ama onun da botları kaygan kaldırımında benim spor ayakkabılarımla aynı kaderi paylaştı. Birbirimize dolanmış, elimizde bir plastik poşet dolusu kitapla düştük. Rowan beni korumak için döndü ve sırtüstü yere düştü. Ben de onun göğsüne çarparak üstüne düştüm. Yüksek sesle nefes verdi. Diğer eliyle hâlâ kitapların yere düşüp ıslanmasını engellemek için poşeti tutuyordu.

“Ah.” Kaslarına arpan alnımı ovaladım.

“İyi misin?”

“Yarın ciğerlerim tekrar çalışmaya başladığında bir daha sor.”

Alnımı göğsüne koydum ve soğuk hava ciğerlerimi yakana kadar güldüm. Kollarını bana doladı ve biz karla kaplı o kirli kaldırımında birlikte kendimizi kaybettik.

Hayatımdaki en iyi randevuydu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rowan



Fena bir plan yapmadığımı düşünüyordum. Kitap imzalama olayını öğrendiğinden beri Zahra'nın yüzünde hiç kaybolmayan bir gülümse vardı. Tek hatam bu olayın arkasındaki sırrı saklamadığı için Juliana'ya gizlilik yemini ettirmemektir.

Zahra'nın olaylara çok anlam yüklemesini istemiyordum. Ama diğer taraftan da onu gerçekten mutlu ediyordum gibi bana gülümsemesini göz önünde bulundurunca, bunun için artık çok mu geç acaba diye düşünüyordum.

Şoförüm bizi geldiğimiz binaya bıraktı. Bu asansör yolculuğu biraz farklıydı. Zahra kitapları sudan hasar görmüş mü diye kontrol ediyordu. Zaten iki kere etmişti ama yeni değerli eşyalarına koruyucu davrandığı için onu suçlamıyordum.

Daireye girdik ve Zahra kitaplarını bavuluna koyup almak için aceleyle uzaklaştı. Ben de aynısını yaparak bir kot pantolon ve üzerinde solmuş Dreamland logosu olan tişörtümü giydim.

“Peki, plan nedir?” Zahra bir eşofman takımıyla aşağıya indi. Kumaş bedenini her kıvrımını ortaya çıkarıyordu ve ben ahlaklı bir adam olup gözlerimi başka bir tarafa çeviremiyordum. Zaten konu Zahra olduğunda düzgün bir insan olmaktan başka her şey olabiliirdim bu yüzden onu incelemeye devam ettim.

Bu tavrıma karşılık verdi ve, “Bana öyle bakmaya devam edersen kıyafetlerimde bir delik açacaksın.”

“O zaman kıyafetlerini çıkar. Problem çözülür.” Kalçalarından tutup onu kendime çektim. Elini göğsüme koydu, tam kalbimin üstüne. Onun dokunuşuyla kalbim daha da hızlandı. Midesi şu ana kadarki en yüksek sesli protestosunu yaptı. “Ne kadar utanç verici.”

Düşüncesizliğime kızdım. Uçakta geçiştirdiğimiz öğle yemeğinden sonra hiçbir şey yememiştik. Onu bıraktım ve paket menülerle dolu çekmeceye yürüdüm. “İstedğini seç.” Pizza seçmeden önce bütün menülere baktı. Bir omzunu kaldırarak, “New York’ta bir daha ne zaman pizza yiyeceğim?”

“Ruth’s Chris seçeceğine bunu mu tercih ediyorsun?”

“Ruth Chris kim?”

Homurdandım. “Tamam, pizza olsun.”

Akşam yemeği bir saat sonra geldi ve sehpanın üzerine koydum. Devasa şöminenin önündeki kilimin üstüne oturdum. Hiçbir zaman yemek masasında yemekten hoşlanmamıştım. Bu bana annemin hayatta olduğu, babamın bir aile olarak yemek yiyebileceğimiz kadar ayık hâlde eve gelebildiği zamanları hatırlatıyordu.

“Demek burası sizin. Tam olarak kaç tane eviniz var?” Pizzasından büyük bir ısırık aldı.

Kafamdan hesap yaptım. “Yirmi sekiz.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Yanaklarının biraz rengi kaçtı. “Peki. Vay! Hangisi en sevdiğin?”

Sorusunu düşünmek için zaman kazanmak adına piz-zamdan bir ısırık aldım. “Dürüst olmak gerekirse, favorim yok.”

Ağzı açık kaldı. “Hiçbiri bana “ev”miş gibi hissettirmiyor?”

“Ev, bana iş için ihtiyaç duyulan yer.”

Zahra dikkatle bana bakıyordu.

“Ama diğerlerine göre tercih ettiğim iklimler var. Mesela Şikago yazın harika ama kışın bir yerlerim donuyor.”

“Ya Dreamland?”

Sorusunu dikkatle cevapladım. “Dreamland farklı.”

“Nasıl?”

“Orada çok kötü anılarım oldu.”

Zahra kaşlarını çattı. “O zaman direktör olmak istemen çok şaşırtıcı.”

“Parkı bir üst seviyeye çıkarmakla ilgileniyordum. Beni engelleyen geçmişteki sorunları geride bırakmak benim yararımdaydı.”

Teknik olarak yalan değildi. Yine de gülümsemesi mide-me atılmış bir yumruk gibi gelmişti.

Tüm gerçeği ondan saklamaktan başka çaren yok. Her şeyi tehlikeye atamayacak kadar bitiş çizgisine yakınsın.

Zahra gülümsedi. “Artık orada olduğun için daha iyi hissediyor musun?”

“Orada zamanımı katlanılabilir kılan biriyle tanıştım.”

Yanaklarının kızarması midemi dalgalandırdı. Bir şey yemek çok zordu. “Katlanılabilir? Seviyeyi biraz daha artırmam gerekiyor.”

Zaten gereğinden fazlasını yapmıştı. Boğazımı temizledim. “Benim hakkımda bu kadar soru yeter. Bir şeyi merak

ediyorum.”

“Ne?”

“Bana rozetlerini anlat.”

Arkamdaki manzaraya bakarak, “Çok hoş bir hikâye değil.” dedi.

“Hoş bir hikâye istemedim ki.” Zor bir şey hakkında konuşmam gerektiğinde bana yaptığı gibi elini tuttum.

Bedeni rahatladı ve derin bir nefes verdi. “Terapiye ilk başladığım gün, ilk rozetimi aldığım gündü.”

Zahra gibi birinin terapiye gitmiş olabileceğini asla düşünemezdim. Babam bunun acınası olan insanlar için olduğunu çünkü problemlerini çözmek için bir başkasına ihtiyaç duyduklarını söylerdi.

“Terapiye mi gittin? Neden?”

“Çünkü çabalamadan kendimi düzeltemeyeceğimi fark ettim.”

“Ama sen...” Doğru kelimeleri bulamadım.

Hüzünlü bir şekilde güldü. “Ne? İyi? Mutlu? Gülümseyen?”

“Yani, evet.” Bu böyle değil miydi? Neden mutlu olan biri terapiye gitsin?

Yere baktı. “Herkesin kötü zamanları vardır. Ve benim için, ben...” Derin bir nefes verdi.

Zahra kötü mü hissediyordu? Bu yeniydi.

Ellerine bakarak, “Yaklaşık iki yıl önce derin bir depresyona girdim.” dedi.

Gözlerimi kırptım. “Ne?”

Yanakları kızardı. “Doğru. O zaman anlamamıştım ama bana resmî olarak yardım almam gerektiğini söyleyen kişi Claire oldu. Bir terapist bulmama yardımcı oldu ve nasıl hissettiğim konusunda biriyle konuşmam gerektiğini söyledi.”

“Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Burnunu çekti. “Şu anda neden ağladığımı bile bilmiyorum.” Öfkeyle ıslak yanaklarını sildi.

Bıraktığı gözyaşlarından birini sildim.

“Şu anda daha iyi durumda olduğumu biliyorum. Ama... Tanrım. Lance kalbimi kırdığında, yataktan çıkamıyordum. Yıllık tüm izinlerimi kullandım çünkü uyuyamıyordum ve kalkmak bile bana çok büyük bir iş gibi görünüyordu. Sanki hayatın akışında ilerliyordum ama gerçekten yaşamıyordum. Yemekte bile zorlanıyordum. Ve düşünceler...” Sesi çatladı ve yemin ederim kalbime bir yumruk yemiş gibi hissettim. “Kendimden çok nefret ettim. Aylarca, kendimi suçladım. Çünkü nasıl bir aptal kadın, bir adamın onu aldattığını anlamazdı? Zavallı ve kullanılmış hissettim.”

“Birçok harika özelliğin var ama zavallı bunlardan biri değil.” Kendisi hakkında kötü düşünüyor olması kanımdaki ısının artmasına neden oldu.

Yine burnunu çekti. “Şu anda bunu biliyorum. Ama o zaman, kendimi çok zayıf hissettim çünkü yaptığım hiçbir şey beni ele geçiren bu umutsuzluk hissini durduramadı. Denedim. Tanrım, gerçekten denedim çünkü mutluluktan başka bir şey hissetmekle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Ama ne kadar çok gizlemeye çalıştıysam, işler o kadar kötüye gitti. Sonunda hayatın buna değip değmediğini merak ettiğim korkunç bir noktaya ulaştım.” Titreyen ellerine baktı. “Gitsem daha iyi olacak diye düşünen türden bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim. Bunu düşündüğüm için bile utanıyorum.”

Zahra'nın yaşadığı acının küçücük bir kısmını hissetmesi için Lance'i bulup yüzüne yumruk atmak istiyordum çünkü onun gibi biri olmasaydı, Zahra'nın nokatlı virgül şeklinde bir rozete ihtiyacı olmayacaktı.

“Artık ben buyum. Ama her şey yaşanırken kimdim; kı-

rık bir kabuktum. En gerektiği zamanda kendime inanmayı unuttum.”

Sesindeki acı, nefes almamı engelleyerek beni boğuyordu. Her zaman anlamlı olan gözleri bu sefer o pislik yüzünden hissettiği her acıyı gösteriyordu. Yanına gittim ve onu kucağıma çektim. Yüzünü tişörtüme gömdü ve bir şeye tutunmaya ihtiyacı varmış gibi sıkı sıkı tuttu.

Hayatım boyunca birçok duygu hissettim ama bende huzur bulmak isteyen Zahra içimdeki adlandıramadığım bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Bana ihtiyaç duyulduğunu hissediyordum. Koruyucu. Onu inciten herkese karşı kindar.

Ondan gerçekten hoşlanıyordum. İlişkimiz, “akışına bırak” çizgisinden daha fazlasına doğru ilerliyordu ve ben buna karşı değildim.

Bacaklarını göğsüme bastırdım.

“İlk mutlu terapimden sonra bu rozet koleksiyonuna Claire başladı. Etsy’den Iggy The Allien rozeti aldı ama üç parmağıyla barış işareti yerine herkese hareket çekiyordu. Bu da sembolik olarak bizim için Lance’e bir hareketti.

Gülümseyerek başımı salladım.

“Bu yasa dışı ticari marka ihlalidir.”

“Bana dava aç.” dedi gülümseyerek.

Güldüm. “Bir rozetten bir çanta dolusu rozete nasıl ulaştın?”

“Claire bana en sıra dışı rozetleri bulmayı kendine görev edindi. Her haftalık seansımdan sonra, bir tanesini verdi. Şimdi de yılda iki kez alıyor, biri doğum günüm için, biri de Noel için.”

“İyi bir arkadaş.”

“En iyisi. Hayatımda olduğu için şanslıyım. Hem bir oda arkadaşı olarak hem de en iyi arkadaş olarak.”

Sanki acısını yok edecekmiş gibi onu daha da sıktım.

“Ama şimdi iyisin, değil mi?” Sesimdeki endişeyi saklamaya çalıştım ama çok da bastıramadım.

Başıyla evet dedi. “Kesinlikle.”

“Ne olursa olsun, o seni hak etmedi.”

Ve sen ediyor musun?

Çok kısık ve güvensiz bir sesle fısıldadı. “Teşekkürler.”

“Sormamın bir sakıncası yoksa, neden her gün rozet takıyorsun o zaman?”

“Bir hatırlatma ve kendime bir söz olarak; hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın mücadele etmeye devam edeceğim.” Gülümsemesi yine nefes almamı zorlaştıracak kadar göğsümü sıktı.

Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. “Muhteşem Komik’sin.”

“Harika rozetler taktığım için mi?”

“Sen olduğun için.”

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yumuşak bir öpücük, onu arzulandırmak veya kıskırtmak için yapmamıştım. Ne için olduğundan emin değildim ama o an için doğru olduğunu düşündüm. İçini çekti ve göğsümde garip bir şeyler oldu. Sanki onu mutlu edebiliyordum.

Alnımı alnına dayadım. “Umuyorum bir gün senin kadar güçlü olabilirim. Üzerimde ağırlık yapan şeyler hakkında konuşabilmek gibi.”

Nefesini tuttu. “Benim gibi güçlü mü?”

Başımınla onayladım. Sırları dökmeme engel olmak istemesine boğazım daha da sıkıştı.

Yapma. Böyle bir yarayı açarsan zayıf yönlerini görmesine izin vereceksin.

Ya Zahra onun gibi değilse. Zahra kibar, sevecen ve dünyada güzel olan her şey. O babam gibi değildi. O beni yargılamazdı. Hayır. Çünkü benden gerçekten hoşlanıyordu, babamın tam tersi.

Başkalarını ağlatmayı, yalvartmayı veya fakirleştirmeyi umursamayan bir pislik. Ben kendimi korumazsam kimse beni korumaz diyerek tekrar tekrar kendini düşünerek hareket eden bir insan değildi.

“Ben... Ben annemin ölümünden çok etkilenmiştim.”

Zahra'nın tüm yüzü değişti. Gülümsemesi soldu ve göz kenarları yumuşadı. Durmayı düşündüm. Yüzündeki ifadeyi silmeyi ve bir daha konuyu açmamayı.

Ama beni şaşırttı. “Bir sırra bir öpücük?”

Başımınla onayladım, ağzımdan kelimeler zor çıkıyordu. Dudaklarımdan öptü. Bedenini hissedince ileri doğru eğildim. Almak için. Sahip olmak için. Ona sırların kılığına girmiş zayıflıklarımın ayrı olarak kim olduğumu hatırlatmak için.

Dudaklarına yapıştım, dilimle damgamı vurdum. Ne söylersem söyleyeyim beni zayıf bir adammışım gibi gösterecek, ona benim hâlâ sevdiği o aynı adam olduğumu göstermek istedim.

Aptallık etme. Zaten öyle düşünmez.

Geri çekilip, yanaklarımı avuçlarının içine aldı. “Benim sırrım.”

İçimi çektim. Ona gerçekten bunu anlatacak mıydım? Yapabilir miydim? Geçmişimin o kısmı kilit altındaydı, en karanlık hatıralarımın derinliklerinde bir yere gömülmüştü. Bacaklarını ve kollarını bana doladı. Sıcaklığı tenimi ve üşümüş damarlarımı ısıtıyordu. Gergin bir şekilde nefes verdim. “Babam, paranın satın alabileceği her şeye erişimi olan, genelde yalnız yaşayan bir çocuktur. Özel jetler. Tekneler. Tam zamanlı hizmet elemanları. Ama annem hayatına girdikten sonra bunların hepsi önemini kaybetmişti. Onlar gerçek aşka en yakın çiftti. En azından bana öyle söylenmişti çünkü onları birlikte hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Ama Declan

annem ne isterse babamın her zaman kabul ettiğini söylerdi.”

Zahra geri çekildi. “Bu çok üzücü.”

Kahretsin. “Babam için üzülme. O tam bir pislik.”

“Hepiniz için üzülüyorum.”

Gıcıklanan boğazımı temizledim. “Annemle babam, Dreamland’i büyükbabam kadar seviyorlardı... Her şey değişene kadar.”

“Annen hastalandığında mı?”

Başımınla onayladım.

“Üzgünüm. Hiçbir çocuk senin gibi bu kadar genç yaşta annesini kaybetmemeli.” Elini uzattı ve elimi tuttu. Yumruğumu açarak parmaklarımızın birbirine kenetlenmesine izin verdim. Basit bir jest, pek bir şey ifade etmemeli ama Zahra’ya tutunmak bir cankurtaran simidine tutunmak gibi hissettiriyordu. Ona tutunabilir ve aklımın en karanlık köşelerine gidebilirmişim gibi hissediyordum.

“Onunla son anılarımdan biri Dreamland’deydi.”

Zahra gözlerindeki anlayış ifadesiyle başını salladı.

“Annem bizim her şeyimizdi. Ve ailemle sahip olduğum birkaç güzel anımdan biri de babamın annemin emrine amade olmasıydı. Bir şey annemi mutlu ettiği zaman, babam ondan daha fazla elde etmenin yollarını arardı. Eğer bir şey için ağladıysa, babam onu yok etmek için her şeyi yapardı.”

Zahra tereddütle gülümsedi. “Âşık bir adam dinliyorum.”

“Aşk. Bu kadar yıkıcı olan bir şey için çok basit bir kelime.”

“Hayatta en güzel şeylerin bile sonuçları vardır.” Elimini kan akışını kesecek şekilde sıktı. Bunu kimin için yaptığından emin değildim ama başparmağının parmak boğumumu okşaması hoşuma gitmişti.

“Annem öldükten sonra ne babam ne de biz eskisi gibi

olabildik.” Onun sempatisine dayanamadığımdan gözlerim Zahra’nın yüzü yerine yanımızdaki şömineye odaklanmıştı. Hak etmediğimden değil. Son yirmi yılda dönüştüğüm canavar, onun acıdığı bu oğlan çocuğundan çok uzaktaydı.

Yanan alevlere baktım. “Babam bize bok gibi davrandı çünkü bence korkuyordu. Çünkü tek başına bizimle ilgilenmesi demek annemin gittiğini kabul etmesi demekti ve buna hazır değildi. Ona en çok ihtiyacımız olan zamanda bizi terk etti ve hiçbirimizin tanıyamadığı bir adama dönüştü. Bir ebeveyn kaybetmek yerine, iki ebeveyn kaybetmiştik. Birine kansere diğerini de zayıflıklarına.” Sesim çatladı.

“Onu koruduk çünkü iyileşeceğine inandık. Geriye baktığımda, daha fazlasını yapamayacak kadar genç olduğumuza görüyorum. Birilerine onun problemlerini anlatmalıydık. Ama alkolik olduğunu çok iyi sakladı. Dedem şüphelenmişti ama biz babamı savunmuştuk. Onun için değil ama belki annemiz için. Bilmiyorum.”

“Çocuktunuz.”

“Ama belki ihtiyacı olan yardımı alabilmesini sağlasaydık, ardından geçirdiğimiz acı dolu yıllara engel olabilirdik.” Zahra’nın gözlerimdeki yaşları görmesinden korkarak gözlerimi kapattım.

Erkekler ağlamaz.

Her zaman zayıftın.

Zavallı.

Bir anda tüm anılar zihnime uçuştı.

“Acı hepimizi farklı şekillerde test ediyor.”

Başımınla onayladım. “Diğer insanların sevdiği her şeyi mahvetti çünkü dünyada en çok değer verdiği insanı kaybetmeye dayanamadı.”

“Peki senin için önemli olan neyi mahvetti?”

“İyi olduğum tek şeyi. Kardeşlerimin sporları, çizgi ro-

manları ya da özel kulüpleri vardı. Ama ben? Garip olan bendim. Çok konuşan ve çok büyük hayalleri olan ancak hayal kırıklığı yaratan sanatçı.”

Zahra'nın gözlerindeki yüzlerce soruyu görüyordum ama dudaklarını bastırarak beni dinlemeye devam etti.

Derin bir nefes aldım. “Kendime kızdığım bir noktaya geldim. Sadece babamı mutlu etmek istiyordum ama bunun yerine tekrar tekrar ona neden başarısız olduğumu kanıtladım. Oğullarının arasında neden en zayıf olanı olduğumu. Neden annemin benim böyle zavallı bir çocuk olduğumu görmektense gitmesinin daha iyi olduğunu.”

Zahra'nın gözünden bir damla yaş aktı. “Buna inanıyor olamazsın.”

Onu ağlattın. Her zaman aynı hayal kırıklığı.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. “Ben... Ben bilmiyorum. Ama değiştim. Düşünme şeklimde bir değişiklik oldu, şeyden sonra...” Bir anda bu kadar çok açılmaktan vazgeçtim. “Geri çekildim. Ağabeylerimden öğrenebileceğim her şeyi öğrendim ve babamın yanıldığını kanıtlamaktan başka hiçbir şeyi önemsemedim. Her günümü neden bir hayal kırıklığı olmadığını kanıtlamakla geçirdim.”

“Sevdiğin şey pahasına.”

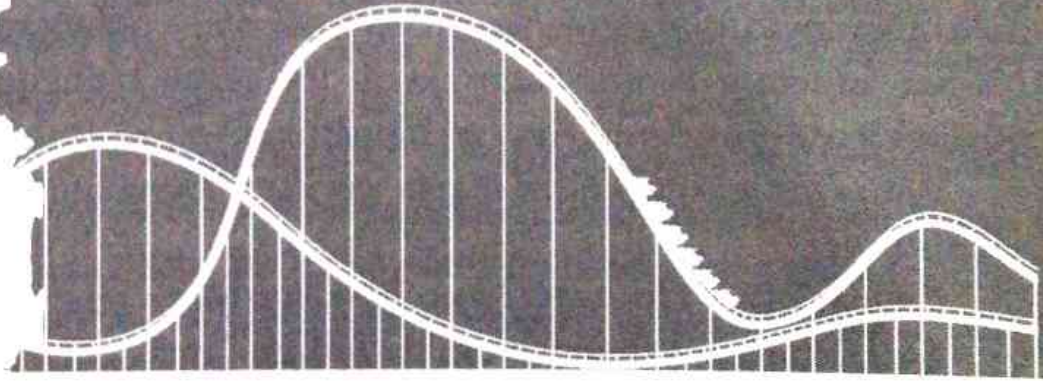
“Huzur için ödemem gereken bir bedeldi. Bir daha çizeceğimi hiç düşünmemiştim...”

“Benim korkunç çizimlerimi görene kadar.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Çünkü, o zamanlar anlamamıştım ama, senin beni görmeni istedim.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zahra



Rowan'ı dudakları şişene, gözlerindeki hüznün şehvete dönene kadar öpmek istiyordum. Bir parçam geçmişine gidip hayal kurmaktan, çizmekten ve olmak istediği kişi için destek bekleyen bu çocuğu korumak istiyordu. Onu babasının çirkin sözlerinden korumak için her şeyi yaptım, oğullarını incittiği kadar onu incitecek bir sonuca ulaşana kadar. Kollarımı bedenine doladım. Başını omzuma koyarken okyanus esintili kokusu tüm bedenime bulaştı. Titrek bir nefes verdi. Bunun ne olduğundan emin değildim ama doğru geliyordu.

Kalbi düzensiz bir hızda atıyordu. “Bunları bana acıman için anlatmadım.”

“O zaman neden anlattın?”

“Çünkü...” Sesi gitti.

Ona ihtiyacı olan zamanı verdim. Burada oturmuş, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorduk.

“Sen... Çünkü...” Ateş yüzündeki kırmızılığı kapatıyordu ama gözlerindeki korkuyu gördüm.

Hafifçe onu öptüm. “Çünkü ne?”

Kalbinin hızlı atışlarını göğsümde hissediyordum, alarm vererek atan bir kalp. “Çünkü senden hoşlanıyorum. Bu, cehennem kadar korkutucu çünkü *her şeyi* hissetmemi sağlıyorsun. Ve seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum. Sana sözler veremeyeceğimi biliyorum ama bazen belki de yapabilirim diye düşünüyorum. Eğer gerçekten çabalarsam. Eğer her şeyi yoluna koyabilirsem.”

Kalbim bedenime yayılan ısı nedeniyle, göğüs kafesimin içinde beni parçalanmakla tehdit ediyordu. Ondan duyabileceğim aşk itirafına en yakın sözler bunlardı. Ve bu bir umudun işaretiydi.

Sadece sevişmeden ve ona normal bir insanmış gibi davranan biriyle arkadaşlıktan öte bir şey olabilirdi bu. Yeterince çabalayarak işleri düzeltmeyi gerçekten istiyor olabilirdi.

Dizlerimin üzerinde kalkıp Rowan'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bu sadece bir teselli öpücüğüydü ama o uzaklaşmama izin vermedi. Bir eliyle at kuyruğundan tutup başımı geriye çekerek öpücüğünü derinleştirirken, diğer eliyle de kalçalarımı kavradı. İnledim, ağzıma daha kolay girmesini sağladım. Dillerimiz çarpıştı ve kan düzensiz atan kalbimden kulaklarıma hücum etti.

Rowan, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni nazikçe hareket ettirerek, sırtım yemyeşil halının üstüne gelecek şekilde yatırdı. Beni diliyle damgalamak ister gibi öpüyordu. Sanki onu unutmamamı sağlamak istiyormuş gibi. Unutamazdım. Önümüzdeki yüz yılda veya bir milyon öpücük sonrasında unutamazdım. Aramızdaki bağda, daha fazlasını istememe sebep olan bir şey vardı.

Parmağını vücut kıvrımlarında gezdirirken başım dönü-

yordu. Dudaklarından boynuna doğru ilerledim ve morararına kadar emdim.

Geri çekilirken inledi. Aç gözlerle, kapüşonlumun ucunu yukarı doğru kıvırdı.

“Hımm. Bu beklenmiyordu.” Boğuk sesi, ağır nefesime karıştı.

Kanımın her damlası yanaklarıma hücum etti. “Ani bavaluma koymuş.”

“Lanet olsun. Egomu zedeledin. Bunu benim için aldığı düşünmüştüm.” Kötü çörek tasarımında parmağını gezdirdi. Bu sutyenin liseden beri çekmecedan çıkmadığına emindim. Artısı: Göğüslerimi harika gösteriyordu. Eksisi: Komik görünüyordum. Sadece “Donut You Want Me⁴” yazısını okumadan geçmesini umabilirdim. Bunu ona unutturabileceğimden emin değildim.

“Bütün gece bana bakmayı mı planlıyorsun yoksa gösteriye devam edecek misin?”

Bakışları göğsüme odaklanmıştı. “Manzarayı beğendim.”

“Yüzün bacaklarımda arasında olsaydı, ben kendi manzaramı daha çok severdim.”

Sertçe dudaklarımdan öptü. Daha nefes alamadan bizi devirdi. Bir eli sutyenimi çıkarırken, diğeri kapüşonlumu aceleyle çıkarmaya çalışıyordu. Üstsüz kalıp onu beklemeye geçmem bir dakikadan daha az bir zaman aldı.

Beni ayağa kaldırdı. Onun için çıldıran bölgemi ereksiyonuna yaslardım ve birlikte inledik. Açgözlü elleri dokundukları her yerde tüylerimi diken diken ederek tenimde dolaşıyordu.

Sırtım yeniden halıya değdiğinde başım dönüyordu. Engeli olamıyordum. Bir kahkaha atınca dudaklarımız ayrıldı.

⁴ Bu cümle ile İngilizcede “Beni istemiyor musun?” anlamına gelen “Don’t you want me?” cümlesi arasında bir benzerlik kurularak espri yapılmıştır. (e.n.)

“Eğer glyorsan burada bir problem var demektir.”

“Engel olamıyorum! Böyle hareket etmeyi nereden ğrendin?” Yine kıkırdadım. Bedeni bedenimden aşağıya kayarken sustum. Beni hiç uyardan, göğüslerime yapıştı. Dilini gğsmm etrafında döndürüyor, inletiyor ve altında arpınana kadar benimle dalga geçiyordu. Kendimi dizginlemek için yapabileceğim tek Şey, saçını tutup çekmekti.

Rowan ayrıntılara çok dikkat ederdi. Ağzı dolu olabilirdi ama bu, ellerinin en nazik dokunuşla diğer meme ucumu okşamasına engel olmuyordu. Tenimin onun için yanmasına sebep olan bu hareket sadece bir okşamanın fısıltısıydı. Sanki bedenimi gaza batırmış ve beni ateşe vermişti.

Sabırsızlıkla inledim. Ve Rowan’ın ağzı uzaklaştı. Őmi-
nedeki ateşin alevleri yüzünde dolaşarak onu altın bir parıltıya dönüştürüyordu. “Sabır bir erdemdir.”

“Evet, ll olmak da öyle ama benim onu uyguladığımı görmüyorsun.”

Hafif tebessüm etti. “Centilmen olmaya çalışıyorum. n sevişme önemlidir.”

“Daha birkaç hafta önce beni arabada becerdin. Beyefendi kartı o zaman iptal edildi.”

Kahkaha attı. Derin ve zengin kahkahası ayak parmaklarımı kıvrırmaya yetecek kadar etkiliydi.

“Burada kal.” Kotunun fermuarına baskı yapan etkileyici Őiřkinlięini göstererek ayağa kalktı. Mutfağa doğru yürürken düğmesini açtı ve fermuarını biraz indirdi. ekmeceler açılıp kapandı ve elinde birkaç prezervatifle döndü.

Tişörtünü çıkardı ve ağzım açık kaldı. Dilimi, kıvrımlarını ve sert kenarlarını ezberleyerek, dalgalanan kaslarında gezdirmek istiyordum. Kot pantolonu yerdeki gömleğiyle aynı kaderi paylaştı ve dar bir boxerla kaldı. Ereksiyonu ağzımı sulandırıyordu.

Ona doğru süründüm ve ereksiyonunu avcumla aldım. Ereksiyonunu ortaya çıkarırken ve dilimin ucuyla uzunluğu takip ederken, parmakları saçlarımın köklerini buldu ve başını geriye doğru attı. İnledi ve kafa derimde bir acı hissettim.

“Beni ne kadar istediğini kanıtla.”

Sözleriyle ilgili bir şey içimi sızlattı. Anlattıklarından sonra her söylediği önemli geliyordu. Sanki hayatı takdir edilmeden geçtiği için, onu olduğundan daha az değerli göreceğimi düşünüyordu.

İçimden ona tapmak için kendime söz verdim. Ona söylediği herhangi bir şeyin beni uzaklaştırmayacağını göstermek için. Kimsenin gerçekten tanımadığı o adamı önemsiyordum. Onu sevdiğimi bile düşünüyordum. Her seferinde bir santim ilerleyerek onu ağızma aldıkça yanaklarım yanıyordu. Penisini ağızma daha da itti ve klitorisim zonkladı. Vücudumu bir toplantı odasını yönetiyormuş gibi yönetiyordu, mutlak bir güven ve başımı döndüren sınırlarla.

Ve buna bayılıyordum.

Daha fazla itiyor ve tırnaklarını kafa derime geçiriyordu. İnlemem boğuk çıkınca dikkatini tekrar bana verdi. Yanaklarımı okşadı. “Neyi daha çok sevdiğimden emin değilim. Gülümseyerek bana teslim olmanı mı ya da şişmiş dudaklarıyla penisimi ağızına alırkenki hâlini mi.”

Gülüşümü seviyordu.

Tüm vücudum canlandı ve kontrolü yeniden ele aldım. Onu boğazımdan daha da aşağı pompalamak için ellerimi kullandım ve çıkardığı inilti, kontrolünü bırakana kadar onu yutmak istememe neden oldu.

Dişlerimi pürüzsüz tenine sürttüm ve kalçaları kasıldı. Rowan'ın durum üzerindeki hâkimiyeti ne olursa olsun, aniden ortaya çıkar ve iblisi serbest bırakılırdı. Benden nefret

ediyormuş gibi beni beceriyordu. Sanki dayanamadığı tüm o duyguları ortaya çıkarıyormuşum gibi.

Kesinlikle bunu seviyordum. Aslında daha fazlasını istiyordum. Daha fazla Rowan ve bu her neyse ondan da.

Parmakları saçlarımı çekiştirirken hafif bir acı hissettim. Ereksiyonuyla dilimde iz bırakarak beni kullanıyordu. Gözlerimiz birleşti ve bakışlarındaki vahşilik omurgamdan aşağı başka bir enerji akımı gönderdi. Karşılığında taşaklarını tuttum ve vücudundaki her kas titredi.

“Sakin yutma.” Ağzımda girip çıkmaya devam etti. Ereksiyonu parlıyordu ve benim göz bebeklerim kayboldu.

Boşaldığında benim sıcak sıvıyı boğazımda hissetmemle onun inlemesi aynı anda oldu. O kadar yoğundu ki bir an boğulacağıma emin oldum ama derin bir nefes alıp onun isteklerini takip ettim.

Ereksiyonunu geri çekti. “Aç.” Başparmağını alt dudaklarımda gezdirerek, tükürüğüm ve meni karışımını dudaklarıma sürdü. Ona ne istediğini gösterirken gözlerimi ondan çekmiyordum.

“Lanet olsun.” Bakışları yanıyordu. “Her damlasını yut.”

Onun emrini yerine getirirken boğazım düğümlendi.

Haliya uzandı ve beni sırtüstü yatırdı.

Dudakları dudaklarımı buldu ve yiyip yutacakmış gibi onları öptü. Eşofman ve iç çamaşırımı aynı anda çıkarmak için dudaklarını bir anlığına çekti. Ateşten alev alev yanıyordum.

“Mükemmelsin.” Kasıklarımı takip ederek bana saygı duyduğunu hissettiriyordu. Özel. Sevilen. Hayatımda hiç şimdiki kadar güzel hissetmemiştim.

Üzerimde süründü. Dudakları tekrar benimkini bulurken bir eli vücudumdan aşağı kaydı. Nefesim kesilene kadar beni öptü. Menisi ereksiyonun izini bırakarak mideme doğru

gidene ve penisine kan dönene kadar.

Yeniden canlanan ereksiyonunu avcumun arasına aldım ve üstümde titredi. Rowan tenimde öpülmedik ve dokunulmadık yer bırakmadı. Sanki bedenimi dudaklarıyla ezberlemek istiyor gibiydi. Boşalma öncesinde parmağımı penisinde dolaştırıp, akan sıvıyı elimi penisin üzerinde rahatça kaydırmak için kullandığımda Rowan'ın başı yana düştü.

Rowan, ağız çaresizce onu bekleyen bölgeyle aynı hizaya gelene kadar biraz daha aşağı kaydı. Dilini üzerimde gezdirdiğinde irkildim. Kıvılcımlar havai fişekler gibi etrafa saçılıyordu ve ellerim onun kalın buklelerini tuttu. Kıkırdadı ve bu, klitorisimi en çabuk harekete geçiren şeydi. Rowan beni zevkin eşiğine getirdiği için beden dışı bir deneyim yaşıyordum. Kendimi kaybetmemek için bir şey ararken, ona tutundum.

Dudakları klitorisimi buldu ve parmaklarından biri içime doğru kayarken beni emmeye başladı. Rowan bir parmağını daha sokunca, erteleme hakkım olmadı. Tüm dünyam rengarenk oldu. Boşaldığım an gözlerimin arkasında renkler patladı. Orgazmıma öpücükle eşlik ederken sanki ağızımdan çıkan inlemelere sahip olmak istiyordu.

Yükseklerden indiğimde titriyordum. Başparmağını önce boşaldığım yerde sonra da alt dudağımda gezdirdi. "Beni ne kadar istediğini tat."

Önce dudağımı yaladım, daha sonra onun parmağının ucunu.

Beni ters çevirip dizlerimin üzerine kaldırırken bakışları yırtıcı bir hâl aldı, yönümüzü değiştirip şehrin silüetine bakmamı sağladı. Nereye bakacağımdan emin değildim: Arkamda diz çökmüş adama mı yoksa önümde ışıldayan parlak ışıklara mı.

Prezervatif paketinin masalsı yırtığı sessizliği dolduru-

yor. Alt midemde sıcak su havuzu. Avularımı kalın halıya basturdım ve birkaç derin nefes aldım.

Rowan bedenini sırtıma bastırarak beni sıcaklığıyla sardı. Penisinin ucunu bana bastırırken nefesinin sıcaklığı heyecanımı artırıyordu.

Omurgamın ucundan öptü. "Beni gldürmemeliydin ya da kahkaha atmama neden olmamalıydın." Parmağını küpemin üzerinde gezdirmeden önce, kulak mememi ısırđı. "Panzehiri olmayan bir zehir gibi tenimin altına girmemeliydin." Penisinin sadece ucunu içime soktu. Kendimi ona doğru ittim, o da bana, beni esiriymiş gibi tutarak hareket ediyordu.

"Ve asla bana daha fazlasını istetmemeliydin."

Göğsümü alevler sardı. Saçlarımı okşadı ve bir ip gibi eline doladı.

"Ama artık çok geç." Saçımı çekti. "Sen benimsin."

Kollarım o kadar titredi ki beni zor taşımaya başladı. Sözleri kalbime vuruyordu. Rowan normalde bu kadar konuşmazdı ama belli ki bu akşam susmayacaktı. Her kelimesi ruhuma işliyordu, Lance'in arkada bıraktığı kırık parçaları onarıyordu.

Saçlarımı tutan eli sıkılaştı. "Söyle." İçime öyle bir girdi ki halının üzerinde öne doğru kayınca dizlerim yandı.

Aynı şeyi yapmak için içimden çıkarken sadece bir iniltiyle cevap verebildim.

"Benim olduğunu söyle." En uç noktasına çıkarak içimde bir boşluk hissi bıraktı.

"Seninim." diye haykırdım. Kalalarının bir başka sert vuruşuyla ödüllendirildim ama bu sefer hassas noktama sadece sürtündü.

İçimde bir baskı oluştu. Karıncalanma omurgamın en uç noktasından başlayıp ayaklarıma kadar iniyordu. Rowan'ın ellerinden biri kalamda diğeri saımı çekerek omzumun

üzerinden ona bakmamı sağladı. Önümüzdeki manzara, Rowan'ın tekrar içime girerkenki görüntüsüyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Tek yapmak istediğim parmaklarımı derisine bastırmak ve asla bırakmamakken halıyı tırmalıyordum.

Kıvılcımları unut. Birlikte o kadar kabaran azgın bir cehennemdeydik ki ona dokunursam alevler içinde kalacağım-dan korkuyordum. Rowan'a âşık olmanın ateşle oynamak gibi olduğunu anlatan çok uygun bir benzetmeydi. Yanlış bir hareket beni tüketebilirdi. Beni mahvet. Beni küle çevir.

Ama yine de birlikte güzel bir şey yaratacağımız umu-duyla âşık olma riskini almak istiyordum. Baskı altında yapılmış, çarpıcı kusurları olan elmas gibi. Rowan'la böyle bir aşk yaşamak istiyordum. Bir orman yangını kadar tutkulu ve bir mücevher kadar uzun ömürlü.

Kalçalarımı tutan eli klitorisime ilerledi. Başparmağıyla hassas deriye bastırınca beni tatlı bir bilinçsizliğe itti. Arkam-dan karanlıkta kaybolurken, o da bana tutundu.

O mükemmeldi. Biz mükemmeldik. Her şey o kadar harikaydı ki bunu yüksek sesle söylemeye korkuyordum. Bu, şehvetten fazlasıydı ama bunu ilk itiraf eden olmayı kabul etmiyordum. Ne kadar istesem de.

KIRKINCI BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın eli, elimin içinde titriyordu. "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Eğer sana söylersem bu bir sürpriz olmaz."

Boynundaki atkıyı düzeltti. Ani ona sadece bir kot ceket koyduğu için Zahra, ona verdiğim paltonun içinde bile titriyordu.

Kalabalık caddede beni takip ederken şapkasının tepesindeki iki ponpon sallanıyordu. "Bu sürpriz, içecek sıcak bir şeyler içeriyor mu? Artık ayak parmaklarımı zar zor hissedebiliyorum."

"Çünkü spor ayakkabıların bu havaya uygun değil."

"Kız kardeşimin buranın ne kadar soğuk olduğuna dair hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum." Eldivenli ellerini birbirine sürttü.

Biz buradayken ona daha iyi kışlık giysiler almalıydım. Yaprak gibi titriyordu ve korkarım bir sonraki rüzgârla uçup gidecekti.

“Eğer buranın soğuk olduğunu düşünüyorsan Şikago'nun kışına hazır değilsin demektir.”

“Şikago kışını beklediğimi bilmiyordum.”

Ponponlarından bir tanesine vurdum. “Yeni yıl arifesi galasına seninle gideceğim.”

“Hangi bencil insan yeni yıl arifesinde gala yapar? İnsanlar o günü aileleriyle geçirmek istemez mi?”

“Tabii, eğer doksan yaşında ve huzur evindelerse.” Elini tuttum ve caddeyi geçtik. Neon ceketine rağmen, tüm ışıklara ve insanlara hayranlıkla bakakaldığı için ilerleyen trafiğe takılıp kalmayacağına güvenmiyorum.

“Emir vermek yerine hiç sordun mu? Önce New York'a gelmek. Şimdi de yeni yıl arifesinde gala. Konu sen olduğunda seçme şansım var mı?”

“Tabii ki. Bu gece nasıl bir seks istediğine karar verebilirsin.” diyerek sııttım. Yüzümdeki kasların daha rahat olduğunu hissettim, sanki sonunda bu tür konuşmalara alışıyor muşum gibiydi.

Atkısını ucuyla koluma vurdu. “Ne kadar cömertsin.”

“Hadi. Az kaldı. Sadece bir cadde daha.”

Rockefeller Merkezi'ne gittik. İnsanlar çeşitli ışıkları olan kocaman bir ağacın çevresini sarmıştı.

Zahra bu 22 metre uzunluğundaki ağaca bakabilmek için boynunu geriye attı. “Vay! Bu, Dreamland ağacını utanır.”

Dreamland'deki bir sonraki ağacı, onu mutlu etmek için bunun kadar büyük yapmayı istedim.

Kolumu ona doladım ve kendime çektim. “Ne düşünüyorsun?”

“Bu, sihre en yakın şey. Gerçekten bu kadar büyük bir ağacı nereden buluyorlar? Kuzey Kutbu'ndan mı?”

Kahkaha atarken boğulacaktım. “Daha çok Connecti-

cut'ta bir yerlerden.

“Bir rüyayı bozmanın yolu.” Ben Zahra'ya bakarken, Zahra da ışıklara gözlerini dikmişti. Rockefeller ağacını ziyaret etmek gibi aptal gelenekleri hiç umursamadım ama Zahra'nın yeni şeyler deneyimlerken gülümsemesini izlemek benim zarar görmüş bir parçamı canlandırıyor. Sadece yüzünde aynı türden bir merak ifadesini yeniden yaratmak için onu şaşırtacak başka şeyler bulma isteği uyandırıyor.

Mahvolmuştum. Kesinlikle lanet olası aklımı kaybediyorum.

Dönüp arkamızdaki buz pateni pistini kontrol ederken gözleri kahrolası ağaç gibi parlıyordu. “Peki, şu anda seni buz patenine gitmeye ikna etmek ne kadar zor olurdu?”

Buz patenine yeteneğim yoktu. Declan ve Cal'in ikinci lig hokey takımlarında ortalığı yıkarken, ben daha yaratıcı eğlenceleri tercih ederdim.

Bu gece bir dişimi kırma şansım sevişmekten daha yüksekti ama yine de umurumda değildi.

“Bana şartlarını söyle.”

Gözlerini devirdi. “Senin için her şey bir anlaşma.”

Kırmızı burnuna dokundum. “Hızlı öğreniyorsun.”

Gülümsemesi ağacın tepesindeki yıldız rakip olurdu.

Eyvah. Resmen mahvoldum.



Zahra elimi tutarken, “Yapmak istediğim son bir şey daha var.” dedi.

Kar taneleri yağarken şapkalarımızı ve paltolarımızı beyaza bürüyordu.

“Buz pateni senin için yeterli değil miydi?”

Başını salladı. "Central Park'ta yürüyüş yapabilir miyiz? Lütfen?"

"Otuz dakika önce, dizlerimin altı hissizleşti."

Sadece ne demek istediğimi kanıtlamak için bir nefes verdim. Dumanlı hava gecenin içinde kayboldu.

"Bunun nedeni, paten kaymaktan çok ellerinin ve dizlerinin üzerinde zaman geçirmen."

Gülmekten ciğerlerim yandı. Göğsüme yayılan sıcaklık, soğuk havayla savaşıyordu.

Elimi diğer tarafa çekti. "Hadi. Bu sadece hızlı bir yürüyüş. Google'da arattım."

"Hayır."

"Bu kadar sıkıcı olma." Surat asması sevimli olsa da beni kesinlikle etkilemedi.

"Hayır, yüz ifadenden etkilenmiyorum."

"Lütfen? Yapmak istediğim son küçük bir şey var." Alt dudağı titredi. Kirpiklerinin üzerine kar taneleri düşüyordu.

Direncim eridi. Rüzgârdan yanmış yanaklarını avuçlarımın içine aldım. Donmuş teninde başparmağımı aşağı yukarı oynattıkça gülümsemesi büyüyordu.

Lanet olsun. İplerim elindeydi, esiri olmuşum.

"İyi. Ama sadece on beş dakika. Burnun neredeyse bedeninden kopup düşecek." Kırmızı ucuna dokundum.

Zahra ışıldadı. Onun gülüşü için her şeyi yapardım.



On beş dakikanın yeterli olacağını düşündüğüm için aptalın tekiydim. Zahra'yı tekmeleri ve çığlıkları olmadan parktan çıkarmamın hiçbir yolu yoktu. Yapmak istediği küçük bir şey ikiye, sonra üçe döndü. Sonra bir anda anlama-

dan kendimi, tüm parkı kızakla dolaştıktan sonra, Central Park'ın ortasında kardan adam yaparken buldum.

“Düğmeleri buldun mu?” Üç tane dalı botlarımın yanına bıraktı.

Bulmak için birkaç santim karın içinde titizlikle arayarak çıkardığım üç çakıl taşını yerleştirdim.

“Evet. Mükemmel!” Zahra taşlara elmaslarmış gibi bakıyordu.

Hayatımda asla bir kardan adam yapmanın bu kadar eğlenceli olacağını düşünmezdim. Zahra'nın ilk kez kar deneyimlemesini izlemek, Noel sabahı küçük bir çocuğun yanında olmak gibiydi. Daha önce hiç böyle bir sevinç hissetmemiştim. En azından küçüklüğümden beri.

Biraz daha Zahra'nın ilklerinden çalmak istiyordum. Bir kaya yığınınına ve yamuk bir kardan adama bakarken gülümsemiği gibi onu gülümseten her şeyden. Her parçasına sahip olmak istediğim gibi, gülüşüne de sahip olmak istiyordum. Kardan adam kafasını etrafında ve çevresinde yuvarlarken ve her yuvarlamamda kar topu büyürken kahkahalar atıyordu.

“Yirmi üç yaşında olduğuna emin misin?” diyerek dalga geçtim.

“Ah, hadi ama. Daha önce bir kardan adama benzeyen en yakın şey ancak kumdan yaptığım. İzin ver tadını çıkarayım.”

“Birkaç gün içinde bir kâse tavuk çorbasıyla yatağa yapışıp kaldığında bu anı hatırla.”

“Kimin umurunda? Bugün için yaşıyoruz.”

“Bu harika, tabii on parmaktan dokuzunu soğuktan kaybedene kadar.”

“Ah, zavallı bebek.” Eldivenli elimi tuttu ve her parmağımı öptü.

“Sıcak bir öpücüğe hayır demeyecek biraz daha aşağıda

duran bir şey biliyorum.”

Kahkaha attı. Eğilip boynunun kıvrımına yumuşak bir öpücük kondurdum, açıkta kalan teni beni fazlasıyla cezbediyordu.

Kendini toparlarken gözleri sıcacıktı. “Hadi gidelim Jack Frost. İşimiz neredeyse bitti.” Fermuarımın üstünde elini gezdirerek, penisimi hayata döndürdü.

Zahra'nın benim üzerimde böyle bir gücü vardı. Bana birkaç kez dokundu mu, penisim hemen harekete geçiyordu.



“Nerelerdesin? Beni ihmal ediyorsun.” dedi. Declan telefonunu açar açmaz.

“Meşguldüm.” Zahra duştan beklediğimden daha erken çıkar diye ofisimin kapısını kapattım.

“Tam olarak neyle meşguldün? Aklını kaybetmek dışında başka hiçbir sebebi olmayan kitap imzalama etkinliği planlamakla mı?”

Telefonu daha sıkı tuttum. “Bunu nasıl öğrendin?”

“Yıllardır ilk defa tatile çıkman da dâhil şirkette olan her şeyi bilirim. Neler oluyor sana?”

“Uzun bir hikâye.”

“Kısa versiyonunu anlat.”

Deri koltuğuma oturdum. “Beni aramanın gerçek sebebi bu mu?”

“Hayır, oylamadan birkaç hafta önce neden böyle aptal gibi davrandığını bilmek istiyorum.”

“Yapmayı sevdiğim bir şeyler yaparak hafta sonunu geçirmek istedim.”

“New York ile ilgili bahaneleri başkalarına sakla.”

“Sana bir bahane sunmak zorunda değilim. Sen benim sahibim değilsin.”

“Hayır ama sen bir kadın yüzünden tamamen aklını kaçırdığında, seni kendine getirmek için sarsacak kişi benim.”

Lanet olsun. Zahra'yı biliyor. “Sana kim ne söyledi?”

“Benim her yerde gözüm kulağım var Rowan.”

“Benim ilişkilerime burnunu sokmayı bırak. Eğer sana anlatmak isteseydim anlatırdım.”

“Hayır anlatmazdın. Asla anlatmazsın.”

Güldüm.

Omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi içini çekti. “Senin için endişeleniyorum.”

Gözlerimi kaydırdım. “Endişelenme.” Bunu söylemenin bir anlamı yoktu.

Declan sert biri gibi davranabilirdi ama niyetinin iyi olduğunu biliyordum. Koruyucu içgüdüğü küçük yaştan beri içine işlemişti.

“Oylamaya bu kadar yakinken, bir kadının seni izin alman için manipüle etmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Bu şüphe uyandırıyor.”

Çenem gerildi. “Bu benim fikrimken, söylediğinin nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum.”

Alaycı bir şekilde gülümseyerek, “Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?” diye sordu.

“İnanılması çok zor bir şey mi?”

“Seni daha zeki olan kardeşim olarak görürdüm. Nasıl bir hayal kırıklığı.”

Azı dişlerimi sıktım.

“Declan, bir işin ortasındayım, o yüzden ya arama sebebine gel ya da telefonu kapatacağım.”

“Mektuplar büyükbabamın seçtiği oylama komitesine gönderildi.”

Kahretsin. Bu, ihtiyacım olan son stres kaynağıydı. “Kimi seçtiğine dair bir haber var mı?”

“Hayır ama kendini toparlamalısın çünkü hepimiz senin sunumuna güveniyoruz.”

“Aylardır hazırlanıyorum. Bu oylamayı kaybetmeme imkân yok.”

“İyi. Onay oylarını aldıktan sonra, bir ay daha yeni gelen direktöre geçiş sürecinde destek olacaksın ve o noktadan sonra projeyi devralacaklar.”

“Sen kendi mektubundaki her şeyi hallederken ben burada kalıp projeyi kendim denetleyebileceğimi düşündüm.” Fikri birden ağzımdan çıktı. Dreamland’de kalırsam, bu süreçte hiçbir şeyden ödün vermeden Zahra’ya olan hislerimi gözden geçirmem için zamanım olacaktı.

Başaramazsak planlandığı gibi Şikago’ya dönerdim.

Ya dönmezsen.

Declan’ın tarafındaki sessizlik boynumun arkasını karıncalandırdı.

Tam bir dakika sonra, “Şaka yapıyorsun sandım.” dedi.

“Hayır. Hâlâ evlenmediysen geri dönmemin ne anlamı var?”

“Bana destek olacaksın ve CFO rolümün bir kısmını devralacaksın böylece müstakbel karımı bulmaya konsantre olabilirim.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Direktör olarak bana altı ay daha ver. Tam bir yıl aynı direktör kalırsa çalışanların kafası daha az karışır.”

“Çalışanların kafasının karışmasını ne zamandan beri umursuyorsun?”

“Umursamak benim işim.”

Declan’ın kısık kahkahası küçük hoparlörden geçti.

“Hayır. Oylamadan sonra işi bitirmek ve Şikago’ya dönmek senin işin.”

“Büyükbaba en az altı ay direktör olarak çalışmamı söylemiş. Ama ne zaman ayrılmam gerektiği konusunu yazmamış.”

“Büyükbabanın ne dediğini gayet iyi biliyorum. Bu senin için sonucu değiştirmiyor. Bir sonraki direktörü seçtim bile ve oylamadan sonra sekreterinle irtibata geçecek.”

“Henüz CEO değilsin. Parmaklarını şaklattığında hemen geri taşınmaya zorlayamazsın beni.”

“Gerçekçi olalım. Orada kalmak istemenin sebebi bir kadın. Dreamland’i sevmezsin bile, onun için saçmalamayı kes.”

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. “Hayır. Doğru değil. Aslında bu işten keyif alıyorum.”

Çocukken ona yemekten önce tatlı için yalvardığım zamanları hatırlatan bir şekilde içini çekti. “Rowan, eğer gerçekten direktör olmak istiyorsan, CEO pozisyonumu garanti altına aldığında Dreamland’e geri dönebilirsin. O zamana kadar, sen planları değiştirmeden önce mektuplarımızdaki her şeyi halledelim.”

Kahretsin. Onu hoparlöre alıp ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Kardeşim ve Zahra arasında nasıl seçim yapacağım? Declan’ın hayatım boyunca benim için yaptığı onca şeyden sonra karar konusundaki üzüntüm gülünçtü.

Kardeşimin haklı olmasından nefret ediyordum. Zahra’ya karşı hislerime rağmen ona bu kadar çok şey borçlu olduğumu bilmekten nefret ediyordum. Declan, babam sarhoş olduğunda ya da yokken hep yanımdaydı. Bana bisiklet sürmeyi öğreten oydu, kendi ödevi olmasına rağmen geç saatlere kadar uyumayarak ödevlerime yardım eden kişi de oydu. Kahretsin, Cal ve bana bakabilmek, Şikago’da kalabilmek için Ivy League eğitimini feda etti. Ebeveynim yokken,

birçok açıdan bana ebeveynlik yaptı.

Önu, Zahra'ya tercih etme fikrinden dolayı tek hissettiğim şey karın ağrısıydı. Şikago'ya geri dönmekle ilgili hiçbir şey kolay görünmüyordu, özellikle de o anda.

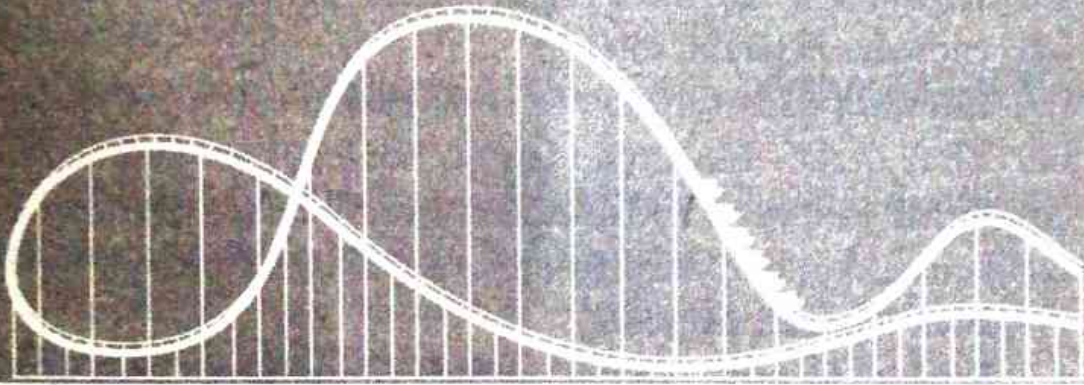
Zahra ile ciddi olmayan bir şeyler isteyen sendin. Aş bunu.

İsteksiz kabullenişimi gösteren ağır bir nefes verdim.
“Peki.”

Planı kabul ederek rahatlayacağımı zannettim ama bunun yerine göğsümde bir ağırlık hissettim. Çünkü kardeşimi memnun etmek için, önemseydiğim tek kişiyi incitmeye mecburdum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Zaher



“Bu hâlde işe gidemezsin.” Claire boş peçete kutumu çöpe atarken, kutuyu maşayla tuttu.

Havaalanından geldikten sonra, durumum yavaş yavaş kötüleşti. Kemik yorgunluğuyla başladı ve uyurken bile bütün gece bir kutu mendili kucaklamama dönüştü. Dün işe gittim ama her burnumu sümkürüşümde insanlar bana gözlerini diktiği için öğleden sonrayı evden çalışarak geçirmek zorunda kaldım.

Rowan haklıydı. Üşüttüm çünkü içeri girmemek için inat ettim.

Bir kere daha öksürürken ağzımı kolumla kapattım. “Gitmek zorundayım. Projenin son bitiş tarihine çok zamanımız kalmadı.”

“Bir gün daha izin çok büyük bir fark yaratmaz.”

“Ama...”

Başını salladı. “Ama hiçbir şey. Dün akşam ciğerlerinin parçalandığını duyduktan sonra sana tavuk çorbası yaptım.”

Elimi ağrıyan başıma koydum. "Teşekkür ederim."

"Elimden gelen bu. Ölü gibi görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum." Kahkaham seri öksürüklere dönüştü. Her nefeste akciğerlerim yanarak beni protesto ediyordu.

Claire işe gitmeden önce bana bir bardak su getirdi.

Telefonu aldım ve Jenny'ye bir özür e-postası yolladım. Birkaç dakika içinde bana geçmiş olsun mesajı attı ve onlar için endişelenmememi söyledi.

Rowan'la sohbetimi açtım. New York'ta son gecemizden beri biraz uzaktı. İşin stresinden mi böyleydi yoksa o kadar çok zaman birlikte olduktan sonra biraz mesafeye mi ihtiyacı vardı emin değildim. İkincisi olmamasını umut ettim.

Ben: Sanırım üşüttüm.

Rowan: Central Park'ın iyi fikir olmadığını sana söylemiştim.

Haklı olduğunu kabul ettim. Soğukta dışarıda olmak çok akıllıca değildi ama anılarımız buna değerd.

Ben: Ama çok eğlenceliydi.

Rowan: Uyuşturucu da öyle. Ama bu, insanların uyuşturucu almaları gerektiği anlamına gelmiyor.

Ben: Nereden biliyorsun?

Rowan:

Ben: Bence kafası iyiyken komik olan tiplerdensin.

Rowan: Ne onaylıyorum ne inkâr ediyorum.

Ben: Yaratıcı olanlardan mı?

Rowan: Zahra. Yeter.

Bugün hiç eğlenceli değil.

Rowan: İlaça ihtiyacın var mı?

Ben: Sanırım tedavisini biliyorum.

Rowan: Bir fili devirecek kadar öksürük ilacı.

Ben: Yaklaştın ama hayır. Hafta sonu birlikte izleme-

ye başladığımız gerçek suç belgeselinin bir sonraki bölümünü izliyorum.

Rowan: Benim evim. Bu akşam. 18.00'de.

Ben: Bugün işten erken mi çıkıyorsun?

Rowan: Zaten biraz erken çıkmayı düşünüyordum. Jet lagden dolayı.

Jet lag? Evet, doğru! Zaten aynı zaman dilimindeydik ve bunu biliyordu.

Ben: Beni her zaman diliminde sevdiğini itiraf edebilirsin.

Rowan: Bunlar gereğinden fazla öksürük şurubu içmiş bir insanın anlamsız konuşmaları.

Sııttım. İşte bu benim tanıdığım ve âşık olduğum adamdı.

Âşık? Kahretsin. Gerçekten Rowan'a âşık olabilir miydim?

Nasıl olmazdım? Düşünceli, utangaç ve o kadar tatlıydı ki genel olarak insanlardan ne kadar nefret ettiğini tamamen unutmuştum. Beni en iyi yöntemlerle vahşileştiriyor ve ne zaman aynı odada olsak kalbimin daha hızlı atmasına sebep oluyordu.

Ah evet. Ben Rowan Kane'e âşıktım.

Esas soru, o da bana âşık mıydı?



“Hadi, Zahra. Bir şeyler yemen lazım.” Rowan'ın sesi uzaktan geliyordu, sanki başka bir radyo frekansından sesleniyormuş gibi.

Kolunu omuzlarımdan ittim ve ipek çarşaflarına biraz daha gömüldüm. Evini ne kadar uzun zamandır bir revir ça-

dırı olarak kullandığımı hesaplayamıyordum. Tüm bildiğim yatağının benim yatağımdan yüz kat daha iyi olduğuydu ve hiç çıkmak istemediğimdi.

Şimdiye kadar sinüslerimin beynimin dörtte üçünü kapladığından oldukça eminimdim ve dün Rowan beni dairemenden aldığından beri sol burun deliğim taze oksijen hissetmemişti.

“Zahra.” Beni kenara doğru çekti.

“Git buradan.” diye mırılandım.

Eliyle alnıma dokundu. İrkildim. Başım ağrıyordu. Gözlerimi açtığımda Rowan’ı endişeli ve sıkıntılı gördüm. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Saçları dağınıktı ve gözlerinin altında mor torbalar vardı.

Hiç alışık olmadığım sakalında elimi dolaştırdım. “Tıraş olman gerekiyor.” Sesim çatlak çıkmıştı ve ardından öksürdüm.

“Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği saatleri boyunca uyudun.” Saatine baktı. “Yeniden bayılmadan önce bir şeyler yeme zamanın geldi.” Çok nadir duyduğum bu yüksek sesi başımın daha da çok zonklamasına neden oldu.

“Şşt. Daha alçak sesle konuş.” Dudaklarına parmağımı bastırdım. Beni sonra uyandır...” Cümlem bedenim ciğerlerimden birini boğazımdan dışarı atmak isteyince yarıda kaldı.

“Burada. Bir yudum su al. Lütfen.” Onun da sesi çatladı. Ağzıma metal pipeti soktu.

Bir yudum aldım. “Şimdi mutlu musun?”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Ölüyormuş gibi hissediyorum.”

Çenemi sıktı. “Dramatik olma. Sadece üşüttün.”

Sesinde duyduğum *endişe* miydi?

“Tamam.” Ona sırtımı döndüm. “Bir saat içinde kalkacağım. Söz veriyorum.”

“Seni kontrol etmesi için bir doktor çağıracağım.”

“Doktorlar hâlâ evde muayeneye geliyor mu?”

“Doğru ücretle, evet.”

Yeniden öksürdüm ama bu seferki durmadı. Göğsüm kesilmeyen bu öksürük nedeniyle çınılıyordu. Sanki ciğerlerime bıçak saplanmıştı ve nefes alabilmek için tüm enerjimi kullanmam gerekiyordu.

Saçlarımı okşayan eli dondu. “Kahretsin. Hemen döneceğim. Rowan telefonu çıkararak odadan çıkmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. Mırıltıları odadan duyuluyordu ama konuşmasını dinleyebilmek çok fazla enerji gerektiriyordu.

Gözlerimi kapattım ve beni içine çeken karanlığa teslim oldum.



Göz kapaklarımı açan ve yüzüme bir el feneri tutan birinin sesiyle uyandım. Aramıza mesafe koymak için kıpırdandım ama sonunda sadece titreyen dirseklerimin üzerine düştüm.

“Tam üç gündür hasta.”

“Üç gün?!” Ağzımdan çıkar çıkmaz attığım çığlıktan pişman oldum. Her öksürükte başım ve ciğerlerim bana isyan ediyordu. Ben öksürdükçe nabzım hızlanıyordu.

“Profesyonel fikrime göre hastaneye yatırılmalı.”

“Hastane?” Rowan’la aynı anda konuştuk. Kelime bir anda ağzından çıktı.

Ona baktım. O da yüzünü kaplayan sakalıyla, benim kadar kötü hissediyormuş gibi görünüyordu. Kırmızı gözlerinin altındaki mor torbalar daha da göze batıyordu. Her an devrilebilirmiş gibi görünüyordu.

Göğsüme, tamamen hastalığımın bağımsız sebeple bir ağrı girdi.

Doktor ayağa kalktı ve çantasını aldı. “Çok ciddi şekilde susuz kalmış ve düzgün bir tıbbi bakıma ihtiyacı var.”

“Başka önerdiğiniz bir şey var mı?”

“Tarif ettiğiniz semptomlara, gördüklerime ve duyduklarıma dayanarak bu muhtemelen zatürre. Mendilleri yeşil mukusla kaplı ve ateşi var. Eğer bu akşam onu hastaneye götürmezseniz, kendisini çok kısa süre içerisinde bir ambulansın arkasında giderken bulacak.”

Zatürre? Kahretsin. Hayır. Kulağa korkutucu geliyordu. Zatürre olduğunu bildiğim tek kişi, annemle babamın bir arkadaşıydı ve ölmüştü. Ağlamak istiyordum ama bedenimde gözyaşı üretecek kadar yeterli su olduğunu sanmıyordum. İkinci gün hepsini terleyerek dışarı atmıştım.

Rowan, doktoru dışarı çıkarırken, biraz dikleşerek oturdum ve telefonumu aradım. Anneleri arayıp ne kadar hasta olduğumu onlara söylemeliydim. Telefonumu çarşafın içinde ya da sehpanın üstünde bulamadım.

Banyoda mı bırakmıştım? Yataktan kalktım ve güçsüz bacaklarımın üstünde durdum. Banyoya yaptığım bu yürüyüş tüm enerjimi çaldı ve oda dönmeye başladı.

Dengemi sağlayabilmek için kapı kolunu tuttum ve kapıyı açtım. Aynı anda bacaklarım pes etti ve etrafım karanlıkla kaplandı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Rowan



Doktoru yolcu ettim ve kapıyı kapattım. *Zatürre?* Zahra nasıl oluyor da bir haftadan daha kısa bir süre önce Central Park'ta kar melekleri yapmaktan kötü bir zatürre vakasına geçti? Hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde burun çekmekten yatağa bağımlı bir hâle geldi.

Yere çarpan bir şey tavanı titretti.

"Zahra?" Merdivenleri hızla çıktım ve koridorun sonundaki yatak odasının kapısını açtım. Boş yatak odasına yürürken nabzım hızlanmıştı. Çarşaf lar gelişigüzel bir dağınıklık içindeydi ve uyuyor olması gereken ağır hasta yoktu.

Gözlerimi banyo kapısına çevirdim.

"Kahretsin!" Düşünemedim, nefes alamadım. Kapı çerçevesinden dışarı doğru uzanmış bir çift bacağa doğru koşmaktan başka bir şey yapamadım. Dizlerim küçük bir kan birikintisinin yanındaki mermere çarptı.

"Zahra? Zahra! İyi misin?" Sesim çatlak çıkmıştı.

Kendinden geçmiş bedenini kollarıma aldım. Titreyen

bir elle, saçlarını yüzünden çektim. Solgundu. Çok solgundu. Ben doktoru yolcu ederken, sanki beş dakika içinde hayat damarları çekilmişti.

Cevap vermedi ve gözlerini açmadı. Göğsü derin olmayan nefesleri ile inip kalkıyordu ve ben nefes aldığını görünce rahatladım. Alnındaki kötü yaraktan kan sızıyordu.

Cebimden telefonumu alıp 911'i ararken onu sarsmaya özen gösterdim. Çok fazla soru sordular ve onlara bir an önce gelmelerini söylemek dışında şaşkınlıktan sorulara cevap veremedim.

"Zahra." Kol mesafesindeki bir el havlusuna uzandım ve onu kafasındaki yaraya bastırdım. Hareket etmedi. Gözlerini açmadı. Onu o yapan şeylerden yoksun sadece kollarımda yatıyordu. Gülüşü. Kahkahası. Etrafında olduğumda sürekli kızaran yanakları.

Göğsüm sıkışıyordu. "Zahra!" Bedenini kendi bedenime yasladım. Bir şeyin onu uyandırmasını umuyordum ama var olan tek şey sessizlikti. Yumuşak nefesleri aklımı kaçırmamı engelleyen tek şeydi.

"Zahra. Uyan!" Alnına bir damla düştü. Tavana baktım ama bir sızıntı göremedim. Başka bir damla da yüzüne düştü ve aşağı doğru süzülerek kan izine karıştı.

Suyun benden geldiğini fark etmem bir saniye sürdü. Bunlar gözyaşlarımdı.

Her zaman küçük bir kız gibi ağlıyorsun. Babamın hırıltılı sesi kulaklarımda yankılandı.

"Hadi, Zahra. Uyan." Bedenini sarstım.

Elini kafasına götürürken inledi ama ben elini ittim.

"Çok şükür." Ağzından çıkan saçmalıkları anlamıyordum. Tutarsız kelimelerin karışımı, bu düşüşten sonra kafası zarar gördü diye beni endişelendirdi. Hiçbir söylediği mantıklı değildi ve onu sarstığımda kafasındaki yarayı daha da

kötüleştirmiş olabileceğimden endişeleniyordum.

“Kahretsin!” Havluyu bıraktım ve onu göğsüme daha sıkı bastırdım.

Ona zarar mı verdim? Çaresizlik içinde, düşünemedim. Vücudunu hareket ettirmenin artılarını ve eksilerini düşünemedim. Tepki verdim ve kontrolü kaybettim, yine.

Yapış yapış kanı gömleğime sızdı. Onu tutarken bütün vücudum titriyordu.

Bedenini öyle sallarken aklımdan ne geçiyordu? Zaten kafasında bir yarası vardı.

Lanet olsun. Sorun bu. İşe yaramaz olan duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim.

Hırıltılı bir şekilde çıkan öksürüğü tam bir öksürük krizine dönüştü.

Sirenlerin sesi giderek yaklaşıyordu. Ancak o anda göz yaşlarım durdu.



Hiç ambulansa binmemiştim ve sağlık görevlileri Zahra'nın durumunu stabilize etmeye çalışırken tüm yolculuk boyunca cildim hep nemli kaldı. Zahra bir şekilde birkaç soruya gözleri kapalı tutarlı yanıtlar verdi.

Görevliler alnını bandajlarken Zahra yüzünü buruşturdu. Monitörün bip sesleri düzensizleşti, bu ritim kalbimin kesik kesik atışına daha uygundu.

Onun acısı öfkemi artırıyordu. Çığlık çığlığa ortalıkta bağırarak istiyordum çünkü hepsi benim suçummuş gibi hissediyordum. Yarı bilinçli hâldeyken onu yalnız bırakmamalıydım. Kahretsin, New York'ta yaptıklarımızın yarısına hayır deseydim, bu durumda olmazdık.

Annem defalarca hastaneye kaldırıldığında babam böyle mi hissetmişti? Bir şeyler yapabilmek için yanıp tutuşurken, hiçbir şeyi düzeltememek?

Bu düşünce çok tanıdıktı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Kendi rızamla babam gibi oldum, tüm düşüncelerimi ele geçirene ve eylemlerimi etkileyene kadar bir kadının, her isteğine boyun eğdim. Programımı yeniden düzenledim, mentorluk etkinliklerine katılmak için geceleri izin aldım ve çalışmam gerekirken tatile çıktım. Kahretsin. Dreamland'de onunla kalmak için CFO olarak geleceğimden vazgeçmeye bile razıydım.

Kahretsin. Neyim vardı benim?

Gerçek şu ki yumuşamıştım ve onun tarafından kolayca yönlendiriliyordum. Ve ne için? Kendimi bilerek bu zayıf hâle getirmek için mi? Lanet olsun. Zihnime ve kalbime zarar veren her şeyden nefret ediyordum. Bir daha aynı şeyleri hissetmezsem sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Bu yüzden Zahra ile ilk tanıştığımda içgüdülerimi dinlemeliydim. Onda beni uyaran bir şey vardı, ama yeterince dikkat etmedim.

Bir an tüm enerjimi kaybettim ama içimden akan adrenalini yorgunluğa yenilmemi engelliyordu.

Kapılar açıldı ve onlar Zahra'yı acil servise götürürken bana kenara çekilmemi söylediler. Sürgülü kapılardan geçerken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Antiseptik temizleyicinin kötü kokusu beni rahatsız etmişti.

Otomatik pilota bağlamıştım, benim dikkatimi çekmek isteyen hemşireyi görmemiştim.

"Aileden misiniz?" Omzuma vurdu ve aklım nerelerdeyse onu yerine getirdi.

"Ne?"

“Aile mi arkadaş mı?” Dudaklarını büzdü.

“Nişanlısı.” İşlerin nasıl yürüdüğünü çözecek kadar çok televizyon programı izlemiştim.

Sanki yalanımı yakalayabilirmiş gibi hızlıca beni süzdü ve başıyla onayladı.

“İyi. Beni takip edin.” Beni bekleme odasına götürdü. Soyulan muşamba karo ve bir köşedeki titreyen floresan ışık, göğsümdeki sıkışmayı artırıyordu. Odanın farklı köşelerinde oturan birkaç kişi vardı.

Ellerim titriyordu. Büyükbabamın kazasından beri hastaneye gelmemiştim. Ve ondan önce, annemin ölümünden. Hastaneler ve benim kötü bir geçmişimiz ve düşük başarı oranımız vardı. Ve şimdi, bugünümle geçmişimin çarpıştığı bir yerdi.

Hemşire tam çıkacakken ona seslendim.

“Nişanlımın özel bir odaya yerleşmesini istiyorum.” diye bağırdım.

Elindeki çizelgeye baktı. “Durumu stabilize olduktan sonra sigortasına göre alınabilir. Sizin sigorta poliçenize mi dâhil?”

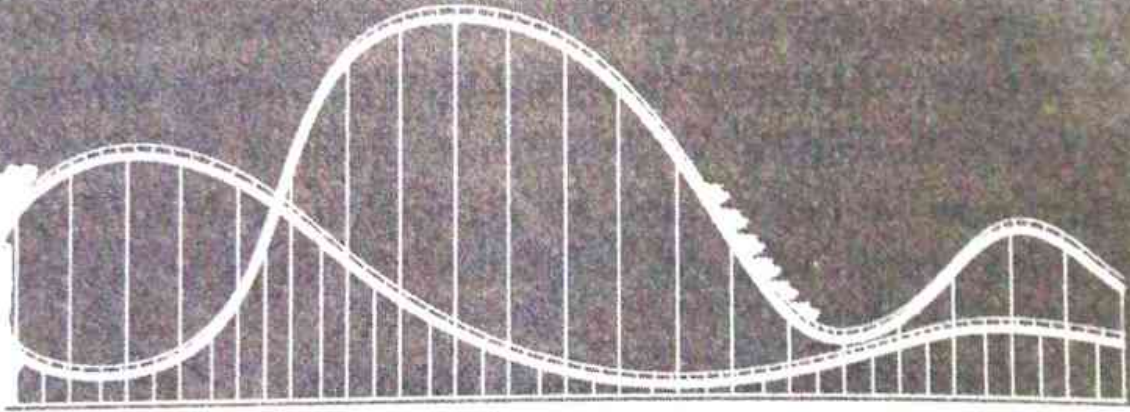
Zahra'nın nasıl bir sigortası olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çalışanlarının sahip olduğu sigorta planlarını bildiğine göre, gerçekten daha fazlasını bekliyor musun?

Bencilliğim intikamını almak için geliyordu. Ve en kötüsü de yeni başlamış olmasıydı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zahra



*A*ni şu alarmı kapatır mısın?
Bip. Bip. Bip.
"Ani."

Aynı bip sesi aralıksız çalmaya devam etti. Gözlerimi açtım ve karşımda bir kalp monitörü gördüm. Yatakta doğrulmaya çalıştım ama göğsüm ağrıyla karşı çıktı. Anılarımı taramaya çalışırken sol elimin derisinin altına gömülü seruma bakıyorum. Hatırladığım son şey, Rowan'ın evine yatakta televizyon izlemeye gittiğimdi.

Peki ben nasıl buraya geldim? Parmaklarım, burnuma giden şeffaf boruyu takip etti. Gözlerimle çizgiyi takip ederek oksijen tankına indim.

"Uyandı." Rowan'ın boğuk sesi kafamı sese doğru çevirmeme neden oldu.

Telefonu kapattı ve cebine koydu.

Yüzündeki ifade tüylerimi ürpertti. Aramızdaki her şey değişmeden önce bana nasıl baktığını hatırlattı ve bundan nefret ettim.

“Hareket etme.” diyerek ayağa kalktı ve yatağa doğru bir adım attı.

Sesim titreyerek, “Neler oluyor?” diye sordum. Ağzımdan çıkan her kelime için bir ton enerji harcamam gerekiyordu.

Küçük plastik bir bardağa su doldurarak bana verdi. “Hastanedesin.”

Konuşmadan önce, sudan bir yudum aldım. “O kadarını anladım. Ama buraya nasıl geldim?”

Rowan’ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Günlerdir kesilmemiş sakallarla ve gözlerinin altındaki torbalarla, onu daha önce hiç görmediğim şekilde perişan ve yorgun görünüyordu. Hastanenin hediyeleş eşya dükkanından alınmış kırışık tişörtüne bakarak gözlerimi kırptım.

Onunla ilgili her şeyde bir terslik vardı.

Üzerimdeki battaniyeyi düzelttim. “İyi misin?”

“Olacağım.” Bu cümleyi kesin bir kararlılıkla söyledi. Ona inanmak istedim ama gözlerime bile bakamıyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Bana neden burada olduğumu anlatmak ister misin?”

Bana bakabilmesi için tam bir dakikanın geçmesi gerekti. “Vücudun susuz kalmıştı, başın kanıyordu ve kaderle oynuyordun. Morg yerine bu yatakta olduğun için çok şanslısın.”

“Morg? Birkaç dikiş ve soğuk algınlığı için abartılı değil mi?” Kaşlarımı çattım ve başımın tepesine çok şiddetli bir ağrı girdi. Ağrıyan yere dokundum. Parmaklarım devasa bir bandajın üzerinde dolaştı.

Çenesi gerildi. “Elleme. Sendeki bu şansla, bir dikişi patlatırsın ve kan yeni geceliğine akar.” Ses tonuyla hiç bağdaşmayan bir centilmenlikle elimi kafamdan uzaklaştırdı.

“Neden dikiş attılar?”

Başparmağıyla yanağımı okşadı. “Seni banyomda baygın

hâlde buldum. Başını yere çarpmıştın.”

“Aman Tanrım.” Ciğerlerim, nefes almayı zorlaştıracak kadar ağrıyordu. Yanma hissiyle yüzümü buruşturdum.

“Neren ağrıyor?”

“Doğru soru; neren ağrımıyor?” Başımı salladım ve salladığıma pişman oldum.

“O hareketi yapma.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Burada olduğuma inanamıyorum.”

Dikleşti. “Doktor bu haftanın sonunda eve gideceğini söyledi.”

“Bugün günlerden ne?”

“Cuma.”

“Cuma mı?!” Çılgılığımın ardından öksürdüm.

Nasıl cuma olur? En son tam olarak hatırladığım gün pazartesi, hastayım diye iş yerini aradığım gün.

“Önce ateşten, sonra da kafa çarpmasından dolayı bilincini bir kaybettin, bir kendine geldin.”

“Kaç gündür buradayım?”

“İki. Seni eve göndermeden önce gözlemlemek için burada kalmanı istiyorlar.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Bütün bunlar kulağa çok pahalı gibi geldi.”

Burun delikleri açıldı. “Tek düşünmen gereken konu iyileşmek.”

“Senin için bunu söylemesi kolay. Oksijen tedavisi ve gece hastanede kalmanın maliyeti ne olursa olsun o maliyeti ya da sigortamla indirimli hâlini karşılayamam.” Yatakta kıpırdandım ama Rowan elini omzuma koyarak beni durdurdu.

Yüzüne karanlık çöktü. “Zaten ödendi.”

Benim tıbbi faturalarımı karşılamasını gerekecek kadar mali açıdan zayıf olma fikriyle gururumu ayaklar altında his-

settim.

“Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.”

Çenesi kasıldı. “Senin parana ihtiyacım yok.”

“Her şey yolunda mı?” Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıktı.

Derin bir nefes bıraktı. “Daha tutarlı konuşuyor olman güzel.”

Bu, sorumun cevabı değildi ama daha fazlasını sormaya korkuyordum. Elini uzattığımda gerildi.

“Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Senin için ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Alnındaki damar atıyordu. “Korktum Zahra. Dehşete kapıldım Zahra. Zar zor nefes alırken ve başından kan akar-ken buldum seni. Ve seni uyandırmaya çalıştığımda saçma sapan konuşuyordun. Kalıcı bir beyin hasarı olduğunu sandım.” Sesi çatladı. “Ambulans evime gelmeden birkaç dakika önce hayatımın en korkunç anlarıydı ve durumu düzeltmek için hiçbir şey yapamadım.” Sesinin çatlaması kalbimin onunla birlikte parçalanmasına neden oldu.

“Gerçekten üzgünüm. Tuvalete gittiğimi bile hatırlamıyorum.”

“Özür dilemeyi bırak. Komik oluyorsun.” Elimi bıraktı ve bana arkasını döndü. Derin bir nefes verirken sırtı titredi.

“Muhteşem yok mu?”

Aldığım tek tepki onun ağır nefesiydi.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım, nefesim hırıltılıydı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Benim hakkımda endişelenmeyi bırak ve enerjini önemli olana sakla.”

Ama sen önemlisin, demek istedim. Kelimeler boğazımda takılıp kaldı, aramızda bir şeylerin yolunda gitmediği endişesi beni geri çekti.

Kalp atışı izleme cihazı nasıl hissettiğimi ele veriyordu.

Rowan döndü ve makineye baktı. Çenesi kilitlendi ve şakağındaki damar yeniden ortaya çıktı. "Ciddi söylüyorum Zahra. Rahatla."

"Ben uyurken kalacak mısınız?" Sorduğum için kendimi zavallı hissettim.

Sessiz kaldı.

Midemdeki asit boğazıma kadar çıktı. Ben dinlenirken ne olmuştu? Sanki tüm hafta sonunu New York'ta birlikte geçirdiğim insan gitmişti ve bu soğuk versiyonu onun yerine gelmişti. Bana Rowan'ın ilk karşılaştığımızdaki hâllerini hatırlatıyordu ki bu, kabul ettiğimden daha çok canımı acı-tıyordu.

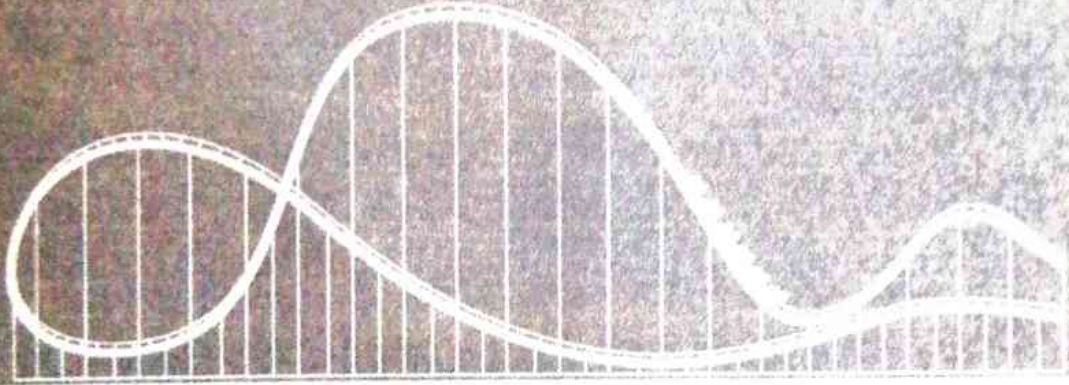
Karşımdaki koltuğa oturmadan önce elimi sıktı. "Kala-cağım."

Ona gülümsedim. Zoraki bir gülümseme ile karşılık verdi.

Bipleyen cihaz odadaki sessizliği dolduruyordu. Her nefes, enerjimi tüketiyordu ve sonunda bilincimle olan savaşı-mı kaybettim. Karanlık beni ve endişelerle birlikte diğer her şeyi tamamen yuttu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zahra



"Who!" Ani kollarını havaya kaldırarak joker kartını gösterdi.

Rowan kart destesini yere attı.

Rowan'ın kız kardeşimle vakit geçirmesini ne kadar sevsem de niyeti belliydi. Benimle konuşmamak için onu tampon olarak kullanıyordu. Ailem ne zaman ziyarete gelse, kendini onlarla konuşmalara veriyordu. Çok şüpheli ama ne zaman yalnız kalsak, onunla konuşamayacak kadar yorgun oluyordum.

Sessizlik bugün sona erecekti. İlişkimiz için endişelenmeye devam edersem asla gerçekten iyi olamayacaktım.

Beni görmezden gelmesi göğsümün kasılmasına sebep olmasına rağmen, kız kardeşime davranış şekli beni mutlu ediyordu. Mentor olduğu süre boyunca onunla bağ kuracağını hiç düşünmemiştim. Aralarındaki bağ gerçekten çok özeldi ve onları izlerken gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Rowan mükemmeldi. Onun gibi bir adamla tanışacağı-

mı hiç düşünmemiştim. Bu ilişkinin sıradan olması gerekiyordu, ama çok daha fazlasına dönüşmüştü. Hastanede yanımda kalmak için izin yapmasından, beni mutlu etmek için kitap imzalama etkinliği düzenlemesine ve *daha fazlası* diye bağırın hareketlerine kadar. Keşke onu neyin rahatsız ettiğini anlayabilseydim, çünkü kaçamak tavırları sadece stresimi artırıyordu.

Hemşire odaya girdi ve hayati fonksiyonlarımı kontrol etti. Bazı sorular sordu ve yatağımın karşısındaki beyaz tahtaya bilgi yazdı.

“Doktor seni kontrol etmek için yakında uğrayacak. Antibiyotiklere iyi yanıt veriyorsun, bu da bu gece buradan çıkabileceğin anlamına geliyor.” Hemşire gülümsedi ve odadan çıktı.

Göğsüme sızan sıcaklığın yerini hızla bir ürperti aldı. Rowan kapalı kapıya bakarken çenesi gerildi.

Ani'nin telefonu bip sesi çıkardı. Bana gülümsemeden önce telefonun ekranına baktı. “Gitmem gerekiyor. JP anneyle birlikte otoparkta bekliyor.” Rowan'a gülümsedi ve beni başımdan öptü.

“İyi eğlenceler.” dedim ve öksürdüm.

Ani başını salladı. “İğrenç.”

Dilimi çıkardım.

Ani hoşça kal derken Rowan'a gülümsedi ve Rowan da aynı şekilde ona hoşça kal dedi. Ona karşı nezaketini ve tatlılığını kıskanmamalıyım ama hastaneye yattığımdan beri bunlardan mahrumdum.

Bana nasıl hissettirdiğini saklamak için titreyen ellerimi bataniyenin altına koydum. “Her şey yolunda mı? Gerçekten?”

Gergin gülüşü gözlerine yansımadi. “Yoluna girecek.”

Bu ne demektir? Bana dürüst bir cevap verene kadar onu esir almak istiyordum.

“Hâlâ evinde olanlar için üzgün müsün?”

Boğazının arkasından bir ses çıkararak, “Hayır.” dedi.

“O zaman neler oluyor? Bana yan yana dizilmiş birkaç kelimedenden daha fazlasını söyle. Bir şey oldu ve bunu bana açıkça söylemezsen düzeltemem.” Sesim ne kadar çaba sarf ettiğimi ortaya çıkarır şekilde çatladı.

Gözleri yumuşadı. “Düzeltecek bir şey yok. Bizim yerimize iyileşmeye odaklanmalısın.”

Burada gözümü açtığımdan beri, kaçındığım tek soruyu seslendirdim. “Hâlâ biz diye bir şey var mı?”

Âdemelması aşağı yukarı hareket etti ve gözlerini pence-reye kaydırıldı. “Ben... Sen.” diyerek kekeledi.

Aman Tanrım. Tereddüt ediyor. Asla tereddüt etmez.

“Seni neyin rahatsız ettiğini bana anlatmalısın. Şimdi.” Ayağımı yere koydum. Şifreli cevaplardan ve yarı doğrulardan bıkmıştım. Rowan ne söylerse söylesin, ben büyük bir kızdım. Onunla ve daha kötüsü ile başa çıkabilirdim.

“Bunu sen eve döndüğünde...”

“Bu kadar saçmalık yeter Rowan. Sorunun ne?”

Ses tonuma kaşları kalktı. “Problemimi mi bilmek istiyorsun?”

Başımla onayladım.

“*Sen.* Tüm bu durum.” Ellerini bana doğru açtı.

Kaslarım kilitlendi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sıradan bir ilişkimiz olacaktı. Eğlenceli bir şey. Bu, hayatımda istediğim ya da ihtiyacım olan şeye yakın bile değil. Yönetmem gereken bir şirketim, kontrol etmem gereken bir parkım ve yapılması gereken birçok işim var. İnsanlar bana güveniyor ve ben senin iyi olduğundan emin olmak için buradayım çünkü sorumlu hissediyorum.”

İrkildim.

Sanki kalbime balyozla vurmuyormuş gibi devam etti.

“Ben senin sorumluluk sahibi erkek arkadaşını oynamayı hiç istemedim. Ben öyle bir adam değilim.”

Ciğerlerim derin aldığım nefesten yandı. “Sen... Sen bunları söylemek istiyor olamazsın.”

Ne kadar inkâr ederse etsin aramızda bir bağ vardı. Evet, resmî olarak ilişkimize bir isim koymadıysak da aramızda özel bir şey vardı.

Boğazını temizledi. “Birlikte takılmamız ve birkaç randevuya çıkmamız benim Dreamland’de zamanı geçirme şekillerimden biri olmalıydı.

“*Zaman geçirmek.*” Sahip olduğumuz şeyi nasıl bu kadar küçültmeye cüret edebilir?

Gözlerini kapadı. “Neyin önemli olduğunun izini kaybettim.”

Ve sen o değilsin. Bunu söylemesine gerek yoktu çünkü yüzünün her yerinde yazıyordu. Görünmez bir bıçak gibi sapladığı her incitici söz kalbimde ufak yaralar açıyordu.

“Ben asla işe ara vermem, Noel’de bile. Ama kendimi buna mecbur hissettim çünkü sen benim evimde yaralandın. Önemli toplantıları bile iptal ettim ve bir ton evrak işini salladım çünkü...”

“Çünkü ne?” *Önemsediğini söyle. Her şekilde beni istediğini söyle. Korkmuş olabileceğini ama hayatta bazı şeylerin risk almaya değeceğini söyle.*

Ayağa kalktı ve bana sıkıcı sunumlar sırasında gördüğüm benzer bir ifadeyle baktı. Kendimi hiç bu kadar önemsiz hissetmemiştim, Lance beni terk ettiğinde bile. Gerçekten Rowan ile aramızda özel bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Tüm hayatım boyunca aradığım bağ.

Yanılmıştım.

Acı bir kahkaha attım. “Ne daha acınası bilmiyorum, bana ne kadar önem verdiğini inkâr ettiğin gerçeği mi ya da

benim buna şaşırım mı?”

Kalbimin hızında bipleyen makine aramızdaki sessizliği doldurdu.

Başımı salladım. “Problem iş değil. Ve kesinlikle sıradan bir ilişkiden daha fazlasına dönüşen biz de değiliz ki beni önemseydiğini gösteren şeyler yapmaya devam etmen senin suçun. Beni bir hayale inandırdın. Daha çok istememe sebep oldun.”

Boş bakışları omurgamın yine ürpermesine neden oldu. “Ben her zaman sıradan bir çizgide tutmak istedim. Böyle anlaşmıştık.”

“Bu konuda hiç başarılı olamadın. Sorumluluk sahibi bir erkek arkadaş rolünü oynamak zorunda değildin, zaten öyle davranıyordun!”

Bağırma ile birlikte bir adım geri attı.

Nefes alıp verirken canım yanıyordu ama umurumda değildi. “Şu ana kadar verdiğin her kararı önemseydiğin için verdin. Çünkü bence en derinlerde, ne kadar kabul etmeye korksan da beni seviyorsun.” Sesim hırıltılı çıktı ve çatladı çünkü akciğerlerim benimle iş birliği yapmıyordu.

“Aşk hiçbir zaman bir seçenek değildi. Eğer seni bunun tersine inandırdıysam özür dilerim. Çok kısa süre sonra Şikago’ya taşınacakken seni olmayacak bir şeye asla inandırmam.”

Bana tokat atsa daha iyiydi.

“Ne?”

Yine aptal pencereden dışarı baktı. “Ocak ayının sonunda, Dreamland’de yeni bir direktör görevi devralacak.”

Eğer bir oksijen makinesine bağlı olmasaydım, kendi başıma nefes alabileceğimden emin değildim. Kızgın bir sesle, “Sen, sen tüm birlikte olduğumuz bu zaman boyunca bunu biliyor muydun?”

Hayır. Bilemezdi. Eminim bu konu hakkında bir şeyler

söylerdi. Peki ya yıl dönümü yenilenme planı? Neden aylarını bu çapta bir proje için harcadığını anlamıyordum.

“Evet.”

“Daha uzun kalmayı düşündün mü? *Bizim için?*”

Rowan başını hayır anlamında salladığında bir kez daha kalbimi kırdı.

Sen bir aptalsın Zahra. İlk günden beri bunu senden saklıyordu. Patlamaya hazır gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çektim.

“Sana sorduğum bu değil ve bunu biliyorsun. Akıl oyunları oynamayı bırak ve bana gerçeği söyle.”

Çenesi titredi. “Kişisel hislerimin konuyla alakası yok.”

Titreyen ellerime baktım. “Neden geri taşıyorsun?”
Neden sadece korktuğun için bizden vazgeçiyorsun?

“Benim geleceğim Şikago’da.”

Rowan sanki o buz gibi yumruğunu göğsümün içinde soktu ve kalbimi söküp çıkardı.

Çenesinde kaslar daha belirgin hâle geldi. “Seni incittiğim için çok pişmanım. Hepsi bir hataydı.”

Bir hata. Sanırım direkt kalbe saplanmış bir bıçak bu diyalog kadar zalimce olmazdı. Hatayı yapan bendim. Umutlanmıştım ama en çok da Rowan’ın beni, onu hep geri çeken geçmişteki anılarıyla yüzleşecek kadar sevdiğine inanmıştım. Biri havaya peri tozu attı veya kayan bir yıldız sırasında dilek tuttu diye değişim büyülü bir şekilde gerçekleşmezdi.

Hayır. Gerçek hayatta işler böyle yürümüyordu. İnsanlar iyileşebilmek için çabalamalılardı ve ben bunu yaptım ama Rowan yapmadı. Çok korkaktı. Çok bencil. Neyden *daha fazla* istediğini fark etmeden, *daha fazla* dürtüsünün esiri olmuştu. Benden daha fazlasını istediğini düşünmüştüm ama hayalî bir şeye hisselerimi yatırmıştım.

“Seni incittiğim için üzgünüm.” Sesi bir fısıltıya dönüştü.

Boğazımdaki yumru canlı nefes alan bir şeye dönüşerek nefes almamı engelliyordu. “Ben de herkesin olduğunu söylediği bencil zalim adamdan daha iyi biri olduğunu düşündüğüm için üzgünüm.”

İrkildi. Bugün onda gördüğüm tek süzgeçten geçirilmemiş doğal duygu bu olmuştu.

Uzaklara baktı ve başını salladı. “Anlıyorum.”

Bir gözyaşı bana ihanet ederek yanağımdan kaydı. Sil-dim. “Sana her şeyi ödemek için bir yol bulacağım çünkü sana ait olan hiçbir şeyi veya parayı istemiyorum. Bu lanet odanın parasını ödemek tüm hayatımı alsa da yapacağım.”

Boğazı düğümlendi. “İstemiyorum.”

Pençelerini kalbime daha fazla geçiremesin diye onu durdurdum. “Birden kendimi yorgun hissettim.”

Başıyla onayladı. “Tabii. Bu hâldeyken seni asla strese sokmak istemezdim.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Annenle baban geri gelene kadar beklememi ister misin?” Yatağımın en yakınındaki sandalyeye baktı.

“Hayır. Yalnız olmayı tercih ederim ama her şey için tekrar teşekkürler.” Sesim buz gibi ve zorla çıktı, onunkiyle müthiş uyumlu bir şekilde.

“Ama...”

Çocukçaydı ama ona ve kapiya sırtımı döndüm. Daha fazla konuşmak istemiyordum. Onun önünde kontrolü kaybetmekten korkuyordum. Gözyaşları yüzümden aktı ve yas-tığı ıslattı.

Rowan derin bir nefes verdi. Ayak sesleri kalp makinesinin bip sesleriyle uyumluydu.

Lauren Asher

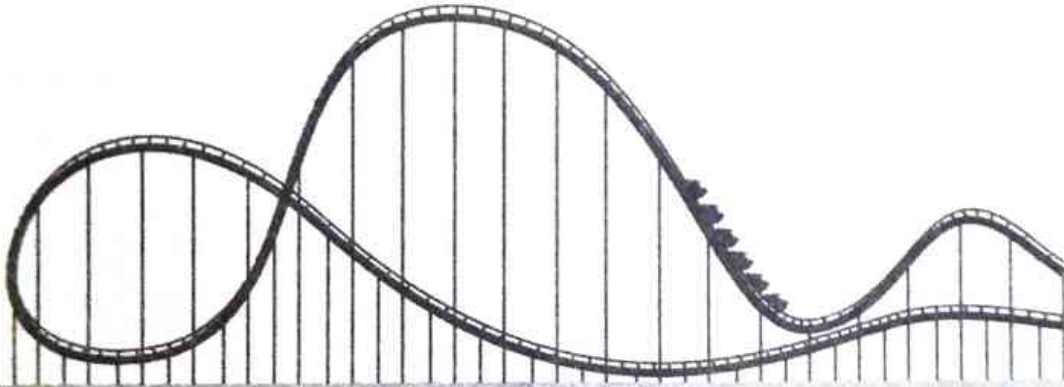
Saçlarımı okşadığımda sarsıldım.

Başımdan öptü. "Sen tüm dünyayı ve daha fazlasını hak ediyorsun."

Odamın kapısı kapandı. Geride makinenin bip sesleri ve bana eşlik eden acı dolu hıçkırıklarımınla birlikte kalmıştım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Rowan



Zahra'nın odasından gergin bir boğaz ve göğsümde yanma hissiyle birlikte çıktım. Onu incitmek, yapmak istediğim en son şeydi ama gerekliydi. Onu sevmek bir seçenek değildi. Çok fazla şey tehlikedeydi ve hem ona hem de bunca yıl peşinde koştuğum yaşam tarzına sahip olabilecek bir esnekliğim yoktu. Şirketteki hisselerimi almak birinci sırada gelmeliydi. Kendim için değilse bile kardeşlerim için.

Zahra durumu benim gibi görmeyebilirdi ama herkes için en iyisi buydu. Geçtiğimiz iki ay boyunca hiç geleceğimiz olmamıştı ve son tarihi olan bir şeyin peşinden gitmeye devam etmek ikimize de zalimlik olurdu. Onu banyomda kanama geçirirken görene kadar, ne kadar derin duyguların geliştiğini fark etmemiştim. Kalbini kırmam kaçınılmazdı. Ama zamanlamamı, onu kandırmamdan daha az zalimce buluyordum çünkü Dreamland'den temelli ayrılmadan önce biraz daha zaman istemişim.

Şu anda ne kadar zor gibi gelse de bu doğru karardı. Eğer

zor kararlar kolay olsaydı, herkes karar alabilirdi. Beni işimde başarılı kılan kararlar bu tip kararlardı.

Hastaneden çıkarken, göğsüme baskı yapan ağır duygulara rağmen kendime söylediklerim bunlardı.

Bu akşam dördüncü kez yatağımda döndüm ve rahat edeceğim bir pozisyon bulmaya çalıştım. Hastaneden beri üç gün geçmişti ve toplamda belki on saat uyumuştum.

Telefonumu sehpadan aldım ve saate baktım.

Sabaha karşı üç.

Eğer bir gece tam dinlenemezsem, hafta sonuna kadar hiç enerjim kalmayacaktı. Ve oylama hızla yaklaşırken böyle bir saçmalığın zamanı değildi.

Bir yastık alıp göğsüme bastırdım. Hâlâ Zahra'nın parfümü kokuyordu ve onu yüzüme bastırıp bir kez daha kokladığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Göğsümdeki sıkışma daha büyük bir güçle geri döndü.

Bunu isteyen sendin. Nihai hedefini düşünün.

Ama bir şeye karar verildiğinde mutlu hissetmiyorsam, nihai hedef ne işe yarar?

Kanım damarlarımda ısınıyordu ve yastığı odanın öbür ucuna fırlattım. Yumuşak bir şekilde kapının yanına düştü. Rahatlayacağıma sanki biri boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim.

Rahatsız edici bir duyguyu hiçbir şey yok edemez. Mantık çerçevesinde yaptığım tüm taktikler başarısız olmuştu ve doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ederek tavana baktım. Eminim cehennem böyle hissettirmezdi. Birazcık bile.

Ani'den Zahra'nın iyileşme süreciyle ilgili bilgi alabileceğimi düşünüyordum ama beni görmezden geliyordu. Ani'ye gönderdiğim bütün mesajlar cevapsız kaldı. Zahra hastaneden çıkıp bir hafta izin aldığı anda birazcık çıldıracak gibi oldum.

Tek bilmek istediğim Zahra'nın daha iyiye gidip gitmediği idi. Ama Ani dün akşam her zamanki buluşma yerimize gelmemişti ve ben hem onun pretzelini hem kendi pretzelimi yiyerek oturmuştum. Yaptıklarımın etkileri tsunami gibi bana çarpıyordu.

Ani'yi iş yerinde takip etmeye başladım çünkü bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Başka biri olsaydı umurumda olmazdı ama Dreamland'de geçirdiğim süre boyunca Ani'yi gittikçe daha fazla sevmiştim.

“Hey.” diyerek Ani'nin omuzuna dokundum.

Arkasını dönmeden önce gerildi. “Merhaba. Şeker seçmenize yardımcı olabilir miyim beyefendi?”

“Hadi, Ani.” Sözleri beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım.

Kaşlarını çatarak omuzlarımdaki gerginliği artırdı.

“Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Bu çok kötü. Ben senin patronunum.”

Dirseğini hafifçe tutup şekerçi dükkânının boş arka odasına götürdüğümde tiksinti dolu bir ses çıkardı.

“Hadi dök içini.” Ayağını yere vurdu.

Bana daha önce onda hiç görmediğim şekilde sert sert bakarken, kalbimin etrafındaki yumruk sıkıştı.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.” Ani ve ben son birkaç ayda bir bağ kurduk ve onun beni uzaklaştırmasını istemiyordum. Onu bir arkadaş olarak sevmeye başlamıştım. Artık onunla konuşmama fikri beni kabul ettiğimden daha çok üzüyordu.

Başını salladı. “O, kız kardeşime zarar vermeden önceydi.”

“Yani? Artık arkadaş değil miyiz?”

“Hayır.”

“Ciddi olamazsın.”

Kaşlarını çattı. “Zahra benim en yakın arkadaşım ve sen

onu ağlattın.”

Aldığım nefes gözlerimi yaktı. “Kız kardeşin ve ben...”

“Bitti. Bana söyledi.” Ani’nin alt dudağı titredi.

“Seni de incitmek istemedim.”

“Onu incitmene yardım ettim. Bal kabaklarıyla ve New York’la.” Gözleri akıtamadığı gözyaşları sebebiyle parlıyordu.

Lanet olsun. Ani benim davranışlarımdan kendini sorumlu tutuyordu. Asla benim kararlarımın yükünü taşımasını istemezdim.

“Bunların hiçbirisi senin suçun değil.” Elimini omzuna koydum ve omzunu sıktım.

“Hayır. Senin hatan çünkü ondan hoşlandığını kabul edemeyen büyük bir bebeksin.”

Hüzünle gülümsedim. “Keşke hayat o kadar kolay olsaydı.”

“Bana bahanelerin kaybedenlere göre olduğunu söylemiştin.”

Lanet olsun. Mentor olarak ona verdiğim tavsiyeleri bana karşı kullanacağını hiç düşünmemiştim. Aynı sözleri anne babasının evinden taşınmaya ve bağımsız olmaya çalışırken de söylemiştim.

Ona bir bahane gibi görünebilir ama benim nedenlerim vardı. İçimi çektim.

“Bana yardım ettiğin ve harekete geçme konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkürler.” Şu anda gerçekten beni sepetlemeye mi çalışıyordu?

“Ani...”

“Artık arkadaşım veya mentorum değilsin. Bırakıyorum.” Ağır bir nefes verdi.

Reddetmesi canımı yaktı. Onunla vakit geçirmekten gerçekten zevk alıyordum. Birçok konuda, en küçük kardeş olmaktan fıstıklı dondurma yememize kadar ortak noktamız vardı.

Şu anda gözlerime bile bakamıyor olması gerçeği zaten kararan ruhumu daha da karartıyordu.

“Ani!” Biri kapıyı açtı.

“Gitmem gerekiyor. İyi Noeller Rowan.” Odadan çıkmadan önce isteksizce el salladı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü kurtulamadığım boş bir duyguyla kalmıştım.



Eve girdiğimde beni karşılayan sessizlikti. Ani ile görüşükten sonra günüm kötüden berbat hâle döndü. Hiçbir şey düşüncelerimin Zahra'ya kaymasına engel olmamıştı. İçimdeki baskıyı azaltacak basit bir diyalog olması gerekiyordu ama Zahra nasıl olduğunu sorduğum mesaja cevap bile vermedi.

Spor kıyafetlerimi giydim ve evin etrafında kendimi cezalandıran bir koşuya çıktım. Kaldırıma vuran ayaklarım, kaslarımdaki gerginliğin birazının atılmasına yardımcı oluyordu ama zihnimi sakinleştirmek için yeterli değildi.

Gözlerim kullanılmayan salıncağa takıldı. Çok meşgul olduğum için asla indirecek zamanı bulamadığım salıncağa. Ya da çok korkak. Azı dişlerim birbirine çarptı. Eve girdim ve büyükbabamın bazı aletlerini ve eski matkabını sakladığı garaja doğru adım attım. O lanet salıncağı kaldıracaktım.

Annemin bize üzerinde masallar okuduğu salıncak. Biz kardeşlerimle ön avluda koşarken, annemle babamın birbirlerine sarıldıkları yer. Ve babamın kanserli vücuduna sarılırken hepimizin ağladığı, annemin son nefes aldığı yer.

O salıncaktan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordum. Zincirlerini çıkarıp büyük bir ateşte yakmaktan

başka bir şey istemiyordum.

Titreyen ellerle fişi duvara taktım. İlk denememde matkabın çalıştığı kanıtlandı ve zincirlere uzanabilmek için içerden bir sandalye aldım.

Matkabı ilk vidaya yerleştirdiğimde elim titredi. Matkabı çalıştırdığım anda kolumdaki bütün kaslar protestoyla homurdandı. Vida salıncak oturağına düşmeden önce, tekrar tekrar yerinde döndü.

Biri gitti, geriye kaldı üç.

Sandalyeden indim ve sandalyenin yönünü değiştirdim. Pozisyonumu ayarlayarak, matkabı bir sonraki vidaya yerleştirdim. Başımın üstündeki tahtaya kazınmış harfleri görünce donup kaldım.

Yazan harflerin üzerinden elimle giderken görüşüm bulanıklaştı. Keskin bir bıçakla yapılmış gibiydi ama kesinlikle annemin el yazısıydı.

Küçük şövalyelerim,

Tüm kalbinizle sevin ve her zaman nezaket gösterin.

Anneniz

Kelimelerin üzerinden titrek parmağımla gittim. Bu sözleri duymayalı yıllar olmuştu ve mideme bir yumruk yemiş gibi hissetmiştim. Her sabah okula gitmeden önce bize bunları söylerdi. Kelimeler bir pençe gibi yarararak içime girdi ve verdiğim kararın gerekçesini paramparça etti.

Annem şu anda olduğum adamla gurur duyar mıydı? Bir parçam tabii ki bunu umuyordu ama başka bir parçam da hayatımda berbat işler yaptığımı biliyordu çünkü benim tek bildiğim buydu. Annemin dua ettiği değerlerle büyütülmemiştim, en azından o gittikten sonra.

Herkesi mutlu etmeye çalışmadığımı biliyordum ama iş konusunda uzman olmakla zalim olmak arasında fark vardı. Ben tekrar tekrar ikincisini seçtim çünkü o kolay olanıydı.

Babamın yönetim toplantılarında oturmama izin vermesi için sağlık sigortası şartlarını kötüleştirmek, kötü bir girişimdi. Masaya oturmadan önce çizgime karar vermemi istedi, ben de büyük oynamaya karar verdim. Asgari ücretin artırılmasına karşı oy kullanarak, kâr marjımızı büyütme kadar basitti. Babama Kane parasıyla kendi yaygın şirketimi geliştirmek için gereken her şeye sahip olduğumu kanıtlarken, önce şirketin menfaatlerini düşünmek isterdim.

Her defasında kendimi seçtim çünkü kolaydı.

Tüm davranışlarında nezaketli ol.

Bu sözler bana şaka gibi geliyordu. Ben her şeyi başkaları pahasına yaptım, annemin yaptığı her şey sevgi ve şefkat üzerine kuruluydu. Onun böyle olduğunu unutmuşum. Kendime unutturmuşum, aslında derinlerde bir yerlerde onun olduğu kadını hatırlamak istemiyordum. Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım. Yıllardır açgözlülükten ve öfkeden dolayı yaptıklarına nezaket dışında başka her şey denebilirdi. Sevgiyi bir kenara bırakın, merhameti bile çok az gösterdim.

Annemin yetiştirdiği o çocuk her kimse, çok önce annemle birlikte ölmüştü.

Bir pişmanlık dalgası çarptı bana. Matkabı durdurdum, sandalyeye oturdum ve annemin en önemli değerlerinin kurban edilmesi sonucu dönüştüğüm canavarla bir anlaşma yaptım.



Hastalık izninden sonraki ilk iş gününde onu görebilmek umuduyla Zahra'nın odasına uğradım. Odaya girdim ve onu tablette bir şeyler çizerken buldum. Markası benimkiyle aynıydı. Çizdiği her neyse masaüstü bilgisayarındaki monitöre de yansiyordu ve dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü

görünmüyordu.

“O bir tekerlekli sandalye mi?”

Elindeki plastik kalemi yere düşürerek yerinde zıpladı.

Onunla aynı anda eğildim ve kafalarımız çarpıştı. Ben yüzümü buruştururken o da “ah” dedi.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Kalemi bırakmadan önce, elimi onun elinin üzerinde gezdirdim. Derin bir nefes aldı ve ben içimden mutlu oldum.

Biraz kilo vermiş gibi görünse de yüzüne yeniden renk geldiğini görmekten mutlu oldum. Yanaklarının çukurluğu beni endişelendirdi.

Zahra kaşlarını çattı. “Ne istiyorsunuz Bay Kane?”

Bay Kane? Aptalca bir şey söylememek için çenemle dilime bastırdım.

Tek kaşını kaldırarak sessiz bir şekilde meydan okudu.

“Seninle konuşmam gerekiyor.”

Cevap vermedi. Görünen o ki bu işi zorlaştıracaktı.

“Ben buraya...” *Ne yapmak için? Yoğun bir iş gününün ortasında ne hissettiğini itiraf etmek için mi?*

“Evet?”

“Bu akşam bana gelebilir misin diye sormaya?”

Ağzı açık kaldı. “Dalga geçiyorsun.”

Lanet olsun. Onunla sevişmek istediğimi mi düşünüyor?
Duygularımı hiçbir zaman doğru dürüst ifade edememiştim zaten..

“Hayır... Kahretsin. Seninle konuşmak istiyorum. Sadece konuşmak.”

“Ben seninle konuşmak istemiyorum.” diyerek küçük tabletine döndü ve tasarımı üzerinde çalışmaya devam etti.

Bilgisayara baktım. Birden benimle birlikte çalışmak yerine kendi tasarımını yarattığını fark ettim.

Çünkü artık sana ihtiyacı yok. Bu düşünce beni neden gerdi emin değildim. Beni gerçekten gören tek insan tarafından unutulmuş ve yerim doldurulmuş gibi hissettim. Temsil ettiklerimden dolayı benden nefret edebilecekken bana inanan ve beni destekleyen insan.

“Zahra, beni dinle. Uyuyamıyorum. Yiyemiyorum. Ne yersem yiyeyim midem bulanıyor ve yanıyor.”

“Demek ki hissedebiliyormuşsun.” Kaşlarını çattı.

“Evet. Mutlu musun? Benim yüzümden ağladığını bile rek seni o lanet hastane odasında bıraktığımdan beri bok gibi hissediyorum.”

“Hayır. Üzgün olduğun için mutlu değilim. Aksine, seçimlerinle mutlu olmanı istiyorum.” Sanki onun kalbini kırmamışım gibi düz bir tonla konuşuyordu.

“Neden?” *Neden hiçbir zaman kendini düşünmüyorsun?*

“Çünkü seçimlerini gözden geçirip, bu seçimleri yaptığına değdiğini görmeni istiyorum.”

O anda gerekli olduklarını düşünemememe rağmen, kararlarımın çoğu buna değmiyor gibi görünüyordu. Bana fırsat verirse ona bunu ve daha fazlasını söylemek istiyordum.

“Açıklamam için bana bir şans ver. Ben... Her şeyi... Düşündüm. Bir hata yaptım. Sırf korktuğum için gitmene izin vermemeliydim. Haklıydın. Ama yeniden denemek istiyorum. Seninle.” Konuşmam biraz ağdalı ve garipti ama gerçektir.

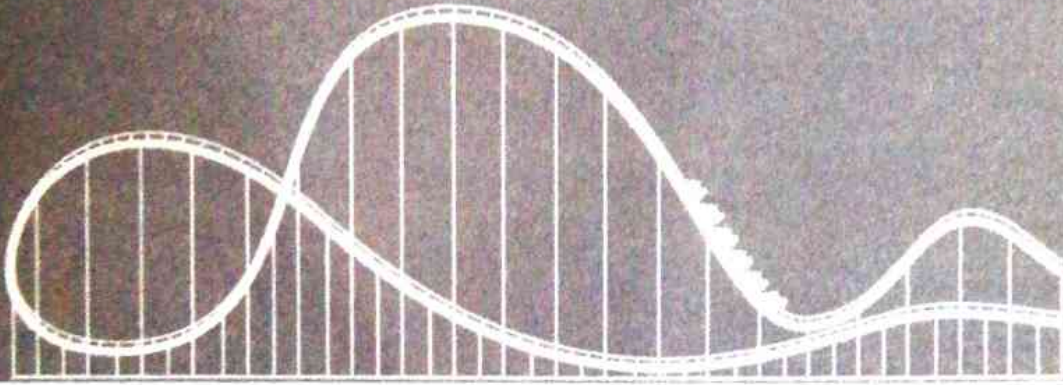
Bir kabulleniş hâlinde nefes verdi ve kalbim bir an için durdu. “Hayır. Bir daha buna kanmayacağım. Sana bir şans verdim ve sen onu mahvettin.”

“Ama-“

“Ama yok. Ya bir daha fikrini değiştirirsen? Bu riski almayacağım. Yeterince şey yaşadım ve dürüst olmak gerekirse bana gönülsüzce vereceğin her şeyden daha iyisini hak edi-

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Zahra



Taze portakal suyumun tadını çıkarıyordum. Hastaneden döndükten sonra tat alma duyumu yeniden kazanmam tam bir haftamı aldı. Yatak istirahatinden çok sıkılmış olsam da bir süreliğine Rowan'dan ve Yaratıcılardan uzak kaldığım için memnundum. Onunla aynı odada ağlamadan veya bağırmadan duracak güce sahip olduğumdan emin değildim.

Dün gücüm test edilmişti ve başarıyla sonuçlandı. Güçlü durabildim ve kederli yüzüne bakarak Rowan'ın isteğini kabul etmedim.

"Bunu posta yığınımda buldum." Claire tabağımın önüne bir zarf bıraktı.

Tarihi göstererek, "Bu iki hafta öncesine ait!" dedim.

Omuzlarını silkti. "Biliyorum ve üzgünüm. Önümüzdeki hafta daha organize olacağıma söz veriyorum."

Bugün hiç acı çekmeden güldüm. Arkasından bağırdım. "Hep bunu söylüyorsun."

Dağınık odasına yürürken kıkırdıyordu.

Eski bir tükenmez kalem ve el yazısıyla yazılmış adımın üstünde parmaklarımı gezdirdim. İade adresi Kane Şirketi diyordu.

Bu *tuhaf*. Mutfaktan bir bıçak aldım ve üst tarafından açtım.

Katlanmış kağıdı çıkarırken parmaklarım titriyordu. Açtım ve ağzım açık kaldı.

Brady Kane bana mektup göndermişti! Kazasından önce, tam da birlikte Nebula Land projesi üzerindeki son dokunuşlarımızı yaparken.

Sevgili Zahra,

Kendimi çok net ifade edemezsem şimdiden özür dilerim. Teşekkürümü özetlemek zor ama deneyeceğim çünkü hayatım üzerinde ne kadar etkin olduğunu bilmeyi hak ediyorsun. Benim gibi yaşlı bir adam bile birkaç yeni numara öğrenebilir ya da en azından çoktan unuttukları eskileri hatırlayabilir.

Teşekkür? Brady Kane'den mi?! Bir ay boyunca benimle çalıştığı için ona minnettar olması gereken bendim.

Seninle önerini konuşmak için tanışmadan önce, karanlık bir yerdeydim. Onca yıldır ilk defa kendimi kaybolmuş ve güvensiz hissediyordum. Ama sonra sen, büyük gülümsemele ve keşfedilmeye bekleyen derinlerdeki hayal gücünle ofisime geldin. Keskin zekândan ve dürüst kalbinden hemen etkilendim. Aramızda bir bağ olduğunu düşünmemin sebebini anlamam zaman aldı ama sonra fark ettim ki bunun nedeni senin bana gençliğimi hatırlatmandı. Paranın, şöhretin ve en güçlü yaratıcı zihinleri bile körleştiren beklentilerin dokunmadığı biri.

Göğsüm ağrıdı. Her cümlede nefesim biraz daha dü-

zensizleşiyordu. Bunun geçirmiş olduğum hastalığımla ilgisi yoktu ve tamamen Brady'nin yazdıklarınının barındırdığı duygularla ilgiliydi.

Bir gün Yaratıcı olma hayali kurduğunu biliyorum. Sonunda ne zaman buna hazır olduğunu düşünürsen, -bu da ne demekse; yüksekokul eğitimiyle ben yapabildim ve sen de yapabilirsin- sana hayalini gerçekleştirmende yardım etmek istiyorum. O yüzden nerede olursan ol ve ne yapıyor olursan ol, eğer istersen Dreamland'de her zaman Yaratıcı olarak işin hazır. Yapman gereken tek şey, eski sekreterim Martha ile iletişime geçmen ve o sana bir sözleşme gönderecek. Mülakata gerek yok.

Gözyaşlarımı tutamadım. Ona sürekli hayır dememe rağmen, Brady sonsuza dek rüyamın destekçisiydi. Son birkaç aydır attığım adımları bilse bence benimle gurur duyardı.

Karşılığında çok küçük bir iyilik istiyorum. Vasiyetnamemde, torunumun altı ay boyunca Dreamland'de direktör olmasını ve parkı geliştirecek bir proje yapmasını istedim.

Ne istemiş?! Mektubu daha sıkı tuttum.

Seni komiteme oylama üyesi olarak katılman için şahsen seçtim. Rowan'ın planlarını onaylayan veya reddetmen gerekecek.

Ben?! Lanet olsun. Rowan bunca zaman komitede olacağını biliyor muydu? Midemdeki asit en yakın tuvalete giderek kusma isteği yarattı ama okumaya devam etmeden önce birkaç derin nefes aldım.

Bana neden Dreamland'i yarattığımı hatırlattın. Parka olan tutkun, benim yolda kaybettiğim bir duyguydu ve eşsiz fikirlerin uzun zamandır unutulmuş heyecanımı harekete geçirdi. Bunun için, bana son bir

kez yardım edecek insanın sen olduğunu biliyorum. Büyük bir rica gibi görülebilir ama ben senin Dreamland'in ihtiyacı olan değişimin bir parçası olmanı istiyorum. Bu yüzden lütfen komiteme katıl ve parkın geleceği için oy ver.

Brady Kane'in ilerleyen satırlarda ayrıntıları ve zaman planlamasını ele alan mektubunun geri kalanını okurken ellerim titredi. Rowan bunca zaman, büyükbabasının onun aylardır çalıştığı projeye oy vermemi istediğini biliyor muydu? Başka neden beni işe almış olabilirdi; daha önce söylediği gibi özlenecek kadar önemi olmayan birini?

Hayır. Olamaz. Değil mi? Bilmesinin imkânı yok.

Peki başka hangi sebeple Dreamland'in en pahalı tren gezisini ayaklar altına alan, senin gibi limitli potansiyeli olan birini işe almış olsun ki?

Bu oylamayı kazanmak, ve Dreamland'in en iyi ellerde olmasını sağlamak için tutabileceği sonsuz sayıda Yaratıcı'ya sahipti. Scott gibi davranmasının ardındaki sebep makul görünüyordu, ama şimdi bu, işleri kurcalamak ve oylama komitesinin bir parçası olmayı kabul edip etmeyeceğimi görmek için başvurduğu başka bir hile miydi diye merak ediyordum. Ya dün odamda yaptığı konuşma, onu mahvetmeyeyim diye beni sakinleştirmenin bir yoluysa? Her soruda şüphelerim daha da güçleniyordu.

Ya bizimle ilgili olan her şey bir yalandan ibaretse?



Claire yastığı yüzümden aldı ve otururken ona sarıldı.
"Bir sorun mu var?"

"Evet, sorunum Rowan'ın doğmuş olması."

“Adını kara listeye aldığımızı düşünüyordum!”

“Bu, torununu ifşa eden Brady Kane’den mektup almadan önceydi.

Claire’in gözleri yuvalarından çıkacaktı. “NE?!”

Oylama ve tüm teorilerimi anlatırken kelimeler hızlıca içimden dökülüyordu. Her şeyden sonra Rowan’ın beni evine davet etmeye çalıştığını bile anlattım, ki bu sadece şüphelerimi besliyordu.

Bir şekilde ben bitirene kadar Claire duygularını dizginledi. Koltuktan kalktı ve odasından telefonunu aldı. Yanakları kırmızı, saçları dağınık, telefon ekranında elini kaydırırken onu takip ediyordum.

Kaşları çatık telefon ekranına bakarken, “Bu hiç iyi değil...” dedi.

“Ne yapıyorsun?”

“Biri hadım edildikten sonra, kan kaybından ne kadar hayatta kalır diye hesaplamaya çalışıyorum.”

Kafamı geri atarak kahkaha attım. “Fiziksel saldırı hiçbir zaman çare değildir.”

Claire yeniden otururken elime vurdu ve cep telefonunu cebine koydu. “Oh, Zahra! Dünyayı bu kadar masum görmem çok tatlı.”

“Ne demek bu?”

“Noel Baba’nın gerçek olmadığını sana asla söylememiş olmaları gibi.”

Sahte bir şokla ağzımı açtım. “Ne?! Noel Baba gerçek değil mi?”

Claire gözlerini devirdi. “Aptal.”

“Gerçekten. Her şeye cevabın kesmek, sakatlamak ve öldürmek. Burada aradığım çözüm öyle bir çözüm değil.”

“Sadece ardından iyi bir avukat tutamayacağın için.”

İkimiz de kahkaha attık.

Onu ayağımla dürttüm. “Gerçekten. Hadım etmek mi?”
“Ne derler bilirsin. Bir pislik gibi davran ve asıl pislığı
yen.”

Yüksek bir kahkaha attım. “Hiç kimse bunu söylemez.”

“O zaman belki insanların bunu söyleme zamanı gelmiş-
tir. O adi seni gerçekten bu şekilde manipüle edebileceğini
mi düşündü? Delilik, inanılmaz! Onda vicdan var mı?”

Bu düşünce tüm bedenime acı verdi.

“Tartışılır.” İçimi çektim. Var olduğuna inandığım za-
manlar vardı ama hâlâ var mı kim bilebilirdi. Odama uğra-
dığımda samimi görünse de artık gerçek Rowan’ın kim oldu-
ğundan emin olamazdım.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Rowan



Tatilden önceki son Yaratıcılar toplantısına girdim. Çalışanların izne çıkma hakkı olsa da ben gece gündüz çalışarak yönetim kuruluna sunmak için sunumumu bitirecektim.

Jenny salonun ön tarafında duruyordu ve ben yerimi aldığımda herkese başıyla selam verdi. Konferans salonuna baktım, gözlerim kafamdan çıkaramadığım tek kadını arıyordu. Zahra'nın her zamanki koltuğuna başka bir Yaratıcı oturmuştu.

Göğsümde, nefesimi düzensizleştiren bir baskı oluştu. Jenny, Zahra'nın gelememesi ile ilgili hiçbir şey söylemedi.

İlk Yaratıcı bugünkü toplantıda onaylanması mümkün olmayan vasat bir fikir sundu. Kafamda veto ettim. Kapı gıcırdayarak arkamdan açıldı. Arkamı döndüğümde, Zahra'nın şingirdayan çantasını çıkararak sessizce girdiğini gördüm. Bu beni, ilk tanıştığımız ana götürdü. Hafifçe tebessüm ettim sonra dudaklarım yeniden hemen düz bir çizgi hâlini aldı.

Gözleri yanımdaki boş sandalyeye takılmadan önce tüm salonu taradı. Oturma düzenine sinirlendiyse de belli etmedi. Sandalyeyi çekti ve oturdu. Hafif parfümünü içime çekerken vücudumdaki tüm hücreler uyum içinde ateşlendi.

Sunum yapanlar sahneye çıkarken, Zahra benim varlığımı görmezden gelerek sert görüntüsünü bozmuyordu. Bu, beni, kabul ettiğimden daha fazla sinirlendiriyordu. Zahra'nın sunum sırası geldiğinde, oturduğum yerde kıpırdandım ve onu düşünmemek için kendimle mücadele ediyordum.

Ayağa kalktı, boğazını temizledi. Hastalığına dair bir iz var mı diye ona bakarken, sandalyemde dimdik oturuyordum. Kürsüye çıkmadan önce suyundan bir yudum aldı.

“Bugün, birazcık farklı bir şey sunuyorum, kesinlikle bir tren yolculuğu ya da tur değil bu yüzden Bay Kane'in projesi için bir seçenek olmazsa bunu anlarım.” Benim hakkımda konuşurken bana bakmaya bile tenezzül etmiyordu ki bu, göğsümdeki baskıyı biraz daha artırıyordu.

“Dreamland'i misafirlerimiz için daha kapsayıcı hâle getirmek istiyorum. Bir salon çalışanı olarak, hayatın en büyük zorluklarını yaşayan birçok çocukla tanıştım. Onların hikâyeleriyle ilgilendim ve yazmaya başladım. Yıllarca bunun üzerinde çalıştıktan sonra bir sonuca vardım. Zorluklarla mücadele eden birinin kız kardeşi olarak, misafirlerimizin başlıca şikâyetlerini anladım; kız kardeşimin, benim bu 'ş' ile başlayan kelimeyi kullandığımı duysa koluma bir yumruk atacağını bildiğim hâlde.”

Bazı Yaratıcılar güldü. Ona ve güvenine hayran kaldım. Kendini Yaratıcı olmaya layık görmeyen kadından bambaşka bir kadına dönüşmüştü.

“Dreamland sadece hızlı geçiş ve yüz dolarlık giriş biletlerini, pahalı yiyecek ve içecekleri alabilen insanlar için yapıl-

madı. Güçlü bedenler için yapıldı. Sağlıklı doğan çocuklar için. Bu yüzden benim fikrim, parkın felsefesini ve misafirlerimize bakış açımızı değiştirmektir.”

Tek yapabildiğim, farklı fikirleri kapsayan çeşitli slaytlardan geçerken sessizce bakmaktı. Otizmlı çocuklar için tekerlekli sandalye kostümlerinden duyuşal saatlere kadar Zahra, Dreamland’de genellikle göz ardı edilen çocuklar ve yetişkinlerin taleplerini karşılıyordu. Tüm içeriğı yüzünde en büyük gülümsemesiyle sundu. O konuştuğuşa kalbimdeki hasret arttı.

Onu herkesten kaçırmak ve onunla ne kadar gurur duyduğuşu söylemek istiyordum. Ayrıca yaptığım ve söylediğim her şey için ne kadar üzgün olduğuşu itiraf etmek...

Çünkü onu önemsiyordum.

Çünkü hiçbir engelle aldırılmadan onun yanında olmak istiyordum.

Çünkü annemin gurur duyacağı adam olmak istiyordum ve bunu Zahra’nın yanında yapmak istiyordum.

Dikkatini çekmek için sandalyemde dikleştim. Fikriyle ne kadar gurur duyduğuşu görmesi için gülümsemesini bana doğru çevirmesini istedim. Ama bana bakmadı. Benim tarafıma doğru dönmeye bile tenezzül etmedi. Sanki var olmamışım gibi. Bana bakması için sorular sordum, sakince tam karşısına bakarak cevap verdi.

Eğer biri ters bir şeyler olduğuşu anladıysa bile bunu göstermediler.

Beni her görmezden gelişinde, göğsümdeki ağırlığın yoğunluğu arttı. Jenny ayağı kalkıp Zahra’ya sarıldığında içimdeki yangın daha da alevlendi.

“Muhteşem bir iş Zahra. Bir gün çok büyük şeyler yapacaksın. Tatilden sonra aramızda olmayacak olman çok kötü.”

Birkaç kez gözlerimi kırptım. “Tekrar eder misin?”

Jenny'nin omurgası dikleşti. "Oh, affedersiniz Bay Kane. Böyle şeylerden haberdar olmak istediğinizi bilmiyordum."

Jenny'yi görmezden gelerek Zahra'ya baktım. İlk defa göz göze geldik ama gözleri duygudan yoksundu.

Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyordum. "Ayrılıyor musun?"

"Jenny'ye salı günü resmî olarak, iki haftalık ihbar süresine uygun şekilde haber verdim."

Matematigi yaptım. Birkaç gün önce göndermişse ve gelecek hafta tatilse, geri dönmeyecekti. Bu farkındalık mide-me taş gibi oturmuştu.

Boş bir ifadeyle bana baktı.

Birden, "Bugün senin son günün mü?" sorusu ağzımdan çıktı.

Jenny ortalığı yumuşatmaya çalıştı. "Hepimiz onu çok özleyeceğiz."

Hastalık izninden sonra istifasını vermedi. O zaman ne değişti? Sessizce, Zahra'nın iki haftalık bildirimini göndermesinin olası nedenlerini düşündüm.

Jenny ellerini çırpı ve herkese iyi tatiller diledi.

Çalışanlar Zahra'ya giderek veda ederken birbirlerine sarılıp beşlik çaktılar.

Kahretsin. Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu.

Yaptığın her şeyden sonra neden onun kalmasını bekleyesin ki? Her defasında kendini seçen bir bencil olduğundan başka ona ne kanıtladın ki?

"Bayan Gulian dışında herkes çıkabilir." Zahra'yı tutabilmeyi umarak, kürsüye doğru yürüdüm.

Zahra hareketsiz duruyordu. Tam göz hizasında duruca, bakışlarımız çarpıştı.

Yaratıcılar sanki Zahra'nın yüzüne ateş saçan bir öfkeyle bakmıyormuşum gibi ilerliyorlardı. Erken çıkmanın verdiği

heyecanla hepsi odadan çıkmadan önce bana “İyi Noeller.” dedi.

Kürsüyle kapının arasında durdum. Çıkabilmesi için beni geçmesi gerekiyordu. “Ayrılamazsın.”

“Ayrılabilirim ve ayrıldım.”

İki yanımda yumruklarımı sıktım. “Ama bir anlaşmamız vardı.”

Omuzlarını silkti. “Zaten bugün sunumlarımızın son günüydü. Artık bizim kontrolümüzden çıktı.”

“Yaratıcıların katkısına ihtiyaç duyacağımız farklı fikirler de olacak.”

Çenesini dikleştirdi. “Bu artık benim işim değil.”

“Zahra...”

Elini kaldırarak beni durdurdu. “Beni neden işe aldın?”

Gözlerimi bile kırpmıyordum. “Çünkü yaptığın şeyde iyisin. Bugün, ne kadar yetenekli olduğuna dair mükemmel bir örnek. Düşün, başka neler yapabiliriz eğer...”

Duvarının tuğlarının birer birer düştüğünü görebiliyordum. Düşen omuzlarından bulutlanan gözlerine kadar tüm tavrı değişti.

“Neden bana yaklaştın?” Sesi çatladı. “Neden kendin için duygularımı manipüle ettin?”

Derin bir nefes aldım. “Ne?”

Nemli gözlerini saklamak için başka tarafa baktı.

“Beni Yaratıcı olarak işe aldın çünkü büyükbabanın oylamasından önce projeye duygusal bakmamı mı istedin?”

Oylama? Nasıl yani?

“Oylama?”

Küçük yumruklarını sıktı. “Brady’nin komitesine seçilmişim ama sen bunu zaten biliyordun. Değil mi?”

Zahra komitede mi? Bu, hastalıklı kozmik bir şaka olmalı. Büyükbabam, seçebileceği onca insan arasından onu mu seçmiş?

Tüm parçalar yerine oturmuştu. Benim mektubumda, Dreamland'de hatalarını fark etmesini sağlayan biriyle tanıştığını yazıyordu. Ben nasıl daha önce bu kişinin Zahra olduğunu düşünememiştim. Büyükbaba çalışanlarla tanışacak insanlardan değildi, bu bir kenara Zahra ile Nebula Land projesini bile tartışmıştı. Ona yeniden tasarlamasında yardım bile etmişti. Zahra'nın dosyasındaki lanet not hepsinin en büyük ipucuydu ama ben tamamen görmezden gelmiştim.

Kahretsin. Ve bana bakış şekli, sanki beni tanımıyormuş gibiydi. Kalbimi delip geçiyordu.

Mahvolmuştum. Hem de çok.

“Herhangi bir kısmı gerçek miydi?” Sesi çatladı.

“Tabii ki.” Yanaklarını avuçlarımın arasına almak için uzandım ama o geri adım attı.

Berbat bir durumdu.

“Senin oylama için seçildiğinden hiç haberim yoktu.” dedim.

“Şimdi, ağzından çıkan herhangi bir şeye inanmalı mıyım? Tanıştığımızdan beri tek yaptığın yalan söylemek ya da gerçeği tamamıyla anlatmamak.” Kahkahası o kadar boş ve o kadar ona ait değilmiş gibiydi ki bu benim göğsümü ağrıttıyordu.

Zahra'yı, Dreamland'de kalıp benim için çalışmasını istemektense, şimdi onu büyükbabamın planından haberim olmadığına ikna etmek zorundaydım.

İyi şanslar. “Bu konuda bana inanmalısın. Evet, bir oyun çok önemli olduğunu biliyorum -bu kadarı doğrudu- ama büyükbabamın kimi seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Başını salladı. “Ne dediğinin önemi yok. Sana güvenemem.”

Elini aldım ve göğsüme bastırdım. Elinin sıcaklığı göğsümden yayılan ısıya eklendi. “Yemin ederim, yalan söylemi-

yorum. Biliyorum, bazı gerçekleri saklamış olabilirim ve sana geçmişte yalan söylemiş olabilirim.” -kaşlarını çattı- “Ama seni asla oy gibi bir şey için kullanmam. Ben bundan daha iyiyim.”

Elini ellerimin arasından çekti. “Sorun da bu Rowan. Bundan daha iyi olduğunu düşünüyorsun ama benim baktığım yerden, senin bencil olman dışında başka bir şeye inanmak için sebepim yok. Sen sadece bir insanı düşünmeyi seçtin, o da kendin.”

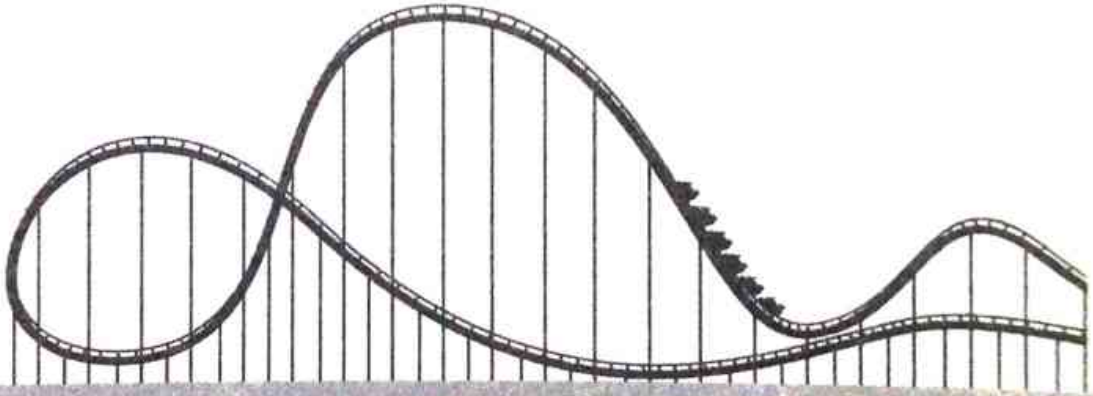
Sözleri içimi parçalayarak nefes almamı zorlaştırdı. Soğuk ve gergin bir ifadeyle bana bakıyordu ve babamın gözlerinde bu tür bakışı, iğrenme olarak nitelendirmeye yetecek kadar gördüm. Bu bakışın Zahra’dan gelmesi içimi daha da çok acıtıyordu.

Eşyalarını almak için etrafımdan dolaştı. “Bırakıyorum çünkü artık senin için veya şirketin için çalışmak ilgimi çekmiyor. İnsanları önemsedikleri için, onların hayatlarında gerçek bir fark yaratmak isteyen bir yerde çalışmak istiyorum ve senin şirketin önemsemiyor.”

Beni arkasında, parfümünün kokusu ve nefretle bakan yaşlı gözlerinin hatırasıyla bırakarak odadan çıktı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rowan



Şikago'ya indikten sonra eve gitmeliydim ama şoföre beni babama götürmesini söyledim. Zahra'nın sunumundan sonra olanların ardından beni rahatsız eden bir şey oldu. Bütün uçuş boyunca düşündükten sonra, sonunda hayatıma devam edebilmem için bitirmem gereken bir iş olduğunu fark ettim.

Babamın haksız olduğunu kanıtlamak gibi ulaşılmaz bir hedef doğrultusunda yaşayarak omuzlarıma yüklediğim baskı, hayatımın yeterince büyük bir kısmını zehirlemişti. Kendi sefaletinden ötesini bile göremezken, yıllarca benim değerimi anlamasını istedim. Ve artık bitmişti. Tamamen yanlış kişi tarafından görülmeğe isteyen o çocuğu bırakıyordum.

Tek eldivenli parmağımla zili çaldım. Babamın şehrin dışındaki kasaba evinin kapısını açması birkaç dakika sürdü.

Gözlüklerinin ardındaki gözleri kocaman açıldı. "Rowan. İçeri gel." Kapıyı açtı.

Onu inceledim. Gözleri berrak ve ayık görünüyordu ve

onun sarhoş öfke patlamalarıyla eşleştirdiğim belirgin viski kokusu yoktu.

Konuşmayı yapabilecek kadar ayık olmasını umuyordum.

Elimi kaldırdım. “Gerek yok. Sana sormam gereken birkaç soru var.”

Kaşları çatıldı ama yine de başıyla onayladı. “Peki.”

“Sence annem, o öldükten sonra dönüştüğün adamla gurur duyar mıydı?”

Babamın ağzı açık kaldı. Onu daha önce hiç böyle şaşır-
mış gördüğümü sanmıyorum. Zaten solgun olan yüzünün
rengi iyice kaçtı ve bir hayalete benzedi.

Şiddetli bir rüzgâr bize doğru esti ve onu tüm düşünce-
lerinden kopardı.

Başını öne eğerek, “Hayır, duymazdı.” dedi.

“Neden değiştin?”

“Çünkü ben, benim canımın yandığı gibi canları yan-
sın diye herkesi kederimde boğmak isteyen öfkeli, zavallı bir
adamdım.”

Tüm düşündüğüm cevapların içinden, söylediği kelime-
ler listede kendilerine yer bulamadı.

Sanki bu konuşma tüm enerjisini tüketiyormuş gibi içini
çekti. “Başka soru?”

“Anneme âşık olduğun için pişman mısın?”

“Hiç değilim.”

Evet diyeceğine yemin edebilirdim. Yaşadığı bunca acı-
dan sonra nasıl olmazdı? “Neden?”

“En iyi ödüllerin en büyük bedellerle geldiğini öğre-
neceksin. Bu kadar mükemmel bir şey bedavaya verilmez.”
Gözlerini kapattı.

Onun gibi bir adam bile bunu bir daha yapacaksa, duy-
mam gereken tek şey buydu. Çünkü aynı seçimleri, bu acıları
tekrar yaşamak için yapacaksa o zaman aşkta acı çekmeye

değecek bir şey vardı.

Yıllardır kendime söylediğim koca bir yalana dayanarak büyük bir hata yaptım. Tüm hayatımı aşkın insanları güçsüzleştirdiğini düşünerek geçirmiştım ve öyle de oluyordu aslında. Babam bunun canlı kanıtıydı. Evet, aşk insanı çaresizleştiriyordu ama insanlar bilerek ve isteyerek bunu kabul ediyorlardı. Çünkü bir başkasını sevmek; onun, senin üzerinde sahip olduğu gücü kötüye kullanmayacağını bilecek kadar ona güvenmektir.

Zahra'nın benim hakkımda hissettiklerine rağmen ben ona güveniyordum. Ona tüm kalbimle ve geleceğimle güveniyordum. Dünyada beni ondan uzak tutacak bir avantajlar ve dezavantajlar listesi yoktu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Karar verince göğsüme bir örs gibi baskı yapan gerginlik biraz hafifledi.

Başımınla onayladım. "Bilmem gereken tek şey buydu. Hayatıma devam etmeme engel olan son ağırlığı da atarken babamı ağzı açık bırakarak arkamı döndüm.

Şimdi kardeşlerime haberi vermeliydim.



Declan, sanki ona oylamadan sonra Şikago'ya dönmeyeceğimi söylememişim gibi bir çatal dolusu patates püresi aldı.

"Hayır."

Yumruklarımı masanın altında sıktım. "Senden izin istemedim."

Cal bir ona bir bana bakıyordu. "Gerçekten Noel'de kavga mı edeceğiz?"

Onu duymazdan geldim. "Ben geri dönmüyorum."

"Tamam. Demek edeceğiz." Cal kadehini bana doğru

kaldırdı, “Sonunda bir kere de problem olma sırası sende. Kulübe hoş geldin.” Kadehinden büyük bir yudum aldı.

Declan ateş saçan gözlerini bana çevirmeden önce Cal’e dik dik baktı. “Bunu zaten enine boyuna tartıştık.”

“Daha önce neye karar verdiğimiz önemli değil. İşler değişti ve direktörlük pozisyonundan ayrılmıyorum, kendine başka bir CFO bul.”

Declan’ın çenesindeki kas titredi. “Nasıl olur da bir tema parkının direktörü olmayı, dünyadaki en iyi şirketlerden birinde CFO olmaya tercih edersin?”

“Çünkü özel biriyle tanıştım ve onsuz mutsuz olacağım, binlerce kilometre uzaklıktaki bir masabaşı işi için ondan vazgeçmeyeceğim.”

Declan söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi.

Cal fısıldıyarak, “Hadi canım.” dedi. “Sen ciddi misin?”

Başımınla onayladım.

Cal yeniden konuşmadan önce iki kez gözlerini kırptı. “Sen neler saklıyordun?”

“Senin burnunu sokmanın gerekeceği hiçbir şey.”

“Şimdi kesinlikle Dreamland’i ziyaret etmeliyim.” Cal gülümseyerek Declan’a dirsek attı.

Declan, Cal’i ileri itti. “Eğer ben bilmeseydim bu bir sır sayılabilirdi.”

Cal, Declan’a dik dik baktı. “Bunca zamandır biliyordun ve bana söylemedin mi?!”

“Tatile çıktı. Bu kendi içinde bir ipucuydu. Sahip olduğun birkaç beyin hücrelerini kullan Callahan.”

“Allah kahretsin.” Bana doğru dönmeden Declan’a kızgın gözlerle baktı. “Dışlanmış olmaktan nefret ediyorum.”

Declan öfkesini yeniden bana yönlendirdi. “Tüm bunları bir kız için mi yapıyorsun?”

“Hayır. Bunu yapıyorum çünkü onunla beraberken olmaya çalıştığım kişiyi seviyorum.”

“İşe bak. Rowan çok konuşmaz ama konuştuğunda da...” Bir şef öpücüğü verdi. “Şiir gibi.”

Declan, çok açık bir şekilde Cal’in fikrine katılmıyordu ve başını salladı. “Tamamen aklını kaçırmışsın.”

Omuzlarımı silktim. “Belki. Ama en azından eğlenceli.”
Cal kahkaha attı.

Declan kollarını bağlayarak, “Altı ay sonra bana CFO pozisyonu için yalvaracaksın.” dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. “Yalvarmayacağım.”

Cal gülümseyerek Declan’ın omzuna elini koydu. “Neşelen dostum. Yerine birini bulana kadar görevlerinde sana yardımcı olabilirim.”

“İş ikiyle ikiyi toplamaktan daha çok matematik kabiliyeti gerektiriyor.”

Cal şakağına vurarak, “Sanırım küçük beynim uyum sağlayabilir.” ADHD’si⁵ olabilirdi ama içimizdeki en yüksek IQ’ya sahip olan oydu. Sadece kendini gösterecek bir motivasyonu olmalıydı.

Yüksek sesle konuştum. “Iris sana iş yükünde yardımcı olabilir. Birlikte ne kadar iyi çalıştığınızı gördüm ve sen bir eş ararken kesinlikle senin görevlerinden bazılarını halledebilir.”

Declan çenesini ovdu. “Belki. Düşünmem gerek.”

Cal içini çekerek, “Rowan, Iris’in daha fazla çalışmasını protesto etmeliyiz.” dedi. “Zavallı kız Declan’ın onu çalıştırdığı saatler sebebiyle güneşin neye benzediğini unutmuş olmalı.”

İstediğimi aldığım sürece Iris veya onun çalışma programı umurumda değildi. Eski yöntemlerimi değiştirmek istesem de konu Zahra olunca isteklerimden vazgeçmeyecektim. O her zaman, tüm kuralların istisnası ve uğruna dünyayı yıkmayı göze alacağım tek kişi olacaktı. Çünkü eğer mutlu

⁵ Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (e.n.)

olmazsa onun gülümsemesini çalan her neyse, ben de dâhil, yok ederdim.



Zahra'nın dairesinin kapısına vururken, plastik torbayı bir boğazı sıkarak tutuyordum. Jetim Noel günü trafiği nedeniyle, kalkmak için bir saat fazladan beklediğinden umduğum kadar erken gelemedim. Ama şimdi buradaydım ve Zahra ile konuşmaya hazırdım. Direktörlük pozisyonu ile ilgili her şey hallolduğu için, ona iyi niyetimi gösterirken bunu kanıt olarak kullanabilirdim.

Dreamland'den benim yüzümden ayrılmasını istemiyordum. Onunla, omuz omuza çalışmak ve burayı hayal ettiği gibi bir yer hâline getirmek istiyordum.

Claire kaşlarını çatarak kapıyı açtı. "Ne istiyorsun?"

"Zahra evde mi?"

"Noel zamanı."

"Ama sen buradasın ve seni tatilde yalnız bırakmaz."

Gözleri kısıldı ve onu yakaladığımı biliyordum. "Seninle konuşmak istemiyor."

Düz bir tonda, "Bırakalım o karar versin." dedim.

Kollarını bağladı. "Gerçekten neden buradasın?"

"Çünkü onunla konuşmam gerek. Önemli."

Kaşını kaldırdı. "Noel'de?"

"Claire? Kim geldi?" Zahra köşeden döndü ve koridorda dondu kaldı.

Ona şöyle bir baktım. Saçı açmak istediğim dağınık bir topuzla toplanmış ve vücudu korkunç Noel pijamalarının altına saklanmıştı. Ellerim ona sarılmak için kaşınıyordu ama yine de kapıya yaslanmış pozisyonumu bozmadım.

"Zahra." Sesim boğuktu.

Beni dikkate almadı. "Ben hallederim Claire."

"Emin misin?" Arkadaşının bakışı Zahra'dan bana kaydı, yumuşak bakışları saniyeler içinde öfkeli bakışlara döndü.

Zahra başıyla onayladı ve kapıya doğru yürüdü. Claire koridordan odasına doğru yürürken bana bakmaya tenezzül etmedi bile.

"Ne istiyorsun Rowan?" dedi Zahra kollarını bağlayarak.

"Konuşmak istiyorum."

"Noel'de mi?"

Bu ikisi ve Noel arasında ne var? Sadece bir tatil, rahatsızlıktan başka bir şey değil.

Derin bir nefes aldım ve elimdeki poşeti gözüne soktum. "Seni benimle konuşmak için bir saat ayırmaya ikna edecek bir aktivite getirdim."

Gözlerini kocaman açtı. "Ciddi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Zencefilli kurabiye ev, en iyi nasıl yapılır diye araştırdım ve sen beni dinlerken yapmayı deneyebileceğimizi düşündüm. Dengeleyici görevi görmeleri için buzlu şeker çubukları bile aldım."

Hadi. Bir şey söyle. "Ev yapımı krema yaparız diye düşündüm çünkü kutudaki iğrenç görünüyordu."

Söylediğim bir şey onu düşüncelerinden sıyırdı. "Aman Tanrım. Gerçekten zencefilli kurabiye evin her şeyi çözeceğini mi düşünüyorsun?"

Kahretsin. "Şey, hayır. Ama onları ne kadar çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum, ve-"

Elini kaldırdı. Sanki benimle konuşuyorken acı çekiyormuş gibi yüzü buruşmuştu. Bulanık midem tehlikeli bir viraj aldı. Midemin bulanmasından bıkmıştım. Bana kendimi iğrenç bir şekilde zavallı ve mutsuzluk içinde kendimi bırakmışım gibi hissettiriyordu ve kendine acımanın her türlü sü-nü küçümsüyordum.

“Rowan, benimle her şeyi bitiren sendin. Birden kaldığımız yerden devam edip, eski sıradan ilişkimize dönmüşüz gibi davranamayız. “

“İyi çünkü artık sıradan bir şey istemiyorum.”

Gözleri parladı. “Bunu sadece oy için yapıyorsun.”

Hayal kırıklığı içinde nefes verdim. “Bunu lanet bir oy için yapmıyorum. Eğer oyunu bana karşı kullanmak istiyorsan, yap o zaman. Kahretsin, kendimi açıklamam için bana bir şans verirsen, seni desteklerim bile.”

Ağzı açık kaldı.

Uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına aldım. “Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Ne doğru geliyorsa öyle yap. Oy benim aklımdaki en son şey şu anda. Sen daha önemlisin.”

Derin bir nefes alırken başı öne eğildi. Bana tekrar baktığında gözleri dolmuştu ve bu, kalbime bıçak gibi saplandı. “Keşke sana inanabilseydim. Gerçekten istiyorum. Ama insanlara sonunda buna değmediğimi fark etmeleri için dünyadaki tüm şansları vermekten sıkıldım. Çünkü buna değişiyorum ve artık kimse beni bunun tersine ikna edemeyecek. Sen bile. Zaman geçirirken eğlence için kullanılmak istemiyorum, aynı bir ‘hata’ olarak adlandırılmak istemediğim gibi.” Sözleri acı doluydu ve bu beni içten içe daha çok öldürüyordu.

Daha önce bu sözleri söylediğim için pişmandım. Onunla bağları kopardığımda işler kontrolden çıkmadan bunu yapmanın doğru olduğunu düşünüyordum. Gerçek şu ki zaten çıkmıştı ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptaldım.

Zahrasız ne olduğu belli olmayan bir hayat yaşamaktansa, kontrolden çıkıp Zahra ile birlikte olmayı tercih ederdim. O hayatıma girmeden önceki hâlime geri dönemezdim.

“İyi Noeller Rowan.” Cevabımı vermemi bekleme zahmetine bile girmedi. Kapıyı yüzüme kapattı ve beni kalbimde bir ağrıyla bıraktı.



Zahra'nın beni görmezden gelmesi sadece üstesinden gelmem gereken bir zorluktu, başka hiçbir şey değildi. Onun dikkatini çekmenin tek yolunun komik bir şey yapmak olduğuna karar verdim. Ve komiklik derken de lanet olası zencefilli kurabiye evini yapıp ona resim göndermekten bahsediyordum. Sayılamayacak kadar çok düştükten sonra yapı hasar gördü ve çatı kaymaya devam ediyordu ama ben kararlıydım.

Son sakızlı şekeri çatıya yerleştirdim ve her şey içe doğru çökmeden önce telefonu elime aldım.

Üzgünüm. Sakızlı şekerlerden biri çatıdan kayarak "m" harfini mahvetti. Hızlıca düzeltip fotoğrafını çektim.

Fotoğrafı Zahra ile olan mesaj zincirime ekleyerek, "Seni özlüyorum." mesajı ile birlikte gönderdim.

Nedense bana cevap yazacağını düşünüyordum. Belki de tüm bu lanet şeyi tek başıma yaptığım için bana acıyacağını umacak kadar aptaldım.

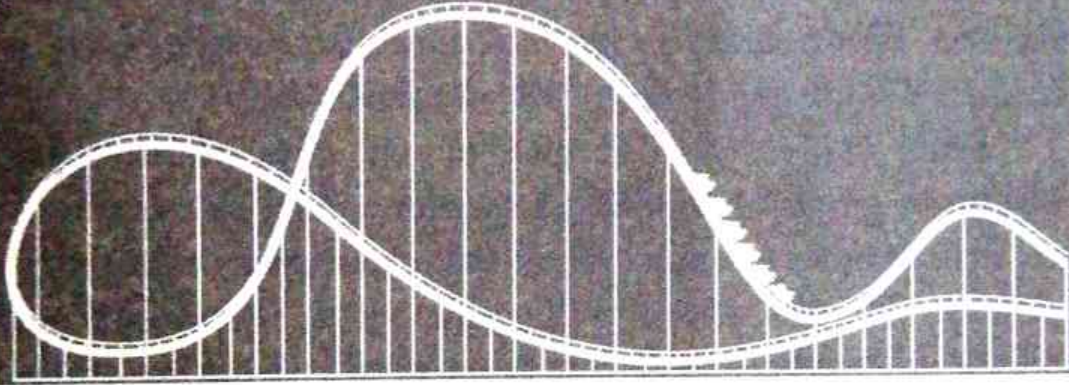
Yanılıyordum. Mesajıma cevap vermedi. O aptal eve her baktığımda kalbimde hissettiğim baskı arttı.

Hiçbir stratejim işe yaramıyordu. Eğer Zahra gerçekten oy sebebiyle onunla olduğumu düşünüyorsa o zaman ona, evet oyu da verse hayır oyu da verse burada kalacağımı ispat edecektim. Onun sayesinde ve aylar boyu bana gösterdiği nezaket sayesinde değiştiğimi kanıtlayacaktım.

Sadece sonunda beni seçmesini umuyordum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Zahra



O gün Rowan'ın güzel, manüpülatif yüzünü bir kez daha görmek zorunda kalacağım son gündü. Story Caddesi'ndeki süit ofisinde bulunan toplantı odasına girerken beni motive eden tek şey buydu. Her şey, zaman ve yer de dâhil olmak üzere gizlilik sözleşmesine sadık Kane çalışanları tarafından koordine edilmişti.

Sinirlerimi bozmaktan başka hiçbir işe yaramayan bu toplantıya ilk gelen bendim. Sırt çantamdan defterimi çıkardım ve kendimi meşgul etmek için saçma sapan şeyler karalamaya başladım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Martha içeri girdi.

“Martha!” Zıplayarak ayağa kalktım ve ona sarıldım. “Bay Kane hazırlık için yardımcı olmanı mı istedi?”

Başını salladı. “Hayır. Yaşlı Bay Kane burada olmamı istedi.”

“Gerçekten mi?”

Kahkaha atarken belirginleşmiş çizgileri daha da ortaya

çıktı. “O kadar şaşırma. Onlarca yıl o adam için çalıştım. Bu parkı ondan daha iyi bilirim ve o da bunu biliyordu.”

Kahkaham açılan kapıyla yarım kaldı. Martha'nın sarılışıyla içimi dolduran sıcaklık Seth Kane'in odaya girmesiyle anında bedenimi terk etti.

Kahretsin. Brady, Rowan'ın babasını da kurul üyesi olarak seçti? Onun hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra ona vurmamak için insanın kendisini bayağı kontrol etmesi gerekiyordu. Eğer bakışlar bir insanı öldürebilseydi sadece bakışlarım nedeniyle bağırsakları delik deşik olurdu.

Sanki orada değilmişiz gibi, ki ona göre muhtemelen varlığımız görünmezdi, bizi görmezden geldi. Dikkatine layık olan insanlar ya onun kanını ya da ticari çıkarlarını paylaşıyorlardı. Jilet gibi takımı ve duygusuz yüzü, alttaki korkunç adamı gizliyordu. Kendi çocuğuna zavallı diyen ve onları farklı oldukları için yetersiz hissettiren aşağılık adamı parçalara ayırmaya can atıyordum.

Yumruklarım iki yanımda havaya kalktı.

Martha elimi okşadı. “Sakin ol. Şu anda öfkenin sırası değil.”

İçimi çektim ve birkaç derin nefes aldım. “Üzgün değilim.”

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Bu hâlâ onu önemseydiğini gösterir. İyi.”

İyi? Burada neler oluyor?

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Oh, tatlım.” Yanağıma okşadı. “Bay Kane beni arayıp Juliana De La Rosa'yı bağlamamı istediğinde parçaları birleştirdim. Ve onun kitapları hakkındaki sohbetlerimizi de düşününce her şey ortadaydı.”

Martha çok akıllıydı. Bay Kane masanın diğer tarafındaki sandalyeye otururken, biz Martha ile yan yana oturduk.

Tanımadığımız iki kişi daha odaya girdi ama birinin Şanghay parkının direktörü olduğundan emindim.

“Rowan senin kurulda olduğunu biliyor muydu?”

“Rowan? Tanrım, hayır. Ne tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ona gözlerimi diktim.

Elini göğsüne bastırdı. “Dur. Yoksa Rowan’ın senin kurulda olduğunu bildiğini mi zannettin?”

Başımınla onayladım, konuşamıyordum çünkü kalbim boğazımda düğümlenmişti. Bugün aşırı bilgi yükleme günü olacaktı.

Kahkaha attı ve bana tekrar sarıldı. “Hayır. Bugünkü toplantıda eğlenenin yarısı da bu.”

“Eğlence?”

“Tabii ki. Brady böyle dramatik şeyleri severdi. Bütün bu parti, torunlarını bunun için çalıştırmanın yolu.”

“Ne için çalışmak?”

Rowan’ın odaya girmesiyle Martha’nın sözü kesildi. Jilet gibi bir takım elbise ve onunla uyumlu kravatıyla bugün ekstra etkileyici gözüküyordu. Göz göze geldik. Sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekildi ve başım dönmeye başladı.

Kendine gel.

Rowan odanın geri kalanına baktı. Herkes ayağa kalktı ve elini sıktı. Herkese ismiyle merhaba dedi, en azından hedef kitlesinin farkında olduğu için rahat bir nefes verdim.

Neden önemsiyorsun? Bu aptalca oylama için sana yalan söyledi.

Bana geldiğinde, elini uzattı. Tuttum ve ürperti parmaklarımın başlangıcından başlayarak bedenime, oradan da ayak parmaklarıma ulaştı.

“Bayan Gulian. Bugün burada olduğunuz için teşekkür ederim.” Tok sesi, bedenimin alt tarafına kötü şeyler yapıyor-

du. Gözleri kızarmış yanaklarımda gezindi ve bırakmadan önce başparmağıyla elimi okşadı.

Boğazımı temizledim. "Bay Kane." Başımınla selam verdim ve oturdum.

Odanın önüne doğru ilerledi ve projeksiyonu açtı. Sunumu hazırdı ve Martha'yı dürttüm.

"Sen gördün mü?"

Dudaklarının fermuarını çeker ve görünmeyen bir kilidi uzağa atar gibi yaptı.

Rowan, slaytları geçmek için ihtiyacı olan cihazı alarak kürsüden uzaklaştı. Zaman ayırdığımız için minnettarlığını ifade etmek de dâhil olmak üzere bazı açılış cümlelerini söyledi. Gözleri her zaman cümlesinin sonunda onayımı istiyormuş gibi beni buluyordu.

Yarı tamamlanmış bir şatonun önünde büyükbabasının siyah beyaz bir resmini gösteren ilk slayda tıkladı. "Büyükbabam benden Dreamland'in zayıf noktalarını belirlememi ve onun mirasına layık bir şey yaratmamı istedi. Parkın ilk incelemesinde, daha önce düşünülmemiş ne yapabileceğimi merak etmiştim. Dreamland birçok yönden mükemmel."

Dikkatimi Rowan'dan babasına çevirdim. Rowan'ın hislerini yüzüne yansıtılmayı nereden öğrendiği çok açıktı çünkü Seth Kane'nin yüzünde, gözlerini kırpması dışında herhangi bir tepki görmedim.

En azından şu anda kaşlarını çatmıyordu.

"Geçtiğimiz ayı, diğerlerinden öne çıkacak bir yenileme planı bulmak için park geliştiricilerle birlikte çalışarak geçirdim. Yaratıcılar yeni tren yolculuğu fikirleri, alan konseptleri, yeni gösteriler ve daha fazlasını geliştirmek için saatler harcadılar. Bugün bütün bu tasarımları gösterme niyetindeydim; aslında, Dreamland'i genişletmeye odaklanan bir sunum hazırlamıştım."

Bay Kane parmağını bir kez masaya vurdu. *Bu onun iliştişim kurma biçimi mi? Eğer öyleyse, bu ne demek?*

“Geçen ay boyunca, büyükbabamın sözlerinin altında ne yattığını anlamaya çalıştım. Zayıf yönleri bulmanın, geliri artırmaktan veya fonları daha iyi tahsis etmekten daha fazlasını ifade ettiğini anladım.”

Bir sonraki slayda geçti, Brady'nin tüm Dreamland eki-biyle birlikte kalenin önünde çekilmiş bir fotoğrafı. Gözleri-mi kısarak baksam ailem, ben daha bir ergenken beni fotoğ-rafa soktuğu için dış telleriyle olan hâlimi görebilirdim.

“Büyükbabamın komada olduğu süre boyunca, güçlü yönlerimiz nedeniyle zayıf yönlerimiz yavaş yavaş gözden ka-çırıldı. Dreamland büyüdükçe küçük meseleleri görmezden gelmek daha kolay oldu çünkü daha fazla para, daha fazla başarı anlamına geliyordu. Büyükbabam, hatalarını fark et-mesine yardımcı olan özel bir kişinin olduğunu yazmıştı ve ben de aynı kişiyle tanıştığım için şanslıydım.” Bana olabile-cek en hafif Rowan tebessümüyle baktı.

Benim hakkımda mı konuşuyor? Brady Kane mektubunda benden mi bahsetmiş? Tüm göğsüme bir sıcaklık yayıldı ve kalbim patlayacak gibiydi.

“Bu kişi bana, kâr etmemize yardım eden insanları gör-mezden geldiğimizde paranın nasıl anlamsız hâle geldiğini gösterdi. Çalışanlarımız Dreamland ile ilgili sorunlar hakkın-da yüksek sesle konuşuyorlardı ve konuştukları ilgimi çekti. Tüm departmanlardan rastgele çalışanlarla görüşmeye başla-dım ve bulduğum şey şok ediciydi.”

Sonraki slayt, Ralph'ın bir görüntüsüydü. “Bu, Ralph. Son elli yıldır Dreamland'de kendini işine adanmış bir tren teknisyeni ve bu da onu büyükbabamdan sonra en yaşlı ça-lışanımız yapıyor. Tüm Dreamland ücret değişiklikleri ve sigorta yardım kesintileri hakkında ne hissettiğini sordu-

ğumda, bunun önemli olmadığını söyledi. Tabii ki, bunun tuhaf bir açıklama olduğunu düşündüm. Görüştüğüm iki yüz çalışandan önemli olmadığını söyleyen tek kişi Ralph'tı. Doğal olarak neden böyle olduğunu sordum. Ve bana yakın zamanda dördüncü evre pankreas kanseri olduğunu öğrendiğini ve sağlık sigortasının ihtiyaç duyduğu tedaviyi karşılayamadığını söyledi.”

Ralph kanser mi? Tutmaya alıştığım gözyaşlarımdan dolayı gözlerim buğulandı. Başarısız oldum ve sonunda yüksek sesle burnumu çektim. Rowan'ın bana bakışı, sessizce özür dileyip dilemediğini merak ettirdi.

Sonraki slayt, Brady'nin bir kolu Ralph'ın omzuna dolanmış gülümsediği bir resim. Görünüşe göre Ralph, Dreamland'in ilk yolculuğundan beri tren tamir ediyordu. “Ralph, Kane Şirketi'ndeki en eski çalışanlarımızdan biri ve bencil iş uygulamalarımız onun uygun kanser tedavisi görmesini engelliyor.” Tıkladı ve diğer slayda geçti, bu sefer yüzlerce fotoğraf vardı. “İki işte çalışmak için mücadele eden insanlardan, sınırlı finansman nedeniyle uygun sağlık bakım prosedürlerini karşılayamayan çalışanlara kadar yüzlerce benzer hikâye var. Hiç kimse ailesini desteklemekle tıbbi ihtiyaçlarını ön planda tutmak arasında seçim yapmak zorunda kalmamalı.”

Derin bir nefes verdi. “Dreamland'in direktörü olarak, Ralph gibi insanları korumak istiyorum çünkü sonuçta bizim en güçlü yanımız çalışanlarımız. Onlar olmadan, elde ettiğimiz başarıya layık bir Dreamland olmazdı. Bu nedenle asgari ücretin, çalışanlarımızdan beklediğimiz standartlarla uyumlu olacak şekilde yükseltilmesini öneriyorum.”

Seth Kane konuştu. “Peki, saatlik ücretin ne kadar olmasını önerirsiniz?”

Bu şekilde ilerleyebilir miyiz? Hepimiz canımız istediğinde rastgele sorular sorabilir miyiz?

“En az yüzde elli zam.”

“Önceki ücret değişikliğine, karşı oy verdiğiniz gerçeği göz önüne alındığında, bu aşırı bir artış.”

Tanımadığım iki yönetim kurulu üyesi birbirine baktı. Ellerim titremeye başladı, bundan sonra ne olacağını merak ediyordum.

Martha dizimi okşadı ve bana güven verici bir şekilde gülümsedi.

Bir dakika. Rowan'ın sunumunu biliyor mu? Çünkü Rowan, Martha'nın yönetim kurulunun bir üyesi olduğunu bilmiyorsa, onun önünde deneme bir sunum yapmış olabilir.

Rowan, babasının sorularından biraz olsun telaşlanmış görünmüyordu. Bir sonraki slayda geçti. “Yapılan araştırmalara göre, daha yüksek ücretler artan kârlılık ile ilişkilendiriliyor. En iyi şirketler, bu vaadi veriye dayalı gerçeklere dayanarak zaten vermişlerdir. Ücretleri artırırsak verimliliği artırırız, böylece misafirlerimiz için Dreamland deneyimini geliştirir ve zenginleştiririz.”

Babası öne doğru eğildi. “Her çeyrekte beklenenin üzerinde performans gösteriyorsak neden çalışan memnuniyetini artırmak için çalışmamız gerekiyor?”

Rowan'ın bir sonraki slaydı, konuklardan gelen bir tür çıkış anketinin dökümünü içeriyor. “Burada geçirdiğim süre boyunca bir milyondan fazla misafirle anket yaptığımda, bunların yüzde yetmiş ikisinden fazlası Dreamland çalışanlarının buradaki deneyimlerinde önemli bir rol oynadığını söyledi. Dreamland deneyimini, rakip tema parklarından neyin farklılaştırdığının sorulduğu farklı bir soruda, konukların yüzde altmış sekizi çalışanlarla kurdukları iletişimi seçti. Bu, sahip olduğumuz araçlardan bağımsız olarak, farkı yaratanların çalışanlar olduğu anlamına gelir.” Çalışan memnuniyeti anketini gösteren slayda döndü.

Bunu doldurduğumu hatırlıyordum ama bunun Rowan'ın sunumu için olduğunu bilmiyordum. Grafiklere ve sayılara bakarak, gördüğüm her şeyi anlamlandırmaya çalışırken felç olmuş gibiydim.

“Diğer taraftan, çalışanlarımızın yüzde elliden fazlası, Dreamland maaşları aynı kalırsa önümüzdeki beş yıl içinde başka bir yerde iş arayacaklarını söyledi. Çalışanların işten ayrılma nedenleri; emeklilik için para biriktirme, çocuk bakımını karşılama ihtiyacı, çocuklarının üniversite masrafları için tasarruf yapma ve sağlık hizmetleri de dâhil olmak üzere daha iyi yan haklara sahip olma gibi isteklerdi.”

Rowan'ın babası tekrar tekrar parmağını hafifçe masaya vurdu. Ya Mors alfabesinde uzmandı ya da sessizce onayladığını gösteriyordu. Yani nasıl onaylamaz? Rowan'a bakmamak için elimden geleni yapıyordum çünkü tüm bunlar üzerinde çalıştığını bile bilmiyordum. Bu hem Scott hem de Rowan olarak beni dinlediğini kanıtlıyordu. Çalışanlar hakkında söylediğim her şeyi sunumuna dâhil etmişti.

Tüm bedenim heyecandan titriyordu.

“Ücretlerimizi artırmayarak ve şirket yan haklarını iyileştirmeyerek, en iyi varlığımızdan utanmadan vazgeçiyoruz. Rakiplerimizden farkımız çalışanlarımızdır ve onlara ayrıcalıklı davranmamızın zamanı geldi. Bu nedenle, Dreamland'ın geleceğini korumak için ücretleri artırma ve sosyal yardımları eski hâline getirme fikrimin arkasındayım.”

Babası gözlerini kırptı.

Martha gülümseyerek daha dik oturdu. “Direktörlük pozisyonunu geçici olarak üstlendiğinizi söylemişsiniz. Maaş ve yan haklarda kesintiyi sizin onayladığınız gerçeğini göz önünde de bulundurarak, bu planları onaylarsak ve siz bir yıl içinde tekrar fikrinizi değiştirirseniz ne olur?”

Lanet olsun Martha. O pençelerini geri çek. Bakışlarım

ondan Rowan'a kayıyor. Kızacağını düşünüyordum ama Rowan'ın hafif tebessümü karşısında neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Bir başka iyi soru. Dreamland çalışanları benim en büyük önceliğim olacak çünkü burada kalmayı ve beni kabul ettikleri sürece direktör olarak hizmet etmeyi planlıyorum."

Neredeyse sandalyeden düşüyordum. Neler oluyordu? Rowan'ın bakışları tenimi yakarak, gözlerimi ona çevirmemi sağladı.

Rowan'ın babasının yanındaki adam, "Artık CFO olmakla ilgilenmiyor musunuz?"

"Hayır."

Aynı beyefendi arkadaşına döndü ve fısıldayarak bir şeyler söyledi.

Rowan'ın babası ellerini birleştirdi. "Neden hayır vererek yirmi beş milyar dolarınızı alabilecekken evet oyu vererek planlarınızı onaylayayım?"

Boğuk bir sesle, "Yirmi beş milyar dolar mı?" dedim.

Sanırım kusacağım.

Martha utangaç bir gülümsemeye bana baktı. "Al. Biraz su iç."

Seth Kane gözlerini oğlundan bana çevirdi. Beni lime lime doğrayacakmış gibi hissettiren bakışlarıyla süzdü.

Tek seferde bardağın yarısını içtim, kenarlardan fışkıran su masanın her tarafına sıçradı.

"Hisselerimi almak istememin ana nedeni, çalışanlarım için en iyi seçimleri yapabilecek yeterli gücü elimde tutmak istememdir. Dreamland, tüm şirketimizin gelirinin yüzde yirmisini oluşturuyor. Çalışanlarımızı korurken, bizi sınırlarımızın ötesine geçmeye zorlayacak bir direktör olabilirim. Ben o kişi olmak istiyorum. Az önce söylediğim gibi Yaratıcılarla Dreamland'i genişletmeyi içeren sayısız plan yaptık."

Odadaki herkese tek tek baktı. “Yapmak istediğim değişikliği onaylamak için daha fazla kanıt ihtiyacınız varsa diğer slaytları sunmaya hazırım. Parkı Dreamland’in daha önce görmediği şekilde yenilemek benim için önemli ama ilk önceliğim çalışanlardır.”

NE?! Yönetim kurulu toplantıları genelde böyle mi oluyordu? Rowan’la ilk tanıştığımızda onlarla dalga geçtiğim için neredeyse pişman olmuşum çünkü bu çok ağırdı.

Rowan’ın babası elini kaldırdı. Dümdüz bir tonda, “Bu benim fikrimi değiştirmeyecek.” dedi.

Mutluluğum yerini boğazıma tırmanan aside bırakarak yok olmuştu.

Rowan’ın yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yoktu ama sağ gözünün üstündeki damar belirgin hâle gelmişti.

Kendi babası gerçekten hayır oyu verir miydi? Tüm bunlardan sonra? Onun kalpsiz olduğunu biliyordum ama o bile oğlundan biraz etkilenmiş olmalıydı.

Eğer garip karşılanmayacağını bilseydim, ayağa kalkıp alkışlayacaktım.

İki adam başlarını salladı.

Martha buruşuk elini kaldırdı. “Bir konuda açıklama istiyorum.”

Rowan’ın dudağının kenarı yukarı kalktı. “Evet?”

“Engelli çalışanlarla ilgili planınızı duymak istiyorum.”

Tüm sunum boyunca Rowan’ın havalı görüntüsü değişti. Yaramaz bir çocuk gibi gülümseyen Martha’ya göz kırptı.

Eğilerek kulağına, “Onun tarafında olduğunu sanıyordum?” diye fısıldadım.

“Öyleyim.” Göz kırptı. “Anlatmadığı bir şey daha var.”

Rowan boğazını temizledi ve bir sürü slaydı tıklayarak geçti, hareketten başım döndü. Nefesimi kesen bir kaydırakta durdu. Çünkü Ralph’ın slaydının aksine bunda Ani’nin

bir resmi vardı. Kolunu JP'nin omzuna atmış, hayattan büyük güzel kardeşim.

"Bu, Ani. Dreamland işçisi bir aileden gelen en genç çalışanlarımızdan biri. Bir pilot mentorluk programı kapsamında onunla eş oldum. İşe alım sürecindeki çeşitlilik eksikliğimiz de dâhil olmak üzere Dreamland ile ilgili her konuda beni çabucak eğitti."

Gözlerimin neden yaşlarla dolduğunu bilmiyordum ama öyleydi. Tek bir damla gözyaşı aktı ve Martha, kurnaz beyin, bana bir mendil uzattı. Bu soruyu ağladığımı görmek için bilerek sorduğuna eminim.

"Kafam karıştı çünkü prosedürlerimizi ve kadromuzda etnik çeşitliliği artırmak için nasıl çabaladığımızı biliyordum. Ama sonra Ani bana onun gibi insanların planlarımızda olmadığını anlattı, hem görünen hem de görünmeyen engelleri olan insanların. Bu süreç içerisinde Ani'ye rehber olmam gerekirken, o bana akıl hocalığı yapmıştı. Bana onunki gibi bir hayat yaşamamanın ne demek olduğunu öğretti ve ben de kendi araştırmamı yapmaya başladım. Bu yüzden, sorunun cevabı olarak Martha, işe alım sürecimizi daha fazla engelli insanı kapsayacak şekilde genişletmek istiyorum. Ayrıca taleplerini karşılamak için tam bir mentorluk programı ile ilerlemek istiyorum. Dreamland'in türünün ilk örneği olmasını istiyorum."

Yanaklarımdan daha çok gözyaşı aktı. Kız kardeşimin JP ile olan fotoğrafına bakarken, darmadağın olmuştum. Pilot programımın böyle bir değişikliğe yol açacağını hiç düşünmemiştim. Bir milyon yıl geçse düşünemezdim.

"Bu proje, yeni mentorluk programından başlayarak üç ana aşamada ele alınacak. Program tamamlandığında, Dreamland'in kapsayıcılık vaadini vurgulayacak, Yaraticıların planladığı bir proje ile devam edeceğim. Dreamland'de ge-

nellikle göz ardı edilen engelli çocuk nüfusu için kostümlerimizi ve hediyelik eşyalarımızı tekerlekli sandalye, koltuk değneği ve protez aksesuarları içerecek şekilde genişleteceğiz. Ek olarak, ilk "farkındalık partisi"ni yaparak ailelere yeni bir vaadi vurgulayacağız. Bu fırsat, otizmli çocuklara Dreamland'in tadını çıkarma fırsatı verecektir."

Elimi yüzüme götürerek, gözyaşlarımı silmeye çalıştım. Rowan'ın benim son projemi alıp sunuma koymasına şok olmuşum. O kadar çok şey varken, yirmi beş milyar dolarını bunun için riske atmaya istekli olması benim için dünyalar demektir. Eğer bu onun önemseydiğini göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyordum. "Başka sorusu olan?" Rowan bana baktı.

Gözlerimin ne kadar mutlu ve gururlu olduğumu gösteriyor olmasını umarak başımı salladım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Projektörü kapattı ve odadan çıktı.

Bekle, hepsi bu kadar mıydı? Müzakere filan için kalma-yacak mıydı?

Sıradan bir adam elinde evrak çantasıyla içeri girdi. Her birimize üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu birer kâğıt ve kalem uzattı. Anlamadan önce üç kez okumam gereken bir sürü yasal terim ve Dreamland revizyonlarını onaylayıp onaylamadığımı soran basit bir onay kutusu vardı.

Rowan kişisel olarak beni ne kadar incitmiş olursa olsun, bu işin için doğru adamın o olduğuna dair aklımda artık hiçbir soru işareti kalmamıştı. Ona karşı oy vermek aptalca ve aşağılık bir tercih olurdu.

Ve çünkü onu seviyordum.

Hayır. Bununla bir ilgisi yoktu. Dreamland'i daha iyi bir yer hâline getirme şansını kanıtladı ve yoluna çıkan ben olmayacaktım.



Yönetim kurulu odasının kapısının dışında bekliyordum. On dakikadır beklediğim kişi dışında herkes tek tek çıktı.

Tanrı aşkına ne bekliyor olabilirdi?

Kapı açıldı ve Seth Kane sanki evindeki özel podyumunda yürüyormuş gibi dışarı çıktı. Bir an için planımı gerçekten hayata geçirmeli miyim diye düşündüm.

Evet, siktir et.

“Bay Kane.” Omzuna dokundum.

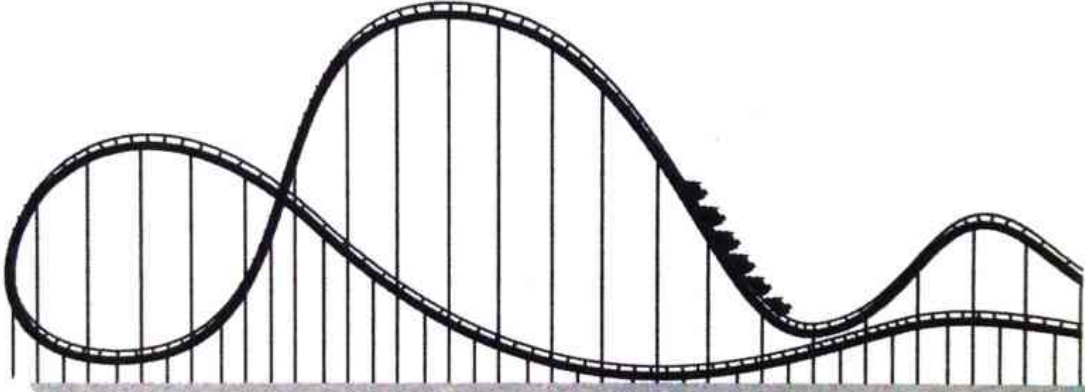
“Evet?” Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ah. Bana bakma şekli, kendimi iki santim boyunda hissetmemi sağlayan garip bir yeteneğe sahipti.

“İyi bir iş adamı olarak kabul ediliyor olsanız da bunu sözleriyle taciz eden korkunç bir baba olma pahasına yaptığınızı söylemek istedim. Ve bir gün geriye dönüp hayatınıza baktığınızda çocuklarınıza davranış şeklinizden pişmanlık duyacaksınız ve umarım bu sizin onları incittiğiniz kadar sizi de incitir. O yüzden Allah sizi kahretsin.” Topuklarımın üzerinde döndüm ve yüzünde bir gülümseme ile başparmağını yukarı kaldırmış olan Martha’yı gördüm. Oradan çıkarken, bir elimin orta parmağını Seth Kane’e gösterirken, Martha’ya bir öpücük gönderdim.

Son resmî iş günümü Dreamland’de başka şekilde geçirmek istemezdim.

ELLİNCİ BÖLÜM

Rowan



Yönetim kurulu odasından ayrıldığımda panikle-
yeceğimi düşünüyordum. Ama ofisimde oturup
büyükbabamın avukatının oylamayı bitirmesini beklerken,
içimi tuhaf bir sakinlik kapladı. Yönetim kurulu ne karar
verirse versin kaderime razıyım. Şirketimin hisselerini ala-
mazsam da yine de direktör olarak kalabilirdim. Kardeşle-
rim, özellikle Declan, babamla fikir ayrılığı yaşadığımız için
kızacaktı. Anlıyordum ama kazanmak için elimden gelen her
şeyi yaptım.

Alfa ve Beta ekibinin en iyi fikirleriyle orijinal sunumu-
ma devam etmek yerine, içgüdülerime kulak verdim. Stres-
li bir değişiklikti ama Martha gücümü toplamama yardım
etti. Ve lanet olsun, sekreterimin oy verenlerden biri olmasını
beklemiyordum. Sunumda bana yardım ederken bunu ben-
den sakladığına inanamıyordum.

En azından kendime bir oyu garanti edebilirdim.

Belki iki.

Zahra söylediklerimden etkilenmiş görünüyordu ama eğer bu pozisyona veya hisse senetleriyle birlikte gelecek güce layık olmadığımı düşünüyorsa, bir şey yapamazdım. Babamın bu sırrı ifşa etmesine kızsam da sanırım bu, onun hisse konusundan haberdar olduğunu bildirme şekliydi. Bir şekilde, büyükbabamdan aldığı mektup, benim düşündüğümünden daha fazlasını anlatıyor olmalıydı.

Kapım çaldı. Martha kapıyı açtı ve başını içeri soktu. “Babanız sizinle konuşmak istiyor.”

“İçeri al.” Bununla da başa çıkabilirdim.

Babam ofise girdi.

“Otur.”

Ayakta kaldı. “Uzun kalmayı planlamıyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Zaferini kutlamak için mi buradasın?”

Başını salladı. “Hayır. Seninle gurur duyduğumu söylemek istiyorum.”

Nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışarak söyleyeceklerinin devamını bekledim. Gerçekten sadece bunu söylemek istediğini anladığımda sessizlik derinleşti.

“Neden?”

Sorumu önemsemedi. “Burayı yönetirken sana iyi şanslar diliyorum. Bir sonraki yönetim kurulu toplantısında, tüm bunlar için bütçe planıyla ilgili daha açık ve net bir sunum yapmaya hazır olmanı bekliyorum.”

Seçmenlerin onayını gerçekten kazandım mı yoksa bu beni kandırmak için bir şaka mı?

“Ne diyorsun?”

“Büyükbaban olduğun adamla gurur duyardı.”

Başka bir mesaj.

Başıyla onaylayarak ofisimden çıktı. Onun durduğu yere bakakalmıştım, bunu nasıl başardığımı düşünüyordum.



Avukat, babamdan hemen sonra ofisime girdi ve zaten bildiklerimi doğruladı. Komite değişikliklerimi onayladı ve gelecek hafta mali durumu görüşmek üzere benimle iletişime geçecekti. Sonunda her şeyi geride bırakmak sanki bir rüya gibiydi. Bir şeyleri tartışmak yerine gerçekten yapmayı dört gözle bekliyordum.

Kardeşlerime mesaj attım ve planın bana düşen kısmının tamamlandığını söyledim. Artık kendi bölümlerini gerçekleştirerek onların işiydi.

Sonunda bana, onu ciddi olduğuma ikna etmem için bir şans vereceğini umarak, Zahra'yla olan sohbetimizi açtım ve ona mesaj attım.

Ben: Bu gece bana gelip, beni dinleyecek misin?

Ben: Lütfen.

İkinci mesajı artı puan almak için atmıştım.

Bana anında cevap verdi.

Zahra: Tamam. Sadece kibarca sorduğun için.

Zahra: Ama çok umutlanma.

Çok geç. Haftalardır ilk defa, sonunda gülümsüyordum.



Ön verandada bir ileri bir geri yürüyordum. Her adımda ayakkabımın altındaki tahta gıcırdayordu. Bir dal kırıldı ve kafamı kaldırdığımda, daha önce giydiği aynı beyaz elbise içinde Zahra'yı araba yolunda yürürken gördüm. Gün batımının renkleri onun için mükemmel bir fon oluşturuyordu

ve onun güzelliği içinde kaybolduğumu fark ettim.

Tek eksik olan gülümsemesiydi. Bugünden sonra, benim yanımdayken sadece mutlu hissetmesini sağlayacaktım. İmkânsız bir hedef gibi görünse de benim işim her zaman imkânsızı başarmaktı.

Zahra, yüzünde hiçbir ifade olmadan basamakları çıktı. Ön kapıya doğru ilerlemek istedi ama ben onu artık sevdiğim salıncağa doğru yönlendirdim. Az sonra söyleyeceğim şeylerin üstesinden gelmem için bana biraz cesaret vermesini umuyordum.

Şu an bana iyi şanslar dilemek için en iyi zaman, anne.

“Evet...” Zahra ileri geri hareket ederek, salıncağı salladı.

“Büyükbabam vasiyetnamesinin bir şartı olarak beni buraya gönderdiğinde, senin gibi özel biriyle tanışacağım hiç aklıma gelmezdi. Bunun basit bir proje olması gerekiyordu. Ama kucağıma düştüğün andan itibaren -kelimenin tam anlamıyla- işlerin plana uygun gitmeyeceğini anlamalıydım. Sanki hayat, mesajı alacağımı umarak, seni tekrar tekrar benim yoluma çıkarıyor gibiydi. Senin benim kaderimde olduğunu fark edemeyecek kadar inatçıydım. Ve bu sebepten dolayı, hatalar yaptım. Kim olduğum hakkında yalan söyledim. Derinlerde bir yerde yapabileceğimi bildiğim hâlde sana güvenmeyi reddettim. Ve hepsinden önemlisi, sen hiçbir karşılık beklemeden kalbini bana açmaktan başka bir şey yapmadığında, seni kendimden uzaklaştırdım. Sevgine değer vermem gerekirken, senin aşkını hafife aldım. Karşılığında, sana benim üzerimde öyle bir gücü veremeyecek kadar aptal ve bencil olduğum için, fırlatıp attığım bir hediye.”

Göz kenarları yumuşadı ve elimi kucağına çekti.

“Daha iyisini hak ettiğini söylediğinde haklıydın. Her zaman hak ettin ve edeceksin de. Ama gitmene izin vermemi reddediyorum. Gitmene izin veremem çünkü gülmek is-

tememi sağlayan dñnyadaki tek insansın ve sırf korktuğum için hayatımdaki en iyi şeyin elimden kaçmasına izin vermeyecek kadar bencil biriyim.”

Gözleri yaşlarla doldu ama gözlerini kırparak akmalarını engelledi.

Elini sıktım. “Gerçek şu ki, âşık olmaktan ödüm kopuyor. Ama sensiz bir gün daha yaşamaktansa kalbimi sana emanet edebilir ve onu kırma riskini göze almayı tercih ederim. Senin kadar güzel, özverili ve kibar bir kadını hak eden bir adam olmak istiyorum. Bu tür bir hedefe ulaşmak tüm hayatımı alabilir ama sen yanımda olduğun sürece bunun yaşamaya değer bir hayat olduğunu düşünürüm.”

Alt dudağı titredi ve ben başparmağımyı dudağında gezdirdim.

“Seni hak etmediğimi bilsem de her günü seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayarak geçireceğim.”

Bir tek damla gözyaşı indi yanaklarından ve onu başparmağımyla sildim.

“Peki ya Şikago’ya geri dönme?”

“Şikago’yu boş ver. Burada seninle kalıp birlikte bir hayat kurmaktan daha çok istediğim bir şey yok.”

“Bir sır için bir öpücük?” Sesi çatladı.

Başımyla onayladım.

Dudaklarını dudaklarımya bastırdı. Boynunu tutup onu kendime çekerken içimi çektim. Onu ne kadar önemsemediğimi anlamasını umarak her duyguyu bu öpücüğe döküyordum. Onu nasıl asla bırakmak istemediğimi...

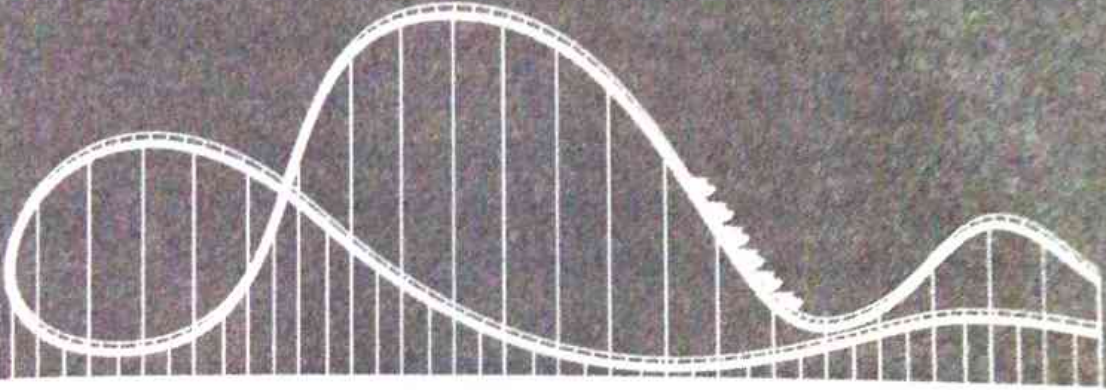
Nefes nefese geri çekildi. “Ben de seni seviyorum, Rowan. Kalbini dünyadan korumaktan çok mutlu olurum çünkü sen de bende biraz bencil olma isteği yaratıyorsun.” Gülümsemesi dünyadaki her şeyle rekabet ederdi.

Zahra benim için o kişiydi, hayatımyın kadını. Bunu

içimdeki her şeyle biliyordum ve sezgilerim beni daha önce hiç yanıltmadı. Dünyada ondan daha güzel hiçbir şey yoktu. Ne güneş ne ay. Gittiği her yere yaydığı ışığıyla, tüm galaksiyle bile kıyaslanamazdı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zahra



Rowan'ın dudakları dudaklarımdan, sadece beni düşmeden merdivenlerden yukarı taşımak için ayrıldı. Bacaklarımı yolculuk boyunca kalçalarına doladım, ta ki yukarı çıkıp beni yatağa atarak tüm kıyafetlerimi yırtarcasına çıkarana kadar.

Dudaklarımdan kalça kemiğime kadar öperek bana kendimi o kadar güzel hissettirdi ki gözlerim doldu. Elleri bacaklarıma kaydı. Her hareketiyle beni çıldırttığından emindi, tenimi belli belirsiz okşaması nefesimi kesti.

“Çıkardığın o küçük sesleri seviyorum çünkü hepsi benim.” İşaret parmağıyla göğsümün kıvrımını takip ederken bakışları içimi yakıyordu. Ereksiyonu tenimi karıncalandırıyordu ve klitorisim zonkluyordu.

“Ama özellikle bunu yaptığımda inlemelerine bayılıyorum.” Dizlerinin üzerine çökerek, dilini vajinamda gezdirmeye başladı. Kalçalarım yükseldi ve Rowan avcunu karnıma bastırarak beni aşağıda tuttu.

“Bencil olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum ama sonra seninle tanıştım. Her şeyine sahip olmak istiyorum. Zamanına. Gülümsemene. Kalbine.” Şeytani gülümsemesi ile omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Bana tapma şeklini tarif edecek başka bir kelime yoktu. Bir sunağın üzerine yatırılmış ve Rowan’ın adanmışlığı üzerime yağıyor gibi hissediyordum. Dilini bir silah gibi kullanıyordu ve ben ellerinin altında eriyerek, her istediğini yapıyordum. Gözlerimi kapayıp, dilinin verdiği hisle, kendinden geçmişliğin içinde kaybolunca dünyam karardı.

Elleriyle kalçalarımı kavradı ve sıktı, nefesim kesildi. “Bana bak.”

Ona bakarken gözlerim kocaman açıldı. Klitorisimi emerken bakışlarını gözlerimden çekmiyor, bedenime ve kalbime ne kadar sahip olduğunu kanıtliyordu. Göz bebeklerim kaybolurken, başım geriye düştü.

Geri çekilip parmağını klitorisime bastırdı. “Ne dedim ben?”

Dirseklerimin üzerine kalktım ve beni nasıl yiyip bitirdiğini izledim. Ağzını hareket ettirme şekli şehvetliydi. Başka bir parmağını daha sokarken, göz göze geldik ve başka bir zevk dalgasına teslim oldum. Diliyle bir ritim tutturdu. Kendimi kaybetmemek için nefes nefese çarşafalara tutunuyordum.

Rowan bundan hoşlanmıyordu. Tüm hareketleri bunu bağıırıyordu ve çılgıncaydı. Vahşileşmemi ve yalvarmamı istiyordu, birbirini takip eden her hareketi bunu söylüyordu. Parmakları acımasızlaştı, sanki G noktamın sahibiymiş gibi onunla alay ediyordu.

Karşı geldim ama eli sabitti ve beni çarşafalara bastırarak hissetmekten başka hiçbir şey yapmamaya zorluyordu.

Orgazmım, kafamdan başlayıp ayak parmaklarıma doğ-

ru ilerleyen büyük bir zevk dalgası gibi birdenbire bana çarp-
tı.

Kemer tokasının çingırağı sessizliği doldururken kendi-
mi tamamen uyuşmuş hissediyordum.

Rowan aşağıdan yukarıya doğru bedenimi öptü. “Seni
çok seviyorum Zahra.”

Üç küçük kelimenin midemde koca bir kelebek sürüsünü
nasıl harekete geçirebildiği şaşırtıcıydı.

“Benimle yeni bir şeyler denemek ister misin?”

Alfa Rowan’ın seksi olduğunu düşündüm ama tereddüt-
lü sesi, benim sırtımda elimi gezdirerek ona destek vermeme
sebepti.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bana gü-
veniyor musun?”

Derin bir nefes aldım. Yaşadığımız onca şeyden sonra gü-
venmemeliydim. Daha gidecek yolumuz vardı ama Rowan’ın
beni sevdiğini biliyordum. Şikago’daki geleceğinden benim
için vazgeçti. Bu noktaya gelmesi biraz zaman almış olsa da
yaptıkları sözlerinden daha çok her şeyi anlatıyordu.

“Evet, güveniyorum.”

“İyi. Bu sefer prezervatif kullanmak istemiyorum.”

“Affedersin. Ne?” Gözlerimi kırptım. Denemeye karar
verdiğimi bilse de böyle bir şey sormasını hiç beklemiyor-
dum. Özellikle de kadınlarla geçmişi onunki gibi olan bir
adam için.

Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. “Aramızda hiçbir şe-
yin olmasını istemiyorum artık.”

Gözlerim tamamen buğulandı. Ağlamamalıydım ama
göğsümdeki duygu patlamasından kaçmak zordu. Çok fazla
insan tarafından manipüle edildikten ve istismar edildikten
sonra, hayatı üzerinde sahip olduğu bu son kontrolden vaz-
geçmeye ve bana güvenmeye istekliydin.

Boğazımda oluşan gerginlikten dolayı konuşup konuşmayacağımdan emin değildim, o nedenle başımla onayladım.

Bana gülümsemesi, hayatımın geri kalanında asla unutamayacağım bir gülümsemeydi. Ayağa kalktı ve beni çığlık atmamı sağlayacak güçle yatağın kenarına doğru çekti. Bacaklarımın her birini bir omuzuna koydu. Kasıklarımın en yumuşak öpücüğü yerleştirirken neredeyse çarşafı karıştırdım.

Rowan ereksiyonunu bacaklarımın arasına sabitledi. "Artık sana sahibim, seni asla bırakmayacağım." Yavaşça içime girdi.

Altımdaki yatağı tırmaladım. "Bırakmanı istemiyorum." "Seçeneğin olduğunu düşünmen çok tatlı." İçime biraz daha girerek nefesimi kesti. İçimde gelip giderken, ellerini tenime geçirerek beni sabitledi.

Bu sefer seks farklıydı. Her dokunuş bir söz ve her öpüş bir yemin gibiydi. Rowan'ın ritmi yavaş hamleleriyle beni tamamen farklı bir şekilde cezalandırıyordu. Kulağıma fısıldarken bedenime tapınmaktan vazgeçmedi.

"Hayatımda senin sevgini hak etmek için neyi doğru yaptığımdan emin değilim ama onu korumak için her şeyi yapacağım." Dudakları benimkileri buldu ve yavaşça beni öptü. "Dünyanın geri kalanıyla paylaşmak anlamına gelse bile, gülümsemek için her zaman bir nedenin olduğundan emin olmak için her gün çalışacağım." Bu sefer biraz daha çaresizlik içinde geri çekildi. "Ve senin mutluluğunu tehdit eden herkesi mahvederim."

Gözlerimle olan savaşı kaybettim ve gözyaşları yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Rowan sessizce söz vererek gözyaşlarımın her birini öptü.

Ve birkaç gidip gelme ile istediğimiz gibi birbirimizin içinde kaybolduk.



Rowan beni göğsüne bastırıldı. Kas çizgilerini takip ederek, üzerinde anlamsız bir örüntü çiziyordum.

“Bugünkü sunumdan sonra babana daha önce hiç duymadığı kötü şeyler söylemiş olabilirim.”

“Seninle yatakta çıplakken babam, hakkında konuşmak istediğim son insan olsa da bunu es geçemeyecek kadar merak ediyorum.”

Göğsüne vururken güldüm. “Pekâlâ, ona defolup gitmesini söylemiş olabilirim.”

Rowan bir kahkaha attı. Sanki ciğerlerine oksijen alamıyormuş gibi gülüşü kesik kesikti.

Bunu kesinlikle sevdim ve tekrar aynısını yaptırmak için sabırsızlanıyordum.

“Bana tüm hikâyeyi başından sonuna anlatmalısın.” Hırıltıyla soludu.

“Çok fazla söylenecek bir şey yok. Martha, onu berbat bir baba olduğu için azarladığıma tanık oldu.”

“Bunu herkesin içinde mi söyledin?”

“Evet?” *Gizli bir geçitte mi söylemeliydim?*

“Ve ne dedi?”

“Hiçbir şey.”

Rowan gözlerini kırptı. “Babama bir ebeveyn olarak işleri ne kadar berbat ettiğini ve defolup gitmesini söyledin ve o hiçbir şey söylemedi mi?”

“Hımm... Söylemeli miydi?”

“Onun yüzüne doğru nefes verdiği için çalışanları kovduğunu duydum.”

“Bu biraz aşırı görünüyor.”

“Onu benim kadar tanımıyorsun.”

“Tanrı’ya şükür. Gün içinde mutlu olmamı sağlayan bu küçük nimetler.”

Kahkahadan göğsü sallandı. “Ne yapmam gerekir bilmiyorum. Babam asla kimsenin böyle konuşmasına tahammül etmez.”

Telefonunu aldı ve kardeşlerini bu son güncelleme ile ilgili bilgilendirdi.

Parmağımı göğsünde gezdirdim. “Belki zaten ayrıldığımı biliyordu.”

Rowan başını salladı. “Bundan şüpheliyim. Jenny’nin senin çıkış ihbarını dosyalamasını söylemedim bu yüzden her açıdan hâlâ çalışanımız olarak kabul ediliyorsun.”

“NE?!” Yatakta oturdum.

Rowan beni yeniden çekti ve kendisiyle aynı hizaya getirdi.

“Gitmene izin veremezdim.”

“Sırf öyle istediğin için ihbarımı rehin alamazsın. Bu yasa dışı.”

Omuzlarını silkti.

“Sözleşmene göre, benimle bir çıkış görüşmesi yapana kadar tam olarak bunu yapabilirim. Bu yüzden küçük detayları hep okumalısın.”

Ağzım açık kaldı. “Küçük detaylar için yeterince özel olmadığımı düşünüyordum.”

“Benim için o kadar özelsin ki, ailenden başka ya da kadın olmayan hiç kimsenin yakınına yaklaşmasına izin vermemi düşünmüyorum.”

Gözlerimi kaydırdım. “Konu kendin olunca fazla sahip lenicisin.”

Üste çıkabilmek için bizi ters çevirdi. Sertleşen penisini içime sokarken, kalçalarımız uyumla hareket etmeye başladı.

Lauren Asher

“Bu konuşma seni nasıl tahrik edebiliyor?”

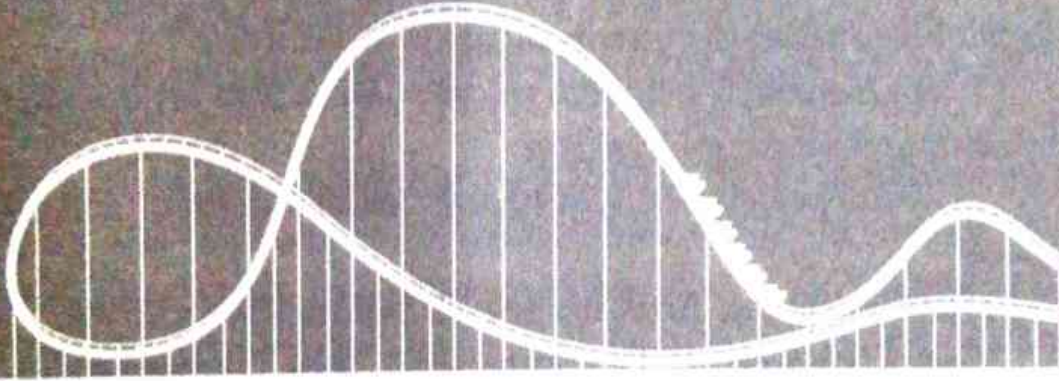
Boynumda morartarak damgalamış olduğu alanı öptü.
“Çünkü bunu sana gösterebilecekken neden sahiplenici olmak hakkında konuşayım?”

Rowan, bütün gece onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu tam olarak kanıtladı.

Aşkı bir kızın bağımlı olabileceği bir şey, bu yüzden onu sonsuza kadar sevecek olmam güzeldi.

SON SÖZ

Zahra



Bütün ailem devasa kırmızı kurdelenin arkasında sıraya girdi. Rowan'ın adeletsizce kocam kadar yakışıklı olan kardeşleri Rowan'ın yanında duruyordu.

Rowan beni kendine çekti ve şakağımı öptü. "Hazır mısın?"

Anı yakalayan kameranın flaşı patladı. Nebula Land'in açılışı için gelen bir sürü gazeteci vardı. Bitirmek üç yılımızı almış olabilirdi ama buna değdi. Misafirler mekâna girer girmez, uzaylı Iggy'nin tamamen farklı gezegeninde buldular kendilerini. Lance'in sunmuş olduğu hızlı tren turu iyileştirilmişti ve Nebula Land hâlâ Dreamland'in önemli bir cazibe merkezi olmaya devam ediyordu. Bunu kabul etmiştim. Çünkü o milyar dolarlık metal parçası olmadan hayatımın aşkıyla hiç tanışmayabilirdim.

O gün Brady'nin bize gülümsediğini hayal ettim.

"Bunun olduğuna inanmıyorum. Sence insanlar sevecek mi?"

“Sevmemeleri için deli olmaları gerek.” Rowan bana, devasa gümüş makası verdi.

“Böyle bir silah konusunda bana güveniyor musun?”

Bıraktığı an, iki kolum da metalin ağırlığından düştü.

“Tamam, belki de iyi bir fikir değildi.” Ellerini benimkinin üzerine koyup kurdeleye doğru tuttu.

“Filmlerde göründüklerinden daha ağırlar.”

Sadece benim duyabildiğim yumuşak bir kahkaha attı. Başka bir fotoğraf makinesinin flaşı yanıp söndü.

“Seni kamerayla gülerken yakaladılar!” Sahte bir korkuyla nefesim kesilmiş gibi yaptım.

“Görüntüyü silmesi için ona ne kadar ödemem gerekir sence?”

“Emin değilim. Artık her şey bir buluta kaydediliyor...”

“Artık kesecek misiniz kurdeleyi? Tura çıkmak istiyorum!” Ani arkamdan kafasını çıkardı.

“Katılıyorum!” Cal, Rowan’ın diğer tarafından konuştu.

Rowan, “Önemli bir an yaşıyoruz.” diye anında cevap verdi.

Cal, “Hepimiz senin anlarınla geçen üç yılı yaşamak zorunda kaldık. Bazılarını da duydum...” diye arkadan seslendi.

Cal’e alev saçan gözlerle bakarak, “Hey! Annemler orada.” dedim.

Rowan yanağıma bir öpücük kondurmadan önce, “Kıskanıyorlar.” diye fısıldadı kulağıma.

“Tam olarak değil. İkiniz de iğrençsiniz.” Ani bir öğürme sesi çıkardı.

O kadar hayat doluydu ki, özellikle JP bir ahtapot gibi onu sardığında.

Claire mutfak önlüğü yarı çözülmüş ve saçları dağınık bir şekilde bize doğru koştu. “Yaptım!” Ani’nin yanına oturmadan önce terli kolunu omzuma attı.

Rowan, "Sonunda." diye homurdandı.

"Claire'in yetişebilmesi için mi homurdanıyordun?"

Ağlama, Zahra.

"Tamam. İlk olarak, o olmasaydı o sarhoş teklifini asla sunamazdın."

Rowan, gözlerinde sevgisinin her parçasıyla zahmetsizce gülümsedi.

Lanet olsun Zahra. Ağlama, yoksa herkes senin sulu gözlü biri olduğunu anlayacak.

"Her zaman bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim."

"Sana bir söz verdim, değil mi?" Parmağımdaki yüzüğü sanki hâlâ orada olduğunu hatırlatmak istercesine bir kez döndürdü. Sanki unutabilirmişim gibi. Pırlantamın uzaydan görülebileceğinden oldukça emindim çünkü o kadar büyüktü.

Gözlerim doldu ama yaşlar akmadan önce gözlerimi kırpıştırarak kovdum.

"Hazır mısın?"

Kocam bana gülümsedi ve makası yukarı kaldırdı.

"Al karıcığım." Alçak sesi omurgamdan aşağıya bir ısı dalgası yayılmasına neden oldu.

Geçen kış, karda evlendiğimizden beri bana böyle seslenmeyi bırakmadı. Ve her seferinde bedenimde yarattığı duygularla bana her parçamın ona ait olduğunu hissettiriyordu.

Kalabalığa seslendim. "Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Nebula Land hepimizin kalbinde özel bir yere sahip çünkü buranın Brady için ne anlama geldiğini biliyoruz. Bugün burada olmasa da bize yukarıdan baktığına eminim, en az bizim kadar heyecanlıdır. Çok fazla dile getirmiş olmasa da Iggy onun en favori karakteriydi. Brady için ilk çizimi önemliydi çünkü onu temsil ediyordu, Amerika'ya ge-

lince tamamen farklı bir dünyaya seyahat etmiş gibi hisseden genç bir göçmen. Iggy Brady'nin mutluluğunu, heyecanını, korkularını yansıtmasının bir yolu oldu. Kendi içinde, Iggy birçok yönden Brady'nin bir uzantısıdır, Brady'nin filmle riyle yaymak istediği değerlerin de. Bu nedenle, tüm Dreamland'in ziyaret etmesi ve bizim kadar sevmesi için Nebula Land'i açmaktan heyecan duyuyoruz."

Rowan'la birlikte kurdeleyi kestik. Herkes etrafımızda tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu. Aile üyelerimiz birbirine karışırken, bazı çocuklar Nebula Land'in girişine doğru koştular.

Biri Rowan'ın elinden makası aldı. "Yaptığın..."

Ani daha önce planladığımız gibi Rowan'a seslendi. O anda bir tek ona cevap vereceğini biliyordum. Yıllar içerisinde küçük kardeşime olan zaafı büyüdü ve ben bunu lehime kullanıyordum.

Annem telaşa yanıma geldi, emaye rozetimi yenisiyle değiştirdi. Babama dönmeden önce bana göz kırptı.

Rowan arkadan kolunu bana doladı. Beni döndürmeden önce boynumun kıvrımını öptü, böylece yüz yüze geldik.

"Seninle gurur duyuyorum. Muhteşem bir konuşmaydı."

"Sadece muhteşem mi? Bundan daha iyisini yapabiliyim. Muhabirleri tekrar buraya çağıralım ve tekrar yapalım." Bir şey yapılmasını istediğinde onun yaptığı gibi parmağımı döndürdüm.

"Sen delisin, biliyor musun?"

"Sen bana her gün söylerken unutmamı zor."

Tek eliyle yanağımı tuttu. "Tutarlı olmayı seviyorum."

Sonunda, işaret üzerine, gözleri yüzümden aşağıya doğru kayd. Başını eğdi ve iki kere gözlerini kırptı. "Bu nedir?"

"Ne?" Masumca göz kırptım.

"O kimin rozeti?" Göğsümdeki rozete vurarak titretti.

Minik bir fırının içindeki çöreği gösteren⁶ küçük metal parçasını korudum. Üç hafta önce Claire'in dairesinde hamilelik testi yaptıktan sonra, Claire doğum günümde bana bu küçük rozetle sürpriz yapmıştı. Bugün Rowan'a duyurmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. Çünkü biz Nebula Land projesi ile başladık ve yıllar sonra ailelerimizle birlikte buradaydık.

“Benim.” diyerek gülümsedim.

“Hamile misin?” Sesi fısıltı hâlinde çıktı.

Başımınla onayladım.

Rowan, dudaklarım şişene ve oksijensizlikten başım dönene kadar beni öperken etrafımızdaki herkesi unuttu.

Kocama baktım, yanakları birkaç damla yaşla ıslanmıştı. Her zaman bana yaptığı gibi, sanki hiç var olmamışlar gibi onları sildim.

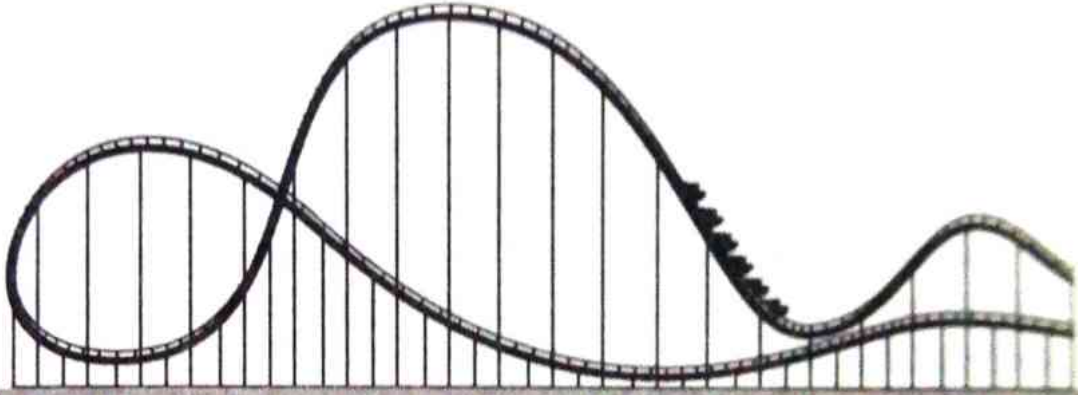
Kollarını bana doladı ve başımdan öptü. “Başıma gelen en iyi şeysin. Bana hiçbir zaman sahip olmadığım ama her zaman istediğim babayı olma şansını verdiğin için teşekkür ederim.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde eridi. Hayatta Rowan'ın sevgisini çocuğumuzla paylaşmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Çünkü onun tarafından sevilme demek, koşulsuz sevilme ve korunma demekti ve bizimki gibi bir dünyada bu bir hediyeydi. İhtiyacım olduğunu asla bilmediğim ama onsuz yaşamayı hayal bile edemediğim biriydi.

⁶ “Fırın içinde bir çöreğim var.” deyimi İngilizcede hamile olmak demektir. Rozetin üzerinde yer alan fırın içerisindeki çörek resmi, deyim yapılan bir göndermedir. (ç.n.)

GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

Rowan



"Bu, baba!" Ailey yatağa atlamadan önce kitabı göğsüme bastırdı. Prenses Cara geceliği etrafında uçuştı ve koyu renk saçları gözlerine girdi. Yüzündeki saçları geriye itti.

Hangisini seçtiğini görmek için kitaba bakmamaya gerek yoktu. Her gece yatmadan önce seçtiği kitabın ayınsıydı. Kenara oturmadan önce onu yatırdım. "Başka birini seçmek istemediğine emin misin?" Kendi yazdığım kitabı önünde salladım.

"Hayır. Sen ve annem hakkında bir şeyler duymak istiyorum!" Gülümsemesi Zahra'nınkinin ayınsıydı ve kızımı böyle gülümsetmek içimi ısıtıyordu.

Zahra'yı bebek doğmadan hemen önce çıkardığım tatilde vermek üzere hazırladığım bu hediye için bu kadar kalıcı bir etki yaratacağını düşünmemiştim. Ailey her hafta resimli kitabı okumamı istiyor ve onun da işimi annesi kadar sevdiğini bilmek beni gururlandırıyor.

“Peki. Ama sadece bir hikâye. Bugün yatma saatini çoktan geçtin.” Zahra ile havai fişek gösterisini kaçırmak istemiyordum. Her gece verandadan izlemek geleneğimizdi.

“Söz veriyorum!”

Bu, düşündüğümünden daha kolay oldu. Her zaman yatmadan önce ona en az üç hikâye okumamı ister ve ben her seferinde dayanamayarak isteğine boyun eğdim. Tek gamzesi ve iri kahverengi gözlerine nasıl hayır diyebilirdim ki?

Kitabın çizdiğim ilk sayfasını açmadan önce alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Bir zamanlar, dedesinden bir mektup alan üzgün bir adam varmış.”

“Ve sonra?” Ailey baştan sona tüm hikâyeyi bilmiyormuş gibi güldü.

Kim olduğumu ve ne yapmam gerektiğini açıklayan sonraki birkaç sayfayı okudum.

Zahra'nın oditoryumun kapısını açtığı sayfayı çevirdiğimde, Ailey'in tüm yüzü aydınlandı. Karanlık bir köşeye çekilip ona kızgın bir aptal gibi gözlerimi dikmişim.

“Bu annem!” diye kıkırdadı. “Ona kızgınsın.”

Kendime güldüm. “Annenin kurallara uymaması beni huysuz biri yapıyor.”

“Öf! Kuralları sevmiyorum!”

“Sen kesinlikle annenin kızıydın.”

Gülümseyince buruşan burnuna dokundum.

Hikâyeyi okumaya devam ettim. Ailey'in gözleri, muhtemelen Ani'nin doğum günü için parkta geçirdiğimiz uzun bir günden dolayı, beklediğimden çok daha erken kapandı.

Gece lambasını kapatıp, odasından çıkmadan önce Ailey'in başına bir öpücük kondurdum.

Dışarı çıktım ve insanı tazeleyen bir ocak akşamına adımlımı attım.

“Şimdiden bayıldı mı?” Karım kitabından önce kitap ışığını kapattı.

Kitabı kucağından alıp başka bir sandalyeye koydum. “Ben en sevdiği kısma gelmeden uyuyakaldı.” Salıncağa oturdum ve onu kendime çektim. Ona sarılabilmem ve ellerini çıkmış karnına koyabilmem için bir santim kaydı. Şanslıysam, bu geceki gösteri için havai fişekler patladığında küçük adamın tekme attığını hissedebilirdim. Havai fişek gösterisi sırasında her zaman ekstra hareketli oluyordu.

“Belki de kendisi ve küçük erkek kardeşi hakkında okuyabilmesi için güncellenmiş bir versiyon hazırlamanın zamanı gelmiştir.” Zahra elimi okşadı.

Omzunu öpmeden önce saçını kulağının arkasına aldım. “Yarın üzerinde çalışacağım.”

“Onu şımartıyorsun.”

Omzumu silktim. “Bunda yanlış bir şey yok.”

Bana bakıyordu. “Yok canım? Daha geçen hafta Ailey ile çay partisi yaparken Prenses Cara'nın Şatosu'nu kapattınız. Kontrolde çıkıyor.”

“Sadece bir saatliğineydi.”

“Yoğun sezonun ortasında bir cumartesi günü!” Zahra gülerek karnını ellerimin arasında titretti.

“Park bizim olduğu için bunda bir problem görmüyorum.”

Başını salladı. “Söyleyeceklerimi bir yere not et. Seninle kıyaslanabilecek birini asla bulamayacak.”

Kısık sesle bir kahkaha attım. “Sanki zaten tüm mesele bu gibi.”

Zahra gözlerinden yaş gelene kadar güldü. “Böyle olacağını tahmin etmeliydim.”

“Muhteşem Komik.” Dudaklarından öpebilmek için çenesinden tuttum.

“Hayır.” Dudaklarımın altında gülümsedi.

“İmkânsız Komik?”

Başını salladı ve öpücüğüm yanağına denk geldi. “Değil. Ama yakın.”

“Âşık Komik?”

Dudaklarımın altında gülümsedi. “İşte bu.”

Zahra’ya karşı hissettiğim sevginin her zerresiyle onu öptüm. Ben tüm kusurlarımı bilen ve onlara rağmen beni seven kadınla evli olan şanslı bir piç kurusuydum. Zahra benim en iyi arkadaşım ve tek aşkımdı. Her sabah öpmeyi dört gözle beklediğim kadın ve geceleri gözlerimi kapatmadan önce görmek istediğim son kişiydi. Çocuklarımın annesi ve ikimiz de yaşlanana ve saçlarımız grileşene kadar her gece birlikte Dreamland havai fişeklerini izlemek için sabırsızlandığım kişiydi.

O bana hayatta ikinci bir şans verdi ve kalan günlerimi de onunla en iyi şekilde geçirmeyi planlıyordum.